

ജമാത്തത്ത് സാഹിത്യവും
വൈരുദ്ധ്യാധിഷ്ഠിത വസ്താസുകളും

കെ.എം. ജാബിർ

ജമാത്തത്ത് സാഹിത്യവും
വൈരുദ്ധ്യാധിഷ്ഠിത വസ്താസുകളും

ജമാത്തത്ത് സാഹിത്യവും
വൈരുദ്ധ്യാധിഷ്ഠിത വസ്താസുകളും

കെ.എം. ജാബിർ

**ജമാഅത്ത സാഹിത്യവും
വൈരുദ്ധ്യാധിഷ്ഠിത വസ്താസുകളും**

കെ.എം. ജാബിർ

യുവത ബുക്ക് ഹൗസ്

മർകസുദ്ദഅ്വ, ആർ.എം. റോഡ്, കോഴിക്കോട് - 2

Jama'th Sahithyavum Vairudhyadhishtitha Vasvasukalum
(Malayalam)

Author : K.M. Jabir
Publishers : Yuvatha Book House
P.B. No. 524, R.M. Road, Calicut 2
Phone: 701812
First Edition : December 1997
Typesetting : Our DTP, Calicut - 2
Cover : Ayyoob
Price : Rs. 55.00

മുജാഹിദ് പ്രസ്ഥാനവും ജമാഅത്തെ ഇസ്ലാമിയും തമ്മിൽ അഭിപ്രായവ്യത്യാസമുള്ള വിഷയങ്ങളിൽ ഇബാദത്തിനെക്കുറിച്ചായിരിക്കാം പത്രപ്രസിദ്ധീകരണങ്ങളിൽ കൂടുതൽ ചർച്ച നടന്നിട്ടുണ്ടാവുക. മറുപടിയും മറുപടിക്കു മറുപടിയായി കുറേ കൃതികൾ പ്രസിദ്ധീകൃതമായി.

ഇതു ശ്രദ്ധേയമായ ഒരു താരതമ്യപഠനമാണ്. വസ്തുനിഷ്ഠമാണ് അപഗ്രഥനരീതി.

ഇരുവിഭാഗത്തിന്റെയും പ്രസിദ്ധീകരണങ്ങൾ ശ്രദ്ധിച്ചു വായിച്ചുപഠിക്കുന്നവർക്കു കാര്യങ്ങൾ ഗ്രഹിക്കാൻ ഈ പുസ്തകം സഹായകമാകുമെന്നുറപ്പുണ്ട്.

മർകസുദ്ദൗഖ്

യുവത

12-12--97

Copyright Reserved

രണ്ടുവാക്ക്

കേരള ജമാഅത്തെ ഇസ്ലാമി മുൻ അമീർ, പരേതനായ ബഹുമാന്യ പണ്ഡിതൻ ജ: കെ.സി. അബ്ദുല്ല മൗലവി രചിച്ച 'ഇബാദത്ത് ഒരു സമഗ്രപഠനം' പരിഷ്കരിച്ച പതിപ്പിലെ, 'ഇബാദത്ത്: പണ്ഡിതാഭിപ്രായങ്ങളും പുകമറകളും' എന്ന നാലാം അദ്ധ്യായത്തിന്റെ നിരൂപണമാണിത്. 'ഇബാദത്ത്: വീക്ഷണങ്ങളുടെ താരതമ്യം' എന്ന അബ്ദുൽ ഹമീദ് മദനിയുടെ ഗ്രന്ഥത്തിന്റേ ഖണ്ഡനമായിട്ടാണ് കെ.സി. നാലാം അദ്ധ്യായം രചിച്ചിട്ടുള്ളത്. ഹമീദ് മദനി പുകമറകൾ സൃഷ്ടിച്ചിരിക്കുകയാണെന്നാണ് കെ.സി.യുടെ ആക്ഷേപം എന്നാൽ പുകമറകൾ എന്നാക്ഷേപിക്കപ്പെടുന്ന സംഗതികൾ യഥാർത്ഥത്തിൽ പുകമറകളല്ലെന്നും, അവ യഥാർത്ഥത്തിൽ വിശുദ്ധ ഖുർആനിലും ഹദീസിലും, ഇസ്ലാമിക ഗ്രന്ഥങ്ങളിലും, അതൊടൊപ്പം ജമാഅത്ത് സാഹിത്യത്തിലും അംഗീകരിക്കപ്പെടുന്ന കാര്യങ്ങൾ തന്നെയാണെന്നും വ്യക്തമാക്കുവാനാണ് ഈ കൃതിയിൽ ഞാൻ ശ്രമിച്ചിട്ടുള്ളത്.

നാലാം അദ്ധ്യായത്തിനു പുറത്തുള്ള പല ഭാഗങ്ങളും അവശ്യമെന്നു തോന്നിയ സന്ദർഭങ്ങളിൽ നിരൂപണവിധേയമാക്കിയിട്ടുണ്ട്. നാലാം അദ്ധ്യായത്തിലെതന്നെ ചുരുക്കം ചില സംഗതികൾ നിരൂപണവിധേയമാക്കാതെ ഞാൻ വിട്ടുകളഞ്ഞിട്ടുമുണ്ട്. വിശദപഠനമുദ്ദേശിച്ച്.

ജമാഅത്തെ ഇസ്ലാമി തങ്ങളുടെ വാദഗതികളിൽ മാറ്റം വരുത്തിയിട്ടുണ്ട്. അതിനാൽ വൈരുദ്ധ്യങ്ങളുടെ തടവുകളിൽ അവർ ബന്ധിക്കാതിരുന്നില്ല. പൂർവ്വവാദങ്ങളും അഭിനവ വാദങ്ങളും ജനസമക്ഷം പ്രത്യക്ഷപ്പെടുത്തുമ്പോൾ, വളരെ ദയനീയമായ ഒരു പരാക്രമാണ് നാം കാണുന്നത്! ദുരഭിമാനത്തിന്റെ മത്തിൽ നഗ്നമായ കളവുകൾ പോലും തട്ടിവിടുന്നു! എല്ലാം ഈ കൃതിയിൽ വായിക്കാം.

ആവർത്തനം ഈ കൃതിയുടെ ഒരു പോരായ്മയാണ്. എഴുത്തുപാടവം കുറഞ്ഞ, കേവലം ഒരു വായനക്കാരന്റെ സൃഷ്ടിപരമായ കഴിവുകേടാണതിനു ഒരു കാരണം. മറ്റൊരു കാരണം കെ.സി.യുടെ ആവർത്തനമാണ്. അദ്ദേഹം ആവർത്തിച്ചേടത്തൊക്കെ അത് സംബന്ധമായി എനിക്കും ആവർത്തിക്കേണ്ടിവന്നിരിക്കുകയാണ്.

സ്ഖലിതങ്ങൾ ചൂണ്ടിക്കാണിക്കണമെന്ന് സഹൃദയരായ വായനക്കാരോട് അപേക്ഷിച്ചുകൊള്ളുന്നു.

കെ.എം. ജാബിർ

താളുകളിൽ

1. ഇബാദത്ത് : പുകമറകളോ? ൧-9
2. കുഹ്റും ശിർക്കും 83
3. പുരോഹിതന്മാരും ഭരണാധികാരികളും 148
4. ദേഹേഹയെക്കുറിച്ചു വീണ്ടും..... 174
5. ഭരണകൂടമെന്ന താഗൂത്ത് 183
6. താഗൂത്തും താഗൂത്തിനുള്ള ഇബാദത്തും 189
7. ഇബാദത്തും അഭൗതികതയും 204
8. അറ്റത്തിന്റെ അങ്ങേയറ്റം 216
9. ജീവിതം മുഴുവൻ ഇബാദത്ത് 217
10. പ്രവാചകന്മാരുടെ ആധികാരികത 233
11. മുഖവുരയിലെ മറിമായങ്ങൾ 235

ഇബാദത്ത് പുകമറകളോ?

‘ഇബാദത്ത്’ എന്ന ഇസ്ലാമിക സാങ്കേതികപദത്തിന്റെ വിവക്ഷ വിശദീകരിച്ചുകൊണ്ട് 1991-ൽ ഇസ്ലാമിക് പബ്ലിഷിംഗ് ഹൗസ് പ്രസിദ്ധീകരിച്ച ‘ഇബാദത്ത് ഒരു സമഗ്രപഠനം’ പരിഷ്കരിച്ച പതിപ്പ് ഈയിടെ ഈ ലേഖകന്റെ ശ്രദ്ധയിൽപ്പെടുകയുണ്ടായി. ഗ്രന്ഥകർത്താവ് പരേതനായ കെ.സി. അബ്ദുല്ല മൗലവി.

‘സലഫികൾക്കും ജമാഅത്തിനുമിടയിൽ വിവാദവിഷയമായ ‘ഇബാദത്ത്’ സംബന്ധിച്ച് ജമാഅത്തിന്റെ വാദങ്ങളെന്തെന്നും അവയ്ക്കുള്ള തെളിവുകളെന്തെന്നും സവിസ്തരം പ്രതിപാദിക്കുന്നതോടൊപ്പം ‘ഇബാദത്ത് വീക്ഷണങ്ങളുടെ താരതമ്യം’ എന്ന കൃതിയിലൂടെ ചെറിയമുണ്ടം അബ്ദുൽഹമീദ് മദനി ‘സൂഷ്ടിച്ചുവിട്ട പുകമറ’കൾ നീക്കുകയും ചെയ്യുന്നു’വെന്നതാണ് പുതിയ പുസ്തകത്തിന്റെ സവിശേഷതയായി പറഞ്ഞിട്ടുള്ളത്.

‘പുകമറ’ നീക്കാൻവേണ്ടി പ്രസ്തുത പുസ്തകത്തിൽ പ്രകടിപ്പിക്കപ്പെട്ട ആശയങ്ങളും ഇവിഷയകമായി ജമാഅത്തുപക്ഷത്തുനിന്ന് പ്രസിദ്ധീകരിക്കപ്പെട്ട ഇതര കൃതികളിലെ ആശയങ്ങളുമായി താരതമ്യം ചെയ്തപ്പോൾ പ്രകടമായ പല വൈരുദ്ധ്യങ്ങളും കാണാൻ കഴിഞ്ഞു. അതിന്റെ വ്യക്തമായ ചില ഉദാഹരണങ്ങൾ ചൂണ്ടിക്കാണിക്കുകയാണ് ഈ ലേഖനത്തിന്റെ മുഖ്യോദ്ദേശ്യം.

സലഫികൾക്കെതിരിൽ അന്യായമായ കള്ള ആരോപണങ്ങളെന്നയിക്കുക, നേർക്കു നേരെ വാസ്തവവിരുദ്ധപ്രസ്താവങ്ങൾ നടത്തുക, വിഷയത്തിന്റെ മർമ്മത്തിൽ നിന്നും കുതിച്ചാടി ഉപരിപ്ലവമായ പല കാര്യങ്ങളും പരത്തിപ്പറയുക, ഭിന്നതയില്ലാത്ത പല കാര്യങ്ങളിലും വ്യഥാ തർക്കിക്കുക, ഇവിഷയകമായി ഉന്നയിക്കപ്പെട്ടിട്ടുള്ള പല ചോദ്യങ്ങളുടെയും നേർക്ക് കണ്ണടക്കുക തുടങ്ങി വായനക്കാരെ കബളിപ്പിക്കാനും തെറ്റിദ്ധരിപ്പിക്കാനും ഉതകുന്ന പല വിക്രിയകൾക്കും പ്രസ്തുത പുസ്തകം സാക്ഷ്യം വഹിക്കുന്നുണ്ട്.

വിഷയത്തിലേക്ക് പ്രവേശിക്കുന്നതിനുമുമ്പ് ജ: കെ.സി. അബ്ദുല്ല മൗലവിതന്നെ തന്റെ പുസ്തകത്തിന്റെ ഒന്നാം പതിപ്പിന്റെ ആമുഖത്തിൽ സമർപ്പിച്ച നിർദ്ദേശം ഇവിടെ അനുസ്മരിക്കാം:

“ചിന്തിക്കുന്നവർക്കിടയിൽ ഭിന്നാഭിപ്രായങ്ങളുണ്ടാവുക സ്വാഭാവികമാണ്. അത് ആത്മാർത്ഥവും സദുദ്ദേശപൂർവ്വമായ ചർച്ചകളിലൂടെ ദുരീകരിക്കാനാണ് നാം ശ്രമിക്കേണ്ടത്. അതിൽ വിജയിച്ചില്ലെങ്കിൽ, ഭിന്നതയുടെ വ്യത്യാസം കഴിയുന്നത്ര പരിമിതപ്പെടുത്തി ലഘൂകരിക്കാനും ഭിന്നതയെ അതിന്റെ സാക്ഷാൽ സ്വഭാവത്തിൽ മനസ്സിലാക്കി പരസ്പരം ശരിയായ ധാരണ സൃഷ്ടിക്കുവാനും യത്നിക്കേണ്ടതാണ്. ഭിന്നതയെ പർവ്വതീകരിച്ചു ചിത്രീകരിക്കുകയും വാസ്തവത്തിൽ ഭിന്നിപ്പില്ലാത്ത മേഖലകളിലേക്കു കൂടി അതിനെ വ്യാപിപ്പിക്കുകയും അതുവഴി തെറ്റായ ധാരണകൾ വർദ്ധിപ്പിച്ച് ജനങ്ങളെ പരസ്പരം ശത്രുക്കളാക്കിത്തീർക്കുകയും ചെയ്യുന്ന ഒരു ദുഷ്ശീലമുണ്ട് ചിലർക്ക്. ആപൽക്കരമായ ഈ ശീലം കർശനമായി നിയന്ത്രിക്കുകതന്നെ വേണം. സമൂഹഭദ്രതക്കും അതത്യാവശ്യമാണ്.”

ഇതെഴുതിയ കെ.സി.യുടെ തന്നെ വരികൾ ഈ ലേഖനത്തിൽ ഇനി നാം ഉദ്ധരിക്കുമ്പോൾ, ആത്മാർത്ഥത, സദുദ്ദേശം, ഭിന്നതയുടെ വ്യത്യാസം പരിമിതപ്പെടുത്തി ലഘൂകരിക്കൽ, ഭിന്നതയെ സാക്ഷാൽ സ്വഭാവത്തിൽ മനസ്സിലാക്കൽ തുടങ്ങിയ ഉത്തമശീലങ്ങൾ ആരിലാണുള്ളതെന്നും, ഭിന്നത പർവ്വതീകരിക്കൽ, ഭിന്നിപ്പില്ലാത്ത മേഖലകളിലേക്ക് അതിനെ വ്യാപിപ്പിക്കൽ, ജനങ്ങളെ പരസ്പരം ശത്രുക്കളാക്കൽ തുടങ്ങി, കർശനമായും നിയന്ത്രിക്കേണ്ട, ആപൽക്കരമായ ദുഷ്ശീലങ്ങൾ ആരുടെ ഭാഗത്തു നിന്നാണുണ്ടാവുന്നതെന്നും വായനക്കാർക്ക് സ്വയം ബോധ്യമാവുന്നതാണ്.

നിർവ്വചനത്തിന്റെ പേരിൽ പിന്നെയും

‘ഖുർആനിലോ ഹദീസിലോ ഇബാദത്തിനു നിർവ്വചനമില്ല; നിർവ്വചനം അറിയാതെത്തന്നെ കാര്യം അംഗീകരിക്കുകയും നിർവ്വഹിക്കുകയും ചെയ്യാം; അതിനാൽ ഇബാദത്തിന്റെ നിർവ്വചനം അനിവാര്യമൊന്നുമല്ല.” ‘ഇബാദത്ത് ഒരു സമഗ്രപഠനത്തിന്റെ പഴയ പതിപ്പിൽ 3-4 പേജുകളിലായി കെ.സി. പ്രകടിപ്പിച്ച ഈ അഭിപ്രായം വിമർശിക്കപ്പെട്ടിരുന്നു. ‘പ്രവാചകൻമാരുടെ മുഴുവൻ ദൗത്യത്തിന്റെ മുഖ്യാംശമായ ഇബാദത്തിന്റെ കാര്യം ഇത്രയും അസ്പഷ്ടമാണെന്നും ഇബാദത്തിന്റെ അപഗ്രഥനം അത്യന്തം സങ്കീർണ്ണമാണെന്നും വരുത്തിത്തീർക്കാനുള്ള ദുരുദ്ദേശപരമായ നീക്കമായിരുന്നു’ കെ.സി.യുടേതെന്ന് ചൂണ്ടിക്കാണിക്കപ്പെട്ടിരുന്നു. പക്ഷെ, കെ.സി. പിൻവാങ്ങാനൊരുക്കമില്ല. ഇബാദത്ത് ഒരു സമഗ്രപഠനത്തിന്റെ പരിഷ്കരിച്ച പുതിയ പതിപ്പ് പേജ് - 265-266-ൽ കെ.സി. പിന്നെയും നീട്ടിപ്പുറത്തി ചർച്ച ചെയ്യുകയാണ്. അതിന്റെ ആകത്തുക മുകളിൽ കൊടുത്തതുതന്നെ. അതായത്, ഇബാദ

ത്തിന് ഒരു നിർവ്വചനം വേണമെന്നോ അറിയണമെന്നോ നിർബ്ബന്ധമില്ലെന്നു തന്നെ. അതിനദ്ദേഹം നിരത്തുന്ന പുതിയ കാരണങ്ങൾ ചുരുക്കത്തിൽ ഇവയാണ്:

1. ഏതൊരു കാര്യത്തിനും ശരിക്ക് നിർവ്വചനം പറയുന്നത് ആ കാര്യം മനസ്സിലാക്കാൻ സഹായിക്കുമെന്ന് ശരിതന്നെ. എന്നാൽ നിർവ്വചനം പറയാൻ മാത്രം വിവരമില്ലാത്തവർ അതിന്നൊരുമ്പൊട്ടാൽ അതു പ്രശ്നത്തെ കൂടുതൽ സങ്കീർണ്ണമാക്കുകയേ ചെയ്യൂ.

2. ഫിഖ്ക് ഗ്രന്ഥങ്ങളിൽ നമസ്കാരം, നോമ്പ്, സകാത്ത് തുടങ്ങിയവയ്ക്ക് നിർവ്വചനങ്ങൾ കൊടുക്കുന്ന സമ്പ്രദായമുണ്ട്. അത്തരം നിർവ്വചനങ്ങളൊന്നും ഖുർആനിലോ ഹദീസിലോ വന്നതല്ല. മാത്രമല്ല ഈ നിർവ്വചനങ്ങളെക്കുറിച്ച് ജനങ്ങളിൽ അധികപേർക്കും പിടിപാടില്ല. എങ്കിലും അവരൊക്കെ ഭംഗിയായി ഈ ഇബാദത്തുകൾ നിർവ്വഹിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. നിർവ്വചനങ്ങൾ അറിയാത്തതുകൊണ്ട് യാതൊരുവിധ കൃഴപ്പമോ അസ്പഷ്ടതയോ ഉണ്ടായിട്ടില്ല.

3. അല്ലാഹുവും റസൂലും പഠിപ്പിച്ച അടിസ്ഥാന തത്വങ്ങളും സ്വഭാവങ്ങളും വിശദീകരണങ്ങളും മനസ്സിലാക്കി പലപണ്ഡിതന്മാരും പല നിർവ്വചനങ്ങളും പറഞ്ഞു. പക്ഷെ, അവയൊന്നും തന്നെ സമഗ്രമോ സമ്പൂർണ്ണമോ അല്ല. എല്ലാം വിമർശന വിധേയമാണുതാനും. ഒരു നിർവ്വചനവുമില്ലാതെ തന്നെ കോടിക്കണക്കിനു ജനങ്ങൾ പലതരം ഇബാദത്തുകൾ ഭംഗിയായി നിർവ്വഹിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്നു. പ്രവാചകൻമാരുടെ മുഴുവൻ ദൗത്യത്തിന്റെ മുഖ്യാംശമായ ഇബാദത്തിന്റെ കാര്യത്തിൽ ജനങ്ങൾക്ക് അസ്പഷ്ടതയോ നിരാശയോ ഇല്ലെന്നാണിത് തെളിയിക്കുന്നത്. അപ്പോൾ ‘കഷ്ടം’ വിളിക്കോ ‘അയ്യം’ വിളിക്കോ ഇവിടെ സ്ഥാനമില്ല.

കെ.സി.യുടെ ഈ വിലകുറഞ്ഞ വാചകാഭ്യാസങ്ങൾ എഴുന്നള്ളിക്കാൻ ഇവിടെ എന്തുണ്ടായെന്നും, കെ.സി. ഉന്നയിച്ച ന്യായങ്ങൾ ഹമീദ് മദനിയുടെ വിമർശനത്തിന് മറുപടിയായോ എന്നും നാം ചിന്തിക്കുക. കെ.സി.യുടെ ഉപര്യുക്ത വാചകങ്ങളുടെ നിരർത്ഥകത ബോധ്യമാവാൻ താഴെകൊടുക്കുന്ന ചോദ്യങ്ങൾക്ക് മാനുവായനക്കാർ സ്വയം ഉത്തരം കണ്ടാൽമതി.

1. ഖുർആനിലോ ഹദീസിലോ നിർവ്വചനമുണ്ടെന്നാരു പറഞ്ഞു?
2. യഥാർത്ഥത്തിൽ ഇവിടെ അങ്ങനെ ഒരു ധാരണയോ വാദമോ ഉണ്ടായിട്ടുണ്ടോ?
3. ഖുർആനിലോ ഹദീസിലോ നിർവ്വചനം പറയുന്ന പതിവില്ലെന്ന കാര്യം കെ.സി. പറഞ്ഞിട്ടുവേണമോ മാലോകർക്കറിയാൻ?

4. ഇബാദത്തിന്റെ നിർവ്വചനം അറിയാതെ തന്നെ കാര്യം അംഗീകരിക്കലും നിർവ്വഹിക്കലും ഇവിടെ യഥാവിധി പ്രയോഗത്തിലുണ്ടെങ്കിൽ, അതിനർത്ഥം അതിന്റെ സാക്ഷാൽ വിവക്ഷ ജനങ്ങൾക്ക് അറിയാമെന്നു തന്നെയല്ലേ?

5. അപ്പോൾ പിന്നെ, കെ.സി.യും കൂട്ടുകാരും 'നിർവ്വചനങ്ങളോ' 'സാക്ഷാൽ വിവക്ഷ'യോ ഉൾപ്പെടുത്തി 'സമഗ്രപഠന'കൃതികൾ രചിക്കുന്നതെന്തിനാണ്?

6. ഇബാദത്ത് സംബന്ധമായി വിരചിതമായ ഐ.പി.എച്ച്. കൃതികളെല്ലാം എന്തിനുവേണ്ടിയായിരുന്നു?

7. കോടിക്കണക്കിനു ജനങ്ങൾക്ക് ഇബാദത്തിന്റെ 'സാക്ഷാൽ വിവക്ഷ' മനസ്സിലാക്കിക്കൊടുക്കാൻ വേണ്ടിത്തന്നെയായിരുന്നില്ലേ?

8. അതിനുവേണ്ടി നടത്തിയ ശ്രമങ്ങളെല്ലാം വകുത്തമായിപ്പോയോ?

9. 'ഇബാദത്തിന്റെ നിർവ്വചനവും' 'ഇബാദത്തിന്റെ ഏതെങ്കിലും 'ഇന'ത്തിന്റെ നിർവ്വചനവും' ഒരുപോലെയാണോ?

10. 'ഇബാദത്തിന്റെ ഏതെങ്കിലും ഒരു ഇനത്തിന്റെ അല്ലെങ്കിൽ ഏതാനും ഇനങ്ങളുടെ നിർവ്വചനങ്ങൾ അറിയാതെ പോവുന്നത് ഒരു വിശ്വാസിയുടെ ഭാവിഭാഗ്യേയത്തിന് അപകടകരമല്ലാത്തതുപോലെ, 'ഇബാദത്ത്' എന്നതിന്റെ നിർവ്വചനം അറിയാതെ പോവുന്നതും അപകടകരമല്ല' എന്നാണോ കെ.സി. വിവക്ഷിക്കുന്നത്?

11. അഥവാ, ഇബാദത്തിന്റെ ഒരു ഇനമായ നമസ്കാരത്തിന്റെ നിർവ്വചനത്തെക്കുറിച്ചുള്ള 'അജ്ഞത'യും ഇബാദത്തിന്റെ തന്നെ പൊതു നിർവ്വചനത്തെക്കുറിച്ചുള്ള 'അജ്ഞത'യും ഒരേ ഗൗരവത്തിൽ പരിഗണിക്കേണ്ട കാര്യങ്ങളാണോ?

12. നമസ്കാരം, നോമ്പ്, സകാത്ത്, ഹജ്ജ് തുടങ്ങിയ ഇബാദത്തുകൾ കോടിക്കണക്കിനു ജനങ്ങൾ ഭംഗിയായി നിർവ്വഹിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്നുവെന്നു സമ്മതിച്ചാൽതന്നെ, അതിനർത്ഥം 'ഇബാദത്ത് അല്ലാഹുവിനുമാത്രമാക്കുക; മറ്റാർക്കും ഇബാദത്ത് അർപ്പിക്കാതിരിക്കുക' എന്ന തൗഹീദും ഭംഗിയായി ഫലത്തിൽ നിർവ്വഹിക്കപ്പെടുന്നുവെന്നാണോ?

13. 'നിർവ്വചനം പറയാൻമാത്രം വിവരമില്ലാത്തവർ അതിനൊരു വെട്ടാൽ, അതു പ്രശ്നത്തെ കൂടുതൽ സങ്കീർണ്ണമാക്കും എന്ന് കെ.സി. പറയുമ്പോൾ എന്താണുദ്ദേശ്യം?

14. തനിക്കു അതിനുതക്ക വിവരമില്ലെന്നും താൻ അതിനു മുതിരുന്നില്ലെന്നുമാണോ അദ്ദേഹം വ്യംഗ്യമാക്കുന്നത്?

15. അതോ 'വിവരമില്ലാത്ത സലഫികൾ' അതിനൊരുവെട്ട് പ്രശ്നത്തെ കൂടുതൽ സങ്കീർണ്ണമാക്കിയെന്നോ?

16. യാതൊരു നിർവ്വചനവും പറയാതിരിക്കുന്നതും വിഷയം സങ്കീർണ്ണമാക്കില്ലേ?

17. പൂർവ്വികരുടെ നിർവ്വചനത്തെക്കുറിച്ച് അത് അസമഗ്രമെന്നും സങ്കീർണ്ണമെന്നും വിധിച്ച കെ.സിക്ക്, ആ നിർവ്വചനത്തിനു അത്യുക്തതകളും സങ്കീർണ്ണതകളും വന്നുകൂടിയത് പൂർവ്വികർ നിർവ്വചനം പറയാൻ മാത്രം വിവരമില്ലാത്തവരായിരുന്നതിനാലാണെന്നഭിപ്രായമുണ്ടോ?

18. പൂർണ്ണവും സമഗ്രവുമായി ഇബാദത്തിനെ പൂർവ്വികരാരും തന്നെ നിർവ്വചിച്ചിട്ടില്ല എന്ന കണിശമായ അഭിപ്രായവും കെ.സിയ്ക്കുണ്ട്. ഇബാദത്തിന് ഒരു പൂർണ്ണ നിർവ്വചനം പറയാൻ മാത്രം വിവരമുള്ള ഒരു പണ്ഡിതനും മുസ്ലീം ലോകത്ത് ഇന്നുവരെ ഉണ്ടായിട്ടില്ല എന്നല്ലേ അതിനർത്ഥം?

19. 'മൗദുദിയുടെ ഈ വ്യാഖ്യാനം ഖുർ ആനിൽ പരാമർശിക്കപ്പെട്ട എല്ലാവിധ മൗഢ്യദൃകകളെയും ഇലാഹികളെയും ഇബാദത്തുകളെയും ഉൾക്കൊള്ളുന്നുണ്ട്' എന്നഴുതിയ കെ.സി. മൗദുദി ഒഴിച്ച് ഒരൊറ്റ പണ്ഡിതനും ഇത്ര സൂക്ഷ്മമായി ഇന്നുവരെ ഇബാദത്തിനെ വിശദീകരിച്ചിട്ടില്ലെന്നാണല്ലോ പറയുന്നത്?

'ഇബാദത്തിന്റെ നിർവ്വചനം അറിയാത്തകാലത്തോളം പ്രവാചകൻമാരുടെ സന്ദേശവും ഖുർആന്റെ പ്രബോധനവും ദുരുപയോഗിക്കപ്പെട്ടതെന്ന സത്യത്തെ തോൽപ്പിക്കാൻ വേണ്ടി മൗലവി എഴുതിയ വരികളുടെ പരിണതഫലം വിചിത്രവും, ആശ്ചര്യകരവും, ആപൽക്കരവും തന്നെ!! യാതൊരു ഗുണവും അതദ്ദേഹത്തിനു നേടി കൊടുക്കുന്നില്ല.; രക്ഷപ്പെടാൻ പലഞൊണ്ടിനായങ്ങളും അദ്ദേഹം അവതരിപ്പിച്ചിട്ടുണ്ടെങ്കിലും. നിർവ്വചനവും കെ.സി.യുടെ സഹയാത്രികരും-

കാര്യം ഇങ്ങനെയൊക്കെയാണെങ്കിലും കെ.സി.വാദിച്ചുണ്ടാകുന്ന 'സൂക്ഷ്മതക്കുറവും' 'വിവരക്കേടും' അദ്ദേഹത്തിന്റെ സഹയാത്രികർക്ക് പറ്റിപ്പോയിട്ടുണ്ട്. ചില ഉദാഹരണങ്ങൾ ചുവടെ കൊടുക്കാം. നിർവ്വചനത്തെക്കുറിച്ച്.

1. അമീൻ അഹ്സൻ ഇസ്ലാഹി എഴുതുന്നു:

"ഏതെങ്കിലും ഒരു വസ്തുവിനെക്കുറിച്ചുള്ള യഥാർത്ഥമായ വിഭാവനം അതിന്റെ ശരിയായ നിർവ്വചനം കൂടാതെ കഴിയില്ല. (ശീർക്ക് - അഥവാ ബഹുദൈവത്വം. പേ. 6) തുടർന്നദ്ദേഹം ശീർക്കിനെ നിർവ്വചിച്ചിരിക്കുന്നു. മാത്രമല്ല, അദ്ദേഹമതിനവലംബിച്ചത് പൂർവ്വികരുടെ നിർവ്വചനം

p. 269.

f. 18

ചനം തന്നെയാണ്. അതിനെ സങ്കീർണ്ണമാക്കി ചിത്രീകരിക്കാൻ അദ്ദേഹം ശ്രമിക്കുന്നതേയില്ല.

2. എം.വി. മുഹമ്മദ് സലീം സാഹിബ് പറയുന്നു:

“അല്ലാഹുവിനുമാത്രം ഇബാദത്ത് ചെയ്യുക എന്നത് ഇസ്‌ലാം ദീനത്തിന്റെ അടിസ്ഥാനമാകയാൽ, ഇബാദത്ത് എന്നാൽ എന്താണെന്ന് ശരിക്ക് മനസ്സിലാക്കിയിരിക്കേണ്ടത് മുസ്ലീംകളുടെ കടമയാണ്. ഇബാദത്തിന്റെ നിർവ്വചനത്തിൽ അഭിപ്രായവ്യത്യാസം ഇല്ലാതിരിക്കേണ്ടതും അവശ്യമാണ്”. (ഇബാദത്ത് ഇസ്‌ലാമിൽ-സംശയങ്ങളും മറുപടിയും.)

3. ടി. മുഹമ്മദ് സാഹിബ് പറയുന്നു:

“ഇബാദത്തിന്റെ ശരിയായ വിവക്ഷയെന്തെന്ന് സൂക്ഷ്മമായി ഗ്രഹിക്കാത്ത കാലത്തോളം പ്രവാചകൻമാരുടെ സന്ദേശവും പരിശുദ്ധ ഖുർആനിലെ പ്രബോധനവും ദുരുപയോഗിക്കുകയേ ഉള്ളൂ....

വിശുദ്ധ ഖുർ ആന്റെ ആവിർഭാവകാലത്ത് ഇബാദത്തിന്റെയും അതുപോലെ മറ്റുള്ള ഇസ്‌ലാമിക സാങ്കേതികപദങ്ങളുടെയും ശരിയായ നിർവ്വചനങ്ങൾ പ്രായേണ എല്ലാ അറബികൾക്കും സുഗ്രാഹ്യമായിരുന്നു”..... തുടർന്നദ്ദേഹം പറയുന്നത് ആ സുഗ്രാഹ്യതക്ക് കാലക്രമത്തിൽ ക്ഷയം സംഭവിച്ചെന്നും അത്തരം സാങ്കേതികപദങ്ങൾക്ക് അർത്ഥവിലോപം വന്നുവെന്നും തദവിഷയകമായി ജനങ്ങൾ ഭീമമായ അബദ്ധത്തിൽപ്പെട്ടുപോയെന്നുമാണ്. അതിനും പുറമെ, മുസ്‌ലീം സാധാരണക്കാർ മാത്രമല്ല, തഴക്കവും പഴക്കവും സിദ്ധിച്ച പണ്ഡിതവര്യൻമാർ പോലും ഈ ഭീമമായ തെറ്റുധാരണയിലകപ്പെട്ടുവെന്നും അദ്ദേഹം എഴുതുന്നു.” (ഇസ്‌ലാമിലെ ഇബാദത്ത് - പേ 6-9)

4. മുദ്ദുദി സാഹിബ് എഴുതുന്നു.

“ഖുർആനികാല്പനകൾ ഗ്രഹിക്കുവാൻ ഈ നാലു സാങ്കേതിക പദങ്ങളുടെ ശരിയും പൂർണ്ണവുമായ വിവക്ഷ മനസ്സിലാക്കിയിരിക്കേണ്ടത് അനിവാര്യമാണെന്ന കാര്യം സ്പഷ്ടമത്രെ. ഇലാഹ്, റബ്ബ് എന്നിവയുടെ അർത്ഥമെന്ത്?

ഇബാദത്തിന്റെ നിർവ്വചനമേത്? എന്തിനെയാണ് ദീൻ എന്നു പറയുന്നത്? എന്നൊന്നും ഒരാൾക്ക് അറിയില്ലെങ്കിൽ,

(a) അയാളെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം ഖുർആൻ മുഴുവൻ അർത്ഥശൂന്യമാകും.

(b) അയാൾക്ക് തൗഹീദ് എന്തെന്നറിയുക സാധ്യമല്ല.

(c) ശിർക്കിനെ മനസ്സിലാക്കാനാവില്ല.

(d) ഇബാദത്തും ദീനും അല്ലാഹുവിനുമാത്രമാക്കാൻ കഴിയില്ല.

(e) വിശ്വാസവും കർമ്മവും അപൂർണ്ണമായവശേഷിക്കും.

(f) മുഴുവൻ ഖുർആനികാല്പനകളും അവ്യക്തമായിത്തീരും.

(g) നിരവധി ശക്തികളെ ഇലാഹാക്കും.

(h) നിരവധി മനുഷ്യദൂതർക്ക് ഇബാദത്ത് ചെയ്യുന്നതിൽ വ്യാപൃതനാകും.

(i) നിരവധി ദീനുകളുടെ ഹാരങ്ങൾ കഴുത്തിലണിയും.

(j) തെറ്റുചൂണ്ടിക്കാണിക്കുന്നവനോട് പോരിനിറങ്ങും.

(k) നിരവധി ഇലാഹുകളെയും റബ്ബുകളെയും വരികയും.

(l) തികഞ്ഞ അജ്ഞതയിലും അബദ്ധത്തിലും അകപ്പെടും.

(m) അല്ലാഹുവിന്റെ ദീനിൻ നിന്നുകൊണ്ട് ഇതരർക്ക് ഇബാദത്തെടുക്കും. (ഖുർആനിലെ നാലു സാങ്കേതിക ശബ്ദങ്ങൾ - പേ. 4, 5. നമ്പർ ക്രമീകരണം ലേഖകന്റേത്.)

എന്തൊരു വൈരുദ്ധ്യം!! കെ.സി.യുടെ ‘കള്ള ന്യായങ്ങളെ’ തന്റെ സഹയാത്രികർ കശക്കിയെറിഞ്ഞിരിക്കുന്നു!! എന്താണ് കെ.സി. ജൻ പിച്?

ഇബാദത്തിന്റെ നിർവ്വചനം അറിയാതെത്തന്നെ കോടിക്കണക്കിനു ജനങ്ങൾ പലതരം ഇബാദത്തുകൾ ഭംഗിയായി നിർവ്വഹിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്നുവെന്നു!

പ്രവാചകൻമാരുടെ മുഴുവൻ ദൗത്യത്തിന്റെ മുഖ്യാംശമായ ഇബാദത്തിന്റെ കാര്യത്തിൽ ജനങ്ങൾക്ക് അസ്പഷ്ടതയോ നിരാശയോ ഒന്നുമില്ല എന്നതിന് അത് തെളിവാണ്!!

അതിനാൽ ഇബാദത്തിന്റെ നിർവ്വചനം അനിവാര്യമല്ലെന്ന്!!

സ്വലഫികളുടെ ‘അയ്യാം’ വിളിക്കോ ‘കഷ്ഠം’ വിളിക്കോ സ്ഥാനമില്ലെന്ന്!!

മാന്യവായനക്കാർ ശ്രദ്ധിക്കുക. പ്രവാചകൻമാരുടെ മുഴുവൻ ദൗത്യത്തിന്റെ മുഖ്യാംശമായ ഇബാദത്തിന്റെ കാര്യം എത്രയും അസ്പഷ്ടമാണെന്നു വരുത്തിത്തീർക്കാനുള്ള ദുരുദ്ദേശപരമായ നീക്കമായിരുന്നു കെ.സി.യുടേതെന്ന് ചൂണ്ടിക്കാണിച്ച അബ്ദുൽ ഹമീദ് മദനിയും കെ.സി.യുടെ തന്നെ പാളയത്തിലെ സ്ഥാപക അമീർ അടക്കമുള്ള ഉഗ്രപണ്ഡിതൻമാരും ഈ വിഷയത്തിൽ ഏകാഭിപ്രായത്തിലാണെന്നു വ്യക്തം. മദനി സാഹിബു മാത്രമല്ല, കെ.സി.യുടെ സഹയാത്രികരും ‘അയ്യാം’ വിളിക്കുകയാണ്. കെ.സി.യുടെ മുടന്തൻ ന്യായങ്ങൾക്കെതിരിൽ ‘കഷ്ഠം’ വിളിക്കുകയാണ്.

P-18

P-19

P-19

P-12

P-199

ഇബാദത്തിന്റെ 'സാക്ഷാൽ വിവക്ഷ' (നിർവ്വചനം) തന്നെ വിശദീകരിക്കാൻ വേണ്ടി രചിച്ച ഒരു 'സമഗ്രപഠന' കൃതിയിലാണ് മൗലവി പ്രസ്തുത വക്തവങ്ങൾ എഴുതി വിട്ടതെന്നുകൂടി പ്രത്യേകം ഓർക്കുക. അദ്ദേഹം ഈ വൈരുദ്ധ്യത്തിൽ ചെന്നുചാടിയത് എന്തുകൊണ്ടാണെന്ന് വായനക്കാർക്ക് ഇനിയും മനസ്സിലായില്ലെങ്കിൽ ഈ ലേഖനത്തിന്റെ തുടക്കത്തിൽ ഉദ്ധരിച്ച അദ്ദേഹത്തിന്റെതന്നെ പ്രസ്താവം വായിച്ചാൽ മതിയാകുന്നതാണ്. കർശനമായും നിയന്ത്രിക്കേണ്ടെന്നും അദ്ദേഹം പറഞ്ഞ ആ ആപൽക്കരമായ ദുഃശ്ശീലങ്ങളെല്ലാതെ അതിനു മറ്റു കാരണങ്ങൾ കാണാൻ കഴിയില്ല.

ഔർത്തുനിന്റെയും സുന്നത്തിന്റെയും അടിസ്ഥാനത്തിലുള്ള ഒരു നിർവ്വചനത്തിന്റെ പ്രസക്തിയെയും അനിവാര്യതയെയും സംബന്ധിച്ച ഒരു ചർച്ചയിൽ, കോടിക്കണക്കിനു സാധാരണ ജനങ്ങളുടെ ഇബാദത്തുകളെ ആധികാരികവും പ്രമാദ മുക്തവുമാക്കി ചൂണ്ടിക്കാണിച്ച് നിർവ്വചനത്തിന്റെ അനിവാര്യത നിഷേധിക്കുന്ന മൗലവി ആത്മാർത്ഥവും സദ്യുദ്ദേശ പ്രേരിതവുമായ ഒരു ചർച്ചയാണോ അതല്ല ദുരഭിമാന പൂർവ്വമായ 'കുതർക്ക'മാണോ നടത്തിയിട്ടുള്ളതെന്ന് നിഷ്പക്ഷമതികൾ ചിന്തിക്കേണ്ടതാണ്. അനാവശ്യമായ വസ്തവസൂക്ഷ്മങ്ങൾ സൃഷ്ടിക്കുന്ന ഇത്തരം ദുരുപദിഷ്ടമായ ശൈലി ഒഴിവാക്കേണ്ടെന്നാണ് മദനി സാഹിബ് 'താരതമ്യ'ത്തിൽ ആവശ്യപ്പെട്ടിട്ടുള്ളത്. കെ.സി. തന്നെ പറയുന്ന 'നിയന്ത്രിക്കപ്പെടേണ്ട ആപൽക്കരമായ ശൈലികളിൽ ഇതും ഉൾപ്പെടും. കെ.സി.യുടെ പിൻഗാമികളോട് സലഫികൾക്ക് ഇനിയും ആവർത്തിച്ചുണർത്താനുള്ളതും ഇതുതന്നെ.

വൈരുദ്ധ്യങ്ങളെ സമന്വയിപ്പിക്കാൻ ഒരു വിഫലശ്രമം

ഏതാനും മാസങ്ങൾക്കുമുമ്പ് ഇബാദത്തിന്റെ നിർവ്വചനം സംബന്ധിച്ച ഒരു ചർച്ച ചങ്ങരംകുളത്തുവെച്ച് നടന്നതായി 1996 ജൂൺ-ലെ 'ശബാബ്' വാരികയിൽ നിന്ന് വായിച്ചു. ശബാബ് റിഡേഴ്സ് ഫോറം പ്രവർത്തകർ അതിനുവേണ്ടി ക്ഷണിച്ചത് (ക്ഷണിച്ചപ്പോൾ നിയോഗിക്കപ്പെട്ടത്) ഒരു ശുറാ മെമ്പറായിരുന്നു. ചർച്ചയിൽ പങ്കെടുത്ത വ്യക്തിക്കും മോശക്കാരനായിരുന്നില്ലെന്നർത്ഥം. അവതരണപ്രസംഗത്തിനുശേഷം ചോദ്യോത്തരവേളയിൽ, ഒരു ചോദ്യകർത്താവ് ഉന്നയിച്ച ചോദ്യം നിർവ്വചനം സംബന്ധിച്ച് കെ.സി.യും മൗദുദിയും തമ്മിലുള്ള അഭിപ്രായഭിന്നതയെക്കുറിച്ചായിരുന്നു. ചോദ്യവും ഉത്തരവും താഴെ:

ചോദ്യം: ഇതിൽ ഏതാണ് (കെ.സി.യുടെ അഭിപ്രായമോ മൗദുദിയുടെ അഭിപ്രായമോ, രണ്ടിലേതാണ്) ജമാഅത്തെ ഇസ്ലാമിയുടെ വീക്ഷണത്തിൽ ശരിയായിട്ടുള്ളത്?

ഉത്തരം: ജമാഅത്തെ ഇസ്ലാമിയുടെ വീക്ഷണത്തിൽ കെ.സി.യുടെ വാചകമാണ് ശരിയായിട്ടുള്ളത്. ആദ്യത്തേതും രണ്ടാമത്തേതും തമ്മിൽ യഥാർത്ഥത്തിൽ വൈരുദ്ധ്യമൊന്നുമില്ല. കെ.സി. ആ പുസ്തകത്തിൽ പറയുന്നത് ഇബാദത്തിന്റെ നിർവ്വചനം അറിയുന്നില്ലെങ്കിലും ഇബാദത്ത് നിർവ്വഹിക്കാമെന്നാണ്. ഉദാഹരണത്തിന് നമസ്കാരം, സകാത്ത്, നോമ്പ്, നിക്കാഹ്, തലാഖ് എന്നൊക്കെ പറഞ്ഞാൽ എന്താണെന്ന് ഈ നാട്ടിലെ സാധാരണക്കാർക്കറിയില്ല. അതേസമയം ഇതൊക്കെ നടക്കുന്നുമുണ്ട്. നിർവ്വചനം അറിയുക എന്നത് ഒരു ഘടന സ്ഥിരീകരണത്തിന് അനിവാര്യമല്ല. നിർവ്വചനം നൽകാനുള്ളത് പിൽക്കാലത്തു വന്ന മുജ്തഹിദുകളായ പണ്ഡിതന്മാരാണ്. അതിൽ ഔർത്തുനും സുന്നത്തും ഒന്നും പറഞ്ഞിട്ടില്ല. മൗദുദിസാഹിബിന്റെ അഭിപ്രായവും അതുതന്നെയാണ്. അദ്ദേഹം ഇവിടെ പറഞ്ഞതെന്താണെന്ന് എനിക്കറിഞ്ഞുകൂടാ. ഏതായാലും മൗദുദി എന്തുതന്നെ പറഞ്ഞാലും കെ.സി. യുടേതാണ് ശരിയായ നിർവ്വചനം. കെ.സി.യും മൗദുദിയും വലിയ പണ്ഡിതന്മാരാണ്. അവർ തമ്മിൽ ഒരു കാര്യത്തിലും അഭിപ്രായവ്യത്യാസമുണ്ടാവാൻ പാടില്ലെന്ന് തീരുമാനിക്കുന്നതാണ് തെറ്റു്. മൗദുദിയും കെ.സി.യും ബാക്കിയുള്ള നേതാക്കന്മാരൊക്കെയും തമ്മിൽ ഇത്തരം വൈജ്ഞാനിക കാര്യങ്ങളിൽ അഭിപ്രായവ്യത്യാസമുണ്ടാകാം." (ശബാബ്-1996 ജൂൺ7)

ഷേഖ് ഗംഭീരമായിരിക്കുന്നു. പ്രിയമുള്ള വായനക്കാരേ, ഈ ചോദ്യവും ഉത്തരവും ഇവിടെ എടുത്തുദ്ധരിച്ചത്, മുകളിൽ ചൂണ്ടിക്കാണിച്ച വൈരുദ്ധ്യത്തിന് ജമാഅത്ത് പക്ഷത്തുനിന്ന് വിശദീകരണമായി പ്രസ്താവിക്കപ്പെട്ട കാര്യങ്ങൾക്കുടി നിങ്ങളുടെ ശ്രദ്ധയിൽ കൊണ്ടുവരാനാണ്.

ശുറാമെമ്പറുടെ 'അമ്പരപ്പ്' അദ്ദേഹത്തിന്റെ 'ഗംഭീരമായ' ഉത്തരത്തിൽ തെളിഞ്ഞു കാണുന്നുണ്ട്. ഒന്നിലും വ്യക്തമായ ഒരു അഭിപ്രായസ്ഥിരതയില്ലാത്ത ജമാഅത്തെ ഇസ്ലാമിക്ക് വക്താവകാൻ യോഗ്യനായ നേതാവുതന്നെയാണദ്ദേഹം. സത്യാന്വേഷികളുടെ ശ്രദ്ധയിൽ വരേണ്ട ചില കാര്യങ്ങളുണ്ടിവിടെ:

(a) അദ്ദേഹം ആദ്യം പറയുന്നത് ജമാഅത്തെ ഇസ്ലാമിയുടെ വീക്ഷണത്തിൽ കെ.സി.യുടെ അഭിപ്രായമാണ് ശരിയായിട്ടുള്ളതെന്നാണ്.

(b) പിന്നെ, ഉടനെ തന്നെപറയുന്നത്. കെ.സി.യുടെയും മൗദുദിയുടെയും അഭിപ്രായങ്ങൾ തമ്മിൽ വൈരുദ്ധ്യമൊന്നുമില്ല എന്നും! തമ്മിൽ വൈരുദ്ധ്യമൊന്നുമില്ലെങ്കിൽ, കെ.സി.യുടെ അഭിപ്രായമാണ് ശരി എന്ന് എന്തിന് ഊന്നിപ്പറയണം? രണ്ടഭിപ്രായങ്ങളും ശരിയാണെന്നത് പറഞ്ഞാൽ പോരായിരുന്നോ?

(c) മൂന്നാമതായി പറയുന്നത്: “നിർവ്വചനം അറിയുക എന്നത് ഒരു ഘടന സഹിഹാവുന്നതിന് അനിവാര്യമല്ല” എന്നാണ് ‘അരിയെത്ര? പയറഞ്ഞാഴി എന്നമട്ടിലാണ് ശുറാമെമ്പർ ഉത്തരം പറയുന്നത് ഇബാദത്ത് അല്ലാഹുവിനുമാത്രം അർപ്പിക്കാനും മറ്റാർക്കും അർപ്പിക്കാതിരിക്കാനും ഒരാൾക്ക് ഇബാദത്ത് എന്തെന്ന് വ്യക്തവും പൂർണ്ണവുമായി അറിയേണ്ടത് ആവശ്യമല്ലേ? എന്നതാണ് ചോദ്യം.

(d) “നിർവ്വചനം അറിയുക എന്നത് ഒരു ഘടന സഹിഹാവുന്നതിന് അനിവാര്യമല്ല... മൗദുദിസാഹിബിന്റെ അഭിപ്രായവും അത് തന്നെയാണ്’ന്നാണ് പിന്നെപ്പറയുന്നത്. ഇത് പച്ചനുണയാണ്. മൗദുദി പറഞ്ഞിട്ടുള്ളത് അൽപം മുമ്പ് നാം വായിച്ചുവല്ലോ.

(e) “മൗദുദി ഇവിടെ പറഞ്ഞതെന്താണെന്ന് എനിക്കറിഞ്ഞുകൂടാ” എന്നാണ് പിന്നത്തെ ഭാഷ്യം. മൗദുദി അവിടെ പറഞ്ഞതെന്തെന്ന് അറിയാത്ത ഒരാൾ രണ്ടും തമ്മിൽ വൈരുദ്ധ്യമില്ലെന്നും രണ്ടുപേരും പറഞ്ഞത് ഒന്നുതന്നെയാണെന്നും എങ്ങനെയാണ് തീരുമാനിക്കുക?

(f) “ഏതായാലും മൗദുദി എന്തുതന്നെ പറഞ്ഞാലും K.C.യുടേതാണ് ശരിയായ നിർവ്വചനം” എന്നാണ് പിന്നീട് ഉന്നയിക്കുന്നത്. (ശരിയായ ‘പ്രസ്താവന’ എന്നത് ‘നിർവ്വചനം’ എന്ന് തെറ്റിപ്പോയതാണോ എന്ന് ഈ ലേഖകൻ സംശയിക്കുന്നു) കെ.സി. എന്ത് നിർവ്വചനമാണാവോ നൽകിയത്? ‘ഇബാദത്ത് ഒരു സമഗ്രപഠനം’ പരിഷ്കരിച്ച പതിപ്പ് ഉടനീളം പരിശോധിച്ചാലും കെ.സി.യുടെ വകയായി യാതൊരു നിർവ്വചനവും അതിൽ കൊടുത്തത് കാണാൻ കഴിയില്ല. എന്നാൽ ഭൂരിപക്ഷം പണ്ഡിതന്മാരും ഇബാദത്തിനു നൽകിയ നിർവ്വചനങ്ങൾ കൊടുത്തിട്ടുണ്ടെന്നത് ശരിയാണ്. പക്ഷെ, അതൊക്കെ സമ്പൂർണ്ണവും സമഗ്രവുമല്ലെന്നുപറഞ്ഞ് തള്ളിക്കളയുകയാണദ്ദേഹം ചെയ്തിട്ടുള്ളത്.

(g) അദ്ദേഹം അവസാനിപ്പിക്കുന്നത്: “അവർ തമ്മിൽ ഒരു കാര്യത്തിലും അഭിപ്രായവ്യത്യാസമുണ്ടാവാൻ പാടില്ലെന്നു തീരുമാനിക്കുന്നതാണ് തെറ്റ്” എന്നുപറഞ്ഞുകൊണ്ടാണ്. കെ.സി.യും മൗദുദിയും തമ്മിൽ ഏതൊക്കെക്കാര്യത്തിൽ അഭിപ്രായഭിന്നതയുണ്ടായാലും ശരി ‘ഇബാദത്ത്’ വിഷയത്തിൽ തീർച്ചയായും ഭിന്നതയുണ്ടാകാൻ പാടില്ല. കാരണം അടിസ്ഥാനപ്രാധാന്യമുള്ളതും മുസ്ലീം ലോകം അറിയാത്തതും പലതും പ്രയോഗത്തിൽ അവഗണിക്കുകയോ വിസ്മരിക്കുകയോ ചെയ്തുകളഞ്ഞുവെന്ന് ജമാഅത്ത് വിശ്വസിക്കുന്നതുമായ ഒരു വിഷയമാണത്. മറ്റുള്ളവരിൽനിന്ന് ജമാഅത്ത് വേറിട്ടു നിൽക്കുന്നതുതന്നെ ഇബാദത്തിന്റെ വിഷയത്തിലാണ്. മറ്റൊരു ഭാഷയിൽ പറഞ്ഞാൽ കെ.സി.ക്കും ഇതര ജമാഅത്തുകാർക്കും ‘ഇബാദത്തു’ വിഷയത്തിൽ പൂർവ്വകാലപണ്ഡിതന്മാർ ഇബാദത്തിനു നൽകിയ സാങ്കേതിക വിശദീകരണം ‘അഖ്സാഗായത്തിൽ ഖുലുഇ വത്ത ദല്ലൂലി’ (അങ്ങേയറ്റം വിനയവും താഴ്മയും കാണിക്കുക) എന്നാണ്. ഈ നിർവ്വചനത്തെ കുറിച്ച് കെ.സി. പറയുന്നു.

യത്തിൽ പൂർവ്വകാലപണ്ഡിതന്മാർ ഇബാദത്തിനു നൽകിയ സാങ്കേതിക വിശദീകരണം ‘അഖ്സാഗായത്തിൽ ഖുലുഇ വത്ത ദല്ലൂലി’ (അങ്ങേയറ്റം വിനയവും താഴ്മയും കാണിക്കുക) എന്നാണ്. ഈ നിർവ്വചനത്തെ കുറിച്ച് കെ.സി. പറയുന്നു.

സമഗ്രവും അസമഗ്രവുമായ ഒരു നിർവ്വചനം!

വായനക്കാർ ആശ്ചര്യപ്പെടേണ്ടതില്ല. ഒരു നിർവ്വചനത്തിനുതന്നെ സമഗ്രം അസമഗ്രം എന്നീ പരസ്പരവിരുദ്ധങ്ങളായ രണ്ടു വിശേഷണങ്ങളും നൽകിയത് ജമാഅത്തു തന്നെയാണ്. കെ.സി.യുടെ നിർവ്വചനസംബന്ധമായ അഭിപ്രായപ്രകടനങ്ങൾ വായിക്കുമ്പോൾ സാമ്പ്രദായികമായി അനുസ്മരിച്ചുപോകുന്ന ഒരു കാര്യം ഇവിടെ പറയാം. ജമാഅത്തു തുടർന്നുവരുന്ന ‘കീഴ്വഴക്കം’ എന്തെന്നറിയാനും വായനക്കാർക്ക് അതു പകരിക്കും.

പൂർവ്വകാലപണ്ഡിതന്മാർ ഇബാദത്തിനു നൽകിയ സാങ്കേതിക വിശദീകരണം ‘അഖ്സാഗായത്തിൽ ഖുലുഇ വത്ത ദല്ലൂലി’ (അങ്ങേയറ്റം വിനയവും താഴ്മയും കാണിക്കുക) എന്നാണ്. ഈ നിർവ്വചനത്തെ കുറിച്ച് കെ.സി. പറയുന്നു.

“ആകയാൽ, ‘അഖ്സാഗായത്തിൽ ഖുലുഇ വത്ത ദല്ലൂലി’ എന്നത് ഏതുനിലക്കും സമഗ്രമായ നിർവ്വചനമല്ലതന്നെ. മറിച്ച് ഒട്ടേറെ സംശയങ്ങളും അവിശ്വാസവും സങ്കീർണ്ണതകളും ഉൾക്കൊള്ളുന്ന ഒരു വ്യാഖ്യാനമാണത്.” (ഇബാദത്ത് ഒരു സമഗ്രപഠനം പുതിയ - പേ - 347 - 348) 250

ഇബാദത്ത് ഒരു സമഗ്രപഠനത്തിന്റെ പഴയപതിപ്പിൽ ‘അഖ്സാഗായത്തിൽ ഖുലുഇ വത്ത ദല്ലൂലി’ എന്ന വ്യാഖ്യാനത്തെ സങ്കീർണ്ണമാക്കാനും, അങ്ങനെ വിശദീകരിച്ച പണ്ഡിതന്മാരെ അൽപജ്ഞരാക്കാനും മൗലാനാ മൗദുദിയെ ക്രാന്തദർശിയാക്കാനുംവേണ്ടി കെ.സി. നടത്തിയ ‘വാചകക്കുസർത്തുകൾ’ ഹമീദ്മദനി ‘താരതമ്യ’ത്തിൽ നിരൂപണം നടത്തിയിരുന്നു. പുതിയ പതിപ്പിൽ കെ.സി. തദവിഷയകമായി രേഖപ്പെടുത്തിയിട്ടുള്ളതിൽനിന്ന് മനസ്സിലാവുന്നത് മദനിയുടെ നിരൂപണം കുറിക്കുകൊണ്ടെന്നു തന്നെയാണ്. ഏതായാലും ആ നിർവ്വചനത്തെ കുറിച്ചുള്ള ജമാഅത്തുകാരുടെ ‘ഖദീമായ ഖൗല’ ഇവിടെ ഉദ്ധരിക്കാം.

“ഇബാദത്തിന് ചിലമുഹസ്സിറുകൾ (പല മുഹസ്സിറുകളും ലേഖകൻ) ‘അഖ്സാഗായത്തിൽ ഖുലുഇ വത്തദല്ലൂലി’ (പരമമായ വണക്കവും താഴ്മയും കാണിക്കുക) എന്ന വിശദീകരണം കൊടുത്തിരിക്കുന്നു.

ഇബാദത്തിന്റെ നിർവ്വചനം

P 31

ഇതിന്റെ അർത്ഥവും താഴ്മയോടുകൂടിയ അനുസരണം എന്നുതന്നെയാണ്...”

“ഇമാം റാഗിബിന്റെ മുഹ്റദാത്തിലും ഇബാദത്തിന് ഇതേ അർത്ഥത്തിലുള്ള വിവരണം കൊടുത്തിരിക്കുന്നു.

ഇവിടെ ഒരു കാര്യം പ്രത്യേകം ശ്രദ്ധിക്കേണ്ടതുണ്ട്. പരമമായ വണക്കം എന്നതുകൊണ്ട് വണക്കത്തിൽ വിഭാവനപ്പെട്ടിരിക്കുന്ന പരമമായ ബിന്ദു എന്നുദ്ദേശ്യമാവാൻ നിവൃത്തിയില്ല. കാരണം അങ്ങനെയൊന്നെങ്കിൽ സുജൂദിന്റെ അത്രതന്നെ താഴ്മയില്ലാത്ത രൂപം ഇഷ്ടമായിരിക്കും. ഇബാദത്തല്ല എന്നു പറയേണ്ടിവരും. അതുപോലെ പ്രവാചകന്റെ നമസ്കാരത്തിന്റെ അത്രതന്നെ ഭക്തിയില്ലാത്ത പാമരന്റെ നമസ്കാരം ഇബാദത്തല്ല എന്നു വരും.

അതിനാൽ ‘പരമമായ’ എന്നതിനു ‘നിരുപാധികമായ’ എന്നാണർത്ഥമാവേണ്ടത്. നിരുപാധികമായ താഴ്മയുടെ ബഹിർപ്രകടനമാണ് അനുസരണം. അപ്പോൾ ഈ വിശദീകരണത്തിന്റെയും അർത്ഥം ഇബാദത്തെന്നാൽ നിരുപാധികമായ അനുസരണം (അങ്ങേയറ്റത്തെ താഴ്മയോടുകൂടിയ അനുസരണം) എന്നുതന്നെ”. (ഇബാദത്ത് ഇസ്ലാമിൽ - സംശയങ്ങളും മറുപടിയും പേ - 35)

ആശ്ചര്യം തന്നെ! [ഒരു കാലത്ത് (1969) ‘അഖ്സാസഗായത്തിൽ ഖുജുഹ വത്തദല്ലിലി’ എന്ന നിർവ്വചനത്തിന് ജമാഅത്തുകാരുടെ ദൃഷ്ടിയിൽ അവിഷ്കൃതയോ സങ്കീർണ്ണതകളോ മറ്റു തകരാറുകളോ ഇല്ലായിരുന്നു. അതിനാൽ അന്നത് സമ്പൂർണ്ണവും സമഗ്രവുമായിരുന്നു! നിരുപാധികാനുസരണത്തിനും ‘സമ്പൂർണ്ണാടിമത്തത്തിനും’ ‘ഫിറാ’യിരുന്നു! ഇന്നിപ്പോൾ, ആ നിർവ്വചനത്തിനില്ലാത്ത കുറ്റവും കുറവുമില്ല. ‘ഒട്ടേറെ’ സംശയങ്ങളും അവിഷ്കൃതയും സങ്കീർണ്ണതകളും അതുൾക്കൊള്ളുന്നുണ്ടുപോൽ!] അപ്പോൾ ഈ ലേഖകനും സത്യാന്വേഷിയായ ഒരു വായനക്കാരനും ഇതിൽനിന്ന് മനസ്സിലാക്കേണ്ടത് എന്താണ്? സംശയങ്ങളും അവിഷ്കൃതയും സങ്കീർണ്ണതകളും ‘ഒട്ടേറെ’ ഉൾക്കൊള്ളുന്ന ഒരു നിർവ്വചനം സമഗ്രമെന്ന നിലയിൽ ഉദ്ധരിച്ചതും. നിരുപാധികാനുസരണത്തിലേക്കും സമ്പൂർണ്ണാടിമത്തത്തിലേക്കും അതിനെ വലിച്ചു നീട്ടിയതും, അതിന്റെ പേരിൽ സലഫികളെ പൂർവ്വികരെ തള്ളിപറയുന്ന (അതേ പുസ്തകം പേ. 37) വരെന്നു മുദ്രയടിച്ചതും, മാലോകരെ തെറ്റിദ്ധരിപ്പിച്ചതും മറ്റും ഒന്നുകിൽ അബദ്ധമോ അല്ലെങ്കിൽ പരമവഞ്ചനയോ ആയിരുന്നു എന്നല്ലേ?

ഹമീദ് മദനിയുടെ പഞ്ചതന്ത്രവും കെ.സി.യുടെ സൂത്രവും

നിർവ്വചന ചർച്ചയിൽ 4-ാം നമ്പർ മുതൽ കെ.സി. ‘പ്രാർത്ഥന തന്നെയാണ് ഇബാദത്ത്’ ‘പ്രാർത്ഥന ആരാധനയുടെ മജ്ജയാണ്’ എന്നീ ഹദീസുകളുമായി ബന്ധപ്പെട്ട ചില പോയിന്റുകൾ സമർപ്പിക്കുന്നുണ്ട്. കൂടാതെ ഈ ഹദീസുകളെ വലിച്ചുനീട്ടാൻ മദനി സാഹിബ് നടത്തിയ ‘പഞ്ചതന്ത്ര’ങ്ങളെപ്പറ്റിയും പരാമർശിക്കുന്നുണ്ട്. സാമാന്യം വിശദമായ ഈ ചർച്ച ഇ.ഒ.സ.പ. പുതി. പേ - 266 മുതൽ 274 വരെ നീണ്ടു പോയിട്ടുണ്ട്. “പ്രാർത്ഥന തന്നെയാണ് ഇബാദത്ത്” എന്ന ഹദീസ് ഇബാദത്തിന്റെ നിർവ്വചനമാക്കിത്തീർക്കാൻ വേണ്ടി അബ്ദുൾ ഹമീദ് മദനി വിഫലമായ തീവ്രശ്രമം നടത്തി”യെന്നാരോപിച്ചശേഷം കെ.സി. എഴുതുന്നതു കാണുക:

“മദനി സാഹിബ് എഴുതി. ‘പ്രാർത്ഥന തന്നെയാണ് ഇബാദത്ത്, ‘പ്രാർത്ഥനയാണ് ഇബാദത്തിന്റെ മജ്ജ’ എന്നീ നബി വചനങ്ങളിൽ നിന്ന് സംശയാതീതമായി ഗ്രഹിക്കാവുന്ന കാര്യമാണ്, അല്ലാഹുവിന്റെ പ്രീതിയും പ്രതിഫലവും കാംക്ഷിച്ചുകൊണ്ട് അവന്റെ മാർഗ്ഗദർശനം സ്വീകരിച്ചുകൊണ്ട് സത്യവിശ്വാസത്തിൽ നിന്നുൽഭൂതമാവുന്ന എല്ലാ വാഗ്വിചാരകർമ്മങ്ങളും ഇബാദത്താണെന്ന സത്യം (ഇബാദത്ത് വീക്ഷണങ്ങളുടെ താരതമ്യം പേ - 3-) ഇതിൽ അല്ലാഹുവിന്റെ പ്രീതിയും പ്രതിഫലവും കാംക്ഷിച്ചുകൊണ്ടും അവന്റെ മാർഗ്ഗദർശനം സ്വീകരിച്ചുകൊണ്ടും ഒരു വിശ്വാസത്തിൽ നിന്നുൽഭൂതമാവുന്ന എല്ലാ വാഗ്വിചാരകർമ്മങ്ങളും ഇബാദത്താണ് എന്ന ആശയം നാം സ്വാഗതം ചെയ്യുന്നു. ജമാഅത്തു് മുന്പേ പറഞ്ഞു വരുന്നതാണിത്. ഇതിനെ മുൻപ് ചിലരെക്കെ എതിർത്തിരുന്നു. ഇതിൽ ആരാധനാ ഇനത്തിൽപ്പെട്ട വമാത്രമേ ഇബാദത്താവൂ. മറ്റുള്ളവ (അമലുൻ സാലിഹുൻ) സൽക്കർമ്മം മാത്രമേ ആകുന്നുള്ളൂ; ഇബാദത്താകുന്നില്ല എന്നായിരുന്നു അവരുടെ വാദം അതെന്തെങ്കിലും കാര്യം, ഇസ്ലാഹി സുഹൃത്തുക്കളും ജമാഅത്തും യോജിക്കുന്ന ഒരു കാര്യമായി ഇതിനെ എടുക്കാം.” (ഇ.ഒ.സ.പ.പുതി. പേ - 267) f - 199

ഇവിടെ തെറ്റിദ്ധാരണകൾ സൃഷ്ടിക്കുന്ന ചില ‘വക്രോക്ഷികൾ’ കടന്നുകൂടിയിട്ടുണ്ട്. ഈ ലേഖകൻ അടിവരയിട്ടിരിക്കുന്ന ഭാഗം അവയിലൊന്നാണ്. വിശദീകരണം താഴെ കൊടുക്കാം.

(a) പ്രകൃത ഹദീസുകൾ നിർവ്വചനങ്ങളാണെന്ന് മദനി സാഹിബ് പറഞ്ഞിട്ടേയില്ല. മറിച്ച് ആ ഹദീസുകളിൽ നിന്ന് കെ.സി. സ്വാഗതം ചെയ്ത ആശയം സംശയാതീതമായി ഗ്രഹിക്കാമെന്നാണ് മദനി സാഹിബ് എഴുതിയത്. അതായത് ആ ഹദീസുകൾ നിർവ്വചനമാക്കുകയല്ല,

199 to 204

നിർവ്വചനത്തിന് അടിസ്ഥാനമാക്കുകയാണ് മദനി സാഹിബ് ചെയ്തിട്ടുള്ളത്. “ആ ഹദീസുകളെ നിർവ്വചനമാക്കാൻ തീവ്രശ്രമം നടത്തി” എന്നും മറ്റും കെ.സി. എഴുതിയത് ഒന്നുകിൽ തെറ്റിദ്ധരിച്ചതുകൊണ്ടാണ്; അല്ലെങ്കിൽ മനഃപൂർവ്വം തെറ്റിദ്ധരിപ്പിക്കാൻ ശ്രമിച്ചതാണ്.

(b) ഇബാദത്ത് സംബന്ധിച്ച് മദനി സാഹിബ് പറഞ്ഞ ആശയത്തെ ഇസ്‌ലാഹീ സൂഹുത്തുകളും ജമാഅത്തും യോജിക്കുന്ന ഒരു കാര്യമായി പറഞ്ഞുവെല്ലോ. എന്തിനാണിത്? യോജിപ്പ് എന്നത് കെ.സി. നിർബ്ബന്ധമായും വ്യക്തമാക്കണമെന്നായിരുന്നു. കാരണം സലഫികളും ജമാഅത്തും തമ്മിൽ ഭിന്നതയിലിരിക്കുന്ന ഒരു വിഷയമാണത്. അംഗീകരിക്കപ്പെട്ട ഏതുതത്വത്തിന്റെ അടിസ്ഥാനത്തിലാണ് വാഗ്വിചാര-കർമ്മങ്ങൾ ഇബാദത്താകുന്നത് എന്ന മൗലികകാര്യം അപ്പോഴാണ് വായനക്കാരന് ഗ്രഹിക്കാൻ കഴിയുക.

(c) മദനി സാഹിബ് പറഞ്ഞ ആശയത്തെ ഇസ്‌ലാഹീ സൂഹുത്തുകളും ജമാഅത്തും യോജിക്കുന്ന ഒരു കാര്യമായി കെ.സി. എടുത്തുപറഞ്ഞു സ്വാഗതം ചെയ്യുകയും ചെയ്തു. ശേഷം, “ജമാഅത്ത് മുമ്പേ പറഞ്ഞുവരുന്നതാണിത്. ഇതിനെ മുൻപ് ചിലരെക്കെ എതിർത്തിരുന്നു” എന്ന് കെ.സി. എഴുതുന്നു: എന്താണിതിനിർമ്മാണം? ജമാ അത്തു പണ്ടു മുതലേ പറഞ്ഞുവന്ന ഒരു കാര്യം ‘ചിലർ’ എതിർത്തുവത്രെ. ഇവിടെ സൂചിപ്പിച്ചിട്ടുള്ള ‘ചിലർ’ ആരാണ്? എന്തിനാണ് ആ ‘ചിലരുടെ’ കാര്യം ഇതിനിടയിൽ വെച്ചിട്ടത്? ആ ‘ചിലർ’ ‘സലഫികളിൽ ചിലർ’ ആണെന്നാണ് ധ്വനിയെങ്കിൽ, പിന്നെ എവിടെയാണ് സലഫികളും ജമാഅത്തും തമ്മിൽ യോജിപ്പ്? അപ്പോൾപിന്നെ ‘തേച്ചുമിനുക്കിയ’ ‘സ്വാഗതം’ എന്ന കപടവാക്കുകൊണ്ടെന്തു കാര്യം, പരിഹാസമെന്നല്ലാതെ? പിന്നെ ‘അതെന്തെങ്കിലുമൊക്കട്ടെ’ എന്ന വാചകത്തിന്റെ അർത്ഥമെന്താണ്? ഈ ചർച്ചയിൽ അതൊന്നും ഗൗനിക്കേണ്ട കാര്യമില്ലെന്നാണോ? എങ്കിൽ പിന്നെ അത് ചർച്ചക്കിടയിൽ വെച്ചിട്ട് അവ്യക്തതയും തെറ്റു ധാരണയും സൃഷ്ടിക്കുന്നതെന്തിനാണ്? നേർക്കു നേരെ ഉദ്ധരിക്കാവുന്നതും ഖണ്ഡിക്കാവുന്നതുമാണല്ലോ? ഇങ്ങനെയൊക്കെ ചെയ്യുന്നതാണ് സത്യസന്ധമായ നിരൂപണമായി ജമാഅത്തു മനസ്സിലാക്കിയിട്ടുള്ളതെന്ന് മുമ്പും തെളിയിക്കപ്പെട്ടിട്ടുണ്ടല്ലോ? ഏതായാലും ഏതൊരു ദൃശ്യീലത്തിന്റെ പേരിലാണോ കെ.സി. ഇസ്‌ലാഹീ സൂഹുത്തുകളെ ആക്ഷേപിക്കുന്നത്, അതേ ദൃശ്യീലത്തിന് കെ.സി. അടിമയായിരിക്കുന്നുവെന്നാണ് ഇതിൽനിന്നു മനസ്സിലാക്കേണ്ടത്.

കെ.സി. തുടരുന്നു... “എത്രയോ വലിയ വലിയ പണ്ഡിതന്മാർ ഇബാദത്തിന് നിർവ്വചനം പറഞ്ഞിട്ടുണ്ട്. അവരാരും ‘പ്രാർത്ഥന അതു

തന്നെയാണ് ഇബാദത്ത്” എന്ന ഹദീസിനെ ഇബാദത്തിന്റെ നിർവ്വചനമായോ നിർവ്വചനത്തിന്റെ അടിസ്ഥാനമായോ പറഞ്ഞില്ല. എന്തുകൊണ്ട്? അവർ ഈ ഹദീസ് കാണാത്തതുകൊണ്ടോ? അതല്ല കണ്ടിട്ടും തള്ളിക്കളഞ്ഞതോ? ആണെന്നു ധരിക്കാൻ പ്രയാസമുണ്ട്. ഈ ഹദീസ് ഇബാദത്തിന്റെ നിർവ്വചനമേയല്ലാത്തതുകൊണ്ടാണ് അവരെക്കെ വേറെ നിർവ്വചനങ്ങൾ പറഞ്ഞത് എന്നതാണ് വാസ്തവം”. (ഇ.ഒ.സ.പ.പുതി. പേ. 267 അടിവര ലേഖകന്റേത്) 199

ഇവിടെ ഈ സന്ദേഹങ്ങൾ ഉന്നയിക്കാനുള്ള അർഹത കെ.സി. നഷ്ടപ്പെടുത്തിയിട്ടുണ്ട്. എന്നിട്ട് ‘ഇന്നതാണ് വാസ്തവം’ എന്നു സ്വയം മറുപടി പറഞ്ഞതും ശരിയായില്ല. കെ.സി.യുടെ സന്ദേഹങ്ങൾക്കുള്ള മറുപടിയായി കെ.സി.യുടെ തന്നെ വരികളിതാ:

(1) “ഇബാദത്തിനെപ്പറ്റി ചില അടിസ്ഥാന തത്വങ്ങളും സ്വഭാവങ്ങളും അല്ലാഹു പഠിപ്പിച്ചു. വിശദീകരണങ്ങളും പ്രായോഗികരൂപവും തിരുമേനിയും പഠിപ്പിച്ചു. ജനങ്ങൾ അതനുസരിച്ച് ഇബാദത്ത് ചെയ്തുവരുന്നു. നിർവ്വചനസമ്പ്രദായം അന്നുള്ളതായിരിയ്ക്കില്ല എന്നാൽ, പിൽക്കാലത്ത് നമ്മുടെ പണ്ഡിതന്മാർ പലതിനും നിർവ്വചനം പറഞ്ഞു തുടങ്ങി. ഇബാദത്തിനും പറഞ്ഞു: പലരും പലതും. അവരിൽ മുൻഗാമികളുടെ നിർവ്വചനങ്ങളെ പിൻഗാമികൾ വിമർശിച്ചിട്ടുണ്ട്. ഇബാദത്തിനു പറയപ്പെട്ട ഏതാണ്ടെല്ലാ നിർവ്വചനങ്ങളും അപൂർണ്ണമാണെന്നു വാദിച്ചുകൊണ്ട് ഒടുവിൽ ശൈഖ് മുഹമ്മദ് അബ്ദുഹു അവർകളും ഒരു നിർവ്വചനം പറഞ്ഞു. എന്നാൽ അതും അപൂർണ്ണമാണെന്ന് പിന്നീട് വന്ന ചില പണ്ഡിതന്മാരും സമർത്ഥിച്ചു. ഇതുവരെ പറഞ്ഞ സകല നിർവ്വചനങ്ങളും അപൂർണ്ണമാണെന്ന് ഇനിയാർക്കും പറയാൻ കഴിയില്ല എന്നതിനുറപ്പൊന്നുമില്ല. ഇതാണ് ഇബാദത്തിന്റെ നിർവ്വചനങ്ങളുടെ അവസ്ഥ”. (ഇ.ഒ.സ.പ.പു. പേ. 266) 1998, 199

(2) “നിർവ്വചനം പറയുന്നത് ഖുർആനും സുന്നത്തും അടിസ്ഥാനമാക്കിയിരിക്കേണ്ടതാണ്” (ഇ.ഒ.സ.പ.പു. പേ. 343) 1990

(3) “പല പണ്ഡിതന്മാരും അതിനു അവരുടേതായ നിർവ്വചനങ്ങൾ പറഞ്ഞിട്ടുണ്ട്. എന്നാൽ അവയെല്ലാം അവസാനവാക്കല്ലെന്നും അവയിൽ ഓരോന്നും പണ്ഡിതന്മാരുടെ അഭിപ്രായങ്ങൾ മാത്രമാണെന്നും നാം ധരിച്ചിരിക്കേണ്ടതാണ്.” (പേ. 343).

(4) “ഇവിടെ വാസ്തവത്തിൽ അത്തരം ആപത്തൊന്നും ഉണ്ടായിട്ടില്ലെന്നതാണ് സംഭവം. പണ്ഡിതന്മാരുടെ അഭിപ്രായങ്ങളാണ് മേൽപ്പറഞ്ഞവയൊക്കെ എന്നു മനസ്സിലാക്കണമെന്നു മാത്രം. അതിനും പുറമെ, ഇബാദത്തിനു പൊതുവെ പൂർണ്ണവും സമഗ്രവുമായ ഒരു നിർവ്വചനം

249-250

257

257-258

വ്യചനം പറയണമെന്ന ലക്ഷ്യം വെച്ചുകൊണ്ടല്ല, നേരിമറിച്ച് ചില പ്രത്യേക വശങ്ങൾ വ്യക്തമാക്കുകയെന്ന ലക്ഷ്യം വെച്ചുകൊണ്ടായിരുന്നു ഈ വ്യാഖ്യാനങ്ങളിൽ മിക്കതും എന്നു മനസ്സിലാക്കാനും ന്യായങ്ങളുണ്ട്. അപ്പോൾ ഈ അപൂർണ്ണത മഹാത്മാരോടുള്ള ആദരവിനു ഹാനികരമാവേണ്ടതില്ല.” (അതേ പുസ്തകം. പേ. 355) 955

കെ.സി.യുടെ സന്ദേശങ്ങൾക്ക് കെ.സി.യുടെതന്നെ ഈ നാലു ഉദ്ധരണികൾ ഉത്തരമായി മതിയാകുമെന്നാണ് ഈ ലേഖകൻ കരുതുന്നത്. എങ്കിലും ചില കാര്യങ്ങൾ ആവർത്തിച്ചു വ്യക്തമാക്കുകയാണ്.

(a) “പ്രാർത്ഥന അതുതന്നെയാണ് ഇബാദത്ത്” എന്ന ഹദീസ് ‘ഇബാദത്തിന്റെ നിർവ്വചനമാണ്’ എന്നാലും പറഞ്ഞിട്ടില്ല.

(b) ഹമീദ് മദനിയോ സലഫികളിലാരെങ്കിലുമോ അങ്ങനെ വാദിച്ചിട്ടുണ്ടോ? തീർച്ചയായും ഇല്ല. ഉണ്ടെന്നു വരുത്തിത്തീർക്കാനുള്ള ശ്രമം തെറ്റിദ്ധരിപ്പിക്കലാണ്.

(c) നിർവ്വചനം പറയുന്നത് ഖുർആനും ഹദീസും അടിസ്ഥാനമാക്കി യായിരിക്കേണ്ടതാണെന്ന കാര്യത്തിൽ തർക്കമില്ലല്ലോ? എങ്കിൽപിന്നെ ‘ഈ ഹദീസിനെ നിർവ്വചനത്തിന്റെ അടിസ്ഥാനമാക്കാൻ പറിപ്പ്’ എന്ന വാദിക്കുന്നതെന്തുകൊണ്ട്? നിർവ്വചനത്തിന്റെ അടിസ്ഥാനമാക്കാൻ പറ്റാത്തവിധം ഈ ഹദീസിനു എന്ത് ‘അയോഗ്യത’യാണുള്ളത്?

(d) ഇബാദത്തിനു പല പണ്ഡിതന്മാരും പല നിർവ്വചനങ്ങളും പറഞ്ഞിട്ടുണ്ടെന്നല്ലോ കെ.സി. പറയുന്നത്. ഏതെല്ലാം ആയത്തുകളെ അല്ലെങ്കിൽ ഏതെല്ലാം ഹദീസുകളെ അടിസ്ഥാനമാക്കിയാണ് അവർ അങ്ങനെ നിർവ്വചിച്ചിട്ടുള്ളത് എന്ന് കെ.സി. വ്യക്തമാക്കിയിട്ടില്ല. അതൊന്നും വ്യക്തമാക്കാതെ, “ഈ ഹദീസിനെ പണ്ഡിതന്മാർ നിർവ്വചനത്തിന്റെ അടിസ്ഥാനമാക്കിയിട്ടില്ല” എന്നു കണ്ണടച്ചു വാദിച്ചതുകൊണ്ടു യാതൊരു പ്രയോജനവുമില്ല.

(e) ‘പ്രാർത്ഥന അതു തന്നെയാണ് ഇബാദത്ത്’ എന്ന ഹദീസിനെ പണ്ഡിതന്മാർ നിർവ്വചനത്തിന്റെ അടിസ്ഥാനമാക്കിയിട്ടില്ല എന്നാണല്ലോ വാദം. ശരി ആ ഹദീസിനെ മാറ്റിനിർത്തുക. കെ.സി. തന്റെ കൃതിയിൽ ഉദ്ധരിച്ചിട്ടുള്ള സമഖ്ശരി, ബൈളാവി, അബൂസ്സൗദ്, റാസി, ഇബ്നുക്വഥീർ, മുഹമ്മദ് അബ്ദു എന്നീ മഹാത്മാരായ പണ്ഡിതന്മാരുടെ നിർവ്വചനങ്ങൾ പരിശോധിക്കുക. ആ നിർവ്വചനങ്ങളുടെയെല്ലാം അടിസ്ഥാനമായി പ്രസ്തുത ഹദീസ അല്ലാത്ത മറ്റു വല്ല ആയത്തുകളോ ഹദീസുകളോ അനുബന്ധമായി ആ പണ്ഡിതന്മാർ ഉദ്ധരിച്ചിട്ടുണ്ടോ?

(f) അതായത്: സമഖ്ശരിയുടെ നിർവ്വചനത്തിന് അദ്ദേഹം അടിസ്ഥാനമാക്കിയതായി പറഞ്ഞിട്ടുള്ള ആയത്തുകളേതാണ്? ഹദീസുകളേതാണ്? ബൈളാവിയുടെ നിർവ്വചനത്തിന് അദ്ദേഹം അടിസ്ഥാനമാക്കിയതായി പറഞ്ഞിട്ടുള്ള ആയത്തുകളേത്? ഹദീസുകളേത്? അബൂസ്സൗദ് ഉദ്ദിന്റെ നിർവ്വചനത്തിന് അദ്ദേഹം അടിസ്ഥാനമാക്കിയതായി പറഞ്ഞിട്ടുള്ള ആയത്തുകളേത്? ഹദീസുകളേത്? റാസിയുടെ നിർവ്വചനത്തിന് അദ്ദേഹം അടിസ്ഥാനമാക്കിയതായി പറഞ്ഞിട്ടുള്ള ആയത്തുകളേത്? ഹദീസുകളേത്?..... ഖുർആനിലും സുന്നത്തിലും ഭാഷയിലും മറ്റും നല്ല പരിജ്ഞാനം നേടിയ ഈ പണ്ഡിതന്മാർ തങ്ങളുടെ നിർവ്വചനങ്ങൾക്ക് അവലംബമാക്കിയതായി പറഞ്ഞിട്ടുള്ള ആയത്തുകളും ഹദീസുകളും എവിടെ? അവർ ആയത്തുകൾ കാണാത്തതുകൊണ്ടോ? ഹദീസുകൾ കാണാത്തതുകൊണ്ടോ? അതല്ല, കണ്ടിട്ടും തള്ളിക്കളഞ്ഞതോ? ഈ ചോദ്യങ്ങൾ തിരിച്ചും ചോദിക്കാവുന്നതാണ്. (പണ്ഡിതന്മാർ, പലപ്പോഴും വിശദീകരണങ്ങൾ നൽകുമ്പോൾ, അപ്പപ്പോൾതന്നെ ആയത്തുകളും ഹദീസുകളും ഉദ്ധരിച്ചുകൊള്ളണമെന്നില്ല. ഖുർആന്റെയും ഹദീസിന്റെയും തത്വങ്ങളോട് പൊരുത്തപ്പെടുന്നതോ അല്ലാത്തതോ എന്നതാണ് നമുക്ക് പരിശോധിക്കേണ്ടത് ‘മഹാൻമാരായ ആ പണ്ഡിതന്മാരുടെ നിർവ്വചനങ്ങൾ യാതൊന്നിനെയും അടിസ്ഥാനമാക്കിയുള്ളതല്ല’ എന്നൊരാൾ വാദിക്കുന്നതുപോലുള്ള ബാലിശവും നിരർത്ഥകവുമായ വാദം തന്നെയാണ് ‘ഈ ഹദീസിനെ നിർവ്വചനത്തിന്റെ അടിസ്ഥാനമാക്കിയിട്ടില്ല’ എന്ന വാദവും.

(g) ‘വലിയ’ ‘വലിയ’ പണ്ഡിതന്മാരുടെ നിർവ്വചനങ്ങൾ, അവസാനവാക്കല്ലെന്നും, സ്വാഭാപ്രായങ്ങൾ മാത്രമാണെന്നും, സമഗ്രമോ സമ്പൂർണ്ണമോ അല്ലെന്നും കെ.സി. പറയുന്നു. കെ.സി.യുടെ അതേ ന്യായപ്രകാരം ‘അവസാനവാക്കല്ലാത്തതും, സ്വാഭാപ്രായങ്ങൾ മാത്രമായതും, സമഗ്രമോ സമ്പൂർണ്ണമോ അല്ലാത്തതുമായ നിർവ്വചനങ്ങളുടെ അടിസ്ഥാനം ചോദിക്കുന്നതിനെന്തർത്ഥം? (അടിസ്ഥാനമില്ലാത്തതുകൊണ്ടാവാമല്ലോ മേൽപ്പറഞ്ഞ അയോഗ്യതകൾ അവയ്ക്കു വന്നുകൂടിയത്?

(h) ‘വലിയ’ ‘വലിയ’ പണ്ഡിതന്മാർ ഇബാദത്തിനെ നിർവ്വചിച്ചിട്ടുള്ളത്, ഇബാദത്തിന് പൊതുവെ പൂർണ്ണവും സമഗ്രവുമായ ഒരു നിർവ്വചനം പറയണമെന്ന ലക്ഷ്യം വെച്ചുകൊണ്ടല്ല; ‘ചില പ്രത്യേക വശങ്ങൾ വ്യക്തമാക്കുവാൻ വേണ്ടി’ മാത്രമാണെന്ന് കെ.സി. പറയുന്നു. കെ.സി.യുടെ അതേ ന്യായപ്രകാരം ചോദിക്കട്ടെ. ചില പ്രത്യേകവശങ്ങൾ വ്യക്തമാക്കുവാൻ വേണ്ടി എഴുതിയ നിർവ്വചനങ്ങളിൽ പ്രാർത്ഥന അതുതന്നെയാണ് ഇബാദത്ത് എന്ന ഹദീസിനെ അടിസ്ഥാനമാക്കിയതായി കണ്ടില്ലെങ്കിൽ തന്നെ ‘ബേജാറാവാൻ’ എന്തിരിക്കുന്നു?

(ii) ഇബാദത്തിന് നിർവ്വചനം പറയുമ്പോൾ അല്ലെങ്കിൽ ഇബാദത്തിന്റെ സാക്ഷാൽ വിവക്ഷ വിശദീകരിക്കുമ്പോൾ അവലംബമാക്കാൻ പറ്റാത്ത വിധത്തിൽ ആ ഹദീസിന് (ഹദീസുകൾക്ക്) എന്തു 'അയോ ഗ്യത'യാണുള്ളത്? ഇനിയും വ്യക്തമായിട്ടില്ലാത്ത സംഗതി ഇതാണെന്ന കാര്യം വായനക്കാരുടെ ശ്രദ്ധയിലിരിക്കട്ടെ. (ചില ഞൊണ്ടിന്റായങ്ങൾ എഴുന്നള്ളിച്ചിട്ടുള്ളത് ഈ ലേഖകൻ വിസ്മരിക്കുന്നില്ല. യഥാസ്ഥാനത്ത് വിശദീകരിക്കാം. ഇൻ ശാഅല്ലാഹു.)

എന്നാൽ വായനക്കാരിവിടെ മനസ്സിലാക്കേണ്ട മറ്റു ചില കാര്യങ്ങൾ കൂടിയുണ്ട്. ഇവിടെ ഏറ്റവും പ്രസക്തമായ ഹദീസിനെപ്പറ്റി യാതൊന്നും പറയാതെ കെ.സി. 'തടിയപ്പി'യിരിക്കുകയാണ്. പേജ് 266 മുതൽ രണ്ടു ഹദീസുകളെ കേന്ദ്രീകരിച്ചാണ് കെ.സി. വിമർശനം തുടങ്ങിവെച്ചത്. 'പ്രാർത്ഥന തന്നെയാണ് ഇബാദത്ത്', 'പ്രാർത്ഥന ഇബാദത്തിന്റെ മജ്ജയാണ്' എന്നിവയാണ് ആ രണ്ടു ഹദീസുകൾ. എന്നാൽ വളരെ തന്ത്രപൂർവ്വം 'പ്രാർത്ഥന ഇബാദത്തിന്റെ മജ്ജയാണ്' എന്ന ഹദീസിനെ അദ്ദേഹം 'മുക്ബി'യിരിക്കുന്നു! വിഷയം നമ്പർ-1-ലെ വിമർശനം 265 മുതൽ 274വരെയുള്ള പേജുകളിൽ ഒരിടത്തുപോലും ആ ഹദീസിനെക്കുറിച്ച് അദ്ദേഹം ഒരക്ഷരം ഉരിയാടിയിട്ടില്ല! (പ്രസ്തുത പുസ്തകത്തിൽ മറ്റൊരിടത്ത് അദ്ദേഹം ആഹദീസ് ഉദ്ധരിക്കുന്നുണ്ട്. അവിടെ മറ്റൊരു 'മുതലൈപ്പ'ണ് ലക്ഷ്യം) മൗലവിയുടെ കാര്യം ആശ്ചര്യം തന്നെ! ഏതൊരു ഇബാദത്തിലും പ്രാർത്ഥന അന്തർധാരയായി വർത്തിക്കുന്നുവെന്നതാണ് ആഹദീസിന്റെ, പകൽ വെളിച്ചംപോലെ വ്യക്തമായ, ആശയം. അതു മൗലവിക്ക് ദഹിക്കില്ലല്ലോ. മൗലവിക്ക് സമാന ചിന്താഗതിക്കാർക്കും അരനുറ്റാണ്ടിലധികകാലമായി ദഹിക്കാത്ത സംഗതിയാണിത്. 'ലഘുപരിചയ'മായും, 'സംശയനിവാരണ'മായും, 'പണ്ഡിത വീക്ഷണ'മായും, 'ഒറ്റനോട്ട'മായും, 'സമഗ്രപഠന'മായുമൊക്കെ ഇബാദത്തിനെ അവതരിപ്പിച്ചപ്പോഴെല്ലാം റസൂൽ തിരുമേനി (സ)യുടെ ഈ രണ്ടു ഹദീസുകൾ അച്ചടിയിൽപ്പെട്ടാതിരിക്കാൻ ജമാഅത്തുകാർ ഏറെ ശ്രദ്ധിച്ചിട്ടുണ്ടായിരുന്നു. സലഫി പക്ഷത്തുനിന്ന് പ്രസിദ്ധീകരിച്ച കെ.പി. മുഹമ്മദ് മൗലവിയുടെ 'ഇബാദത്തും ഇതാ അത്തും' എന്ന കൃതി 'പല പ്രാവശ്യം' 'ശ്രദ്ധാപൂർവ്വം' വായിച്ച കെ.സി. 1985-ൽ അതിന് 'സത്യസന്ധമായ' നിരൂപണമെഴുതിയപ്പോഴും പ്രസ്തുത ഹദീസുകൾ വിശകലനം ചെയ്യുന്ന, ഇബാദത്തും ഇതാഅത്തും എന്ന കൃതിയിലെ അവസാന അദ്ധ്യായം കണ്ടതേയില്ല! ഇപ്പോഴിതാ 'തിമിരം' അതിന്റെ ലക്ഷണങ്ങൾ ഇവിടെയും പ്രകടിപ്പിച്ചിരിക്കുകയാണ്.

എന്താണ് വിഷയത്തിന്റെ മർമ്മം? സലഫികൾ പറയുന്നു: 'ഇബാ

ദത്തിന്റെ നിർവ്വചനം പറയുമ്പോൾ അല്ലെങ്കിൽ ഇബാദത്തിന്റെ സാക്ഷാൽ വിവക്ഷ വിശദീകരിക്കുമ്പോൾ, 'പ്രാർത്ഥന തന്നെയാണ് ഇബാദത്ത്', 'പ്രാർത്ഥന ഇബാദത്തിന്റെ മജ്ജയാണ്' എന്നീ രണ്ടു ഹദീസുകൾ വിസ്മരിക്കപ്പെടുകയോ അവഗണിക്കപ്പെടുകയോ ചെയ്യരുത്. കാരണം, വലിയ വലിയ പണ്ഡിതന്മാരുടെ വിശദീകരണത്തേക്കാൾ ആധികാരികമായ വിശദീകരണമാണത്. ദിവ്യബോധനത്തിന്റെ അടിസ്ഥാനത്തിലുള്ളതുമാണത്. കെ.സി.യും സമാനചിന്താഗതിക്കാരും പറയുന്നു: "ഇല്ല; ഞങ്ങൾ ഇതംഗീകരിക്കുകയില്ല. നിർവ്വചനത്തിന്റെ അടിസ്ഥാനമായി പ്രസ്തുത ഹദീസുകളെ ഞങ്ങൾ പരിഗണിക്കുകയുമില്ല." ഈ ധർഷ്ട്യത്തിന്റെ 'സാധുത' ഉറപ്പിക്കാനാണ് കെ.സി. ഒന്നാമത്തെ ഞൊണ്ടിന്റായം എഴുന്നള്ളിച്ചത്. അതായത് പണ്ഡിതന്മാർ പ്രസ്തുത ഹദീസുകളെ നിർവ്വചനത്തിന്റെ അടിസ്ഥാനമായി പരിഗണിച്ചിട്ടില്ലെന്നു വാദിച്ചത്.

നിർവ്വചനക്കാര്യത്തിൽ പണ്ഡിതന്മാരുടെ സമീപനം

അല്ലാഹുവിനാകട്ടെ, അല്ലാഹു അല്ലാത്തവർക്കാകട്ടെ- ഇബാദത്ത് അർപ്പിക്കപ്പെടുന്ന അവസരത്തിൽ അതർപ്പിക്കുന്നവരുടെ ഹൃദയങ്ങളിൽ എന്തെന്തു വികാരങ്ങളാണ് നിറഞ്ഞു തുളുമ്പുന്നത്? അർപ്പിക്കപ്പെടുന്ന ഇബാദത്തിന്റെ സ്വഭാവമെന്ത്? എന്തിനുവേണ്ടിയാണ് മനുഷ്യർ ഇബാദത്ത് ചെയ്യുന്നത്? തുടങ്ങിയ ചോദ്യങ്ങൾക്കുത്തരം കാണുമ്പോഴാണ് പണ്ഡിതന്മാർ ഇബാദത്തിനെ വിശദീകരിച്ച സമീപനരീതിയെക്കുറിച്ച് നമുക്ക് ശരിയായ ധാരണ ലഭിക്കുക. കെ.സി. തന്നെ എഴുതിയപ്പോൾ: "ഇബാദത്തിനെപ്പറ്റി ചില അടിസ്ഥാന തത്വങ്ങളും സ്വഭാവങ്ങളും അല്ലാഹു പഠിപ്പിച്ചു. വിശദീകരണവും പ്രായോഗികരൂപവും തിരുമേനിയും (സ) പഠിപ്പിച്ചു" എന്ന്, (ഇ.ഒ.സ.പ.പു. പേ- 266) ഏതൊക്കെയാണ്, അല്ലാഹു പഠിപ്പിച്ച, ആ അടിസ്ഥാനതത്വങ്ങളും സ്വഭാവങ്ങളും? ഏതൊക്കെയാണ് തിരുമേനി(സ) പഠിപ്പിച്ച, ആ വിശദീകരണങ്ങളും പ്രായോഗികരൂപവും? നമുക്കു പരിശോധിക്കാം. ഖുർ ആൻ പറയുന്നു.

ഹൃദയവികാരങ്ങൾ

I (a) "അപ്പോൾ നാം അദ്ദേഹത്തിന് ഉത്തരം നൽകുകയും അദ്ദേഹത്തിന് (മകൻ) യഹ്യായെ നാം പ്രദാനം ചെയ്യുകയും അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഭാര്യയെ (ഗർഭധാരണത്തിന്) നാം പ്രാപ്തയാക്കുകയും ചെയ്തു. തീർച്ചയായും അവർ (പ്രവാചകന്മാർ) ഉത്തമ കാര്യങ്ങൾക്കു ധൃതി കാണിക്കുകയും ആശിച്ചുകൊണ്ടും പേടിച്ചുകൊണ്ടും നമ്മോട്

പ്രാർത്ഥിക്കുകയും ചെയ്യുന്നവരായിരുന്നു. അവർ നമ്മോട് താഴ്മ കാണിക്കുന്നവരുമായിരുന്നു.” (21:90)

(b) “..... അവർ അല്ലാഹുവോട് താഴ്മയുള്ളവരായിരിക്കും.....” (3 : 119) +

ഉദ്ധൃത സൂക്തങ്ങളിൽ ‘ആബിദി’ന്റെ താഴ്മ, വിനയം, ആശ, പേടി എന്നീ മാനസിക വികാരങ്ങൾ അല്ലാഹു എടുത്തു പറഞ്ഞിരിക്കുന്നു. ഇനിയും കാണുക.

II (a) “തീർച്ചയായും വിശ്വസിക്കുകയും സൽക്കർമ്മങ്ങൾ പ്രവർത്തിക്കുകയും തങ്ങളുടെ രക്ഷിതാവിങ്കലേക്ക് വിനയപൂർവ്വ മടങ്ങുകയും ചെയ്തവരാരോ അവരാകുന്നു സ്വർഗാവകാശികൾ. അവരതിൽ നിത്യവാസികളായിരിക്കും.” (11 : 23)

(b) “.... വിനീതന്മാർക്ക് താങ്കൾ സന്തോഷവാർത്തയറിയിക്കുക.” (22:34)

ഈ രണ്ടു സൂക്തങ്ങളിലും വിനയം, കീഴ്വണക്കം എന്നീ വികാരങ്ങളാണ് എടുത്തുപറഞ്ഞിരിക്കുന്നത്. ഉപയോഗിച്ചിട്ടുള്ള പദം ‘ഇഖ്ബാത്ത്’

III (a) “അല്ലാഹുവിനെയും റസൂലിനെയും അനുസരിക്കുകയും അല്ലാഹുവെ ഭയപ്പെടുകയും അവനോടു സൂക്ഷ്മത പുലർത്തുകയും ചെയ്യുന്നവരാരോ അവർ തന്നെയാണ് വിജയം നേടിയവർ.” (24:31) ²⁵

(b) “.... അല്ലാഹുവെയല്ലാതെ ഭയപ്പെടാതിരിക്കുകയും ചെയ്തവർ മാത്രമാണ്.....” (9:18)

(c) “.... എന്നോട് മാത്രം നിങ്ങൾ ഭക്തി പുലർത്തുക.” (2 : 41)

മേൽ സൂക്തങ്ങളിൽ ഭയം, ഭക്തി, സൂക്ഷ്മത (ഖശ്യത്ത്, തഖ്വ) എന്നീ ഹൃദയഭാവങ്ങളാണ് പരാമർശിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നത്. ഇനിയും കാണുക:

IV (a) തീർച്ചയായും തങ്ങളുടെ രക്ഷിതാവിനെ അദ്യശ്വനിലയിൽ ഭയപ്പെടുന്നവരാരോ അവർക്ക് പാപമോചനവും വലിയ പ്രതിഫലവും മുണ്ട്” (67 :12)

(b) “..... അദ്യശ്വമായ നിലയിൽ അല്ലാഹുവെ ഭയപ്പെടുന്നവരെ അവൻ വേർതിരിച്ചറിയാൻ വേണ്ടിയത്രെ അത്..” (5 : 94)

(c) “കൂട്ടിയിണക്കപ്പെടാൻ അല്ലാഹു കൽപിച്ചത് (ബന്ധങ്ങൾ) കൂട്ടിയിണക്കുകയും തങ്ങളുടെ രക്ഷിതാവിനെ പേടിക്കുകയും, കടുത്ത വിചാരണയെ ഭയപ്പെടുകയും ചെയ്യുന്നവർ.” (13:21)

ഈ രണ്ടു സൂക്തങ്ങളിലും ഭയം, പേടി (ഖൗഫ് - ഖശ്യത്ത്) എന്നീ വികാരങ്ങൾ എടുത്തുപറഞ്ഞിരിക്കുന്നു. മാത്രമല്ല ആ വികാരങ്ങൾ

അദ്യശ്വനിലയിലാണെന്നും പ്രത്യേകം പറഞ്ഞിരിക്കുന്നു.

V (a) “വിനയത്തോടും ഭയപ്പാടോടും കൂടി വാക്ക് ഉച്ചത്തിലാക്കാതെ രാവിലെയും വൈകുന്നേരവും നീ നിന്റെ രക്ഷിതാവിനെ മനസ്സിൽ സ്മരിക്കുക....” (7 : 205)

(b) “താഴ്മയോടുകൂടിയും രഹസ്യമായിക്കൊണ്ടും നിങ്ങൾ നിങ്ങളുടെ രക്ഷിതാവിനോട് പ്രാർത്ഥിക്കുക....” (7 : 55)

ഇവിടെ വിനയം, ഭയം (ഖീഫത്ത്, തളർച്ച) എന്നീ ഭാവങ്ങളെക്കുറിച്ച് പറയുന്നു. ഖുർആൻ വീണ്ടും പറയുന്നു:

VI (a) അല്ലാഹുവെപ്പറ്റി പറയപ്പെട്ടാൽ ഹൃദയങ്ങൾ പേടിച്ച് നടുങ്ങുകയും അവന്റെ ദൃഷ്ടാന്തങ്ങൾ വായിച്ചു കേൾപ്പിക്കപ്പെട്ടാൽ വിശ്വാസം വർദ്ധിക്കുകയും തങ്ങളുടെ രക്ഷിതാവിന്റെ മേൽ ഭാരമേൽപ്പിക്കുകയും ചെയ്യുന്നവർ മാത്രമാണ് സത്യവിശ്വാസികൾ” (8 : 2)

(b) “തീർച്ചയായും തങ്ങളുടെ രക്ഷിതാവിനെപ്പറ്റിയുള്ള ഭയത്താൽ നടുങ്ങുന്നവരും തങ്ങളുടെ രക്ഷിതാവിന്റെ ദൃഷ്ടാന്തങ്ങളിൽ വിശ്വസിക്കുന്നവരും, തങ്ങളുടെ രക്ഷിതാവിനോട് പങ്കുചേർക്കാത്തവരും, രക്ഷിതാവിങ്കലേക്കു തങ്ങൾ മടങ്ങിച്ചെല്ലേണ്ടവരാണല്ലോ എന്ന് മനസ്സിൽ ഭയമുള്ളതോടുകൂടി തങ്ങൾ ദാനം ചെയ്യുന്നതെല്ലാം ദാനം ചെയ്യുന്നവരും ആരോ അവരെ നന്മകളിൽ ധൂതിപ്പെട്ടു മുന്നേറുന്നവർ. അവരെ അവയിൽ മുമ്പേ ചെന്നെത്തുന്നവരും.” (23 : 57-61)

(c) “തീർച്ചയായും നിനക്ക് നാം ഈ ഗ്രന്ഥം അവതരിപ്പിച്ചു തന്നത് സത്യപ്രകാരമാകുന്നു. അതിനാൽ കീഴ്വണക്കം അല്ലാഹുവിന് നിഷ്കളങ്കമാക്കിക്കൊണ്ട് അവനെ നീ ആരാധിക്കുക. അറിയുക അല്ലാഹുവിനുമാത്രം അവകാശപ്പെട്ടതാകുന്നു നിഷ്കളങ്കമായ കീഴ്വണക്കം” (39:2,3) ഇബാദത്ത് ചെയ്യുമ്പോൾ ‘ഇഖ്ലാസുദ്ദീൻ’ (നിഷ്കളങ്കമായ കീഴ്വണക്കം) അല്ലാഹുവിനാകണം എന്നാണിവിടെ അനുശാസിച്ചിരിക്കുന്നത്.

VIII (a) ഭയത്തോടും പ്രത്യാശയോടും കൂടി തങ്ങളുടെ രക്ഷിതാവിനോട് പ്രാർത്ഥിക്കുവാനായി, കിടന്നുറങ്ങുന്ന സ്ഥലങ്ങൾ വിട്ട് അവരുടെ പാർശ്വങ്ങൾ അകലുന്നതാണ്. അവർക്കു നാം നൽകിയതിൽ നിന്ന് അവർ ചെലവഴിക്കുകയും ചെയ്യും.” (32:16)

(b) “.... തീർച്ചയായും അവർ (പ്രവാചകന്മാർ) ഉത്തമ കാര്യങ്ങൾക്ക് ധൂതികാണിക്കുകയും, അശിച്ചുകൊണ്ടും പേടിച്ചുകൊണ്ടും നമ്മോട് പ്രാർത്ഥിക്കുകയും ചെയ്യുന്നവരായിരുന്നു. അവർ നമ്മോട് താഴ്മ കാണിക്കുന്നവരുമായിരുന്നു.” (21 : 90)

ഇഖ്ബാത്ത്

തീവ്രമായ അഭിലാഷം, ശിക്ഷാഭയം എന്നീഭാവങ്ങൾ 'ഘാഫ്, 'ത്വമഅ', 'റസ്ബത്ത്'. 'റഫ്ബത്ത്' എന്നീ പദങ്ങൾ ഉപയോഗിച്ചുകൊണ്ടാണ് ഇവിടെ വ്യക്തമാക്കിയിരിക്കുന്നത്. ഖുർആൻ വീണ്ടും പറയുന്നു:

ix (a) അല്ലാഹുവിനു പുറമെയുള്ളവരെ അവനു സമന്മാരാക്കുന്ന ചില ആളുകളുണ്ട്. അല്ലാഹുവിനെ സ്നേഹിക്കുന്നതുപോലെ ഈ ആളുകൾ അവരെയും സ്നേഹിക്കുന്നു. എന്നാൽ സത്യവിശ്വാസികൾ അല്ലാഹുവോട് അതിശക്തമായ സ്നേഹമുള്ളവരത്രെ...." (2 : 165)

(b) "(നബിയേ) പറയുക: നിങ്ങൾ അല്ലാഹുവെ സ്നേഹിക്കുന്നുണ്ടെങ്കിൽ, എന്നെ നിങ്ങൾ പിന്തുടരുക....." (3 : 31)

അഭിനിവേശം അഥവാ അഗാധസ്നേഹം ('ഹുബ്ബ്') എന്ന വികാരമാണ് ഇവിടെ എടുത്തു പറഞ്ഞിരിക്കുന്നത്. ഇനിയും വായിക്കുക.

x (a) "(നബിയേ) പറയുക: അല്ലാഹുവെ കൂടാതെ നിങ്ങൾക്കു ഉപകാരമോ ഉപദ്രവമോ ചെയ്യാൻ കഴിയാത്ത വസ്തുക്കളെയാണോ നിങ്ങൾ ആരാധിക്കുന്നത്? അല്ലാഹുവാകട്ടെ എല്ലാം കേൾക്കുന്നവനും അറിയുന്നവനുമാകുന്നു." (5 : 76)

(b) "അദ്ദേഹം പറഞ്ഞു: നിങ്ങൾക്ക് യാതൊരു ഉപകാരമോ ഉപദ്രവമോ ചെയ്യാത്ത വസ്തുക്കളെ അല്ലാഹുവിനുപുറമെ നിങ്ങൾ ആരാധിക്കുകയാണോ?" (21 : 66)

ഉദ്ധൃതസൂക്തങ്ങളിൽ അടിവരയിട്ടിരിക്കുന്ന ഭാഗം 'ഇബാദത്ത്' എന്തിനുവേണ്ടി എന്ന ചോദ്യത്തിനുത്തരമാണ്.

xi(a) അബൂഹുറയ്റ: (റ)യിൽനിന്നു നിവേദനം: നബി(സ) പറഞ്ഞു: നിങ്ങൾക്കുത്തരം ലഭിക്കുമെന്ന ദൃഢമായ വിശ്വാസത്തോടെ നിങ്ങൾ അല്ലാഹുവോട് പ്രാർത്ഥിക്കുക. ഏകാഗ്രതയില്ലാത്ത അശ്രദ്ധമായ ഹൃദയത്തിൽ നിന്നുള്ള പ്രാർത്ഥനയ്ക്ക് ഉത്തരം നൽകപ്പെടുകയില്ലെന്ന കാര്യം നിങ്ങൾ മനസ്സിലാക്കുക." (തിർമുദി)

ഇത്രയും വിവരിച്ചതിൽനിന്നു ഒരു കാര്യം വ്യക്തമാണ്. ഇബാദത്തിന് 'അഖ്സാഗായത്തിൽ ഖുളുവ വത്തദല്ലേലി' എന്ന് വിശദീകരണം നൽകിയ പണ്ഡിതന്മാർ ഖുർആൻ ചൂണ്ടിക്കാണിച്ച പ്രധാന തത്വങ്ങളും സ്വഭാവങ്ങളും അംഗീകരിച്ചിരിക്കുന്നു. അതായത് ഇബാദത്ത് ചെയ്യുന്നവന്റെ മാനസികാവസ്ഥ വിനയത്തിന്റേതോ, ഭയഭക്തിയുടേതോ, കീഴ്വണക്കത്തിന്റേതോ, സ്നേഹത്തിന്റേതോ, ആദരവിന്റേതോ, വിധേയത്വത്തിന്റേതോ, അർപ്പണത്തിന്റേതോ അതുപോലുള്ള മറ്റു വികാരങ്ങളുടേതോ ആയിരിക്കും. ഈ വിശദീകരണത്തെ അവ്യക്തത ആരോപിച്ച് ഒറ്റയടിക്കു തള്ളിക്കളയാവതാണോ? എന്നാൽ എ

ല്ലാത്തരം വിനയവും, കീഴ്വണക്കവും, ആദരവും, സ്നേഹവും, ഭക്തിയും ഇബാദത്തിൽപ്പെടുമോ? എന്നൊരു ചോദ്യം ഉയരുന്നുണ്ടിവിടെ. ഈ ചോദ്യത്തിന്റെ ഉത്തരമായി 'അഖ്സാ' എന്ന വാക്കിനെ മനസ്സിലാക്കാവുന്നതാണ്. 'അങ്ങേയറ്റം' എന്നാണാവാക്കിനർത്ഥം. അപ്പോൾ 'അങ്ങേയറ്റത്തെ കീഴ്വഴക്കവും' 'അങ്ങേയറ്റത്തെ വിനയവും അങ്ങേയറ്റത്തെ ആദരവും' മനുഷ്യകഴിവിന്റെ പരിധിക്കും ഭൗതികമായ കാര്യകാരണബന്ധങ്ങളുടെ അതിർത്തിക്കും അപ്പുറമുള്ള ഒരു ശക്തിയോടുള്ളത് തന്നെയാണെന്നു മനസ്സിലാക്കാൻ പ്രയാസമില്ല. പണ്ഡിതൻമാരുടെ വിശദീകരണത്തിൽ ഇക്കാര്യം സൂചിപ്പിച്ചിട്ടുണ്ട്. ഉദാഹരണത്തിന്.

(a) ഇമാം റാസി പറയുന്നു: "അങ്ങേയറ്റത്തെ വന്ദിക്കലിനു പറയുന്ന പദമാണ് ഇബാദത്ത്, അങ്ങേയറ്റം അനുഗ്രഹം ആർ നൽകിയോ അവനു മാത്രമേ അതനുയോജ്യമാവുകയുള്ളൂ". (ഇ.ഒ.സ.പ.പു. p. 251 പേ - 345)

(b) "ഉബുദിയ്യത്ത് - അടിമത്തം - എന്നാൽ താഴ്മ പ്രകടിപ്പിക്കലാണ്. ഇബാദത്ത് അതിനേക്കാൾ ശക്തിയേറിയതാണ്. കാരണം അതു അങ്ങേയറ്റത്തെ താഴ്മ കാണിക്കലാണ്. അങ്ങേയറ്റം അനുഗ്രഹം ചെയ്യുവാൻ കഴിവുള്ളവനല്ലാതെ അതിന് അവകാശമില്ല. അത് അല്ലാഹുവാണ് താനും. അതുകൊണ്ടാണ് അവനല്ലാതെ ഇബാദത്ത് ചെയ്യരുതെന്ന് അവൻ പറഞ്ഞിരിക്കുന്നതും". (ഇമാം റാസിബ് - അൽമുഹ്റദാത്ത് - വിശുദ്ധ ഖുർ ആൻ വിവരണം - മുഹമ്മദ് അമാനി മാലവി-വാ-1 പേ 111)

ഇവിടെ റാസിബും റാസിയും പറയുന്ന 'അങ്ങേയറ്റം അനുഗ്രഹം നൽകുന്നവൻ' ആരാണ്? അല്ലാഹുതന്നെ. സംശയമില്ല. അപ്പോൾ അല്ലാഹുവിനുള്ള വന്ദനത്തിന്റെയും, വിധേയത്വത്തിന്റെയും സ്വഭാവമോ? 'ബിൽ ഗൈബി' (അദൃശ്യമായ നിലയിൽ) എന്നു ഖുർ ആൻ പറഞ്ഞ അതേ സ്വഭാവമാണതിന് എന്നതിനും സംശയം വേണ്ടതില്ല. എന്തിനുവേണ്ടിയാണ് ഇബാദത്ത് അർപ്പിക്കപ്പെടുന്നത്? സംശയമില്ല. അഭൗതികമായ അനുഗ്രഹത്തിനുവേണ്ടിത്തന്നെ. ഇതാണ് സയ്യിദ് റശീദ് റിദാ തഫ്സീറുൽ മനാനിൽ വിശദീകരിച്ചിട്ടുള്ളത്. പ്രസക്തഭാഗം താഴെ:

"ഇബാദത്തെന്നാൽ പാരമ്യത്തിലെത്തിയിരിക്കുന്ന ഒരു തരം വിധേയത്വമാണെന്നാണ് അറബികളുടെ ശരിയായ ശൈലിയും വ്യക്തമായ പ്രയോഗവും കുറിക്കുന്നത്. മഅബൂദിനോട് മനസ്സിൽ തോന്നുന്ന എന്തെന്നില്ലാത്ത ആദരവും രൂപഭാവങ്ങൾ അജ്ഞാതമായ അതിന്റെ അധികാരത്തെ സംബന്ധിച്ച വിശ്വാസവുമായിരിക്കും പ്രസ്തുത വിധേ

യത്നത്തിന്റെ ഉറവിടം. അതിന്റെ സത്താ സ്വഭാവങ്ങൾ അയാൾക്ക് ദുർഗ്രഹമായിരിക്കും. അതിനെപ്പറ്റി അയാൾക്കറിയാവുന്നതു് അതു് തന്നെ വലയം ചെയ്തു നിൽക്കുന്നുവെന്നും അത് തന്റെ ഗ്രഹണത്തിനതീതമാണെന്നുമാണ്. അപ്പോൾ ഒരാൾ ഒരു രാജാവിനോട് പരമമായ വിധേയത്വം കാണിച്ചാൽ അയാൾ ആ രാജാവിനു് ഇബാദത്ത് ചെയ്തു (അബദഹു : ലേ) എന്നു പറയുകയീഹ! വിധേയത്വത്തിന്റെ കാരണം അറിയപ്പെടുന്നതാണെങ്കിൽ, അയാൾ രാജാവിന്റെ കാലടികൾ ചുംബിച്ചാലും ശരി രാജാവിൽനിന്നു പരിചിതമായ അക്രമത്തെ ഭയന്നുകൊണ്ടും പരിചിതമായ ഔദാര്യം പ്രതീക്ഷിച്ചുകൊണ്ടോ ആയിരിക്കും ആ വിധേയത്വം. എന്നാൽ ഉപരിലോകത്തുനിന്നു് ലഭിച്ച ദൈവികമായ അഭ്യുക്ത ശക്തി രാജാവിനുണ്ടെന്നും, വർഗപരമായി ജനങ്ങളിൽ വെച്ചേറ്റവും പരിശുദ്ധനും അടിസ്ഥാനപരമായി ജനങ്ങളിൽ വെച്ചേറ്റവും ആദരണീയനുമാണെന്നതിനാൽ ജനങ്ങളെ ഭരിക്കാനായി പ്രത്യേകം തെരഞ്ഞെടുക്കപ്പെട്ടവനാണ് അദ്ദേഹം എന്നും വിശ്വസിക്കുന്നവരുടെ സ്ഥിതി അതല്ല. അത്തരം വിശ്വാസംമൂലം അവർ മതഭ്രംശത്തിലും അവിശ്വാസത്തിലുമെത്തിയിരിക്കുന്നു. അങ്ങനെ അവർ രാജാക്കന്മാരെ ഇലാഹുകളും റബ്ബുകളുമാക്കുകയും അവർക്കു് യഥാർത്ഥത്തിലുള്ള ഇബാദത്ത് അർപ്പിക്കുകയും ചെയ്തിരിക്കുന്നു.” (1/56, 57) P - 255, 256

പുരുഷത്തിൽ ‘മൺബുദ്ദു’മായി ബന്ധപ്പെട്ട വിശ്വാസം, ഇബാദത്ത് അർപ്പിക്കുമ്പോൾ അതർപ്പിക്കുന്നവന്റെ ഹൃദയഭാവങ്ങൾ, ഹൃദയാന്തരാളത്തിലെ ഭയഭക്തി വികാരങ്ങൾ ‘ബിൽ ടൈബി’ (അഭ്യുക്തമായ നിലയിൽ) എന്ന് ചേർത്തു പറയുന്നത്, ഉപകാരം അഭിലഷിച്ചുകൊണ്ടോ ഉപദ്രവം ഭയന്നുകൊണ്ടോ ആയിരിക്കും ഇബാദത്ത് അർപ്പിക്കപ്പെടുക എന്നീ കാര്യങ്ങൾ പൂർവ്വപണ്ഡിതന്മാരുടെ വിശദീകരണത്തിലുൾപ്പെടുന്നു. അല്ലാഹുവിനാകട്ടെ, ജിന്നുകൾക്കാകട്ടെ, മലക്കുകൾക്കാകട്ടെ, പ്രവാചകന്മാർക്കാകട്ടെ; പുണ്യപുരുഷന്മാർക്കാകട്ടെ, ബിംബങ്ങൾക്കാകട്ടെ, ദുർമൂർത്തികൾക്കാകട്ടെ, പുരോഹിതന്മാർക്കാകട്ടെ, സൂര്യചന്ദ്രനക്ഷത്രാദികൾക്കാകട്ടെ, അഗ്നി, കടൽ, വൃക്ഷങ്ങൾ, പക്ഷികൾ, പാമ്പുകൾ തുടങ്ങിയവയ്ക്കാകട്ടെ - ആർക്കുതന്നെയാണെങ്കിലും ശരി - അർപ്പിക്കപ്പെടുന്ന ഇബാദത്തുകളിൽ മുകളിൽപറഞ്ഞ പ്രധാന സംഗതികൾ ഉൾക്കൊള്ളുന്നു. ഈ പരമാർത്ഥം നിഷേധിക്കുകയാണ് കെ.സി. ചെയ്തിട്ടുള്ളത്.

എന്നാൽ, ആനുഷംഗികമായി പറയട്ടെ, താൻ സ്ഥാപിക്കുന്നതെന്തു്? നിഷേധിക്കുന്നതെന്തു്? എന്നതിനെക്കുറിച്ചെന്നും വ്യക്തമായ യാതൊ രവബോധവും അദ്ദേഹത്തിനില്ലാത്തതുപോലെയാണ് അദ്ദേഹം അഭിപ്രായപ്രകടനം നടത്തുന്നത്. ചില ഉദാഹരണങ്ങൾ മാത്രം കാണിക്കാം.

യത്നത്തിന്റെ ഉറവിടം. അതിന്റെ സത്താ സ്വഭാവങ്ങൾ അയാൾക്ക് ദുർഗ്രഹമായിരിക്കും. അതിനെപ്പറ്റി അയാൾക്കറിയാവുന്നതു് അതു് തന്നെ വലയം ചെയ്തു നിൽക്കുന്നുവെന്നും അത് തന്റെ ഗ്രഹണത്തിനതീതമാണെന്നുമാണ്. അപ്പോൾ ഒരാൾ ഒരു രാജാവിനോട് പരമമായ വിധേയത്വം കാണിച്ചാൽ അയാൾ ആ രാജാവിനു് ഇബാദത്ത് ചെയ്തു (അബദഹു : ലേ) എന്നു പറയുകയീഹ! വിധേയത്വത്തിന്റെ കാരണം അറിയപ്പെടുന്നതാണെങ്കിൽ, അയാൾ രാജാവിന്റെ കാലടികൾ ചുംബിച്ചാലും ശരി രാജാവിൽനിന്നു പരിചിതമായ അക്രമത്തെ ഭയന്നുകൊണ്ടും പരിചിതമായ ഔദാര്യം പ്രതീക്ഷിച്ചുകൊണ്ടോ ആയിരിക്കും ആ വിധേയത്വം. എന്നാൽ ഉപരിലോകത്തുനിന്നു് ലഭിച്ച ദൈവികമായ അഭ്യുക്ത ശക്തി രാജാവിനുണ്ടെന്നും, വർഗപരമായി ജനങ്ങളിൽ വെച്ചേറ്റവും പരിശുദ്ധനും അടിസ്ഥാനപരമായി ജനങ്ങളിൽ വെച്ചേറ്റവും ആദരണീയനുമാണെന്നതിനാൽ ജനങ്ങളെ ഭരിക്കാനായി പ്രത്യേകം തെരഞ്ഞെടുക്കപ്പെട്ടവനാണ് അദ്ദേഹം എന്നും വിശ്വസിക്കുന്നവരുടെ സ്ഥിതി അതല്ല. അത്തരം വിശ്വാസംമൂലം അവർ മതഭ്രംശത്തിലും അവിശ്വാസത്തിലുമെത്തിയിരിക്കുന്നു. അങ്ങനെ അവർ രാജാക്കന്മാരെ ഇലാഹുകളും റബ്ബുകളുമാക്കുകയും അവർക്കു് യഥാർത്ഥത്തിലുള്ള ഇബാദത്ത് അർപ്പിക്കുകയും ചെയ്തിരിക്കുന്നു.” (1/56, 57) P - 255, 256

(1) പൂർവ്വകാലപണ്ഡിതന്മാർ ഇബാദത്തിനു് നൽകിയ “അഖ്സാ..... വത്തദ്ല്ലലി” എന്ന വിശദീകരണത്തിനു് എട്ടു കാരണങ്ങൾ ചൂണ്ടിക്കാണിച്ചുകൊണ്ടു് അദ്ദേഹം പറയുന്നത്: പ്രസ്തുത വിശദീകരണം അപൂർണ്ണവും, അസമഗ്രവും, അവ്യക്തവും സങ്കീർണ്ണവും, ഒട്ടേറെ സൂക്ഷ്മങ്ങളുൾക്കൊള്ളുന്നതും, പരമാബദ്ധവുമാണെന്നാണ്. (ഇ.ഒ.സ.പ.പുതി.പേ. 346, 347) P - 252

(a) എന്നാൽ 347, 348 പേജുകളിൽ തുടർന്നുവരുന്ന വാചകങ്ങൾ അതിനു വിരുദ്ധമാണ്. അവിടെ അദ്ദേഹം പറയുന്നത്: “സമഗ്രമല്ലെങ്കിലും അതപ്പടി തള്ളിക്കളയേണ്ടതുമില്ല” (പേ. 347) എന്നാണ്. വായനക്കാരന്റെ മനസ്സിൽ വല്ല സംശയവും ഉരുണ്ടുകൂടുന്നതിനുമുമ്പു തന്നെ മൗലവി വിശദീകരണം തരുന്നുണ്ട്: “പിൻഗാമികൾ അതിനെ വിശദീകരിച്ചപ്പോൾ തകരാർ കൂടുതൽ വർദ്ധിക്കുകയാണുണ്ടായതു്. ‘ഗായത്തുൽഖുജുഇ വത്തദ്ല്ലലി’ എന്ന വാചകത്തിനു് ‘പരമമായ’ വിധേയത്വം എന്നർത്ഥം കൽപിക്കുകയും ‘പരമമായ’ എന്നതിനെ ആർക്കാണോ വിധേയത്വം അർപ്പിക്കുന്നതു് ആ വസ്തു ഇദ്ദേഹത്തെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം പരമമാണ്, അതിനു തുല്യമായോ അതിനപ്പുറമോ വിധേയത്വം അർപ്പിക്കപ്പെടേണ്ട മറ്റൊന്നിനെ ഇദ്ദേഹം പരിഗണിക്കുന്നില്ല എന്ന് വിവക്ഷിക്കുകയും ചെയ്താൽ ആ നിർവ്വചനം ഒരു വിധം ശരിയായിത്തീരുകയില്ലേ എന്ന് ചിന്തിച്ചു നോക്കാവുന്നതാണ്” (അതേപുസ്തകം പേ. 348) ഇതാണോ വിശദീകരണം. കെ.സി. പറയുന്നതു പ്രകാരം ചിന്തിച്ചുനോക്കാവുന്നതുതന്നെ. അപ്പോഴും ചില പ്രശ്നങ്ങളുണ്ട്.

A: ‘അങ്ങേയറ്റം’ത്തെ താഴ്മയും വിധേയത്വവും എന്നതിലെ ‘അങ്ങേയറ്റം’ മാറ്റി പകരം ‘പരമം’ എന്നതും തമ്മിൽ വ്യത്യാസമുള്ളതായി അറിവില്ല. അഥവാ ഉണ്ടെങ്കിൽ അതെന്താണ്?

B: കേവലം ‘പരമം’ എന്ന ഒരു പദത്തിന്റെ അഭാവം കൊണ്ടായിരുന്നോ പ്രസ്തുത വിശദീകരണത്തിനു് ‘ഒട്ടേറെ’ അവ്യക്തതകളും സങ്കീർണ്ണതകളും വന്നുചേർന്നത്? അല്ലല്ലോ?

C: ‘പരമം’ എന്ന പദത്തിന്റെ ആഗമനത്തോടെ പ്രസ്തുത വിശദീകരണം അവ്യക്തവും സമഗ്രവും, അപൂർണ്ണവും സങ്കീർണ്ണവുമാകാനുള്ള കാരണങ്ങൾ അപ്രത്യക്ഷമാകുന്നുണ്ടോ? അതോ നിലനിൽക്കുന്നുണ്ടോ?

D: ‘പരമമായ വിധേയത്വം’ എന്നുപറയുമ്പോൾ, വിധേയത്വത്തിന്റെ ‘പാരമ്യം’ നിശ്ചയിക്കാനും വേണ്ട ഒരു മാനദണ്ഡം? അതെന്താണ്?

E: 'അങ്ങേയറ്റം' എന്ന വാക്കിനെ 'കാര്യകാരണബന്ധങ്ങൾക്കു തീതം' അഥവാ 'അഭൗതികം' എന്ന് വ്യാഖ്യാനിക്കുമ്പോൾ, മൗലവി ചോദിക്കുന്ന ഒരു ചോദ്യമുണ്ട്: ഇപ്പറഞ്ഞത് സംബന്ധമായി വല്ല സൂചനയും അതിലുണ്ടോ എന്നു്. (ഇമാം റാസിയുടെ വാചകം നേരത്തെ ഉദ്ധരിച്ച് ഇക്കാര്യം വിശദീകരിച്ചിട്ടുണ്ട്. സൂചനയുണ്ടെന്നാണ് അതിൽനിന്നു് മനസ്സിലാവുന്നത്.) 'അഖ്സാ.....വത്തദല്ലൂലി' എന്ന വിശദീകരണത്തിൽ, കെ.സി. മുകളിൽപറഞ്ഞ വ്യാഖ്യാനത്തെ കുറിച്ച് വല്ല സൂചനയുമുണ്ടോ?

F: 'പരമം' എന്ന പകരപ്രയോഗംകൊണ്ടും അതിനുനൽകിയ വിവക്ഷകൊണ്ടും ഇബാദത്തിന്റെ എല്ലാ ഇനങ്ങളും ഉൾപ്പെട്ട് കെ.സി.യുടെ വിശദീകരണം സമഗ്രമായിത്തീർന്നിട്ടുണ്ടോ?

G: അനുസരണവും അടിമവൃത്തിയും ആ വിശദീകരണത്തിന്റെ പരിധിയിൽ പെടുത്താനാണല്ലോ മൗലവി സാഹസപ്പെടുന്നത് എന്നിട്ടോ? 'പുരോഹിതപൂജ'യും 'താഗൂത്തുപൂജ'യും 'ആത്മപൂജ'യുമൊക്കെ അതിന്റെ പരിധിയിൽ വന്നുവോ?

H: ജുത-ക്രൈസ്തവർ പുരോഹിതന്മാർക്കു് വിധേയത്വം അർപ്പിച്ചത് 'പുരോഹിതന്മാർ അവരെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം പരമമാണ്, പുരോഹിതന്മാർക്കു തുല്യമായോ അതിനപ്പുറമോ വിധേയത്വം അർപ്പിക്കപ്പെടേണ്ട മറ്റൊന്നിനെയും അവർ പരിഗണിച്ചിരുന്നില്ല' എന്ന അർത്ഥത്തിലാണോ?

I: കപട വിശ്വാസികൾ താഗൂത്തുകൾക്കു് വിധേയത്വം കാണിച്ചു, താഗൂത്തുകൾ കപടവിശ്വാസികളെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം പരമമാണ്, താഗൂത്തുകൾക്കു തുല്യമായോ അതിനപ്പുറമോ വിധേയത്വം അർപ്പിക്കപ്പെടേണ്ട മറ്റൊന്നിനെയും അവർ പരിഗണിച്ചിരുന്നില്ല എന്ന അർത്ഥത്തിലാണോ?

(ii) ഇന്ത്യാഗവൺമെൻ്റ് ആകുന്ന താഗൂത്തിനുള്ള 'ഇബാദത്ത്' എങ്ങനെയായിരിക്കും? ഈ വിവക്ഷ പ്രകാരം അതിങ്ങനെയായിരിക്കും. "ഇന്ത്യാഗവൺമെൻ്റാകുന്ന 'താഗൂത്ത്' ജമാഅത്തുകാരല്ലാത്തവരെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം പരമമാണ്; ആ താഗൂത്തിനു തുല്യമായോ അതിനപ്പുറമോ വിധേയത്വം അർപ്പിക്കപ്പെടേണ്ട മറ്റൊന്നിനെ ജമാഅത്തുകാരല്ലാത്തവർ പരിഗണിക്കുന്നില്ല!" കെ.സി. അബ്ദുല്ല മൗലവി ചെറിയമുണ്ടം അബ്ദുൽ ഹമീദ് മദനിയുടെ 'ഇബാദത്ത് വീക്ഷണങ്ങളുടെ താരതമ്യം' എന്ന കൃതിയിലെ 'പുകമറ' നീക്കാൻവേണ്ടി എഴുതിയ വരികളുടെ 'ആശയപാപ്പരത്ത്' എത്രയും വ്യക്തമാണ്. 'പുകമറ'സൃഷ്ടിക്കാനുള്ള ബോധപൂർവ്വമായ ശ്രമമാണ് ഇതിന്റെ പിന്നിലുള്ളത്. 'താര

തമ്യ'ത്തിൽ ഹമീദ് മദനി ചോദിച്ച ചോദ്യം ഇവിടെ പ്രസക്തമാണ്: "അപ്പോൾ ഒരൊറ്റ താഗൂത്തും കൂടുങ്ങാത്ത പരമത്തിന്റെ ഈ കീറവലകൊണ്ടു് എന്തു പ്രയോജനം?"

(1) b. 'അഖ്സാഗായത്തിൽ ചുള്ളു വത്തദല്ലൂലി' എന്ന വിശദീകരണം ഒട്ടേറെ അവിഷ്കൃതകളുള്ളതാണെന്നു വിധിയെഴുതിയ മൗലവി പേജ് 349-ൽ പറയുന്നത് ശൈഖുൽ ഇസ്ലാമിന്റെ നിർവ്വചനം ഒരു വിധം ശരിയായ നിർവ്വചനമാണെന്നാണ്. ശൈഖിന്റെ നിർവ്വചനം ഇങ്ങനെയാണ്. 'ഗായത്തു ദില്ലിലില്ലാഹി മഅ ഗായത്തിൽ മഹബൂത്തി ലഹു'. കെ.സി. അവിഷ്കൃത ആരോപിച്ച പുർവ്വീകരുടെ വിശദീകരണവും ഇതുതന്നെയല്ലേ? കൂടുതലായി, ശൈഖ് 'സ്നേഹ'ത്തെക്കുറിച്ച് പറഞ്ഞിരിക്കുന്നുവെന്നുമാത്രം. എന്നിട്ടു മൗലവി പറയുന്നത് ശൈഖിന്റെ നിർവ്വചനത്തിനു് ചുരുങ്ങിയതും ഹദീസിന്റെയും ഭാഷയുടെയും പിന്തുണയുണ്ടെന്നാണ്. (പേ-349) അതായത്: "അങ്ങേയറ്റത്തെ വിധേയത്വവും താഴ്മയും" എന്ന നിർവ്വചനത്തിനു് ചുരുങ്ങിയതോ ഹദീസിന്റെയോ ഭാഷയുടെയോ പിൻബലമില്ല! അതിനാൽ അത് അപൂർണ്ണവും, അസമഗ്രവും അവിഷ്കൃതവും! എന്നാൽ "അറ്റത്തെ വിധേയത്വവും സ്നേഹവും" എന്ന നിർവ്വചനത്തിനു് ചുരുങ്ങിയതും ഹദീസിലും ഭാഷയിലും ധാരാളം തെളിവുകളുണ്ടത്രെ! അതിനാൽ അത് ഒരുവിധം ശരിയായ നിർവ്വചനവും!

(2) ഇ.ഒ.സ.പ. പഴയ പതിപ്പിന്റെ മുഖവുരയിൽ കെ.സി. പറയുന്നു: "ഒരു കാര്യം അല്ലാഹുവിനോട് ചേർത്തു പറയുമ്പോഴുള്ള താൽപര്യം അതേ കാര്യം അല്ലാഹു അല്ലാത്തവരോട് ചേർത്തുപറയുമ്പോഴുള്ള താൽപര്യത്തിൽ നിന്നു തികച്ചും ഭിന്നമായിരിക്കും എന്നു നാം വ്യക്തമായും മനസ്സിലാക്കേണ്ടതാണ്. ഇതു് വിസ്മരിക്കുന്നതുമൂലം പല ആശയകുഴപ്പങ്ങളും ഉണ്ടായിത്തീരുന്നുണ്ട്".

എന്നാൽ അതേ പുസ്തകത്തിന്റെ 15-ാം പേജി (പുതി. പേ-350)ലെ അതിയപ്പോൾ മൗലവി ആശയക്കുഴപ്പത്തിലപ്പെട്ടു അസ്വസ്ഥനാകുന്നു. "ഇബ്നുൽഖയ്യിം പറഞ്ഞു: 'ഇബാദത്തിന്റെ മൂലം അല്ലാഹുവിനെ സ്നേഹിക്കലാണ്; എന്നല്ല സ്നേഹം അവന്നുമാത്രമാക്കലും മുഴുവൻ സ്നേഹവും അവനായിരിക്കലുമാണ്. അങ്ങനെ മനുഷ്യൻ അവനോടൊപ്പം ഗ്ലാറെയും സ്നേഹിക്കാതിരിക്കുക; അവനിലും അവനുവേണ്ടിയും മാത്രം സ്നേഹിക്കുക". ഇതാണ് ഇബാദത്തിന്റെ മൂലം. ഇത്രത്തോളം പോകേണ്ടി ഡിരുനോ എന്നു ചോദിക്കാൻ തോന്നിപ്പോവുകയാണിവിടെ. (ഇബ്നു നൂൽ ഖയ്യിമിന്റെ പ്രസിദ്ധമായ തസപ്പൂഫ് ചിന്തയായിരിക്കാം ഇതിനു കാരണമെന്നു സമാധാനിക്കട്ടെ)"

ഒരു കാര്യം അല്ലാഹുവോട് ചേർത്തുപറയുമ്പോഴുള്ള താൽപര്യവും അതേകാര്യം അല്ലാഹു അല്ലാത്തവരോടു ചേർത്തുപറയുമ്പോഴുള്ള താൽപര്യവും ഭിന്നമായിരിക്കുമെങ്കിൽ, മൗലവികണിനീ ആശയക്കുഴപ്പം? എന്തിനീ സമാധാനക്കുറവ്? ഇത്രത്തോളം പോകേണ്ടിയിരുന്നോ? എന്നിങ്ങനെ ചോദിക്കാൻ തോന്നിപ്പോകുന്നതെന്തിന്? 'അവനിലും അവനുവേണ്ടിയും മാത്രം' എന്ന് വ്യക്തമാക്കിപ്പറഞ്ഞിരിക്കെ വസ്തവ സെന്തിന്? 'നിരൂപാധിക സ്നേഹ'മെന്നോ, പരമമായ സ്നേഹമെന്നോ വ്യാഖ്യാനിച്ചാൽ പോരെ? മറ്റു പലതും ആലോചിച്ച് സമാധാനിക്കേണ്ട തുണ്ടോ?

(3) ഇ.ഒ.സ.പ. പുതിയ പതിപ്പിൽ 353-ാം പേജിൽ തഫ്സീറുൽ മനാഹിൽ നിന്നുള്ള സയ്യിദ് റശീദ് റിളായുടെ വിശദീകരണം ഉദ്ധരിച്ചതിനുശേഷം കെ.സി. പറയുന്നു.

“മഅ്ബൂദിന് അദ്യശ്യവും അജ്ഞാതവുമായ അധികാരവും മഹത്വവും സങ്കല്പിച്ചുകൊണ്ട് അർപ്പിക്കപ്പെടുന്ന വിനയം മാത്രമേ ഇബാദത്താവുകയുള്ളൂ എന്നാണല്ലോ അവരുടെ വാദം അത് സമർത്ഥിക്കാൻ രാജാവ് മുതലായവരോടുള്ള വിനയത്തിന്, അതേത്രശക്തമായിരുന്നാലും, അറബികൾ ഇബാദത്ത് എന്നുപറയുകയില്ല എന്ന കാര്യമാണ് പ്രധാന തെളിവായി ശൈഖ് പറഞ്ഞിട്ടുള്ളത്. എന്നാൽ ഈ അഭിപ്രായം തികച്ചും തെറ്റും അറബികളുടെ പ്രയോഗത്തിനും ഭാഷാനിലങ്ങളുകൾക്കും വിരുദ്ധവുമാണ്. കാരണം രാജാവിനു കീഴ്പ്പെടുന്ന വനെപ്പറ്റി അറബികൾ ആബിദ് (ഇബാദത്തു ചെയ്യുന്നവൻ) എന്നു പറയാറുണ്ട്. (രാജാവിന് കീഴ്പ്പെടുന്നവർക്കെല്ലാം അറബികൾ, അയാൾക്ക് ഇബാദത്ത് ചെയ്തവൻ എന്നുപറയുന്നു) ലിസാനുൽ അറബ് തുടങ്ങിയ നിലങ്ങളുള്ളും തബ്ദീ തുടങ്ങിയ തഫ്സീറുകളും നോക്കുക”.

൧56

മൗലവിയുടെ ഈ അഭിപ്രായത്തിലെ ന്യായാന്യായതകൾ വിശദമായി നമുക്ക് പിന്നീട് ചർച്ച ചെയ്യാം. ‘ഇൻ ശാഅല്ലാഹു’ എങ്കിലും ചില കാര്യങ്ങൾ സൂചിപ്പിക്കട്ടെ.

A: “...അപ്പോൾ ഒരാൾ ഒരു രാജാവിനോടു പരമമായ വിനയം കാണിച്ചാൽ അയാൾ ആ രാജാവിന് ഇബാദത്ത് ചെയ്തു എന്നു പറയാവതല്ല. അയാൾ രാജാവിന്റെ കാലടികൾ ചുംബിച്ചാലും ശരി. എന്തെന്നാൽ ആ വിനയത്തിന്റെ കാരണം അറിയില്ലെങ്കിലും വ്യക്തവുമാണ്. രാജാവിൽനിന്നു പരിചിതമായ അക്രമത്തെ ഭയന്നോ പരിമിതമായ ഔദാര്യത്തെ മോഹിച്ചോ ആയിരിക്കുമത്...” ഇതാണ് റശീദ് റിളാ പറഞ്ഞത്. ഇതിനെയാണ് അജ്ഞതയെന്ന് കെ.സി. പറയുന്നത്.

അപ്പോൾ ഒരു രാജാവിന്റെ അക്രമത്തെ ഭയന്നു ഒരാൾ ആ രാജാവിന് വിനയം കാണിച്ചാൽ അത് അയാൾക്കുള്ള ഇബാദത്താവുമെന്നോ? എങ്കിൽ, കെ.സി. ഇ.ഒ.സ.പ. പഴയ പതിപ്പിന്റെ മുഖവുരയിൽ എഴുതിയതിന്റെ അർത്ഥമെന്ത്? അവിടെയെഴുതിയത്: “ഞാനെന്റെ മാതാ പിതാക്കളെ ഏറ്റവുമധികം വിനയത്തോടെ ആദരിക്കുന്നു. അല്ലാഹുവിനെയും വിനയപൂർവ്വം ആദരിക്കുന്നു. രണ്ടു വിനയാദരങ്ങളും ഒരുപോലെയാണോ?” എന്നാണ് അല്ലെ അല്ല. അതുപോലെ തിരിച്ചും ചോദിക്കട്ടെ. അല്ലാഹുവിനോടു വിനയം കാണിക്കുന്നതും രാജാവിനോടു വിനയം കാണിക്കുന്നതും ഒരുപോലെയാണോ? അല്ലല്ലോ?

B: ‘പരമമായ വിധേയത്വ’ത്തെ കുറിച്ച് കെ.സി. പ്രകടിപ്പിച്ചിട്ടുള്ള വീക്ഷണപ്രകാരവും കെ.സി.ക്ക് റശീദ് റിളയെ വിമർശിക്കാൻ അധികാരമില്ല. കാരണം രാജാവ് പരമവും പരിഗണിക്കപ്പെടുന്ന ഏകശക്തിയുമൊക്കെയാകണം ഇബാദത്തുണ്ടാവാനു. സാധാരണ വിനയം അങ്ങനെയല്ലല്ലോ?

C: റശീദ് റിളയെ അജ്ഞനാക്കുകവഴി മൗലവി നിഷേധിച്ചത് ‘മഅ്ബൂദുമായി ബന്ധപ്പെട്ട വിശ്വാസകാര്യങ്ങൾക്കുടിയാണ്. എന്നാൽ പേജ് 370-ൽ മഅ്ബൂദിനെക്കുറിച്ച് ഇബാദത്ത് ചെയ്യുന്നവന്റെ മനസ്സിലുണ്ടാകുന്ന വിശ്വാസത്തെ സംബന്ധിച്ച് മൗദുദി പറഞ്ഞതായി കെ.സി. ഉദ്ധരിക്കുന്നുണ്ട്. അതാകട്ടെ മൗലവി സർവ്വാത്മനാ സ്വാഗതം ചെയ്യുകയും ചെയ്യുന്നു! ഇങ്ങനെ ഒരു കാര്യം ഒരിടത്തു സ്ഥാപിക്കുകയും മറ്റൊരിടത്തു നിഷേധിക്കുകയും ചെയ്യുന്ന വൈരുദ്ധ്യാത്മക നിലപാടാണ് കെ.സി. പലപ്പോഴും സ്വീകരിക്കുന്നത്. നമുക്ക് വിഷയത്തിലേക്കു മടങ്ങാം.

‘പ്രാർത്ഥന തന്നെയാണ് ഇബാദത്ത്’, ‘പ്രാർത്ഥനയാണ് ഇബാദത്തിന്റെ മജ്ജ’ എന്നീ നബിവചനങ്ങളിൽ നിന്ന് സംശയാതീതമായി ഗ്രഹിക്കാവുന്ന കാര്യമാണ് അല്ലാഹുവിന്റെ പ്രീതിയും പ്രതിഫലവും കാംക്ഷിച്ചുകൊണ്ട്, അവന്റെ മാർഗദർശനം സ്വീകരിച്ചുകൊണ്ട് ഒരു സത്യവിശ്വാസിയിൽ നിന്നുൽഭൂതമാവുന്ന എല്ലാ വാഗ്വിചാരകർമ്മങ്ങളും ഇബാദത്താണെന്ന സത്യം എന്ന മദനിയുടെ ആശയത്തെ ഖണ്ഡിക്കാൻ കെ.സി. രണ്ടാമത്തെ പോയിന്റ് അവതരിപ്പിക്കുന്നു.

“രണ്ടു ഇതു നിർവ്വചനമാകാൻ പറ്റുകയുമില്ല. കാരണം മുഹ്യാദീൻ ശൈഖിനോട് പ്രാർത്ഥിച്ചാൽ അതു ഇബാദത്താണ്. അല്ലാഹുവിന്റെ പ്രീതിയും പ്രതിഫലവും കാംക്ഷിച്ചുകൊണ്ടുതന്നെ, അവൻ കാണിച്ചതിനു വിരുദ്ധമായ മാർഗം സ്വീകരിച്ചുകൊണ്ടു, പ്രാർത്ഥിച്ചാൽ അതും ഇബാദത്താണ്; സത്യവിശ്വാസിയല്ലാത്ത ഒരാൾ അല്ലാഹുവിനോട് പ്രാർ

൧47, 48

൧199 - 200

ത്ഥിച്ചാൽ അതും ഇബാദത്താണ്. വിധികർത്തൃത്വത്തിന്റെ പരമാധികാരം വല്ല സൃഷ്ടിക്കും വകവെച്ചു കൊടുത്തുകൊണ്ടു് ആ സൃഷ്ടിയെ അനുസരിച്ചാൽ, അതും ഇബാദത്തുതന്നെ. ഇതുപോലെ എത്രയോ ഇബാദത്തുകളുണ്ട്. അതൊന്നും ഈ നിർവ്വചനത്തിലുൾപ്പെടുന്നില്ലെന്നു വ്യക്തം. ഒരു കാര്യത്തെ നിർവ്വചിക്കുകയാണെങ്കിൽ, ആ കാര്യത്തിൽ വാസ്തവത്തിൽ ഉൾപ്പെട്ടതിനെയെല്ലാം ഉൾക്കൊള്ളുകയും വാസ്തവത്തിൽ, ഉൾപ്പെടാത്തതൊന്നും ഉൾക്കൊള്ളാതിരിക്കുകയും വേണം. അപ്പോഴേ നിർവ്വചനം ജാമിഉം മാനിഉം ആകൂ. തദടിസ്ഥാനത്തിൽ ഇതു നിർവ്വചനമാകാൻ പറ്റുകയില്ല.” (ഇ.ഒ.സ.പ. പുതി 267, 268)

ഉദ്ധരണി ഒരിക്കൽ കൂടി വായിക്കുക അബ്ദുൽ ഹമീദ് മദനിയുടെ, ‘അല്ലാഹുവിന്റെ സത്യം’ എന്ന ആശയത്തെ നിഷ്കൃഷ്ടമായി പരിശോധനയ്ക്ക് വിധേയമാക്കി. ജാമിഉം മാനിഉം അല്ല എന്നു് വിധിച്ച മൂലവിധിയിൽനിന്നു്, അതുവായിക്കുന്ന ആരും പ്രതിക്ഷിച്ചുപോകും: മൂലവി ‘ജാമിഉം മാനിഉം’ ആയ ഒരു നിർവ്വചനം നൽകാതിരിക്കില്ല എന്നു്. എന്നാൽ 470-ഓളം പേജുകൾ വരുന്ന ഒരു ‘സമഗ്രപഠനകൃതി’, ഏറെ വീണ്ടു വിചാരങ്ങൾക്കുശേഷം പരിഷ്കരിച്ചുണ്ടാക്കിയിട്ടുപോലും അതിൽ ജാമിഉം മാനിഉം ആയ യാതൊരു നിർവ്വചനവും വെളിച്ചം കണ്ടില്ല! എന്തുകൊണ്ടു് അബ്ദുൽ ഹമീദ് മദനി ‘താരതമ്യ’ത്തിൽ ചൂണ്ടിക്കാട്ടിയ പോലെ, കെ.സി. ‘സംഹാര ദൗത്യം’ മാത്രമേ ഏറ്റെടുത്തിട്ടുള്ളൂ. കെ.സി. ഉന്നയിച്ച ന്യായങ്ങൾ പരിശോധനയ്ക്ക് വിധേയമാക്കുന്നതിനുമുമ്പ് വായനക്കാർ മറക്കരുതാത്ത ചില കാര്യങ്ങൾ ചുവടെ കൊടുക്കാം. മൂലവിധിയുടെ നിരൂപണത്തിന്റെ ഗതിയും സ്വഭാവവും മനസ്സിലാക്കാനും അവ്യക്തതകൾ നീങ്ങാനും അതുപകരിക്കും.

(1) മദനി സാഹിബ് പറഞ്ഞത്: “നിർവ്വചനം എന്ന സാങ്കേതികത്വത്തിനുചുറ്റും മനുഷ്യരെ കെട്ടിയിട്ടു തിരിക്കണം എന്നു് കെ.പി. ആഗ്രഹിക്കുന്നില്ല. എന്നാലും ഇബാദത്തിന്റെ നിർവ്വചനം ഗണിതശാസ്ത്രത്തിലെ ‘പൈ’യുടെ മൂല്യം പോലെ നിർണ്ണയാതീതമായി തുടരാവുന്നതാണെന്നു പറഞ്ഞ് ജനങ്ങളെ വാസ്തവസാക്ഷരരുതല്ലോ”. (താരതമ്യം - P.2)

(2) യഥാർത്ഥത്തിൽ മദനി സാഹിബും സ്വീകരിച്ച ശൈലിയും ഇതുതന്നെ. സങ്കീർണ്ണതകൾ ഒഴിവാക്കി ചുരുക്കത്തിനും സുഗമതയ്ക്കും പിൽബലത്തോടെ ഒരു സത്യവിശ്വാസിയുടെ ഇബാദത്തിനെ ലളിതമായ ഒരു വാചകത്തിലൂടെ അദ്ദേഹം ആവിഷ്കരിച്ചു.

(3) അതൊരു അവസാന നിർവ്വചനമായി അദ്ദേഹം അവകാശപ്പെട്ടിട്ടില്ല. അല്ലാഹുവിനുള്ള, ഒരു സത്യവിശ്വാസിയുടെ ഇബാദത്ത് - ആണ് ആ നിർവ്വചനത്തിലുൾപ്പെടുന്നത്.

(4) കെ.സി. പ്രസ്തുത ആശയത്തെ സ്വാഗതം ചെയ്യുന്നുമുണ്ട്. (Page 267) (എന്തുകൊണ്ടെന്ന് വ്യക്തമാക്കിയിട്ടില്ല.)

(5) കെ.സി.യുടെ അഭിപ്രായത്തിൽ ഇബാദത്തിനെ ഒരു വിധം നിർവ്വചിച്ചിട്ടുള്ള വ്യക്തി ശൈഖുൽ ഇസ്ലാം ഇബ്നുശൈതമിയയാണ്. അദ്ദേഹത്തിന്റെ വാചകം നോക്കുക:

“ഇബാദത്ത് എന്നത് അല്ലാഹു ഇഷ്ടപ്പെടുകയും തൃപ്തിപ്പെടുകയും ചെയ്യുന്ന, ആന്തരികവും ബാഹ്യവുമായ എല്ലാവിധ വാക്കുകളും പ്രവൃത്തികളും ഉൾക്കൊള്ളുന്ന ഒരു സമഗ്രസംജ്ഞയാണ്”. ഇനി മദനി സാഹിബ് പറയുന്നതും കാണുക.

“അല്ലാഹുവിന്റെ പ്രീതിയും പ്രതിഫലവും കാംക്ഷിച്ചുകൊണ്ടു് അവന്റെ മാർഗ്ഗദർശനം സ്വീകരിച്ചുകൊണ്ടു് ഒരു സത്യവിശ്വാസിയെ നിന്നുൽഭൂതമാവുന്ന എല്ലാ വാഗ്വിചാര-കർമ്മങ്ങളും ഇബാദത്താണ്”. ഇനി പറയൂ. എന്തു് വ്യത്യാസമാണ് ഈ രണ്ടു വാചകങ്ങൾ തമ്മിലുള്ളത്? യാതൊരു വ്യത്യാസവുമില്ലെന്നു മാത്രമല്ല, രണ്ടും ഒരേ ആശയം തന്നെ വ്യക്തമാക്കുന്നു. രണ്ടിലും അല്ലാഹു അല്ലാത്തവർക്കുള്ള ഇബാദത്തല്ല, (എല്ലാത്തരം ഇബാദത്തുകളുമല്ല) നേരെമറിച്ച്, അല്ലാഹുവിനുള്ള ഇബാദത്താണ് പ്രസ്തുത നിർവ്വചനങ്ങളുടെ പരിധിയിൽ വരുന്നതു്. രണ്ടു നിർവ്വചനങ്ങളുടെയും ആശയവും സ്വഭാവവും ഒന്നുതന്നെ. മദനിയുടെ നിർവ്വചനം കുറെ ചോദ്യങ്ങൾ ഉന്നയിച്ച് ‘ജാമിഉം മാനിഉം’ അല്ല എന്ന് വിധിച്ചപോലെ ശൈഖിന്റെ നിർവ്വചനവും കുറെ ചോദ്യങ്ങൾ ഉന്നയിച്ച് ‘ജാമിഉം മാനിഉം’ അല്ല എന്നു വിധിക്കാവുന്നതാണ്. നമുക്കു പരിശോധിക്കാം. ശൈഖിന്റെ നിർവ്വചനം: “ഇബാദത്ത് എന്നതു് അല്ലാഹു ഇഷ്ടപ്പെടുകയും തൃപ്തിപ്പെടുകയും ചെയ്യുന്ന ആന്തരികവും ബാഹ്യവുമായ എല്ലാവിധ വാക്കുകളും പ്രവൃത്തികളും ഉൾക്കൊള്ളുന്ന ഒരു സമഗ്രസംജ്ഞയാണ്.” അല്ലാഹുവിനുള്ള ഇബാദത്തിനെ ഈ വിധത്തിൽ വിശദീകരിക്കാമെങ്കിലും അല്ലാഹു അല്ലാത്തവർക്കുള്ള ഇബാദത്തിനെ ഈ നിർവ്വചനംകൊണ്ടു വിശദീകരിക്കാൻ പറ്റില്ല. കാരണം:

(a) ഈസാനബി (അ) യ്ക്കുള്ള ഇബാദത്ത്, ഈസാനബി തൃപ്തിപ്പെടുകയും ഇഷ്ടപ്പെടുകയും ചെയ്യുന്ന ആന്തരികവും ബാഹ്യവുമായ എല്ലാ വാക്കുകളും പ്രവൃത്തികളുമാണോ?

(b) മലക്കുകൾക്കുള്ള ഇബാദത്ത് മലക്കുകൾ ഇഷ്ടപ്പെടുകയും തൃപ്തിപ്പെടുകയും ചെയ്യുന്ന ആന്തരികവും ബാഹ്യവുമായ എല്ലാ വാക്കുകളും പ്രവൃത്തികളുമാണോ? രണ്ടിനുമുത്തരം അല്ല എന്നുതന്നെയാണ്. അപ്പോൾ ശൈഖിന്റെ നിർവ്വചനം ‘ജാമിഉം മാനിഉം’ അല്ല. ഇനി

ഈ നിർവ്വചനം 'ഒരുവിധം ശരിയായ നിർവ്വചനം' എന്നു മൗലവി പറയുന്നെങ്കിൽ, മദനിയുടെ നിർവ്വചനത്തെയും 'ഒരുവിധം ശരിയായ നിർവ്വചനം' എന്നുതന്നെ പറയണം. ആ നിർവ്വചനത്തെ കെ.സി. സ്വാഗതം ചെയ്യുകയുമുണ്ടായല്ലോ. ഇനി.

(കെ.സി.) "മുഹ്യിദ്ദീൻ ശൈഖിനോട് പ്രാർത്ഥിച്ചാൽ അതു ഇബാദത്താണ്"

(ലേഖകൻ) എന്തുകൊണ്ടു്?

(കെ.സി.) "അല്ലാഹുവിന്റെ പ്രീതിയും പ്രതിഫലവും കാംക്ഷിച്ചുകൊണ്ടു തന്നെ അവൻ കാണിച്ചതിനു വിരുദ്ധമായ മാർഗം സ്വീകരിച്ചുകൊണ്ടു പ്രാർത്ഥിച്ചാൽ അതും ഇബാദത്താണ്".

(ലേഖകൻ) എന്തുകൊണ്ടു്?

(കെ.സി.) "സത്യവിശ്വാസിയല്ലാത്ത ഒരാൾ അല്ലാഹുവോട് പ്രാർത്ഥിച്ചാൽ അതും ഇബാദത്താണ്".

(ലേഖകൻ) എന്തുകൊണ്ടു്?

(കെ.സി.) "വിധി കർത്തൃത്വത്തിന്റെ പരമാധികാരം വല്ല സൂഷ്ടി കുറും വക വെച്ചുകൊടുത്തുകൊണ്ടു് ആ സൂഷ്ടിയെ അനുസരിച്ചാൽ അതും ഇബാദത്തുതന്നെ".

(ലേഖകൻ) എന്തുകൊണ്ടു്?

ഇതൊക്കെ ഇബാദത്തുകളാണെന്ന് കെ.സി. വിധി പ്രസ്താവന നടത്തുന്നത് എന്തടിസ്ഥാനത്തിലാണ്? വിധി പ്രസ്താവന മാത്രം പോരല്ലോ? വിധിന്യായവും കൂടിവേണ്ടേ? ഗ്രന്ഥകർത്താവും സലഫികളും തമ്മിൽ ഭിന്നതയിലിരിക്കുന്ന ഒരു വിഷയത്തിൽ പ്രത്യേകിച്ചും അതാവശ്യമായിരുന്നു. 'അംഗീകരിക്കപ്പെട്ട ഏതു തത്വത്തിന്റെ അടിസ്ഥാനത്തിലാണ് അവയൊക്കെ ഇബാദത്തായത്' എന്ന മൗലികകാര്യം (ഗ്രന്ഥകർത്താവിന്റെ വീക്ഷണം) അപ്പോഴല്ലേ വായനക്കാരനു നന്നായി ഗ്രഹിക്കാൻ കഴിയൂ. സത്യസന്ധമായ ഒരു നിരൂപണത്തിൽ, പ്രത്യേകിച്ച് സലഫികളുണ്ടാക്കിത്തീർത്ത 'പുകമറ'കൾ നീക്കുവാൻ വേണ്ടിയുള്ള ഒരു കുലങ്കഷ വിശകലനത്തിൽ, എല്ലാറ്റിനും പുറമെ, ഒരു വിഷയത്തിന്റെ 'സമഗ്രവും' 'ആധികാരികവും' 'പ്രാമാണികവും' 'സൂചിനിതവും' 'പൂർണ്ണവും' 'വ്യക്തവും' 'ഖണ്ഡിതവും'മായ വീക്ഷണം അവതരിപ്പിക്കേണ്ട ഒരു പഠനകൃതിയിൽ ഇത്തരം അവ്യക്തതകൾ ഒഴിവാക്കേണ്ടതു തന്നെയായിരുന്നു.

ഇബാദത്തിനെ വിശകലനം ചെയ്യുമ്പോൾ സംശയാതീതമായി തെ

ളിയുന്ന ചില വസ്തുതകൾ മുൻ സൂചിപ്പിച്ചിട്ടുള്ളത് ഇവിടെ ആവർത്തിക്കട്ടെ.

(1) മഅബൂദുമായി ബന്ധപ്പെട്ട വിശ്വാസത്തിന്റെ കാര്യം.

(2) ഇബാദത്ത് ചെയ്യുമ്പോൾ അത് ചെയ്യുന്നവന്റെ ഹൃദയവികാരങ്ങളുടെ കാര്യം.

(3) ഹൃദയവികാരങ്ങളെ 'ബിൽഗൈബി' (അദൃശ്യമായ നിലയിൽ) എന്നു വിശേഷിപ്പിച്ചിട്ടുള്ള കാര്യം

(4) ഗുണം അഭിലഷിച്ചുകൊണ്ടോ ദോഷം ഭയന്നുകൊണ്ടോ ആയിരിക്കും ഇബാദത്തു് അർപ്പിക്കപ്പെടുക എന്ന കാര്യം. ഇബാദത്തുകളെന്നു കെ.സി. വിധി പ്രസ്താവിച്ച ആ നാലുകാര്യങ്ങളിലും അതല്ലാത്ത മറ്റു ഇബാദത്തുകളിലും ഈ വസ്തുതകൾ ഉൾപ്പെടുന്നുണ്ടോ എന്നുപരിശോധിക്കാവുന്നതാണ്.

[മുഹ്യിദ്ദീൻ ശൈഖിനോട് പ്രാർത്ഥിക്കുന്ന ഒരാളുടെ ഹൃദയവികാരങ്ങൾ ഏതുവിധത്തിലായിരിക്കും? ശൈഖ് തന്റെ പ്രാർത്ഥനകൾക്കുമെന്നും അറിയുമെന്നും, ഉത്തരം നൽകേണ്ടതോ അല്ലാത്തതോ എന്നു വിവേചിച്ച് വേണ്ടതു ചെയ്യുമെന്നും അതിനുള്ള കഴിവും അധികാരവും സ്വാതന്ത്ര്യവും ശൈഖിനുണ്ടെന്നും അയാൾ വിശ്വസിക്കുന്നു. ഈ വിശ്വാസത്തിന്റെ പ്രേരണമൂലം അയാൾ ശൈഖിനെ അത്യധികം ആദരിക്കുകയും വന്ദിക്കുകയും ഭയപ്പെടുകയും ചെയ്യുന്നു. അതാകട്ടെ അദൃശ്യനിയമങ്ങളും. ശൈഖിന്റെ ഗുരുത്തപൊരുത്തങ്ങളോ, സാമീപ്യമോ, സഹായമോ, അനുഗ്രഹമോ മറ്റേതെങ്കിലും തൃപ്തികരമായ സംഗതികളോ ആയിരിക്കും അയാൾ പ്രതീക്ഷിക്കുക. അല്ലെങ്കിൽ ശൈഖിന്റെ ശാപമോ, കോപമോ, വെറുപ്പോ മറ്റേതെങ്കിലും അതൃപ്തികരമായ സംഗതികളോ അയാൾ ഭയപ്പെടുന്നുണ്ടാകും. അതിൽ നിന്നും രക്ഷയും മോചനവും അയാൾ പ്രതീക്ഷിക്കുന്നുമുണ്ടാകും. അല്ലാഹുവിനോട് പ്രാർത്ഥിക്കുമ്പോഴും, അല്ലാത്തവരോടു് പ്രാർത്ഥിക്കുമ്പോഴും, സത്യവിശ്വാസിയല്ലാത്തയാൾ പ്രാർത്ഥിക്കുമ്പോഴും, നിയമവിരുദ്ധമായി പ്രാർത്ഥിക്കുമ്പോഴും സ്ഥിതി ഇതുതന്നെ. വിധികർത്തൃത്വം വല്ല സൂഷ്ടിക്കും വകവെച്ചു കൊടുക്കുമ്പോഴും സ്ഥിതി ഇതുതന്നെ.]

ദുരാരോപണവും ഹദീസ് ദുർവ്യാഖ്യാനവും

മദനിയുടെ "പ്രാർത്ഥന സത്യം" എന്ന ആശയത്തെ തള്ളി പറയാൻ കെ.സി. മൂന്നാമതും ചില ന്യായങ്ങൾ നിരത്തുന്നുണ്ട്. വളരെ ഗുരുതരമായ ചില ആരോപണങ്ങൾ ഹമീദ് മദനിയുടെ പേരിൽ ഉന്നയിക്കുകയും ചെയ്തിട്ടുണ്ട്. Page 268 മുതൽ 274 വരെ സാമാന്യം

ദീർഘമായി ഉപന്യസിച്ചിട്ടുള്ളതിന്റെ സംക്ഷേപം താഴെ: (a) “മുന്ന്, ‘പ്രാർത്ഥന തന്നെയാണ് സത്യം” എന്നു മദനിസാഹിബ് പറഞ്ഞത് ശരിയല്ല. ആ തിരുവചനങ്ങളിൽനിന്നു അങ്ങനെ ഗ്രഹിക്കാൻ കഴിയില്ല. ആർക്കും മനസ്സിലാകുന്ന വസ്തുതയാണിത്.”

(b) “മദനിസാഹിബ് വീറോടെ ‘സംശയാതീതമായി ഗ്രഹിക്കാവുന്നതാണെന്നു കണ്ണടച്ചു വാദിക്കുന്നത് ചില ലക്ഷ്യങ്ങൾ നേടാനാണ്.” “അതായത് ഇബാദത്തിനു ‘ആരാധന’ എന്ന അർത്ഥം മാത്രമേ ഉള്ളൂ എന്നു പറയുമ്പോൾ അലട്ടുന്ന പ്രശ്നങ്ങൾക്കു പരിഹാരം കാണാനാണ്.”

(c) സലഫികളെ അലട്ടുന്ന പ്രശ്നം ഇതാണ്: ‘സത്യവിശ്വാസിയായ ഒരു മനുഷ്യൻ ചെയ്യുന്ന എല്ലാ നല്ല കാര്യങ്ങളും ഇബാദത്താണ്’ ‘ഉദ്ദേശ്യശുദ്ധിയിലൂടെ ജീവിതം മുഴുവൻ ഇബാദത്താക്കാം; വലിയ വലിയ പണ്ഡിതന്മാരുടെ ഇത്തരം പ്രസ്താവനകൾ ജനമനസ്സുകളിൽ സ്ഥലം പിടിച്ചിട്ടുണ്ട്. ഈ ഇബാദത്തുകളിൽ പലതും ആരാധനയോടല്ലതാനും. ഇബാദത്തിനു ആരാധന എന്നു മാത്രം അർത്ഥം പറയുമ്പോൾ ഈ ഇബാദത്തുകളെപ്പറ്റിയെന്തു പറയും? ഈ പ്രശ്നത്തെ എങ്ങനെ നേരിടും?

(d) ഇബാദത്തിനു ചിലേടത്തു അനുസരണം എന്നും അർത്ഥമുണ്ടെന്നു പറഞ്ഞതാണ് ജമാഅത്തിന്റെ മേൽ ചുമത്തപ്പെട്ട ഏറ്റവും വലിയ കുറ്റം. അവർ തൗഹീദിനെ മാറ്റി മറിച്ചു എന്നുവരെ പറഞ്ഞതു ഈ അടിസ്ഥാനത്തിലാണ്. എന്നാൽ ഖുർ ആനിലെ പല സൂക്തങ്ങളിലും വന്ന ഇബാദത്ത് പദത്തിനു മുഹസ്സറുകൾ അനുസരണം എന്ന അർത്ഥമാണു പറഞ്ഞുകാണുന്നത്. അനുസരണം എന്നല്ലാതെ മറ്റൊരുർത്ഥവും പറയാൻ പറ്റാത്ത ചില സൂക്തങ്ങളുമുണ്ട് ഇതിനെ എങ്ങനെ നേരിടണം? അനുസരണത്തെ കുടി ഉൾക്കൊള്ളുന്ന വിധം ആരാധനയെ ഊതി വീർപ്പിക്കുകയോ? അതല്ല, എല്ലാ അനുസരണങ്ങളുടെയും ഉള്ളിൽ അന്തർധാരയായി വർത്തിക്കുന്ന അതിലോലമായ ഒരു ആരാധനാ സൃഷ്ടിയെ സങ്കല്പിക്കുകയോ?”

(e) “ഖുർ ആനിലോ ഹദീസിലോ ഇബാദത്തിനു ഒരു നിർവ്വചനം വന്നിട്ടില്ലെന്നു ജമാ അത്തുകാർ പറയുന്നു. ഖുർ ആന്റെയോ സുന്നത്തിന്റെയോ അടിസ്ഥാനമില്ലാത്ത ഒരു നിർവ്വചനം വെച്ചുകൊണ്ടു ഒരു വിഭാഗത്തെ പിഴച്ചുവരെന്നു വിധിക്കുന്നതിനെന്തർത്ഥം എന്നു ജനങ്ങൾ ചോദിച്ചാൽ? തങ്ങളുടെ നിർവ്വചനത്തിനു ഖുർആന്റെയോ സുന്നത്തിന്റെയോ അടിസ്ഥാനമുണ്ടെന്നു വാദിക്കുക മാത്രമേ ഇതിനു പരിഹാരമുള്ളൂ. അതെങ്ങനെ സാധിക്കും? ഖുർആൻകൊണ്ടു കളി

ക്കുന്നതു കൂടുതൽ അപകടകരമായതിനാൽ വല്ല ഹദീസിനെയും വലിച്ചു നീട്ടാൻ കഴിയുമോ? അവർ പറതി”.

(f) ‘പ്രാർത്ഥന തന്നെയാണ് ഇബാദത്ത്’ എന്ന ഹദീസാണ് ഈ ആവശ്യത്തിനു താരതമ്യേന കൂടുതൽ പറ്റിയത് - അവർ കണ്ടു പിടിച്ചു. തികച്ചും പര്യാപ്തമല്ലെങ്കിലും ചില കൈക്രിയകളിലൂടെ കുറെയൊക്കെ ശരിപ്പെടുത്താൻ കഴിഞ്ഞേക്കും. പിന്നെയും വല്ല ന്യൂനതയും അവശേഷിക്കുന്നുവെങ്കിൽ ആയിക്കൊള്ളട്ടെ. എല്ലാ കാര്യവും നൂറു ശതമാനവും ശരിയായിക്കൊള്ളണമെന്നില്ലല്ലോ. ഇത്തരം സൂക്ഷ്മകാര്യങ്ങളൊന്നും സാധാരണക്കാർക്ക് മനസ്സിലാവുകയില്ല അവർ ആശ്വസിച്ചു. ആവുന്നിടത്തോളം പാകപ്പെടുത്താൻ ശ്രമിച്ചു”

(g) എങ്ങനെയാക്കെയാണ് ആ പാകപ്പെടുത്തൽ?

ഒന്നു: പ്രാർത്ഥനയ്ക്കു എത്രയും വിശാലമായ ഒരു നിർവ്വചനമുണ്ടാക്കണം.

രണ്ട്: എവിടെയും കൊള്ളിക്കാൻ പറ്റിയ ഒരു അവിഷ്കാശം അതിൽ ഒളിഞ്ഞു കിടക്കുന്നുണ്ടെന്നു സങ്കല്പിക്കണം. അതിനെ പ്രാർത്ഥനാഭാവം എന്നു വിളിക്കാം.

മൂന്നു: ആരാധനയെയും വികസിപ്പിച്ചെടുക്കണം. പക്ഷെ, അതു ഒരു ഖണ്ഡിത നിർവ്വചനം പറഞ്ഞുകൊണ്ടാകരുത്. ആരാധനയെന്നാൽ അതുമാത്രമല്ല ഇതുമാത്രമല്ല എന്നിങ്ങനെ ഒഴുക്കനായി പറഞ്ഞാൽ മതി. ഈ വികസിത ആരാധനയെ ‘ആരാധനാഭാവം’ എന്നു വിളിക്കാം.

നാല്: ആരാധനാഭാവവും പ്രാർത്ഥനാഭാവവും ഒന്നുതന്നെയെന്നു വെക്കണം. സന്ദർഭപോലെ അവ മാറിമാറി പ്രയോഗിക്കാൻ കഴിയണം.

അഞ്ച്: ഇവയോരോന്നും നിർവ്വഹിക്കുന്നത് കുറ്റം മറ്റുള്ളവരിൽ അഥവാ ജമാ അത്തുകാരിൽ ആരോപിച്ചുകൊണ്ടായിരിക്കണം.

ഇത്രയും കാര്യങ്ങൾ (പഞ്ചതന്ത്രങ്ങൾ) സാധിച്ചാൽ ഒരുവിധം രക്ഷപ്പെടുമെന്നു പ്രതീക്ഷിക്കാവുന്നതാണ്. സൂക്ഷ്മജ്ഞാനികൾക്കു കാര്യം മനസ്സിലാവുമെങ്കിലും” (Ibid - 268-270) 200 - 201

ഇത്രയും എഴുതിയപ്പോഴേക്കും മാലവി എന്തെല്ലാം കാര്യങ്ങൾ സാധിച്ചെടുത്തുവെന്നോ?

(a) ജമാഅത്തുകാർ സത്യംമാത്രം പറയുന്ന പാവങ്ങളായ ഭക്തൻമാരും നിഷ്കളങ്കരായ പ്രബോധകരുമാണ്.

(b) ‘ഉള്ളത് ഉള്ളതുപോലെ പറഞ്ഞുപോയി’ എന്ന ഒരു കുറ്റമേ ജമാഅത്ത് ചെയ്തിട്ടുള്ളൂ.

(c) തങ്ങൾ പറഞ്ഞതിൽ നൂറിൽ നൂറും ഖുർആനിനോടും സുന്നത്തിനോടും പൊരുത്തപ്പെടുന്നതും നീതിപൂർവ്വതയുള്ളതും ആണ്.

(d) വലിയ വലിയ പണ്ഡിതശിരോമണികൾ ജമാഅത്തുകാരോടൊപ്പമാണ്.

(e) സൂക്ഷ്മ ഉത്താനികളായ ജമാഅത്തുകാർ സലഫികളുടെ 'പഞ്ചതന്ത്ര'ങ്ങളും ജനശ്രദ്ധയിൽ കൊണ്ടുവന്നിരിക്കുകയാണ്.

(f) ജമാഅത്തിനെ 'പിഴച്ചവരെ'ന്നാണ് സലഫികൾ വിളിക്കാറുള്ളത്.

(g) ഇബാദത്തിന് 'ആരാധന എന്നുമാത്രമേ' അർത്ഥമുള്ളൂ എന്നാണ് സലഫികൾ വാദിക്കുന്നത്.

(b) അതിനാൽ പലപല പ്രശ്നങ്ങളും സലഫികളെ അലട്ടിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്നു.

(i) അതിൽനിന്നു രക്ഷപ്പെടാൻ അവർ ഖുർആനിയെയും ഹദീസിനെയും വലിച്ചുനീട്ടി ദുർവ്യാഖ്യാനം ചെയ്യുന്നു.

ഇങ്ങനെ പല കാര്യങ്ങളും ഏറെ പ്രയാസങ്ങളൊന്നും കൂടാതെ, വളരെ സമർത്ഥമായി വായനക്കാരന്റെ മനസ്സിലിടാൻ മൗലവിക്ക് കഴിഞ്ഞുവെന്ന സമാധാനമായിരിക്കാം ഇതെഴുതിയപ്പോൾ അദ്ദേഹത്തിനുണ്ടായിരുന്നതെന്നു നമുക്കു ന്യായമായും കരുതാം. അബ്ദുൽ ഹമീദ് മദനിയുടെ 'താരതമ്യം' ഉണ്ടാക്കിത്തീർത്ത പരീക്ഷകളിൽനിന്നു തൽക്കാലത്തേക്കെങ്കിലും രക്ഷപ്പെടാൻ ഇങ്ങനെയൊക്കെ വേണ്ടിവരും. ഒഴുക്കൻമട്ടിലങ്ങു തട്ടിവീട്ടാൽ ഏതു വായനക്കാരനും അതു സത്യം തന്നെയെന്ന് ധരിക്കാതിരിക്കില്ല! നേർക്കുനേരെ പറയുന്നതിനേക്കാൾ പതിന്മടങ്ങു പ്രയോജനം ഈ ശൈലികൊണ്ടു ചിലപ്പോൾ ലഭിച്ചു കൂടാതെകൂടി! സുദീർഘമായ ആ വാഗ്‌ധാരണിയിലെ ബാക്കി ഭാഗം കൂടി വായിക്കുക.

“പ്രാർത്ഥന തന്നെയാണ് ഇബാദത്ത് എന്ന ഹദീസിന് പ്രാർത്ഥനയല്ലാതെ വേറെ ഇബാദത്തില്ലെന്നോ എല്ലാ ഇബാദത്തും പ്രാർത്ഥനയാണെന്നോ ഇതുവരെ ആരും വിവക്ഷിച്ചിട്ടില്ല. പ്രാർത്ഥനക്കുപുറമെ പലതരം ആരാധനകൾ വേറെയുമുണ്ട്. നമസ്കാരം ആരാധനയാണ്, പ്രാർത്ഥനയല്ല, പ്രാർത്ഥന അതിലെ പ്രധാന ഇനമാണെന്നേയുള്ളൂ. റൂക്വ അ് സുജൂദ്, തുടങ്ങിയവ ഓരോന്നും ആരാധനകളാണ്; പ്രാർത്ഥനയല്ല, നോമ്പ് ആരാധനയാണ് പ്രാർത്ഥനയല്ല. നേർച്ച ആരാധനയാണ് പ്രാർത്ഥനയല്ല. തവവാഹ് ആരാധനയാണ് പ്രാർത്ഥനയല്ല. ഇങ്ങനെ നമുക്കെല്ലാം സുപരിചിതങ്ങളായ ധാരാളം ആരാധനകളുണ്ട്. പ്രാർത്ഥനയല്ലാതെ. പ്രാർത്ഥനതന്നെയാണ് ഇബാദത്ത് എന്ന ഹദീസിന്

സിന് പ്രാർത്ഥന ആരാധനകളിലെ പ്രധാന ഇനമാണ് അഥവാ പ്രാർത്ഥന വളരെ പ്രധാനപ്പെട്ട ആരാധനയാണ് എന്നെല്ലാമാണ് പണ്ഡിതന്മാർ വിവക്ഷിച്ചിട്ടുള്ളത്. പ്രാർത്ഥനയെന്നാൽ ചുണ്ടുകളിൽ നിന്നു തിരുന്ന മന്ത്രമാത്രമല്ല എന്നു മദനി പറഞ്ഞു. മന്ത്രം മാത്രമല്ലെങ്കിൽ പിന്നെ എന്തൊക്കെയാണെന്ന് അദ്ദേഹം വ്യക്തമാക്കിയില്ല. എന്നാൽ അദ്ദേഹം ഇങ്ങനെയെഴുതി. “അഭൗതികമായ ഏതെങ്കിലും മാർഗത്തിലൂടെ ഒരു ആവശ്യം നേടാനുള്ള ആത്മാർത്ഥമായ ആഗ്രഹമാണ് യഥാർത്ഥത്തിൽ പ്രാർത്ഥന”

“പക്ഷെ, ഇപ്പറഞ്ഞത് ഒട്ടും ശരിയല്ല. അഭൗതികമാർഗ്ഗത്തിലൂടെ എന്ന ഉപാധി ഈ വിഷയത്തിൽ ഉടനീളം അംഗീകരിച്ചുകൊണ്ടു തന്നെ പറയട്ടെ ‘ആവശ്യം നേടാനുള്ള ആത്മാർത്ഥമായ ആഗ്രഹം’ അല്ല പ്രാർത്ഥന, ആവശ്യം സാധിച്ചുകിട്ടാൻ നാവുകൊണ്ടു ചോദിക്കലാണ്: തേടലാണ്, ഇരക്കലാണ്, പ്രാർത്ഥന. വിനയപൂർവ്വം, മനസ്സാന്നിദ്ധ്യത്തോടെ എന്നിങ്ങനെയുള്ളവ ശരിയായ പ്രാർത്ഥനയുടെ സ്വാഭാവിക ഉപാധികൾ മാത്രമാണ്. അല്ലാഹുവും റസൂലും ധാരാളം പ്രാർത്ഥനകൾ പഠിപ്പിച്ചു തന്നിട്ടുണ്ട്. അതെല്ലാം തന്നെ നാവുകൊണ്ടു പറയുന്നവയാണ്. പ്രാർത്ഥന കേൾക്കുക എന്നാണ് ഖുർആനിൽ പലേടത്തും വർണ്ണിച്ചിട്ടുള്ളത്; അറിയുക എന്നോ കാണുകയെന്നോ അല്ല...”

“സയ്യിദ് റശീദ് റിദാ എഴുതി: “എന്നാൽ ഖുർആൻ സൂക്തങ്ങളും നബിപ്പന്ഥങ്ങളും നേർക്കുനേരെ തെളിയിക്കുന്നത് പ്രാർത്ഥന മനസ്സാന്നിദ്ധ്യത്തോടെ വാക്കുകൊണ്ടുതന്നെ വേണം എന്നാണ്. ഖുർആനിലും സുന്നത്തിലും വന്ന പ്രാർത്ഥനകൾ ഇതിൽപ്പെട്ടതാണ്”. (Ibid. Page 271-272)

“.... എന്നാൽ ഈ സാക്ഷാൽ സ്വഭാവത്തിൽനിന്നു അതിനെ വലിച്ചുനീട്ടാൻ അതിർകവിഞ്ഞ സൂഫികളെപ്പോലുള്ള പല തൽപരകക്ഷികളും മുസ് ശ്രമിച്ചിട്ടുണ്ട് എന്നതു ശരിയാണ്. പക്ഷെ, നമുക്കത് സ്വീകാര്യമല്ലല്ലോ.....” (Page - 272)

“മദനി സാഹിബ് അവിടെയും നിന്നില്ല. മറ്റൊന്നു കൂടി മെനഞ്ഞുണ്ടാക്കി - പ്രാർത്ഥനാഭാവം! എന്താണീ പ്രാർത്ഥനാഭാവം? ഖുർ ആനിലോ ഹദീസിലോ അങ്ങനെയൊന്നുണ്ടോ? പ്രാമാണികരായ ആരെങ്കിലും അങ്ങനെ പറഞ്ഞിട്ടുണ്ടോ? വഴിതെറ്റിയ സൂഫികളുടെയോ ബാതിനികളുടെയോ കൃത്രിമവാദങ്ങളിൽ അഭയം തേടുന്നതു ശരിയല്ല”.

“ഇനിയുമുണ്ട് കൗതുകകരങ്ങളായ ചില മലക്കം മറിച്ചിലുകൾ. മദനിയുടെ പ്രബന്ധം കുറച്ചു ചെല്ലുമ്പോൾ, ഈ ‘പ്രാർത്ഥനാഭാവം’ 197

P - 202

202 - 283

287

‘ആരാധനാ ഭാവ’മായി മാറുന്നു. ഇസ്‌ലാമിലെ ദിക്റുകളെ ശൈഖ്-മുരീദ്യുകൾ ഹാ. ഹു.ഹീ എന്നൊക്കെയാക്കി മാറ്റിയത് ഇസ്‌ലാഹി സുഹൃത്തുക്കൾക്കു നന്നായറിയാം. നമ്മളും അത്തരം വേലകൾക്കു മുതിരുകയോ? രക്ഷാകവചത്തിന്റെ അന്വേഷണത്തിൽ ഇത്രത്തോളം താഴോട്ടു പോയിക്കൂടാ എന്നു സുഹൃത്തുക്കൾ ഏതുമനസ്സിലാക്കേണ്ടതാണ്.” (Page-273) 2൦3

“ഒരു സഹോദരൻ മറ്റൊന്നുകൂടി പറഞ്ഞുവിട്ടു. “പ്രാർത്ഥന എന്നു വെച്ചാൽ ‘കുലിമോഹവും ശിക്ഷാഭയവും’ അൽപം കൂടി ധൈര്യമുവലംബിച്ചുകൊണ്ട് അദ്ദേഹം പറഞ്ഞു: അല്ലെങ്കിൽ നിയുത്ത് (ഉദ്ദേശ്യം). ‘പ്രാർത്ഥന എല്ലാത്തിനെയും ഇബാദത്താക്കുന്നു’ അതായത് പ്രാർത്ഥനയെന്നാൽ നിയുത്ത്; നിയുത്ത് എല്ലാത്തിനെയും ഇബാദത്താക്കുന്നു” നേർവഴിക്കു പോകാത്തതുകൊണ്ടല്ലേ ഈ വലിച്ചു നീട്ടലൊക്കെ വേണ്ടി വരുന്നത് (Page-273) 2൦3

വായനക്കാർ മുകളിൽ കൊടുത്തിട്ടുള്ള ഉദ്ധരണികൾ ഒരാവർത്തികൂടി വായിക്കുന്നത് നന്നായിരിക്കും. അതിൽ സലഫികളെ കുറിച്ച്, ഖുർആൻ ഹദീസ് ദുർവ്യാഖ്യാനമുൾപ്പെടെ പഞ്ചതന്ത്രങ്ങളും പയറ്റിയവരെന്നും മറ്റുമുള്ള ആരോപണങ്ങളെക്കുറിച്ച് വായനക്കാർ സ്വന്തം വിധിയെഴുതുക. എന്നാൽ കെ.സി. ഉന്നയിച്ചിട്ടുള്ള വാസ്തവവിരുദ്ധവും അബദ്ധജടിലവുമായ വിതണ്ഡവാദങ്ങൾ ഈ ലേഖകൻ ശ്രദ്ധയിൽപ്പെടുത്തട്ടെ.

(1) “ഇബാദത്തിന് ചിലേടത്ത് അനുസരണം എന്നും അർത്ഥമുണ്ടെന്നു പറഞ്ഞതാണ് ജമാഅത്തിന്റെ മേൽ ചുമത്തപ്പെട്ട ഏറ്റവും വലിയ കുറ്റം” അവർ തൗഹീദിനെ മാറ്റി മറിച്ചു എന്നുവരെ പറഞ്ഞത് ഈ അടിസ്ഥാനത്തിലാണ്”

വമ്പിച്ച തെറ്റിദ്ധാരണകൾ സൃഷ്ടിക്കുന്നതാണ് മൗലവിയുടെ ഈ വരികൾ. അതിൽ സത്യത്തിന്റെ അംശംപോലുമില്ല. കുറച്ചു കാലമായി ബോധപൂർവ്വം ജമാഅത്ത് ഈ നുണ പ്രചരിപ്പിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്നു. ഒരു നുണ 100 തവണ ആവർത്തിക്കുമ്പോൾ അത് സത്യമായിത്തീരുന്നുവെന്ന ഗീബൽസിയൻ തന്ത്രമാണത്. ഇബാദത്ത് ഒരു സമഗ്രപാനത്തിന്റെ പഴയ പതിപ്പിൽ 53-ാം പേജിൽ ‘ഇബാദത്തും ഇതാഅത്തും എന്ന കൃതിയെ’ നിരൂപണം നടത്തിയ കെ.സി. തുടങ്ങുന്നത് തന്നെ ഇപ്രകാരമാണ്. “ഇബാദത്ത് എന്നതിന്റെ അർത്ഥം ഇതാ അത്ത് അഥവാ അനുസരണം ആണെന്നുവാദിക്കുകയും പ്രസ്തുതവാദത്തെ നിദാനമാക്കി ഒരു പുതിയ പ്രസ്ഥാനംതന്നെ ആവിഷ്കരിക്കുകയും ചെയ്ത ഒരു വിഭാഗം ഇവിടെയുണ്ട്. ഇബാദത്തിന്റെ അർത്ഥം അനുസരണം എന്നാണെന്നും ഇബാദത്ത് എന്നുപ്രയോഗിക്കുന്ന സ്ഥലത്ത്

ഇതാഅത്ത് എന്നു പ്രയോഗിക്കാനും അവൻ വാദിക്കുന്നു.” (ഇബാദത്തും ഇതാ അത്തും പേ. 9)

“ഒരു വിഭാഗം എന്നതുകൊണ്ടുദ്ദേശിച്ചത് ജമാഅത്തെ ഇസ്‌ലാമി ആണെന്നു വ്യക്തം. എന്നാൽ മൗലവിയുടെ ഈ പ്രസ്താവന പലനിലക്കും വാസ്തവവിരുദ്ധമായിപ്പോയി. ഒന്നാമതായി ഇബാദത്തു സംബന്ധിച്ച് ജമാഅത്തെ ഇസ്‌ലാമിയുടെ വാദം മൗലവി പറഞ്ഞതല്ല, അതിപ്രകാരമാണ്. ഇബാദത്തിന് അടിമവേല, അനുസരണം, ആരാധന എന്നീ മൂന്നർത്ഥങ്ങളുണ്ട്. ഈ മൂന്നർത്ഥങ്ങളിലും ഖുർആനിൽ ഇബാദത്ത് എന്ന പദം, അഥവാ അതിൽനിന്നു ഉളവാകുന്ന മറ്റുരൂപങ്ങൾ പ്രയോഗിക്കപ്പെട്ടിട്ടുണ്ട്. ചിലേടത്ത് ഒന്നുംരണ്ടും അർത്ഥങ്ങളിൽ, ചിലേടത്ത് രണ്ടാമത്തേതിൽ മാത്രം, ചിലേടത്ത് മൂന്നാമത്തേതിൽ മാത്രം, ചിലേടത്ത് മൂന്നർത്ഥങ്ങളിലും ഒന്നായി ഇങ്ങനെയാണ് പ്രയോഗിക്കപ്പെട്ടിട്ടുള്ളത്. ചുരുക്കത്തിൽ ഇബാദത്തിന്റെ അർത്ഥം ഇതാഅത്താണ് എന്നു മൊത്തത്തിൽ വാദിക്കുകയല്ല, മറിച്ച് അതിന്റെ എല്ലാവശവും വിശദീകരിക്കുകയാണ് ജമാഅത്തു ചെയ്തിട്ടുള്ളത്. രണ്ടാമതായി ഖുർആനിൽ ഇബാദത്ത് പ്രയോഗിക്കപ്പെട്ടിട്ടുള്ളിടത്തെല്ലാം അനുസരണം എന്നാണർത്ഥമെന്നു ജമാഅത്തു വാദിച്ചിട്ടില്ല. എല്ലായിടത്തും അടിമവേലയെന്നോ ആരാധനയെന്നോ അർത്ഥമാണെന്നും ജമാഅത്തിനു വാദമില്ല. (ഇ.ഒ.സ.പ.പഴ. Page 54) (പുതിയ പതിപ്പിൽ 372-373) p. 210

ജ: കെ.സി. അബ്ദുല്ലമൗലവി ഇന്ന് ജീവിച്ചിരിപ്പില്ല; കേരളത്തിലെ തലയെടുപ്പുള്ള പണ്ഡിതശ്രേഷ്ഠരിൽ ഒരാളായിരുന്നു അദ്ദേഹം; നിരവധി ഗ്രന്ഥങ്ങളുടെ കർത്താവാണ്; ഇന്ത്യൻ ജമാ അത്തെ ഇസ്‌ലാമിയുടെ കേരളാലടകത്തിന്റെ അമീർപദവി അലങ്കരിച്ച വ്യക്തിയായിരുന്നു. ശരിയാണ് അങ്ങനെ പല ആദരണീയതകളും അദ്ദേഹത്തിനുണ്ട്. എന്നാൽ അദ്ദേഹത്തോടുള്ള ആദരവ് നിലനിർത്തിക്കൊണ്ട് തന്നെ പറയട്ടെ, ജമാഅത്തിന്റെ വാദം സംബന്ധിച്ച് അദ്ദേഹം ഇവിടെ പറഞ്ഞതിൽ അസത്യമുണ്ട്. കെ.പി.യെ നുണയാക്കാൻ വേണ്ടി അദ്ദേഹം നടത്തിയ പ്രസ്താവന തികച്ചും വാസ്തവവിരുദ്ധവും നിർമ്മര്യാദവുമായിപ്പോയി. വായനക്കാർക്ക് അതു ബോധ്യമാവാൻ 1969-ൽ പ്രസിദ്ധീകരിച്ച, 1. P.Hന്റെ 71-ാമത് പ്രസിദ്ധീകരണമായ ‘ഇബാദത്ത് - ഇസ്‌ലാമിൽ സംശയങ്ങളും മറുപടിയും’ (ഗ്രന്ഥകർത്താവ്: എം.വി. മുഹമ്മദ് സലിം) വായിച്ചാൽ മതി. ഈ കൃതിയുടെ പേര് കേൾക്കുന്നതുപോലും ജമാഅത്തിന് വൈക്ലബ്ധമുണ്ടാക്കുന്ന കാര്യമായതുകൊണ്ടാവാം കെ.സി. ആ ‘ഭൂതകാല വികൃതി’യെ മറന്നുകളഞ്ഞത്. സാമ്പിളിനുവേണ്ടി മാത്രം അതിലെ ഒരു പ്രസ്താവന ഇവിടെ ഉദ്ധരിക്കാം:

“ഇബാദത്തിനു ഭിന്നങ്ങളായ കുറെ അർത്ഥങ്ങളുണ്ടെന്ന ധാരണയിലാണീ പ്രസ്താവം. എന്നാൽ ഇബാദത്തിന് ഒരർത്ഥമേയുള്ളൂ വെന്നാണല്ലോ നാമിതിനുമുമ്പ് സമർത്ഥിച്ചത്. അതായത് അങ്ങേയറ്റം വണ്ണക്കത്തോടുകൂടിയ അനുസരണം, സമ്പൂർണ്ണമായ അടിമത്തം എന്നു പറയുന്നതിന്റെയും അർത്ഥം ഇതുതന്നെ”.....“അതിനാൽ അല്ലാഹുവിനു മാത്രം ഇബാദത്ത് ചെയ്യുക എന്നു പറയുന്നേടത്ത് മേൽപറഞ്ഞ സമ്പൂർണ്ണാർത്ഥം തന്നെയാണുദ്ദേശിക്കേണ്ടത്. ആരാധന എന്നല്ല.” (ഇബാദത്ത് - ഇസ്ലാമിൽ സംശയങ്ങളും മറുപടിയും പേ. 34, 35)

അപ്പോൾ ‘ഇബാദത്തിന് ചിലേടത്ത് അനുസരണം’ എന്നർത്ഥം പറഞ്ഞതല്ല ജമാഅത്ത് ചെയ്ത കുറ്റം. ലാഇലാഹ ഇല്ലല്ലാഹു എന്ന സാക്ഷ്യവാക്യത്തിലെ ‘ഇലാഹ്’ എന്നതിന് ‘ആരാധനക്കർഹൻ’ എന്നു പറയാൻ പറ്റില്ല. മറിച്ച്, ‘സമ്പൂർണ്ണാടിമത്തത്തിനർഹൻ’ അഥവാ ‘നിരൂപാധികാനുസരണത്തിനർഹൻ’ എന്നുമാത്രമേ പറയാൻ പറ്റൂ എന്നു വാദിച്ചതാണ് ജമാഅത്ത് ചെയ്ത കുറ്റം. പിന്നീട് പുറത്തിറങ്ങിയ കൃതികളിൽ ജനങ്ങളെ ആശയക്കുഴപ്പത്തിലാക്കിയ പല വൈരുദ്ധ്യങ്ങളും വക്താക്കളും എഴുതി വിട്ടതും ജമാഅത്തു ചെയ്തു കുറ്റമാണ്. സാമൂഹിക പരിവർത്തനത്തിനു മുൻനിരയിലേക്കു വരാൻ തന്റേറടമിപ്പാത്ത അഴകൊഴുപ്പൻമാരായ കുറെ മാനുസ്സുമാരെയും പാമരൻമാരായ കുറെ ശുദ്ധഹൃദയരെയും ‘മുത്തഫിഖുകളാക്കി’ പിടിച്ചുനിർത്താൻ നേതൃത്വത്തിന് ‘കൗശലങ്ങൾ’ കൂടാതെ കഴിയുമായിരുന്നില്ല. ഓരോ പുതിയ വ്യാഖ്യാനങ്ങളും അതിന്റെ ഭാഗമായിരുന്നുവെങ്കിലും ഓരോന്നും പുതിയപുതിയ ‘ഇഷ്യൂ’കൾ ഉണ്ടാക്കിവിടുകയായിരുന്നു. ഇതെല്ലാം ജമാ അത്തുകാർ ചെയ്ത കുറ്റങ്ങൾ തന്നെയാണ്. ഇബാദത്തിന് അനുസരണം (അടിമത്തവും അനുസരണവും ഒന്നുതന്നെയാണെന്നാണ് ഇ.ഇ.സം.മറു. എന്ന കൃതി സമർത്ഥിക്കുന്നത്) എന്ന ഒരേ ഒരർത്ഥം മാത്രമേയുള്ളൂ എന്നു സമർത്ഥിച്ചുകൊണ്ട് വിരചിതമായ ഒരു കൃതി കേരള മുസ്ലിംകളുടെ കൈകളിൽ തുറന്നിരിക്കവെ, അങ്ങനെ വാദിച്ചിട്ടില്ലെന്ന് ഇത്ര ചങ്കുറ്റത്തോടെ മൗലവി പറഞ്ഞെങ്കിൽ...? അത്യൽഭുതകരമായ ഒരു കാര്യം തന്നെയാണിത്. തങ്ങൾ ഉന്നയിച്ച അപ്രായോഗികവാദങ്ങളിൽനിന്നു രക്ഷപ്പെടാൻ ഇത്തരം നഗ്നമായ കളവ് കൊണ്ടല്ലാതെ സാധ്യമല്ലല്ലോ!

പ്രാർത്ഥനയും ആരാധനയും

പ്രാർത്ഥന, ആരാധന എന്നീ രണ്ടു കാര്യങ്ങളുമായി ബന്ധപ്പെട്ട അബദ്ധധാരണകളാണ്, സലഫികൾക്കുനേരെ അന്യായമായ കുറെ ആക്ഷേപങ്ങളും ആരോപണങ്ങളും ഉന്നയിക്കാൻ കെ.സി.ക്ക് പ്രേ

രകമായിട്ടുള്ളത്. അതിനാൽ വളരെ ഗൗരവപൂർവ്വം നാം ചർച്ച ചെയ്യേണ്ടതും അവയെപ്പറ്റിത്തന്നെ കെ.സി. എഴുതുന്നത് കാണുക.

“പ്രാർത്ഥന തന്നെയാണ് ഇബാദത്ത് എന്ന ഹദീസിന് പ്രാർത്ഥനയല്ലാതെ വേറെ ഇബാദത്തില്ലെന്നോ എല്ലാ ഇബാദത്തും പ്രാർത്ഥനയാണെന്നോ ഇതുവരെ ആരും വിവക്ഷിച്ചിട്ടില്ല. പ്രാർത്ഥനക്കു പുറമെ പലതരം ആരാധനകൾ വേറെയുമുണ്ട്. നമസ്കാരം ആരാധനയാണ്, പ്രാർത്ഥനയല്ല. പ്രാർത്ഥന അതിലെ പ്രധാന ഇനമാണെന്നേയുള്ളൂ. റുക്നൂദ്, സുജൂദ്, തുടങ്ങിയവ ഓരോന്നും ആരാധനകളാണ്; പ്രാർത്ഥനയല്ല. നോവ് ആരാധനയാണ് പ്രാർത്ഥനയല്ല. നേർച്ച ആരാധനയാണ് പ്രാർത്ഥനയല്ല. തവാഹ് ആരാധനയാണ് പ്രാർത്ഥനയല്ല. ഇങ്ങനെ നമുക്കെല്ലാം സുപരിചിതങ്ങളായ ധാരാളം ആരാധനകളുണ്ട്. പ്രാർത്ഥനയല്ലാതെ. പ്രാർത്ഥന തന്നെയാണ് ഇബാദത്ത് എന്ന ഹദീസിന് പ്രാർത്ഥന ആരാധനകളിലെ പ്രധാന ഇനമാണ് അഥവാ പ്രാർത്ഥന വളരെ പ്രധാനപ്പെട്ട ആരാധനയാണ് എന്നെല്ലാമാണ് പണ്ഡിതന്മാർ വിവക്ഷിച്ചിട്ടുള്ളത്” (ഇ.ഒ.സ.പ.പുതി. പേ. 271) P. 202

ഒരുപക്ഷേ വായനക്കാർക്ക് അത്ര എളുപ്പം മനസ്സിലാക്കാൻ കഴിയാത്ത - അതു തന്നെയാണോ കെ.സി.ക്ക് സാധിച്ച കിട്ടേണ്ടത്? - സൂക്ഷ്മമായ ചില തന്ത്രങ്ങൾ കെ.സി. ഇവിടെ പ്രയോഗിച്ചതായി ഈ ലേഖകന് ആക്ഷേപമുണ്ട്. എന്താണ് കെ.സി. ചെയ്തതെന്നോ?

(1) “പ്രാർത്ഥന ഇബാദത്തിന്റെ മജ്ജയാണ്” എന്ന, വ്യാഖ്യാനം ആവശ്യമില്ലാത്തവിധം ആശയം സ്പഷ്ടമായ, ഹദീസിനെക്കുറിച്ച് അദ്ദേഹം മിണ്ടുന്നേയില്ല.

(2) ‘പ്രാർത്ഥന തന്നെയാണ് ഇബാദത്ത്’, ‘പ്രാർത്ഥന ഇബാദത്തിന്റെ മജ്ജയാണ്’ എന്നീ ഹദീസുകൾ വ്യാഖ്യാനിച്ചുകൊണ്ട്, ‘പ്രാർത്ഥനയല്ലാതെ വേറെ ഇബാദത്തില്ല’ എന്നും, ‘എല്ലാ ഇബാദത്തും പ്രാർത്ഥനയാണെന്നും’ സലഫികൾ വാദിച്ചുവെന്നാണ് കെ.സി. വ്യംഗ്യമായി സൂചിപ്പിക്കുന്നത്. തെറ്റിദ്ധരിപ്പിക്കലാണിത്. സലഫികൾ അങ്ങനെ വാദിച്ചിട്ടില്ല. മറിച്ച് സലഫികൾ പറഞ്ഞിട്ടുള്ളത്, ‘പ്രാർത്ഥന ഇല്ലാതെ ഇബാദത്തില്ല’ എന്നും ‘എല്ലാ ഇബാദത്തിലും പ്രാർത്ഥന ഉൾക്കൊള്ളുന്നു’വെന്നുമാണ്. ഉദാഹരണത്തിന്:

(a) അതായത് പ്രാർത്ഥനയുള്ള എന്തുണ്ടോ അത് ഇബാദത്താണ്. പ്രാർത്ഥന ഇല്ലാത്തതൊന്നും ഇബാദത്ത് ആവുകയു”മില്ല. (ഇബാദത്തും ഇതാഅത്തും പേ. 125) P. 96

(b) “ആരാധനയായുള്ള ഏതൊന്നെടുത്തു നോക്കിയാലും അതിന്റെ

ഉള്ളിൽ പ്രാർത്ഥനയുണ്ടായിരിക്കും, ഉണ്ടായേ പറ്റൂ എങ്കിൽ മാത്രമേ ആ കാര്യം ഇബാദത്താവുകയുള്ളൂ. പ്രാർത്ഥന അതിന്റെ ഉള്ളിലില്ലെങ്കിൽ അത് ആരാധനയല്ല”. (ഫാതിഹയുടെ തീരത്ത് പേ-62)

(c) “പ്രാർത്ഥനയും പ്രാർത്ഥനയെന്ന ജീവൻ ഉൾക്കൊള്ളുന്ന മറ്റു കർമ്മങ്ങളുമാണ് ആരാധന”. (ഇസ്ലാമിന്റെ അടിത്തറ തൗഹീദ് - പേ - 9)

(d) “പ്രാർത്ഥനാ സ്വഭാവമുള്ള എല്ലാം ആരാധനയായിത്തീരുന്നു”. (അൽ ഇസ്തിഗാസ - പേ - 10)

(e) “പ്രാർത്ഥന ഉൾക്കൊള്ളുമ്പോഴാണ് ഒരു കർമ്മം അഥവാ അനുഷ്ഠാനം ഇബാദത്താവുന്നത്” (ഇസ്ലാം വാ! വിശ്വാസദർശനം - പേ - 585)

പ്രസ്തുത ഹദീസുകളുടെ വിശദീകരണമായി സലഫി സാഹിത്യങ്ങളിൽ പ്രസ്താവിച്ചിട്ടുള്ള ഏതാനും ചില ഉദാഹരണങ്ങളാണിത്. ഇതിൽ നിന്നുതന്നെ ആ ഹദീസുകൾക്കൊണ്ടു സലഫികൾ എന്താണ് വിവക്ഷിക്കുന്നതെന്ന് വളരെ വ്യക്തമാണ്. എന്നിട്ടും മൗലവി ആരോപിക്കുന്നത് ‘സലഫികൾ ഹദീസിനെ വലിച്ചുനീട്ടി എന്നാണ് “പ്രാർത്ഥനയല്ലാതെ വേറെ ഇബാദത്തില്ല” എന്ന വാചകം മൗലവിയുടെ സ്വന്തം ‘കൃതിപ്പാ’ണ്. ആ വാചകം സലഫികളുടെ മേൽ വെച്ചു കെട്ടാനാണ് അദ്ദേഹത്തിന്റെ ശ്രമം.

(3) “പ്രാർത്ഥന ആരാധനകളിലെ പ്രധാന ഇനമാണ്” എന്ന മൗലവിയുടെ വ്യാഖ്യാനപ്രകാരം തന്നെ താഴെ പറയുന്ന കാര്യങ്ങൾ നമുക്ക് മനസ്സിലാക്കാമല്ലോ.

(a) നമസ്കാരം എന്ന ഇബാദത്തിലെ പ്രധാന ഇനമാണ് പ്രാർത്ഥന. അതിനാൽ പ്രാർത്ഥന ഇല്ലാതെ നമസ്കാരമില്ല.

(b) നമസ്കാരം എന്ന ഇബാദത്തിലെ പ്രധാന ഇനമാണ് റുക്ഉ അതിനാൽ റുക്ഉ ഇല്ലാതെ നമസ്കാരമില്ല എന്നപോലെ.

(c) നമസ്കാരം എന്ന ഇബാദത്തിലെ പ്രധാന ഇനമാണ് സുജൂദ് അതിനാൽ സുജൂദില്ലാതെ നമസ്കാരമില്ല എന്നപോലെ. കെ.സിയുടെ വ്യാഖ്യാനം അംഗീകരിച്ചാൽപ്പോലും ഇവിടെ ആശയക്കുഴപ്പത്തിന്റെ പ്രശ്നമില്ലെന്നർത്ഥം. ദുർവ്യാഖ്യാനത്തിന്റെയും പ്രശ്നം ഇവിടെയില്ല. എന്നാൽ ഇബാദത്തിന്റെ വളരെ പ്രധാനപ്പെട്ട കാര്യമാണ് ‘ദുആ’. എന്നാണ് ആഹദീസിന്റെ ആശയം. പ്രാർത്ഥന ഇബാദത്തിന്റെ ‘മുഖ്ഖ്’ ആണ് എന്ന ഹദീസിൽ ആ കാര്യം വളരെ സ്പഷ്ടമാണല്ലോ ‘മുഖ്ഖ്’ എന്നാൽ തലച്ചോറ്, മജ്ജ, സത്ത എന്നൊക്കെയാണല്ലോ

അർത്ഥം. അതിനാൽ:

(a) നോമ്പ് എന്ന ഇബാദത്തിലെ വളരെ പ്രധാനപ്പെട്ട കാര്യമാണ് പ്രാർത്ഥന. അതിനാൽ പ്രാർത്ഥനയില്ലാതെ നോമ്പില്ല.

(b) നേർച്ച എന്ന ഇബാദത്തിലെ വളരെ പ്രധാനപ്പെട്ട കാര്യമാണ് പ്രാർത്ഥന. അതിനാൽ പ്രാർത്ഥനയില്ലാതെ നേർച്ചയില്ല.

(c) തവാഹ് എന്ന ഇബാദത്തിലെ വളരെ പ്രധാനപ്പെട്ട കാര്യമാണ് പ്രാർത്ഥന അതിനാൽ പ്രാർത്ഥനയില്ലാതെ തവാഹില്ല.

(d) അറഫയിലെ നിറുത്തം ഹജ്ജിലെ വളരെ പ്രധാനപ്പെട്ട കാര്യമാണ്. അതിനാൽ അറഫയിലെ നിറുത്തം ഇല്ലാതെ ഹജ്ജില്ല. എന്നൊക്കെ പറഞ്ഞാൽ അത് കേവലം സത്യവും ശരിയായ വ്യാഖ്യാനവും മാത്രമേ ആവൂ. അതേ കാര്യം (പ്രാർത്ഥന ആരാധനകളിലെ (വളരെ) പ്രധാന ഇനം എന്ന കാര്യം) ഇവിടെയും അംഗീകരിക്കണമെന്നാണ് സലഫികൾ പറയുന്നത്. അതായത് പ്രാർത്ഥന ഇബാദത്തിലെ (വളരെ) പ്രധാന ഇനമാണ്. (മജ്ജ അല്ലെങ്കിൽ തലച്ചോറാണ്) അതിനാൽ പ്രാർത്ഥനയില്ലാതെ (ഈ തലച്ചോറില്ലാതെ) ഇബാദത്തില്ല. ഇതെങ്ങനെ ദുർവ്യാഖ്യാനമാവും? നിക്ഷ്പക്ഷമതികൾ ചിന്തിക്കുക. അവ്യക്തതകളില്ലാത്ത, എത്രയും ലളിതമായ ഒരു കാര്യമാണിത്. ഇതിൽ ദുർവ്യാഖ്യാനത്തിന്റെ പ്രശ്നം തന്നെയില്ല. എന്നാൽ കെ.സി.യുടെ വ്യാഖ്യാനം ദുർവ്യാഖ്യാനം തന്നെയാണ്. കെ.സി. പറയുന്നു: “പ്രാർത്ഥന ആരാധനകളിലെ പ്രധാന ഇനമാണ് അഥവാ പ്രാർത്ഥന വളരെ പ്രധാനപ്പെട്ട ആരാധനയാണ്” എന്നു. അതനുസരിച്ച് “റുക്ഉ നമസ്കാരത്തിലെ പ്രധാന ഇനമാണ്. അഥവാ റുക്ഉ വളരെ പ്രധാനപ്പെട്ട നമസ്കാരമാണ്” എന്നു വ്യാഖ്യാനിച്ചാൽ ശരിയാവുമോ ജമാഅത്തുകാരോ? അതുപോലെ “സുജൂദ് നമസ്കാരത്തിലെ പ്രധാന ഇനമാണ് അഥവാ സുജൂദ് വളരെ പ്രധാനപ്പെട്ട നമസ്കാരമാണ്” എന്നു വ്യാഖ്യാനിച്ചാൽ ശരിയാവുമോ? ഇങ്ങനെ കെ.സി.യുടെ ‘അഥവാ’ വിശദീകരണം നമസ്കാരം, നോമ്പ്, നേർച്ച, തവാഹ് തുടങ്ങി കെ.സി. തന്നെ സമ്മതിച്ച ആരാധനകളിൽ പ്രയോഗിച്ചുനോക്കിയാലോ?

(1) പ്രാർത്ഥന നമസ്കാരം എന്ന ആരാധനയിലെ പ്രധാന ഇനമാണ് അഥവാ പ്രാർത്ഥന വളരെ പ്രധാനപ്പെട്ട നമസ്കാരമാണ്!

(2) പ്രാർത്ഥന നോമ്പ് എന്ന ആരാധനയിലെ പ്രധാന ഇനമാണ് അഥവാ പ്രാർത്ഥന വളരെ പ്രധാനപ്പെട്ടനോമ്പാണ്!

(3) പ്രാർത്ഥന നേർച്ച എന്ന ഇബാദത്തിലെ പ്രധാന ഇനമാണ് അഥവാ പ്രാർത്ഥന വളരെ പ്രധാനപ്പെട്ട നേർച്ചയാണ്!

(4) പ്രാർത്ഥന തവഹഫ് എന്ന ആരാധനയിലെ പ്രധാന ഇനമാണ് അഥവാ പ്രാർത്ഥന വളരെ പ്രധാനപ്പെട്ട തവഹഫാണ്! ഇതാണ് കെ. സി.യുടെ വ്യാഖ്യാനത്തിന്റെ സ്ഥിതി. എന്നിട്ട് മൗലവി പറയുകയാണ് “എന്നെല്ലാമാണ് പണ്ഠിതന്മാർ വിവക്ഷിച്ചിട്ടുള്ളത്” എന്നു. ഈ വിധം ആഹദീസിനെ വ്യാഖ്യാനിച്ചത് ഏതെല്ലാം പണ്ഡിതന്മാരാണ് മൗലവി? വായനക്കാർ ചിന്തിക്കുക. വ്യഥാ തർക്കിക്കുന്നതാരു? ഭിന്നതയെ പർവ്വതീകരിക്കുന്നതാരു? ഭിന്നിപ്പിച്ചാത്തിടത്തേക്കു വിഷയം വലിച്ചു നീട്ടുന്നതാരു? തെറ്റിദ്ധാരണകൾ സൃഷ്ടിക്കുന്നതാരു? ദുർവ്യാഖ്യാനിക്കുന്നതാരു?

(5) കെ.സി. പ്രയോഗിച്ചിരിക്കുന്ന മറ്റൊരു സൂത്രം കൂടി ഇവിടെ ശ്രദ്ധയിൽപ്പെടുത്താം. വായനക്കാർ സൂക്ഷ്മമായി മനസ്സിലാക്കേണ്ട ഒരു കാര്യമാണത്. ആദ്യം കെ.സി.യുടെ പ്രസ്താവന വായിക്കുക. അതിൽ ഈ ലേഖകൻ അടിവരകൊടുക്കുന്നതും ശ്രദ്ധിക്കുക. കെ.സി. പറയുന്നു.

“പ്രാർത്ഥന തന്നെയാണ് ഇബാദത്ത് എന്ന ഹദീസിന് പ്രാർത്ഥനയല്ലാതെ വേറെ ഇബാദത്തില്ലെന്നോ എല്ലാ ഇബാദത്തും പ്രാർത്ഥനയാണെന്നോ ഇതുവരെ ആരും വിവക്ഷിച്ചിട്ടില്ല..... പ്രാർത്ഥന തന്നെയാണ് ഇബാദത്ത് എന്ന ഹദീസിന് പ്രാർത്ഥന ആരാധനകളിലെ പ്രധാന ഇനമാണ് അഥവാ പ്രാർത്ഥന വളരെ പ്രധാനപ്പെട്ട ആരാധനയാണ് എന്നെല്ലാമാണ് പണ്ഡിതന്മാർ വിവക്ഷിച്ചിട്ടുള്ളത്” (പേ. 271)

പ്രഥമ വാക്യത്തിൽ ഈ ലേഖകൻ അടിവരയിട്ടിരിക്കുന്ന ‘ഇബാദത്ത്’ എന്ന വാക്ക് തുടർന്നുള്ള വാക്യങ്ങളിലും ‘ഇബാദത്ത്’ എന്നു തന്നെ എഴുതേണ്ടതിനു പകരം, കെ.സി. ‘ആരാധന’ എന്നു പരിഭാഷ നൽകിയിരിക്കുകയാണ്. എന്തിനു? എന്തുകൊണ്ടു?

സലഫികൾ ഇബാദത്തിനെ ‘ആരാധന’യിൽ മാത്രം തള്ളിയിട്ടു എന്ന ഒരു ‘അപരാധം’ നാഴികക്കു നാൽപ്പതുവട്ടം സലഫികളുടെമേൽ ആരോപിക്കാറുള്ള ജമാഅത്തുകാരും അതേ അപരാധം പ്രവർത്തിക്കുകയോ? അദ്ദേഹം ‘അറിയാതെ ചെയ്തുപോയതാകും’ എന്നു വായനക്കാർ ധരിക്കുന്നുവെങ്കിൽ തെറ്റി. അദ്ദേഹം അതിനു നിർബന്ധിതനാണ്. എന്തുകൊണ്ടെന്നല്ലേ?

‘പ്രാർത്ഥന ‘ഇബാദത്തു’കളിലെ പ്രധാന ഇനമാണ്’ എന്ന കാര്യം മൗലവി അംഗീകരിക്കുന്നില്ല. നേരെമറിച്ച് പ്രാർത്ഥന ‘ആരാധന’കളിലെ പ്രധാന ഇനമാണ് എന്ന കാര്യമേ അദ്ദേഹം അംഗീകരിക്കുന്നുള്ളൂ. മൗലവിയുടെയും സമാനചിന്താഗതിക്കാരുടെയും ഭാഷയിൽ ‘ആരാധന’ വെറും പൂജയും സേവയും മാത്രമാണല്ലോ. ‘ഇബാദത്ത്’ എന്നാൽ

ആരാധനയും അടിമവൃത്തിയും അനുസരണവും കൂടിച്ചേർന്നതും അദ്ദേഹം ആഹദീസിൽ ‘ഇബാദത്തു’ എന്നതിലെ ‘ഇബാദത്തി’നു ‘ആരാധന’ എന്നർത്ഥം കൊടുക്കാൻ അദ്ദേഹം നിർബന്ധം കാണിച്ചത് ഇക്കാരണത്താലാണ്. ഈ വക കുതന്ത്രങ്ങളൊക്കെപ്പയറ്റിക്കൊണ്ടാണ് മൗലവി, സലഫികളെ ‘ദുർവ്യാഖ്യാനക്കാർ’ എന്നു ‘താറടിക്കാൻ’ ശ്രമിക്കുന്നതു! വായനക്കാർ വിലയിരുത്തുക.

(6) “നമസ്കാരം ആരാധനയാണ് പ്രാർത്ഥനയല്ല” എന്നു കെ.സി. എഴുതിയത് അജ്ഞതയാണ്; അസത്യമാണ്; അന്ധതയാണ്; ചൂർആൻ നിഷേധവുമാണ്. കാരണം

(a) “..... നുബുവ്വത്തിന്റെ ആരംഭഘട്ടത്തിൽ നബി(സ) നമസ്കരിക്കാൻ നിൽക്കുമ്പോൾ ശത്രുക്കൾ അദ്ദേഹത്തെ ഉപദ്രവിക്കുന്നു. ഇക്കാര്യം ചൂർആൻ വിവരിച്ചത്, “അല്ലാഹുവിന്റെ അടിമ അവനെ പ്രാർത്ഥിക്കാൻ നിന്നപ്പോൾ (അൽജിന്നു:19) എന്നു പറഞ്ഞുകൊണ്ടാണ്”. (ഇ.ഒ. സ.പ.പു.പേ 362) നബി (സ) ‘നമസ്കരിക്കാൻ നിന്ന’തിനെക്കുറിച്ച് ‘പ്രാർത്ഥിക്കാൻനിന്നു’ എന്നാണല്ലോ ചൂർആൻ പരാമർശിച്ചത്. നമസ്കാരം പ്രാർത്ഥനയാണെന്നു അല്ലാഹുതന്നെ പറഞ്ഞതായി മൗലവി ഇവിടെ സമ്മതിച്ചിരിക്കുകയാണ്. 271-ാം പേജിൽ നിഷേധിച്ച കാര്യം, ഓർമ്മയില്ലാതെയാണെങ്കിലും, അദ്ദേഹം 362-ാം പേജിൽ സത്യമാണെന്നംഗീകരിച്ചു വെളിപ്പെടുത്തേണ്ടിവന്നതിനു സർവ്വശക്തനു സ്ലൂതി. ചൂർആൻ ആയത്തിനെയാണ് 271-ാം പേജിൽ താൻ നിഷേധിച്ചതെന്ന റിയാൻ അദ്ദേഹത്തിനു ഭാഗ്യമുണ്ടായോ ആവോ?

(b) നമസ്കാരത്തെക്കുറിച്ച് ‘പ്രാർത്ഥന’ എന്ന വാക്ക് പര്യായമായി പ്രയോഗിച്ചതിനു ചൂർ ആനിൽ വേറെയും തെളിവുകളുണ്ട്. ഉദാഹരണങ്ങൾ.

(1) “തങ്ങളുടെ രക്ഷിതാവിന്റെ പ്രീതി ലക്ഷ്യമാക്കിക്കൊണ്ട് രാവിലെയും വൈകുന്നേരവും അവനോട് പ്രാർത്ഥിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്നവരെ താങ്കൾ ആട്ടിയകറ്റരുത്...” (6 : 25)X

(2) “തങ്ങളുടെ രക്ഷിതാവിന്റെ പ്രീതി ലക്ഷ്യമാക്കിക്കൊണ്ട് രാവിലെയും വൈകുന്നേരവും അവനോട് പ്രാർത്ഥിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്നവരുടെ കൂടെ നീ നിന്റെ മനസ്സിനെ അടക്കി നിർത്തുക...” (18:28)

(3) “യേത്തോടും പ്രത്യാശയോടും കൂടി തങ്ങളുടെ രക്ഷിതാവിനോട് പ്രാർത്ഥിക്കുവാനായി കിടന്നുറങ്ങുന്ന സ്ഥലങ്ങൾവിട്ട് അവരുടെ പാർശ്വങ്ങൾ അകലുന്നതാണ്...” (32:16)

263

+

(c) “..... പ്രാർത്ഥന തന്നെയാണല്ലോ യഥാർത്ഥത്തിൽ നമസ്കാരം”

(മൗദുദിയുടെ ചോദ്യോത്തരം - പേ - 108)

(d) നമസ്കാരം പ്രാർത്ഥനയാണെന്ന കാര്യം പാർട്ടി ജിഹ്വയിൽ ‘സുസമ്മത കാര്യമായി’ രേഖപ്പെടുത്തിയിട്ടുണ്ട്. (പ്രബോധനം 1982 - ജൂലൈ - പേ- 48)

(c) നമസ്കാരം പ്രാർത്ഥനയാണെന്നതിന് കെ.സി.യുടെ തന്നെ ‘നമസ്കാരത്തിന്റെ ചൈതന്യം എന്ന പുസ്തകം സാക്ഷിയാണ് എന്നത് പ്രത്യേകം ശ്രദ്ധേയമാണ്.

(7) ‘നേർച്ച ആരാധനയാണ്; പ്രാർത്ഥനയല്ല’ എന്ന് കെ.സി. എഴുതിയല്ലോ. എന്നാൽ പാർട്ടി ജിഹ്വ എതിർചേരിയിലാണ്. 1982 ഡി സംബർ മാസത്തിലെ ‘പ്രബോധനം’ പറയുന്നത്, ‘നേർച്ച ഒരു തരം പ്രാർത്ഥനയാണെന്നാണ്. എന്താണി ഒരുതരം പ്രാർത്ഥന? എന്ന ചോദ്യത്തിനും പ്രബോധനത്തിൽനിന്നു ഉത്തരം ലഭിക്കും. ‘അല്ലാഹുവിന്റെ പ്രീതികാംക്ഷിക്കുക’ ഇതാണ് ആ പ്രാർത്ഥന. അൽഹം ദുലില്ലാഹ്. ഇതുതന്നെയല്ലേ സലഫികളും പറഞ്ഞിട്ടുള്ളൂ. ഇത്രത്തോളം ജമാഅത്ത് പ്രസ്താവിച്ചിട്ടുള്ള സ്ഥിതിക്ക്, ഇനിയുമെന്തിനി കുതർക്കം? നോമ്പ് എന്ന ഇബാദത്തിൽ അല്ലാഹുവിന്റെ ‘പ്രീതി കാംക്ഷിക്കുക’ എന്ന പ്രാർത്ഥന ഇല്ലേ? തവാഹ് എന്ന ഇബാദത്തിൽ അല്ലാഹുവിന്റെ ‘പ്രീതി കാംക്ഷിക്കുക’ എന്ന പ്രാർത്ഥന ഇല്ലേ?..... ഇങ്ങനെ അല്ലാഹുവിന്റെ പ്രീതി കാംക്ഷിക്കാത്ത, അഥവാ പ്രാർത്ഥനയില്ലാത്ത, അല്ലാഹുവിനുള്ള ഇബാദത്ത് ഏതെങ്കിലുമുണ്ടോ?

പ്രാർത്ഥന ഖുർആനിക വീക്ഷണത്തിൽ

കെ.സി. എഴുതുന്നു:

“പ്രാർത്ഥനയെന്നാൽ ചുണ്ടുകളിൽ നിന്നുതിരുന്ന മന്ത്രം മാത്രമല്ല എന്നു മദനി പറഞ്ഞു: മന്ത്രം മാത്രമല്ലെങ്കിൽ പിന്നെ എന്താക്കെയാണ് എന്നദ്ദേഹം വ്യക്തമാക്കിയില്ല. എന്നാൽ അദ്ദേഹം ഇങ്ങനെ എഴുതി: “അഭൗതികമായ ഏതെങ്കിലും മാർഗത്തിലൂടെ ഒരു ആവശ്യം നേടാനുള്ള ആത്മാർത്ഥമായ ആഗ്രഹമാണ് യഥാർത്ഥത്തിൽ പ്രാർത്ഥന” പക്ഷെ ഇപ്പറഞ്ഞത് ഒട്ടും ശരിയല്ല. അഭൗതികമാർഗത്തിലൂടെ എന്ന ഉപാധി ഈ വിഷയത്തിൽ ഉടനീളം അംഗീകരിച്ചുകൊണ്ടുതന്നെ പറയട്ടെ, ‘ആവശ്യം നേടാനുള്ള ആത്മാർത്ഥമായ ആഗ്രഹം’ അല്ല പ്രാർത്ഥന. ആവശ്യം സാധിച്ചുകിട്ടാൻ നാവുകൊണ്ടു ചോദിക്കലാണ്; തേടലാണ്; ഇരക്കലാണ് പ്രാർത്ഥന”..... “പ്രാർത്ഥന കേൾക്കുക എന്നാണ് ഖുർആനിൽ പലേടത്തും വർണ്ണിച്ചിട്ടുള്ളത്. അറിയുക എന്നോ

കാണുക എന്നോ അല്ല”. (ഇ.ഒ.സ.പ.പു.പേ. 271-272 അടിവര ലേഖകന്റെത്.)

അന്ധത ഒരു മഹാപണ്ഡിതനെക്കൊണ്ടു എന്തെല്ലാം ‘ജഹാലത്ത്’ പറയിപ്പിച്ചിരിക്കുന്നു! അൽഭുതം തന്നെ! മൗലവി പറയുന്നത്: പ്രാർത്ഥനയെന്നാൽ, അഭൗതികമാർഗത്തിലൂടെ ഒരു ആവശ്യം സാധിച്ചുകിട്ടാൻ നാവുകൊണ്ടു ചോദിക്കൽ മാത്രമാണെന്നു്. അതിനു തെളിവോ? ഖുർആനിൽ പലേടത്തും ‘പ്രാർത്ഥന കേൾക്കുക’ എന്നാണ് വർണ്ണിച്ചിട്ടുള്ളത്. ‘അറിയുക’ എന്നോ ‘കാണുക’ എന്നോ അല്ല എന്നും ഈ ന്യായം നമുക്കു് പരിശോധിക്കാം. ഖുർആൻ പറയുന്നു.

(a) “..... അല്ലാഹുവോട് അവന്റെ ഔദാര്യത്തിൽനിന്നു് നിങ്ങൾ ചോദിച്ചുകൊള്ളുക. തീർച്ചയായും അല്ലാഹു എല്ലാ കാര്യങ്ങളും അറിയുന്നവനാകുന്നു (4:32)

കെ.സി.യുടെ വിതണ്ഡവാദത്തെ തകർത്തൊഴിയുന്നതാണ് ഈ സൂക്തം. പ്രസ്തുത വിതണ്ഡവാദം ‘ഏറ്റുപാടി’ നടക്കുന്നവർ ഇനിയെങ്കിലും ഒരു പുനരാലോചനക്ക് തയ്യാറാവേണ്ടതാണ്. ‘ഖുർ ആനിൽ പലേടത്തും പ്രാർത്ഥന കേൾക്കുക എന്നാണ് വർണ്ണിച്ചിട്ടുള്ള’തെന്നു പറയുന്നവർ ഒരു കാര്യം വിസ്മരിക്കുകയാണോ? അതോ മനഃപൂർവ്വം മറച്ചുവെക്കുകയാണോ? എന്നറിയില്ല. ‘കേൾക്കുക’ എന്നതോടൊപ്പം ‘അറിയുക’യും ‘കാണുക’യും ചെയ്യുന്നു എന്നുകൂടി ഖുർആനിൽ പലേടത്തും വ്യക്തമാക്കിയിട്ടുണ്ട്. ഉദാഹരണത്തിനു്:

(b) “..... അതുകൊണ്ടു് നീ അല്ലാഹുവോട് ശരണം തേടുക. തീർച്ചയായും അവൻ എല്ലാം കേൾക്കുന്നവനും കാണുന്നവനുമാകുന്നു. (40 : 56)

(c) “..... ഞങ്ങളുടെ രക്ഷിതാവേ, ഞങ്ങളിൽ നിന്നു് നീയിത് സ്വീകരിക്കേണമേ. തീർച്ചയായും നീ എല്ലാം കേൾക്കുന്നവനും അറിയുന്നവനുമാകുന്നു.” (2 : 127)

(d) സുറത്തു താഹ്റായിൽ 25 മുതൽ 35 വരെയുള്ള സൂക്തങ്ങളിൽ മുസാനബി (അ)യുടെ പ്രാർത്ഥന അല്ലാഹു ഉദ്ധരിക്കുന്നത് ഇങ്ങനെ വായിക്കാം.

25. അദ്ദേഹം പറഞ്ഞു: രക്ഷിതാവേ, നീ എനിക്ക് ഹൃദയവിശാലത നൽകേണമേ.

26. എനിക്ക് എന്റെ കാര്യം നീ എളുപ്പമാക്കിത്തരേണമേ

27, 28. ജനങ്ങൾ എന്റെ സംസാരം മനസ്സിലാക്കേണ്ടതിനായി എന്റെ നാവിൽ നിന്നു നീ കെട്ടഴിച്ചുതരേണമേ.

29, 30. എന്റെ കൂടുംബത്തിൽനിന്നു, അതായത് എന്റെ സഹോദരൻ ഹാറൂനെ, എനിക്കു നീ ഒരു സഹായിയെ ഏർപ്പെടുത്തുകയും ചെയ്യേണമേ.

31. അവൻ മുഖേന എന്റെ ശക്തി നീ ദൃഢമാക്കേണമേ.

32. എന്റെ കാര്യത്തിൽ അവനെ നീ പങ്കാളിയാക്കുകയും ചെയ്യേണമേ.

33. ഞങ്ങൾ ധാരാളമായി നിന്റെ പരിശുദ്ധിയെ വാഴ്ത്തുവാനും

34. ധാരാളമായി നിന്നെ ഞങ്ങൾ സ്മരിക്കുകവാനും വേണ്ടി.

35. തീർച്ചയായും നീ ഞങ്ങളെ കണ്ടറിയുന്നവനല്ലോ.” (ബസീർ)

(c) അതേ അദ്ധ്യായത്തിൽ 45-ാം വചനത്തിൽ മൂസാ നബി (അ)യുടെയും ഹാറൂൻ നബി (അ)യുടെയും പ്രാർത്ഥന വീണ്ടും വായിക്കാം.

45. “അവർ രണ്ടുപേരും പറഞ്ഞു: ഞങ്ങളുടെ രക്ഷിതാവേ, അവൻ (ഫിർഔൻ) ഞങ്ങളുടെ നേർക്കു എടുത്തു ചാടുകയോ, അതിക്രമം കാണിക്കുകയോ ചെയ്യുമെന്നു ഞങ്ങൾ ഭയപ്പെടുന്നു.”

46. “അവൻ (അല്ലാഹു) പറഞ്ഞു: നിങ്ങൾ ഭയപ്പെടേണ്ട, തീർച്ചയായും ഞാൻ നിങ്ങളുടെ കൂടെയുണ്ട്. ഞാൻ കേൾക്കുകയും കാണുകയും ചെയ്യുന്നുണ്ട്.”

(d) സുറത്തു ഇബ്രാഹീമിൽ 35-ാം വചനം മുതൽ 41-ാം വചനം വരെ ഇബ്രാഹീം നബി (അ)യുടെ പ്രാർത്ഥന അല്ലാഹു ഉദ്ധരിക്കുന്നുണ്ട്. അതിൽ 38-ാം വചനം ഇങ്ങനെ വായിക്കാം.

“ഞങ്ങളുടെ രക്ഷിതാവേ, തീർച്ചയായും ഞങ്ങൾ മറച്ചുവെക്കുന്നതും പരസ്യമാക്കുന്നതും എല്ലാം നീ അറിയും. ഭൂമിയിലുള്ളതോ ആകാശത്തിലുള്ളതോ ആയ യാതൊരു വസ്തുവും അല്ലാഹുവിനു് അവിഷ്കരണമാവുകയില്ല”.

ഈ ആയത്തുകളെല്ലാം തന്നെ, ‘പ്രാർത്ഥന അറിയുക എന്നോ കാണുക എന്നോ ഖുർആനിൽ വർണ്ണിച്ചിട്ടില്ല’ എന്ന വാദം അവസ്ഥയും നിരർത്ഥകവുമാണെന്ന് വ്യക്തമാക്കിത്തരുന്നു. ഖുർആനിലെ ഇത്തരം പ്രസ്താവനകളെ കെ.സി. കാണാതെ പോവുകയോ?

‘പ്രാർത്ഥന കേൾക്കുന്നു’ എന്ന ഖുർആനിക പ്രയോഗത്തെയായി രുന്നുവല്ലോ. ‘പ്രാർത്ഥന നാവുകൊണ്ടുതന്നെയാകണം’ എന്നതിനു് കെ.സി. അടിസ്ഥാനമാക്കിയത്. അതിനു ഖുർആനിന്റെ മുൻപിൽ നിലനിൽപ്പില്ലെന്ന് നാം മനസ്സിലാക്കിക്കഴിഞ്ഞു. വാസ്തവത്തിൽ ഹൃദയത്തിന്റെ അർത്ഥനയുടെ (ആഗ്രഹത്തിന്റെ) പ്രായോഗികരൂപമാ

ണ് നാവുകൊണ്ടു ചോദിക്കൽ എന്നകാര്യം സ്പഷ്ടമാണ്. ഇക്കാര്യമാണ് കെ.സി. നിഷേധിക്കുന്നത്. അതെല്ലാം സുഫികളെപ്പോലുള്ള തൽപരകക്ഷികളുടെ ദുർവ്യാഖ്യാനമാണെന്നും അതിൽ അഭയം തേടേണ്ട ഗതികേടിലാണ് സലഫികൾ ചെന്നെത്തിപ്പെട്ടിരിക്കുന്നതെന്നുമാണ് കെ.സി.യുടെ വിലയിരുത്തൽ. ഹമീദ് മദനി ‘താരതമ്യ’ത്തിൽ ചിലേടത്ത് പ്രയോഗിച്ചിട്ടുള്ള ‘പ്രാർത്ഥനാഭാവം’ ‘ആരാധനാഭാവം’ എന്നീ വാക്കുകളെ ‘പഞ്ചത്വന്ത’ ഞളിലെ ‘ക്യൂത്രിമസൂഷ്ടി’യെന്നും മറ്റും ആക്ഷേപിച്ചത് അക്കാർത്താലാണ് അബ്ദുൽ ഹമീദ് മദനിയുടെ നിലപാട് ഖുർആൻ വിരുദ്ധമാണോ? പ്രാർത്ഥനയുടെ സാക്ഷാൽ സ്വഭാവം എന്തു? പരിശോധിക്കേണ്ടതുണ്ട്.

പ്രാർത്ഥനയെക്കുറിച്ച് ഖുർആൻ

(1) “..... ഭയപ്പെടോടുകൂടിയും പ്രതീക്ഷയോടുകൂടിയും നിങ്ങൾ അവനെ വിളിച്ച് പ്രാർത്ഥിക്കുകയും ചെയ്യുക”. (7 : 56)

(2) “..... അവർ (പ്രവാചകൻമാർ) ആശിച്ചുകൊണ്ടും പേടിച്ചുകൊണ്ടും നമ്മോട് പ്രാർത്ഥിക്കുകയും ചെയ്യുന്നവരായിരുന്നു...” (21:90)

(3) “ഭയത്തോടും പ്രത്യാശയോടുംകൂടി തങ്ങളുടെ രക്ഷിതാവിനോട് പ്രാർത്ഥിക്കുവാനായി കിടന്നുറങ്ങുന്ന സ്ഥലങ്ങൾവിട്ട് അവരുടെ പാർശ്വങ്ങൾ അകലുന്നതാണ്...” (32 : 16)

(4) “അവനാകുന്നു ജീവിച്ചിരിക്കുന്നവൻ. അവനല്ലാതെ യാതൊരു ദൈവവുമില്ല. അതിനാൽ കീഴ്വണക്കം നിഷ്കളങ്കമാക്കിക്കൊണ്ടു് നിങ്ങൾ അവനോട് പ്രാർത്ഥിക്കുക.....” (40 : 65)

(5) “.... അതിനാൽ കീഴ്വണക്കം അല്ലാഹുവിനു് നിഷ്കളങ്കമാക്കിക്കൊണ്ടു് അവനോട് നിങ്ങൾ പ്രാർത്ഥിക്കുക (40 : 14)

(6) “അല്ലാഹുവിനുപുറമെ അവനു് ഉപദ്രവമോ ഉപകാരമോ ചെയ്യാത്ത വസ്തുക്കളെ അവൻ വിളിച്ചു പ്രാർത്ഥിക്കുന്നു. അതുതന്നെയാണ് വിദൂരമായ വഴികേട്”. (22 : 12)

(7) നബി (സ) പറയുന്നു: “ഉത്തരം കിട്ടുമെന്നു ദൃഢമായി ഉറപ്പിച്ചുകൊണ്ട് അല്ലാഹുവിനോട് നിങ്ങൾ പ്രാർത്ഥിക്കുക. ബോധരഹിതവും ശ്രദ്ധയില്ലാത്തതുമായ ഹൃദയത്തിൽ നിന്നുള്ള പ്രർത്ഥനയ്ക്ക് അല്ലാഹു ഉത്തരം നൽകുകയില്ല എന്നു നിങ്ങൾ മനസ്സിലാക്കുക.” (തൂർമുദി)

ഉദ്ധൃത സൂക്തങ്ങളിലും നബിവചനത്തിലും നാം നേരത്തെ ചൂണ്ടിക്കാട്ടിയപോലെ, പ്രാർത്ഥകന്റെ ഹൃദയഭാവങ്ങളെ വളരെ പ്രാധാന്യത്തോടെ അല്ലാഹുവും അവന്റെ റസൂലും എടുത്തു പറഞ്ഞിരിക്കുന്നു. മേൽ

സൂചിപ്പിച്ച പ്രാർത്ഥനകൾ നാവുകൊണ്ടുതന്നെയെങ്കിലും അതിലെ അതിപ്രധാനവും അവിഭാജ്യവുമായ കാര്യം 'ഹൃദയാർത്ഥന'തന്നെയാണെന്ന് ഇതിൽനിന്നും മനസ്സിലാക്കാം. അദ്ദേഹമാർഗ്ഗേണയുള്ള ഉപകാരമോ ഉപദ്രവങ്ങളിൽ നിന്നുള്ള രക്ഷയോ ആണ്..... അന്തിമമായി അവന്റെ ഹൃദയം അർത്ഥിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്നത്. ഇക്കാര്യം നമുക്കു മനസ്സിലാക്കിത്തരുവാൻ വേണ്ടിയാണ്, "അല്ലാഹുവിനുപുറമെ അവനു ഉപദ്രവമോ ഉപകാരമോ ചെയ്യാത്ത വസ്തുക്കളെ അവൻ വിളിച്ചു പ്രാർത്ഥിക്കുന്നു. എന്നു അല്ലാഹു ഖുർആനിൽ പറഞ്ഞിരിക്കുന്നത്. മറ്റൊരു ഖുർആൻ വചനം ഇക്കാര്യം വ്യക്തമാക്കുന്നുണ്ട്.

(8) "മനുഷ്യരെ, ഒരു ഉദാഹരണമിതാ വിവരിക്കപ്പെടുന്നു. നിങ്ങൾ അതു ശ്രദ്ധിച്ചു കേൾക്കുക. തീർച്ചയായും അല്ലാഹുവിനുപുറമെ നിങ്ങൾ വിളിച്ചു പ്രാർത്ഥിക്കുന്നവർ ഒരു ഈശ്വരപ്പോലും സൃഷ്ടിക്കുകയില്ല. അതിനായി അവരെല്ലാവരും ഒത്തുചേർന്നാൽപോലും ഈശ്വരന്റെ പക്കൽ നിന്നു അതു മോചിപ്പിച്ചെടുക്കാനും അവർക്കു കഴിയില്ല. അർത്ഥിക്കുന്നവനും അർത്ഥിക്കപ്പെടുന്നവനും ബലഹീനർതന്നെ" (22 : 73)

അടിവരയിട്ട ഭാഗം ശ്രദ്ധിക്കുക. 'ദ ആ' എന്ന ക്രിയയ്ക്കു സമാനാർത്ഥമായി 'തലബ്'യെന്ന ക്രിയ ഉപയോഗിച്ചിരിക്കുന്നു. 'പ്രാർത്ഥിക്കുന്നവനെ' 'അർത്ഥിക്കുന്നവൻ' എന്നു വിശേഷിപ്പിച്ചിരിക്കുന്നു. 'ദുആ'യുടെ വിവക്ഷ മനസ്സിലാക്കാൻ ഇനി നിലങ്ങളുൾ പരതണമെന്നില്ല. തഫ്സീറുകളിലും ഹദീസ് വ്യാഖ്യാനഗ്രന്ഥങ്ങളിലും നിലങ്ങളുൾ ആദ്യം കാണുന്ന വാക്ക് ഈ 'തലബ്' എന്ന വാക്കുതന്നെ. അപേക്ഷ, അർത്ഥന, ആഗ്രഹം, ശരണം തേടൽ എന്നീ അർത്ഥങ്ങളിലെല്ലാം ഈ വാക്കുപയോഗിക്കുന്നു. മലയാളത്തിലും ഇംഗ്ലീഷിലും അറബിയിലും 'പ്രാർത്ഥന' എന്നതിനു സമാനമായി ഉപയോഗിക്കുന്ന പദത്തിന് ഈ അർത്ഥങ്ങളെല്ലാം കൊടുത്തുവരുന്നുവെന്നത് ശ്രദ്ധേയമാണ്. അപ്പോൾ അബ്ദുൾ ഹമീദ് മദനി ഖുർആൻ വിശദമായി യാതൊന്നും പറഞ്ഞിട്ടില്ലാവിടെ. 'അഭ്യന്തരമായ ഏതെങ്കിലും മാർഗത്തിലൂടെ ഒരു ആവശ്യം നേടാനുള്ള ആഗ്രഹം' പ്രാർത്ഥന തന്നെയാണ്. 'ഹൃദയാർത്ഥന'യാണത്; മനസ്സാ പ്രാർത്ഥനയെന്നാണതിനെ ജമാ അത്ത് സാഹിത്യങ്ങളിൽ വിശേഷിപ്പിച്ചിട്ടുള്ളത്. (അത് വഴിയെ ഇൻശാ അല്ലാഹു)

(9) സയ്യിദ് മുദ്ദുദി ഈ ആയത്ത് വിശദീകരിച്ചപ്പോൾ പറഞ്ഞ ഒരു കാര്യം ഇവിടെ ശ്രദ്ധയിൽ പെടുത്താം.

"..... സഹായം തേടുന്നവർ ബലഹീനർ. ആരിൽ നിന്നു തേടുന്നുവോ അവരും ബലഹീനർ" (22:73)

"..... അവർ സ്വയം ദുർബലരാണ്. അതിനു പുറമെ അവരുടെ പ്രതീക്ഷകൾ അർപ്പിക്കപ്പെട്ടവരും ദുർബലരാണ്....." (തഫ്ഹീമുൽ ഖുർആൻ - വാ - 3- പേ - 245)

'പ്രതീക്ഷ അർപ്പിക്കുക' എന്നതാണ് 'പ്രാർത്ഥന'യെപ്പറ്റി മുദ്ദുദി വിശേഷിപ്പിക്കുന്നത്. മുദ്ദുദിയുടെ വിശദീകരണം വീണ്ടും വായിക്കാം.

(10) "മനുഷ്യൻ ഒരു വസ്തുവിനു വേണ്ടി പ്രാർത്ഥിക്കണമെങ്കിൽ സ്വാഭാവികമായും അതിനെക്കുറിച്ചുള്ള ആശയവും ആവേശവും അവന്റെ ഹൃദയത്തിൽ അടിയുറച്ചിരിക്കണം..." (തഫ്ഹീമുൽ ഖുർആൻ - വാ - 1 പേ - 35)

(11) "പ്രാർത്ഥന എന്നതുകൊണ്ടുദ്ദേശിക്കുന്നത് തന്റെ ആവശ്യങ്ങൾക്കുവേണ്ടിയുള്ള സഹായാർത്ഥനയാണ്...." (തഫ്ഹീമുൽ ഖുർആൻ - വാ - 2 പേ - 421)

(12) "..... ഭയത്തോടും ആശയോടും കൂടി അല്ലാഹുവിനെമാത്രം പ്രാർത്ഥിക്കുവിൻ..." (7:56) ഈ ആശയത്തിനെ വിശദീകരിച്ചുകൊണ്ടു മുദ്ദുദി സാഹിബ് എഴുതുന്നു:

"മുൻവാക്യത്തിൽ ഫസാദ് (നാശം) എന്നു വ്യവഹരിച്ചത് എന്തിനെയാണെന്ന് ഈ വാക്യംകൊണ്ട് കൂടുതൽ വ്യക്തമായിരിക്കുന്നു. ഏകദൈവത്തെവിട്ട് മറ്റാരെയെങ്കിലും രക്ഷാധികാരിയും കൈകാര്യകർത്താവും സംരക്ഷകനും സഹകാരിയുമായി വരിച്ചുകൊണ്ട് അവരോട് സഹായത്തിനും തുണക്കും വേണ്ടി അർത്ഥിക്കുകയെന്നതാണ്. മനുഷ്യന്റെ ഈ സഹായാഭ്യർത്ഥന വീണ്ടും ഏകനായ അല്ലാഹുവിൽമാത്രം കേന്ദ്രീകരിക്കുകയെന്നതത്രെ സംസ്കരണം. (ഇസ്ലാഹ്)

ഭയത്തോടും ആശയോടും കൂടി പ്രാർത്ഥിക്കുകയെന്നതിന്റെ ഉദ്ദേശ്യം ഇതത്രെ: നിങ്ങൾ ഭയപ്പെടുന്നത് അല്ലാഹുവിനെ മാത്രമായിരിക്കണം. പ്രതീക്ഷകളും പ്രത്യാശകളും ബന്ധപ്പെടുത്തുന്നതും അവനോടും മാത്രമായിരിക്കണം..." (തഫ്ഹീമുൽ ഖുർആൻ - വാ- 2- പേ- 34) (ഉദ്ധരണികളിലെ അടിവര ലേഖകന്റേതാണ്)

(13) "അല്ലാഹുവിനുപുറമെ നിനക്ക് ഉപകാരം ചെയ്യാത്തതും നിനക്ക് ഉപദ്രവം ചെയ്യാത്തതുമായ യാതൊന്നിനോടും നീ പ്രാർത്ഥിക്കരുത്. നീ അപ്രകാരം ചെയ്യുന്നപക്ഷം തീർച്ചയായും നീ അക്രമികളുടെ കൂട്ടത്തിലായിരിക്കും." (10 : 106) ഈ ആശയത്തിനെ വിശദീകരിച്ചുകൊണ്ട് ഇമാം റാസി പറയുന്നു: "ഈ വാക്യത്തിൽ 'ദു ആ' കൊ

ണ്ടുദ്ദേശ്യം ഉപകാരത്തെയും ഉപദ്രവത്തെയും സംബന്ധിച്ച അർത്ഥനയാണ്. അഭൗതികമായ അർത്ഥനയാണതുകൊണ്ടുള്ള വിവക്ഷയെന്നും തുടർന്നുദ്ദേശം വിശദീകരിക്കുന്നുണ്ട് (സ്ഥിയാനത്തുൽ ഇൻസാൻ 459 - 462. അത്തഇഹീദ് - 56 - 61 -ൽ ഉദ്ധരിച്ചത്)

(14) 'നിങ്ങൾ പ്രാർത്ഥിക്കൂ' എന്നോ 'നിങ്ങൾ നാവുകൊണ്ടു ചോദിക്കൂ' എന്നോ പറയാതെ 'ആഗ്രഹിക്കൂ എന്നു ചില സ്ഥലങ്ങളിൽ ഖുർആൻ പ്രയോഗിച്ചിട്ടുള്ളതും ഇവിടെ ശ്രദ്ധേയമാണ്. ഖുർആൻ പറയുന്നു: 'നിന്റെ രക്ഷിതാവിങ്കലേക്ക് തന്നെ നീ ആഗ്രഹം സമർപ്പിക്കുക' (94 : 8) രക്ഷിതാവിനുള്ള ആഗ്രഹം അർപ്പിക്കൽ പ്രാർത്ഥനയല്ലാതെ മറ്റൊന്നാണ്? ആ പ്രാർത്ഥന ഇല്ലാത്ത ഇബാദത്ത് ഏതാണ്?

(15) മജ്ലിസുത്ത അലീമിൽ ഇസ്ലാമിയുടെ പ്രാഥമിക മദ്രസ ആറാം ക്ലാസിലേക്കുള്ള ഖുർആൻ പഠനം (രണ്ടാംഭാഗം)ത്തിൽ ഈ സൂക്തത്തിനു അർത്ഥം നൽകുന്നു:

"നിന്റെ രക്ഷിതാവിനേക്ക് മാത്രം ആഗ്രഹിച്ചു ചെയ്യുകയും ചെയ്യുക" വ്യാഖ്യാനം കൊടുത്തിട്ടുള്ളത് ഇങ്ങനെയാണ്:

"എന്തു പ്രവർത്തനവും അല്ലാഹുവിന്റെ പ്രീതിയെ ലക്ഷ്യമാക്കിയ കണം. മറ്റു ഭൗതിക നേട്ടങ്ങളോ പ്രതിഫലങ്ങളോ ആയിരിക്കരുത് പ്രവർത്തനങ്ങളുടെ ഉദ്ദേശ്യം". (പേ - 33)

(16) "അല്ലാഹുവും അവന്റെ റസൂലും കൊടുത്തതിൽ അവർ തൃപ്തിപ്പെടുകയും, 'ഞങ്ങൾക്ക് അല്ലാഹു മതി, അല്ലാഹുവിന്റെ അനുഗ്രഹത്തിൽനിന്ന് അവനും അവന്റെ റസൂലും ഞങ്ങൾക്ക് തന്നുകൊള്ളൂ. തീർച്ചയായും ഞങ്ങൾ അല്ലാഹുവിനേക്കാണ് ആഗ്രഹങ്ങൾ അർപ്പിക്കുന്നത്' എന്നവർ പറയുകയും ചെയ്തിരുന്നെങ്കിൽ (എത്ര നന്നായിരുന്നേനെ) (9 : 59)

(17) "നമ്മുടെ രക്ഷിതാവ് അതിനേക്കാൾ ഉത്തമമായത് നമുക്ക് പകരം തന്നേക്കാം. തീർച്ചയായും നാം നമ്മുടെ രക്ഷിതാവിനേക്കാണ് ആഗ്രഹം അർപ്പിക്കുന്നവരാകുന്നത്." (68 : 32)

ചുരുക്കത്തിൽ 'അഭൗതികമായ ഏതെങ്കിലും മാർഗത്തിലൂടെ ഒരു ആവശ്യം നേടാനുള്ള ആഗ്രഹം' പ്രാർത്ഥന തന്നെയാണ്. അവിടെ കൈ ഉയരുന്നുണ്ടോ? ചൂണ്ടനങ്ങുന്നുണ്ടോ? വാക്ക് മൊഴിയുന്നുണ്ടോ? എന്നതൊന്നും വിഷയമല്ല. ഇതൊക്കെയുണ്ടായാലും അതു പ്രാർത്ഥന തന്നെയാണ്. പ്രാർത്ഥനയെക്കുറിച്ച് ഖുർആൻ ഇത്രത്തോളം വിശദമായി വിവരിച്ചിട്ടുള്ള സ്ഥിതിക്ക് ജമാഅത്തുകാർ അത് നിഷേധിച്ചു കൊണ്ടു് യാതൊരു പ്രയോജനവും ലഭിക്കാൻ പോവുന്നില്ല. കെ.സി.

യുടെ ഗ്രന്ഥത്തിൽ കൂടെ കൂടെ പറയാറുണ്ടല്ലോ. വായനക്കാർക്കും ബുദ്ധിയുണ്ടെന്ന്. വായനക്കാർ അവരുടെ ബുദ്ധിയിൽ കൂടുതൽ നന്നായി തോന്നുന്നത് ഉൾക്കൊള്ളട്ടെ.

മനസ്സാ പ്രാർത്ഥന ജമാഅത്ത് സാഹിത്യങ്ങളിൽ:

പ്രാർത്ഥനയെ സംബന്ധിച്ച് ഈ ലേഖകൻ മുകളിൽ ചൂണ്ടിക്കാണിച്ച വസ്തുതകളത്രയും ജമാഅത്തു് സാഹിത്യങ്ങൾ അംഗീകരിക്കുന്നുണ്ട്. ചിലത് നാം കണ്ടുകഴിഞ്ഞു. കെ.സി. അബ്ദുല്ല മൗലവി തന്നെ തന്റെ വിതണ്ഡവാദത്തെ ഖണ്ഡിക്കുന്നുണ്ട്. അതിനുപുറമെ കെ.സി.യുടെ ആദർശബന്ധുകൾ കൂടി ഇക്കാര്യത്തിൽ കെ.സി.ക്കെതിരാണ്. ഏതാനും ചില ഉദാഹരണങ്ങൾ മാത്രം ചുവടെ:

(1) കെ.സി. സുറത്തുൽ അഅറാഫ് 206-ാം സൂക്തം വ്യാഖ്യാനിക്കുന്നു. (സൂക്തത്തിന്റെ അർത്ഥകൽപനയും അടിവരയും ലേഖകന്റെത്) 'തീർച്ചയായും നിന്റെ രക്ഷിതാവിന്റെ അടുക്കലുള്ളവർ അവനെ ആരാധിക്കുന്നതിനെപ്പറ്റി അഹംഭാവം നടിക്കുകയില്ല. അവർ അവന്റെ മഹത്വം പ്രകീർത്തിക്കുകയും അവനെ പ്രണമിക്കുകയും ചെയ്തുകൊണ്ടിരിക്കുന്നു'.

വ്യാ: "നാമിതു വായിക്കുമ്പോൾ, അഥവാ കേൾക്കുമ്പോൾ നിർബ്ബന്ധമായും സൂജൂദിൽ വീഴണം. എന്താണതിന്റെ താൽപര്യം? നാഥാ നിന്റെ സാമീപ്യം ലഭിച്ച ശ്രേഷ്ഠരായ മലക്കുകൾപോലും ഒട്ടും അഹങ്കരിക്കാതെ നിനക്ക് ഇബാദത്ത് ചെയ്യുകയും നിന്നെ പ്രകീർത്തിക്കുകയും നിനക്ക് സാഷ്ടാംഗം നമിക്കുകയുമാണ് സദാ ചെയ്തുകൊണ്ടിരിക്കുന്നതെങ്കിൽ അതൊക്കെച്ചെയ്യാൻ കൂടുതൽ ബാധ്യസ്ഥനാണല്ലോ ഞാൻ! നാഥാ! അവരെപ്പോലെ ഞാനുമിതാ നിന്റെ മുമ്പിൽ സാഷ്ടാംഗത്തിൽ വീണു നിനക്ക് സ്തുതികീർത്തനങ്ങൾ ചെയ്യുന്നു. സദീകരിച്ചാലും! പ്രസ്തുത സൂക്തത്തിലെ മഹത്തായ ആശയം ഗ്രഹിക്കുമ്പോൾ പ്രതികരണമെന്നോണം നമുക്കുണ്ടാവേണ്ട വികാരങ്ങൾ നാം പ്രായോഗികമായി തെളിയിക്കുന്നുവെന്നതാണ് അതിന്റെ പ്രധാന താൽപര്യം ഈ ഉദാഹരണത്തിലൂടെ ഇനി നമുക്ക് സുറ: ഹജ്ജിലെ ഉപരൂക്ത സൂക്തത്തിലേക്ക് കടക്കാം. നാമതോതി, അഥവാ കേട്ടു, സൂജൂദ് ചെയ്യുകയാണെന്ന് വെക്കുക. (നേരത്തെ കാണിച്ച മാതൃകയിൽ) അപ്പോൾ നമുക്കുണ്ടായിരിക്കേണ്ട വികാരം എന്തായിരിക്കണം? ഫലത്തിൽ അതുണ്ടാകുന്നുണ്ടോ? ഇതാണ് പരിശോധിക്കേണ്ടത്. അത്യുന്നതിയിലുള്ള എന്റെ നാഥാ! ആകാശഭൂമിയിലുള്ള സകലതും നിന്നെ സാഷ്ടാംഗം നമിക്കുന്നു. സകല മനുഷ്യരും നിനക്ക് സാഷ്ടാംഗം നമിക്കുന്നു. അത്യുൽകൃഷ്ടനാഥാ! സൂര്യൻ ഒരു നിമിഷത്തേക്കു പോലും

നിന്റെ കൽപന ലംഘിച്ചിട്ടില്ല, ചന്ദ്രൻ ഒരിക്കലും നിനക്കെതിരെ പ്രവർത്തിച്ചിട്ടില്ല. ഒരൊറ്റ നക്ഷത്രംപോലും നിന്റെ നേരെ അനുസരണക്കേട് കാണിച്ചിട്ടുമില്ല, ഒരൊറ്റ പർവ്വതവും ഒരിക്കലും നിന്നെ ധിക്കരിച്ചിട്ടില്ല. ഒരു ജന്തുപോലും അങ്ങു അളവെങ്കിലും നിന്റെ അഭീഷ്ടത്തിനു വിരുദ്ധമായി നിലകൊണ്ടിട്ടില്ല. അങ്ങനെ പ്രപഞ്ചമാസകലം ഏതു നിമിഷവും ഭക്തിയോടെ, പൂർണ്ണാനുസരണത്തോടും വിനയത്തോടും കൂടി, നിനക്കു സ്തുതി കീർത്തനങ്ങൾ പാടിക്കൊണ്ട് നിന്റെ മുമ്പിൽ സാഷ്ടാംഗം നമിക്കുകയാണ്. എന്നാൽ നാഥാ! മനുഷ്യരിൽ കുറെ പേർ, നീ അവർക്കധികാരം നൽകിയ മേഖലയിൽ, നിന്റെ ദീനീനെ കൈവിട്ടു കളഞ്ഞിരിക്കുന്നു. മഹാ അക്രമവും കടുത്ത കൃതാർത്ഥതയും പരമവിഡ്ഢിത്തവും തന്നെയാണവർ കാണിക്കുന്നത്. അവർ തികച്ചും നിന്ദാർഹരെന്നെ. നാഥാ! നിന്റെ അപാരമായ ദയാകാര്യങ്ങളെ മുൻനിറുത്തി ഞാനിതാ കേണപേക്ഷിക്കുന്നു ആ വിഭാഗത്തിൽപ്പെട്ടുപോകാതെ എന്നെ നീ രക്ഷിക്കേണമേ! എനിക്കധികാരമില്ലാത്ത മേഖലകളിലെപ്പോലെതന്നെ നീ അധികാരം തന്ന മേഖലയിലും നിന്നെ മാത്രമേ ഞാൻ അനുസരിക്കൂ എന്ന് ഞാനിതാ ആവർത്തിച്ചാവർത്തിച്ചു പറയുന്നു: 'സുബ്ഹാന റബ്ബീ അൽ അജ്ം വബ്ബി ബംദിഹി' ഏതാണ്ടീവിധം വികാരമുൾക്കൊള്ളാനും സാഷ്ടാംഗം വഴി അതു പ്രകടിപ്പിക്കാനും സാധിച്ചാൽ നാം വിജയിച്ചതുതന്നെ, അല്ലേ കിലോ?" (അല്ലാഹു ഖുർആനിൽ ഭാഗം 3 - പേ. 38-40)

(2) സത്യിദ് അബുൽ അഅ്ലാമുദ്ദീൻ: സുറത്തുസ്സബഅ് 19-ാം സൂക്തം വ്യാഖ്യാനിക്കുന്നു:

"അപ്പോൾ അവർ പറഞ്ഞു: തങ്ങളുടെ രക്ഷിതാവേ, ഞങ്ങളുടെ യാത്രാ താവളങ്ങൾക്കിടയിൽ നീ അകലമുണ്ടാക്കേണമേ,..."

വ്യാ: "അക്ഷരാർത്ഥത്തിൽതന്നെ അവരങ്ങനെ പ്രാർത്ഥിച്ചിട്ടുണ്ടാകണമെന്നില്ല. പലപ്പോഴും ദൈവനാനുഗ്രഹങ്ങളുടെ നേരെ മനുഷ്യൻ സ്വീകരിക്കുന്ന കർമ്മപരമായ സമീപനം, അവൻ ദൈവത്തോട് 'ദൈവമേ നീ എന്നോട് കാണിച്ച ഈ ഔദാര്യത്തിന് ഞാൻ അർഹനല്ല' എന്നുപറയുന്നതുപോലെ ആകാറുണ്ടല്ലോ. സൂക്തത്തിലെ പദങ്ങൾ ഈ ആശയം ധ്വനിപ്പിക്കുന്നുണ്ട്. അതായത്, അവർ തങ്ങളുടെ ജനപ്പെരുപ്പത്തെ ഒരാപത്തായി ഗണിക്കുകയും വഴിതാവളങ്ങൾ തമ്മിലുള്ള ദൂരം വർദ്ധിക്കുമാറ് ജനസാന്ദ്രത കുറയണമെന്ന് ആഗ്രഹിക്കുകയും ചെയ്തിരുന്നു" (ഖുർആൻ ഭാഷ്യം - പേ - 555 സൂക്തത്തിന്റെ അർത്ഥകൽപനയും അടിവരയും ലേഖകന്റേത്)

(3) മൗദുദി തന്നെ സുറത്തുൽ ബഖറ - 186-ാം സൂക്തം വ്യാഖ്യാനിക്കുന്നു.

"നീന്നോട് എന്റെ ദാസൻമാർ എന്നെപ്പറ്റി ചോദിച്ചാൽ, ഞാൻ അടുത്തുള്ളവനാകുന്നു. പ്രാർത്ഥിക്കുന്നവൻ എന്നെ വിളിച്ചു പ്രാർത്ഥിച്ചാൽ ഞാൻ ആ പ്രാർത്ഥനക്കു ഉത്തരം നൽകുന്നതാണ്..."

വ്യാ: "... അവൻ എപ്പോൾ വേണമെങ്കിലും ആവശ്യങ്ങൾ എന്റെ മുമ്പിൽ സമർപ്പിക്കുകയും എന്നോട് പ്രാർത്ഥിക്കുകയും ചെയ്യാം. അവൻ ഹൃദയം കൊണ്ടുമാത്രം എന്നോട് പ്രാർത്ഥിച്ചാൽപോലും ഞാനത് ശ്രവിക്കുന്നതാണ്. ശ്രവിക്കുക മാത്രമല്ല; തീരുമാനം കൽപിക്കുകയും ചെയ്യുന്നതാണ്..." (തഫ്ഹീമുൽ ഖുർആൻ - പേ- 164 - സൂക്തത്തിന്റെ അർത്ഥകൽപനയും അടിവരയും ലേഖകന്റേത്)

(4) "ഉദാഹരണമായി പ്രാർത്ഥന. ശരീഅത്ത് അതിനു പ്രത്യേകപദങ്ങളോ രീതിയോ നിശ്ചയിച്ചു തന്നിട്ടില്ല. അതിനാൽ ശബ്ദമയർത്തി പ്രാർത്ഥിക്കാം. മനസ്സിൽമാത്രം പ്രാർത്ഥിക്കുകയുമാവാം. കൈയർത്തിക്കൊണ്ടുപ്രാർത്ഥിക്കാം ഏതുഭാഷയിൽ വേണമെങ്കിലും പ്രാർത്ഥിക്കാം. (പ്രബോധനം വാരിക - 1988 മാർച്ച് 19 - അടിവര ലേഖകന്റേത്)

(5) വി. അബ്ദുൽ കബീർ എഴുതുന്നു:

"നമ്മുടെ സാധാരണ രീതിയിലുള്ള പ്രാർത്ഥനകളാണ് നാലാമത്തെ ഇനം. ഇതും രണ്ടുവിധമുണ്ട്; കർമ്മപരമായ പ്രാർത്ഥനയും വാചാ പ്രാർത്ഥനയും. ഉദാഹരണമായി, ലക്ഷ്യസാധ്യത്തിന് മാധ്യമങ്ങളുപയോഗപ്പെടുത്തുന്നത് കർമ്മപരമായ പ്രാർത്ഥനയാണ്..... സ്വകരങ്ങൾക്ക് അപ്രാപ്യമായ കാര്യങ്ങൾക്കുവേണ്ടിയുള്ള മനസ്സാ-വാചാ പ്രാർത്ഥനയാണ് രണ്ടാമത്തെ ഇനം. തന്റെ മനോഗതങ്ങളരിയുന്ന ഒരു മഹത്വകൃതിയുണ്ടെന്നും അവശതകൾക്കാശ്വാസമരുളുന്ന ആ സർവ്വ ശക്തൻ തന്റെ പിന്നിലുണ്ടെന്നുമുള്ള പ്രാർത്ഥകന്റെ പ്രതീക്ഷയും വിശ്വാസവുമാണ് ഇവിടെ ശ്രദ്ധേയമായിരിക്കുന്ന വസ്തുത". (തെരഞ്ഞെടുത്ത പ്രാർത്ഥനകൾ - പേ 14 അടിവര ലേഖകന്റേത്) ഇതുപോലെ ഇനിയും ഉദ്ധരിക്കാവുന്നതാണ്. ദൈർഘ്യം ഭയന്ന് ഇവിടെ അതിനുമുതിരുന്നില്ല. കെ.സി. നിഷേധിച്ച യാഥാർത്ഥ്യം കെ.സി. ഉൾപ്പെടെയുള്ള ജമാഅത്ത് പ്രമുഖർ അംഗീകരിച്ചിട്ടുണ്ടെങ്കിൽ, ദുർവ്യാഖ്യാനക്കാരൻ ആരു? ഗതികേടിൽപ്പെട്ടതാരു? എന്നെല്ലാം വായനക്കാരനു വിധിയിരുത്താം.

'ഭാവം' കൃത്രിമ സൃഷ്ടിയോ?

കെ.സി. പരിഹസിക്കുന്നു: "മദനി സാഹിബ് അവിടെയും നിന്നില്ല.

മറ്റൊന്നുകൂടി മെന്നത്തുണ്ടാക്കി - 'പ്രാർത്ഥനാഭാവം! എന്താണീ പ്രാർത്ഥനാഭാവം? ഖുർആനിലോ സുന്നത്തിലോ അങ്ങനെയൊന്നുണ്ടോ? പ്രാമാണികരായ ആരെങ്കിലും അങ്ങനെ പറഞ്ഞിട്ടുണ്ടോ? 'പ്രാർത്ഥനാഭാവം അന്തർധാരയായി വർത്തിക്കുമ്പോൾ മാത്രമാണ് വാഗ്-വിചാര കർമ്മങ്ങൾ ഇബാദത്തായിത്തീരുന്നത് എന്ന് മദനി സാഹിബ് പറഞ്ഞു. ഖുർആന്റെയോ സുന്നത്തിന്റെയോ പിൻബലമില്ലാതെ നമുക്കതംഗീകരിക്കാൻ കഴിയില്ല - വഴി തെറ്റിയ സൂഫികളുടെയോ ബാതിനികളുടെയോ കൃത്രിമവാദങ്ങളിൽ അഭയം തേടുന്നത് ശരിയല്ല".

"ഇനിയുമുണ്ട് കൗതുകകരമായ ചില മലക്കും മറിച്ചിലുകൾ മദനിയുടെ പ്രബന്ധം കുറച്ചുങ്ങു ചെല്ലുമ്പോൾ ഈ 'പ്രാർത്ഥനാഭാവം' ആരാധനാഭാവമായി മാറുന്നു! ഇസ്‌ലാമിലെ ദിക്റുകളെ ശൈഖ്-മുരീദ്യുകൾ ഹാ, ഹു, ഹീ എന്നൊക്കെയാക്കി മാറ്റിയത് ഇസ്‌ലാഹി സുഹൃത്തുക്കൾക്ക് നന്നായറിയാം. നമ്മളും അത്തരം വേലകൾക്ക് മുതിരുകയോ? രക്ഷാകവചത്തിന്റെ അന്വേഷണത്തിൽ ഇത്രത്തോളം താഴോട്ടു പോയിക്കൂടാ എന്ന് സുഹൃത്തുക്കൾ ഏതുനിലക്കും മനസ്സിലാക്കേണ്ടതാണ്." (ഇ.ഒ.സ. പൂ. 272-273) 202-203

ആരോപണം വളരെ ഗുരുതരമാണ്. പരിഹാസം വളരെ തീക്ഷ്ണവുമാണ്. അദ്ദേഹത്തിന്റെ പഠിപ്പും വഴക്കവും അങ്ങനെയൊന്നായില്ല. 'മുറ' തെറ്റിപ്പോവാതെ ശ്രദ്ധിക്കേണ്ടത് ആവശ്യവുമാണല്ലോ. പ്രശ്നത്തെ നമ്മളിനി ലഘുവത്തോടെ കാണാൻ ഏതായാലും പാടില്ലല്ലോ.

കെ.സിക്കും സമാന ചിന്താഗതിക്കാർക്കും 'ഭാവം' അപരിചിതമാവാൻ വഴിയില്ലെന്നാണ് ഈ ലേഖകൻ ദൃഢമായും കരുതുന്നത്. കാരണം ആവശ്യത്തിനും അതിലേറെയും 'ഭാവം' വിറ്റുകാശാക്കിയവരാണ്! അവരുടെ മജ്ജക്കും മാംസത്തിനും ആ വിറ്റുവരവിനോട് കടപ്പാടും കാണും! സാധാരണക്കാർ ഇങ്ങനെ പലതും സൂക്ഷ്മമായി മനസ്സിലാക്കുകയില്ലെന്ന ധൈര്യമാണല്ലോ 'കല്ലുവെച്ചുണക്കൽ' എഴുതിവിടാൻ അദ്ദേഹത്തിനും സഹയാത്രികർക്കും പ്രേരണയും. വായനക്കാർ തെറ്റിദ്ധരിക്കാതിരിക്കാൻ, 'പണ്ഡിതന്മാരുടെ സമീപനം' 'പ്രാർത്ഥന ഖുർആനികവീക്ഷണത്തിൽ' 'പ്രാർത്ഥനയെപ്പറ്റി ഖുർആൻ' എന്നീ ശീർഷകങ്ങളിൽ നാം സവിസ്തരം പ്രതിപാദിച്ച കാര്യങ്ങൾ വളരെ ഹൃസ്വമായിട്ടെങ്കിലും ഇവിടെ ആവർത്തിക്കേണ്ടിവന്നിരിക്കുകയാണ്.

[ഉദ്ദേശ്യം, മനോഭാവം, മനസ്ഥിതി, വികാരം, ഭക്തി, ബോധം, ഭാവന, പ്രകൃതം, ഇംഗിതം, അവസ്ഥ, ചേഷ്ട എന്നിങ്ങനെ ധാരാളം അർത്ഥങ്ങളുള്ള ഈ പദം ഉദ്ദേശ്യം, മനസ്ഥിതി, വികാരം എന്നീ അർത്ഥങ്ങൾ

ഇലാണ് സർവ്വസാധാരണമായി മലയാളത്തിലെ ഇസ്‌ലാമിക സാഹിത്യങ്ങളിൽ ഉപയോഗിക്കുന്നതെന്നാണ് ഈ ലേഖകൻ മനസ്സിലാക്കിയിട്ടുള്ളത്. മദനി സാഹിബിനെ പരിഹസിക്കാൻ കെ.സി. തന്നെ എഴുതി.

"പ്രാർത്ഥന എന്തെന്നുപോലും ജമാഅത്തുകാർക്കറിയില്ല. അതു ഞങ്ങൾ പറഞ്ഞുതരാം എന്ന ഭാവത്തിൽ മദനി തുടരുന്നതു കാണുക" (ഇ.ഒ.സ.പ.പൂ. പേ- 270 - അടിവര ലേഖകന്റേത്) ൧൨൦

ഏതൊരു കർമ്മത്തിനും ഒരു ഉദ്ദേശ്യം ഉണ്ടാകും. ഉണ്ടാകണം. അത് ഇസ്‌ലാമിൽ വളരെ പ്രധാനമാണ്. പ്രാർത്ഥനയിലായാലും, പ്രതിജ്ഞയിലായാലും, സത്യം ചെയ്യുന്നതിലായാലും, ധർമ്മം ചെയ്യുന്നതിലായാലും, യുദ്ധം ചെയ്യുന്നതിലായാലും, തീർത്ഥാടനം നടത്തുന്നതിലായാലും, വ്രതമനുഷ്ഠിക്കുന്നതിലായാലും, നമസ്കരിക്കുന്നതിലായാലും, സകാത്തു് നൽകുന്നതിലായാലും മാതാപിതാക്കൾക്ക് നന്മ ചെയ്യുന്നതിലായാലും - ഈ ഇബാദത്തുകൾ അനുഷ്ഠിക്കുമ്പോൾ അതനുഷ്ഠിക്കുന്നവന്റെ 'മനസ്ഥിതി' വളരെ പ്രധാനം തന്നെ. വിവിധ ഇബാദത്തുകൾ ചെയ്യുന്നവരുടെ 'മനസ്ഥിതി' ഖുർആൻ വളരെ പ്രാധാന്യത്തോടെ എടുത്തു പറഞ്ഞത് നാം മുമ്പ് ഉദ്ധരിച്ചിട്ടുണ്ട്. 'പ്രാർത്ഥനാ മനസ്ഥിതി'യും 'ആരാധനാ മനസ്ഥിതി'യും ഖുർ ആനിലുണ്ടോ? സുന്നത്തിലുണ്ടോ? എന്ന ചോദ്യം തന്നെ ബാലിശവും അനാവശ്യവുമാണ്. വല്ല ശുദ്ധഹൃദയന്മാരുടെയും കണ്ണിൽ പൊടിയിടാൻ അതുകൊണ്ടു കഴിഞ്ഞെങ്കിലോ? അത്രയുമായി!

(1) "ഭയത്തോടെയും പ്രത്യാശയോടെയും തങ്ങളുടെ രക്ഷിതാവിനോട് പ്രാർത്ഥിക്കുവാനായി, കിടന്നുറങ്ങുന്ന സ്ഥലങ്ങൾ വിട്ട് അവരുടെ പാർശ്വങ്ങൾ അകലുന്നതാണ്....." (32 & 16)

ഇവിടെ, ഏതു വിധമുള്ള 'ഭാവ'മാണ് പ്രാർത്ഥനയുടെ (നമസ്കാരത്തിന്റെ) അടിസ്ഥാനമായി നിലകൊള്ളുന്നത് എന്ന് അല്ലാഹു വിശദീകരിച്ചിരിക്കുകയാണ്.

(2) "അതല്ല പരലോകത്തെപ്പറ്റി ജാഗ്രതപൂർവ്വതയും, തന്റെ രക്ഷിതാവിന്റെ കാര്യവും ആശിക്കുകയും ചെയ്തുകൊണ്ട് സാഷ്ടാംഗം ചെയ്തും, നിന്നു പ്രാർത്ഥിച്ചും രാത്രി സമയങ്ങളിൽ കീഴ്വണക്കം ചെയ്യുന്നവനോ (അതല്ല സത്യനിഷേധിയോ ഉത്തമൻ) പറയുക.....(39:9)

ഇവിടെയും ഏതു വിധത്തിലുള്ള 'ഭാവ'മാണ് രാത്രി നമസ്കാരത്തിന്റെ അടിസ്ഥാനമായി നിലകൊള്ളുന്നത് എന്ന് അല്ലാഹു വിശദമാക്കിയിരിക്കുകയാണ്. പരലോകത്തെപ്പറ്റി ജാഗ്രത പാലിച്ചുകൊണ്ടും

അല്ലാഹുവിന്റെ കാര്യവും ആശിച്ചുകൊണ്ടും ഉള്ളതല്ലാത്ത യാതൊരു ഇബാദത്തും ഇല്ല. ഈ രണ്ടു കാര്യങ്ങളും ഇബാദത്തിന്റെ അനിവാര്യഘടകങ്ങളാണ്.

(3) “ആമരത്തിന്റെ ചുവട്ടിൽവെച്ച് സത്യവിശ്വാസികൾ നിന്നോട് പ്രതിജ്ഞചെയ്തിരുന്ന സന്ദർഭത്തിൽ അല്ലാഹു അവരെപ്പറ്റി തൃപ്തിപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. അവരുടെ ഹൃദയങ്ങളിലുള്ളത് അവൻ അറിയുകയും അങ്ങനെ അവർക്ക് അവൻ മനസ്സമാധാനം ഇറക്കിക്കൊടുക്കുകയും, ആസന്നമായ വിജയം അവർക്ക് പ്രതിഫലമായി നൽകുകയും ചെയ്തു.” (48 : 18)

സത്യവിശ്വാസികളെക്കുറിച്ച് ഇങ്ങനെ വിവരിച്ചപ്പോൾ, വിശ്വാസം ഉറച്ചിട്ടില്ലാത്ത ചിലരെ, അല്ലാഹു വിമർശിക്കുകയും ചെയ്യുന്നുണ്ട്.

“ഗ്രാമീണ അറബികളിൽനിന്ന് പിന്നോക്കം മാറിനിന്നവർ നിന്നോട് പറഞ്ഞേക്കും: ഞങ്ങളുടെ സ്വത്തുക്കളുടെയും കുടുംബങ്ങളുടെയും കാര്യം ഞങ്ങളെ (നിങ്ങളോടൊപ്പം വരാൻ പറ്റാത്തവിധം) വ്യാപൃതരാക്കിക്കളഞ്ഞു. അതുകൊണ്ട് താങ്കൾ ഞങ്ങൾക്ക് പാപമോചനത്തിനായി പ്രാർത്ഥിക്കണം. അവരുടെ നാവുകൾക്കൊണ്ട് അവർ പറയുന്നത് അവരുടെ ഹൃദയങ്ങളിലുള്ളതല്ലാത്ത കാര്യമാണ് ... (48: 11-

(4) “ഗ്രാമീണ അറബികൾ പറയുന്നു: ഞങ്ങൾ വിശ്വസിച്ചിരിക്കുന്നു എന്ന്. നീ പറയുക: നിങ്ങൾ വിശ്വസിച്ചിട്ടില്ല. എന്നാൽ ‘ഞങ്ങൾ കീഴ്പ്പെട്ടിരിക്കുന്നു’ എന്നു നിങ്ങൾ പറഞ്ഞുകൊള്ളുക. വിശ്വാസം നിങ്ങളുടെ ഹൃദയങ്ങളിൽ പ്രവേശിച്ചുകഴിഞ്ഞിട്ടില്ല...” (49 : 14)

ഇങ്ങനെ നിരവധി ആയത്തുകളിൽ പ്രവർത്തനങ്ങൾ ഏതേത് വിധത്തിലുള്ള ‘ഭാവ’ങ്ങളെ (മനസ്ഥിതികളെ) ആശ്രയിച്ചാണിരിക്കുന്നത് എന്നു ചൂണ്ടിക്കാണിക്കപ്പെടുന്നുണ്ട്. ഹദീസുകളിലും ഇക്കാര്യം പ്രാധാന്യത്തോടെ തന്നെ വിവരിച്ചിട്ടുണ്ട്.

(a) “വിശ്വാസത്തോടെയും പ്രതിഫലേച്ഛയോടെയും റമദാനിൽ ആരെങ്കിലും വ്രതമനുഷ്ഠിച്ചാൽ, അവന്റെ മുൻകഴിഞ്ഞ പാപങ്ങൾ പൊറുക്കപ്പെടുന്നതാണ്.”

(b) “വിശ്വാസത്തോടും പ്രതിഫലേച്ഛയോടുംകൂടി ആരെങ്കിലും റമദാനിലെ രാത്രികളിൽ നിന്നു നമസ്കരിച്ചാൽ അവന്റെ മുൻ കഴിഞ്ഞ പാപങ്ങൾ പൊറുക്കപ്പെടുന്നതാണ്”.

(c) “ഏതായാലും നമസ്കാരക്കാർ: ഉറക്കം നഷ്ടമെന്നല്ലാതെ, അവർക്ക് നമസ്കാരമില്ല. എത്രയെത്ര നോമ്പുകാർ! ദാഹം സഹിക്കാമെന്നല്ലാതെ അവർക്ക് നോമ്പില്ല.”

മനുഷ്യന്റെ കർമ്മങ്ങൾ വിശ്വാസപ്രേരിതമാകണം. വിശ്വാസപ്രേരിതമായ കർമ്മങ്ങളാണ് അല്ലാഹുവിങ്കൽ സ്വീകാര്യയോഗ്യമാവുക. കർമ്മങ്ങളുടെ ‘സത്ത’യും ‘ചൈതന്യ’വുമൊക്കെ വിശദീകരിക്കുന്നതിനിടയിൽ ജമാഅത്ത് സാഹിത്യത്തിലും ഈ ‘കൃത്രിമസൃഷ്ടി’യെ പരിചയപ്പെടുത്തിയിട്ടുണ്ട്. ഏതാനും ചില ഉദാഹരണങ്ങൾ മാത്രം ചുവടെ: അടിവര എന്റേറതാണ്.

(1) “..... സകാത്ത് നിർബ്ബന്ധമാകുന്ന തുക കുറയ്ക്കുകയും അതിനുവസുലാക്കേണ്ട നിരക്ക് വർദ്ധിപ്പിക്കുകയും ചെയ്തുകൊണ്ട് നിയമം നിർമ്മിക്കുകയാണെങ്കിൽ, തങ്ങളുടെ താൽപര്യത്തിനനുസൃതമാവാത്ത വ്യക്തികൾ ആരാധനയുടെ യഥാർത്ഥ ആത്മാവായ ഹൃദയസന്തുഷ്ടിയോടു കൂടി അതൊരിക്കലും നൽകുകയില്ല - നികുതിയെപ്പോലെ ഒരു ശല്യം എന്ന നിലക്കായിരിക്കും പിന്നീടത് നൽകുന്നത്. തുടർന്നു, കബളിപ്പിക്കലും ഒഴിഞ്ഞുമാറലും മുറക്കു നടക്കുകയും ചെയ്യും. ഈ സംഗതി, ഇന്ന്, അല്ലാഹുവിന്റെയും റസൂലിന്റെയും ആജ്ഞ എന്ന നിലയിൽ ഓരോ വ്യക്തിയും തലകുനിച്ചു നൽകുകയാണ്. ആരാധനാഭാവത്തിൽ സന്തോഷത്തോടുകൂടിയാണ് അത് നൽകുന്നത്. പാർലമെൻറിലെ ഭൂരിപക്ഷം തങ്ങൾക്കുതോന്നിയപോലെ വല്ല നിരക്കും തുകയും ജനങ്ങളുടെ മേൽ അടിച്ചേൽപ്പിക്കുകയാണെങ്കിൽ ‘മേൽപറഞ്ഞ അവസ്ഥ ഒരിക്കലും നിലനിൽക്കുകയില്ല’.” (മൗദുദിസാഹിബ് - ചോദ്യോത്തരം - പേ - 114)

(2) “ഈ മൂന്ന് ആയത്തുകളിലും ഇബാദത്ത് എന്നതിന് ആരാധന എന്നാണർത്ഥം. കാരണം, അല്ലാഹു അല്ലാത്ത ശക്തികളോട് സഹായത്തിനായി വിളിച്ചു പ്രാർത്ഥിക്കുക, ബിംബങ്ങൾക്ക് പുജാ വഴിപാടുകൾ അർപ്പിക്കുക എന്നിവയെക്കുറിച്ചാണിവിടങ്ങളിൽ ഇബാദത്ത് എന്നു പറഞ്ഞിരിക്കുന്നത്. ഇവയിലെല്ലാം ആരാധനാഭാവമാണ് മുന്നിട്ടു നിൽക്കുന്നതെന്ന് പറയേണ്ടതില്ലല്ലോ”

(ഇബാദത്ത് ഒരു ലഘു പരിചയം പേ - 8)

(3) “ഐഹികമോ പാരത്രികമോ ആയ മോക്ഷമോ ആഗ്രഹസാഫല്യമോ കരുതി അമുസ്ലീംകൾ മുസ്ലീം സമാധി സ്ഥലങ്ങൾ സന്ദർശിക്കുന്നത് തികഞ്ഞ ആരാധനാമനസ്ഥിതിയോടെയാണ് എന്നതിൽ സംശയമില്ല. ചില അമുസ്ലീംകൾ ജാറത്തിൽ ചെന്നു, ക്ഷേത്രങ്ങളിലെ വിഗ്രഹങ്ങളുടെ മുമ്പിൽ ചെയ്യുന്ന ആരാധനാസ്വചക്രമായ ചടങ്ങുകൾ അനുഷ്ഠിക്കാറുമുണ്ടെന്നാണിവിടം...” (പ്രബോധനം മാസിക - 1984 ജനുവരി ലക്കം - 10)

(4) “..... ഈ അർത്ഥങ്ങളെല്ലാം മേൽപറഞ്ഞ അടിസ്ഥാനത്തിൽ തന്നെയാണ് ഉടലെടുത്തിട്ടുള്ളത് എന്ന് വ്യക്തമാണ്, എല്ലാറ്റിലും ‘വിധേയത്വം’ എന്ന ഭാവം അന്തർഭവിച്ചിട്ടുണ്ട്...”

(ഇസ്ലാമിലെ ഇബാദത്ത് - പേ - 14) P-24

(5) “ആരാധനാഭാവം... അനുസരണഭാവം... അടിമത്തഭാവം” (ഇബാദത്ത് ഒരു ലഘുപരിചയം - പേ - 7)

(6) “ഒരു സംഗതി ഇവിടെ പ്രത്യേകം ഊന്നിപ്പറയേണ്ടതുണ്ട്: അടിമത്വത്തിലും അനുസരണത്തിലും ബാഹ്യപ്രകടനങ്ങളല്ല, മാനസികമായ കീഴ്വണക്കവും അനുസരണഭാവവുമാണ് പ്രധാനം...” (ഇസ്ലാമിലെ ഇബാദത്ത് - പേ - 21) 30

(7) “.... എന്നാൽ ബാഹ്യമായ ഈ പ്രകടനങ്ങളോടൊപ്പം ഹൃദയത്തിന്റെ അടിത്തട്ടിൽ അടിമത്തമനോഭാവവും അനുസരണബോധവുമുണ്ടെങ്കിൽ മാത്രമേ അത് യഥാർത്ഥത്തിലുള്ള ‘അബ്ദിയ്യത്ത’ (അടിമത്തം) ആയിരിക്കുകയുള്ളൂവെന്നത് പ്രത്യേകം ശ്രദ്ധേയമാണ്. അതായത് യജമാനന്റെ മുമ്പിൽ അടിമയുടെ തലമാത്രം കുനിഞ്ഞാൽ പോരാ, ഹൃദയവും കുനിയേണ്ടതുണ്ടെന്നർത്ഥം.” (ഇസ്ലാമിലെ ഇബാദത്ത് - പേ 17-18) 25-27

(8) “.... അതുപോലെ റബ്ബിൽ ഇസ്തത്തുമായി നടത്തുന്ന മൂനാജാത്തിൽ മുമ്പുചെയ്തുപോയ പാപങ്ങൾ പൊറുത്തുതരാൻ നിങ്ങൾ നടത്തുന്ന അർത്ഥനകൾ ആത്മാർത്ഥമായ ഖേദത്തോടും ഭക്തിമയമായ മനോഭാവത്തോടും തികഞ്ഞ പ്രതീക്ഷയോടും കൂടിയാണെങ്കിൽ മാത്രമേ പാപങ്ങൾ പൊറുക്കപ്പെടുകയുള്ളൂ അല്ലെങ്കിൽ പൊറുക്കപ്പെടുകയില്ല.” (നമസ്കാരത്തിന്റെ ചൈതന്യം കെ.സി. പേ - 21) 29

(9) “..... തിരുമേനിയിലും സഹാബത്തിലും നാം കണ്ട ആ വികാരാവേശങ്ങളും ഭക്തി വിനയങ്ങളും ഭയത്തിന്റെയും പ്രതീക്ഷയുടെയും സമ്മിശ്രവികാരങ്ങളും അഭയാർത്ഥനകളുമെല്ലാമുള്ള ഒരുൽകൃഷ്ട സ്വഭാവത്തിൽ അത് നിർവ്വഹിക്കപ്പെടുന്നുണ്ടോ? സാധാരണക്കാർക്ക് ഇതൊരു പ്രശ്നം തന്നെയാകുന്നുണ്ടോ?... ”

(നമസ്കാരത്തിന്റെ ചൈതന്യം പേ - 33) 39

(‘കോടിക്കണക്കിനു ജനങ്ങൾ വളരെ ഭംഗിയായി ഇബാദത്തുകൾ ചെയ്യുന്നു’വെന്നു ശക്തിയായി വാദിച്ച മൗലവി ഇവിടെ അതിൽ ‘സംശയം കുറി’യിരിക്കുന്നത്, സാമ്പ്രദികമായി ശ്രദ്ധിക്കുമല്ലോ)

(10) “നാവുകൊണ്ടോതുന്നതും മനസ്സിലുദിക്കുന്നതും ഒന്നുതന്നെയാവണം. നാവുകൊണ്ട് ഒന്നു ഓടുന്നു. മനസ്സിൽ മറ്റൊന്നുദിക്കുന്നു

എന്ന അവസ്ഥ ആയിക്കൂടാ. ചുർആനനുസരിച്ച് ജീവിതത്തെ നിയന്ത്രിക്കുവാനും ആദാത്ത് സഹായകമാകണം. മുഴുവൻ പ്രപഞ്ചത്തെയും അടക്കിഭരിക്കുന്ന ഏക ഇലാഹ് മാത്രമായിരിക്കണം താങ്കളുടെ ഏക ശ്രദ്ധാകേന്ദ്രം. താങ്കളുടെ ലക്ഷ്യവും മറ്റൊരാൾ അവശ്യങ്ങളും നേടിത്തരാനും പ്രതിയോഗികളുടെ എല്ലാവിധ ഉപദ്രവങ്ങളിൽനിന്നും സംരക്ഷണം നൽകാനും അവനുമാത്രമേ സാധ്യമാകൂ എന്ന ദൃഢവിശ്വാസത്തോടെ, അവനല്ലാത്ത മറ്റൊരാളിനെയും വിട്ടു ശ്രദ്ധ അവനിൽമാത്രം ലയിച്ചു ചേരുവാൻ ഇതുവഴി സാധ്യമാകണം. അങ്ങനെ അല്ലാഹുവിനെ താങ്കളുടെ വക്കീലാക്കുക”. (നമസ്കാരത്തിന്റെ ചൈതന്യം പേ - 53) 57-58

(11) “..... ഭയം പിടിപെടുമ്പോൾ ആരും അഭയകേന്ദ്രങ്ങളെ ശരണം പ്രാപിക്കുന്നുവെന്നു ചുരുക്കം” (നമസ്കാരത്തിന്റെ ചൈതന്യം പേ - 28) 35

(12) “ദുർബ്ബലരും നിസ്സഹായരുമായ അടിമകൾ തങ്ങളുടെ ആവശ്യങ്ങളും സങ്കടങ്ങളും നേരിട്ടു ബോധിപ്പിക്കുവാൻ യജമാനന്റെ മുമ്പിൽ വിനയാനിതരായി അണിനിരക്കുമ്പോൾ ഭയഭക്തികളുടെയും പ്രതീക്ഷകളുടെയും സമ്മിശ്രവികാരങ്ങളാൽ നിർഭരമായിരിക്കും അവരുടെ ഹൃദയങ്ങൾ! (നമസ്കാരത്തിന്റെ ചൈതന്യം. പേ - 80) 82

(13) “തക്ബീർ പ്രഖ്യാപനത്തെത്തുടർന്ന് പ്രാരംഭ പ്രാർത്ഥനയാണല്ലോ നടക്കേണ്ടത്. കുറ്റബോധത്താൽ ഭയവിഹ്വലവും ആശ-പ്രതീക്ഷകളാൽ വിജൃംഭിതവുമായ ഭക്തഹൃദയം യജമാനന്റെ കരുണാകടാക്ഷം തന്നിലേക്കു കൂടുതൽ ചെരിഞ്ഞുകിട്ടുവാൻ വെമ്പുകയാണ്. സ്ഥിരവും അടിസ്ഥാനവുമായ സാക്ഷാൽ പ്രാർത്ഥനയിലേക്ക് - ഫാതിഹായിലേക്ക് - പ്രവേശിക്കുന്നതിനുമുന്നോടിയെന്നോണം ഒരു ലഘു നസ്സിൽ അലയടിക്കുന്ന-അലയടിക്കേണ്ട വിചാരവികാരങ്ങൾ എങ്ങനെയിരിക്കും-ആയിരിക്കണം-എന്നു ഇതു വായിക്കുമ്പോൾ പ്രത്യേകം ശ്രദ്ധിക്കുക”. (നമസ്കാരത്തിന്റെ ചൈതന്യം - പേ - 94 - 95) 96

(14) “..... അതിനാൽ ‘അബ്ദ്’ എന്നോ ‘ഇബാദത്ത്’ കേട്ട മാത്രയിൽ ഒരു അറബിയുടെ ഹൃദയത്തിൽ ആദ്യമായി രൂപപ്പെട്ടുവരുന്നത് അടിമത്തമെന്ന ഭാവനയാണ്” - (ഇ.ഒ.സ.പ. പഴ്-46 പു.പേ - 369) 268

(15) “പിന്നെ..... അനുസരണം എന്ന ഭാവന” (ഇ.ഒ.സ.പ. പഴ - പേ - 46 - പുതി - പേ - 370) 268

(16) “.... ഇനി അടിമ അനുസരണത്തിലും വിധേയത്വത്തിലുമായി യജമാനനു തന്റെ ശരീരത്തെ വിട്ടുകൊടുക്കുന്നതിനുപുറമെ, യജമാനന്റെ ഔന്നത്യത്തിലും മേന്മയിലും വിശ്വസിക്കുന്നവൻകൂടിയാണെ

കിൽ, യജമാനൻ തനിക്കു ചെയ്തുതന്ന അനുഗ്രഹങ്ങളും ഔദാര്യങ്ങളും ഓർത്ത് തന്റെ ഹൃദയം നന്ദിബോധവും കൃതജ്ഞതാവികാരവും കൊണ്ട് നിറഞ്ഞു തുളുമ്പുകയാണെങ്കിൽ, തീർച്ചയായും യജമാനനെ വന്ദിക്കുന്നതിലും ആദരിക്കുന്നതിലും അവൻ ആത്യന്തികതയെന്ന കാണിക്കും. ഇപ്പോൾ അടിമ തന്റെ ശിരസ്സ് മാത്രമല്ല, ഹൃദയം കൂടി യജമാനന് അർപ്പിക്കുന്നുണ്ട്. ഈ അവസ്ഥയിൽ മാത്രമേ, അടിമത്തത്തിന്റെ അർത്ഥത്തിൽ ആരാധനയെന്ന ഭാവന ഉളവാകൂള്ളൂ” - (ഇ.ഒ.സ.പ. പഴ. പേ - 47 - പു. പേ - 370) 268

(17) “.... ഭയത്തോടും ആശയോടും കൂടി അല്ലാഹുവിനെ മാത്രം പ്രാർത്ഥിക്കുവിൻ..” (7 : 56) ഈ ആയത്തിനെ വിശദീകരിച്ചുകൊണ്ട് മൗദുദി സാഹിബ് എഴുതുന്നു: “മുൻവാക്യത്തിൽ ‘ഫസാദ്’ (നാശം) എന്നു വ്യവഹരിച്ചത് എന്തിനെയാണെന്നു ഈ വാക്യംകൊണ്ട് കൂടുതൽ വ്യക്തമായിരിക്കുന്നു. ഏകദൈവത്തെ വിട്ട് മറ്റൊരെയെങ്കിലും രക്ഷാധികാരിയും കൈകാര്യകർത്താവും സംരക്ഷകനും സഹകാരിയുമായി വരിച്ചുകൊണ്ട് അവരോട് സഹായത്തിനും തുണക്കും വേണ്ടി അർത്ഥിക്കുകയെന്നതാണ്. മനുഷ്യന്റെ ഈ സഹയാർത്ഥന വീണ്ടും ഏകനായ അല്ലാഹുവിൽ മാത്രം കേന്ദ്രീകരിക്കുകയെന്നതത്രെ സംസ്കരണം’ (ഇസ്ലാഹ്)

ഭയത്തോടും ആശയോടും കൂടി പ്രാർത്ഥിക്കുകയെന്നതിന്റെ ഉദ്ദേശ്യം ഇതത്രെ: നിങ്ങൾ ഭയപ്പെടുന്നത് അല്ലാഹുവിനെ മാത്രമായിരിക്കണം. പ്രതീക്ഷകളും പ്രത്യാശകളും ബന്ധപ്പെടുന്നതും അവനോടു മാത്രമായിരിക്കണം.....” (തഫ്ഹീമുൽ ഖുർആൻ - വാ - 2 പേ - 34)

(18) മനുഷ്യൻ ഒരു വസ്തുവിനുവേണ്ടി പ്രാർത്ഥിക്കണമെങ്കിൽ സ്വാഭാവികമായും അതിനെക്കുറിച്ചുള്ള ആശയം ആവേശവും അവന്റെ ഹൃദയത്തിൽ അടിയുറച്ചിരിക്കണം” (തഫ്ഹീമുൽഖുർ ആൻ - വാ - 1 - പേ - 35)

(19) “പ്രാർത്ഥന എന്നതുകൊണ്ടുദ്ദേശിക്കുന്നത് തന്റെ ആവശ്യങ്ങൾക്കുവേണ്ടിയുള്ള സഹയാർത്ഥനയാണ്...” (തഫ്ഹീമുൽ ഖുർ ആൻ - വാ 2- പേ - 421)

(20) “.... ഉളഹ് ത്താലിബു വൽ മത്ലുബു”... “.... സഹായം തേടുന്നവൻ ബലഹീനർ, ആരിൽനിന്നു തേടുന്നുവോ അവരും ബലഹീനർ..” (22:73) എന്ന ആയത്തിനെ മൗദുദി വ്യാഖ്യാനിക്കുന്നു: “അവർ സ്വയം ദുർബലരാണ്. അതിനുപുറമെ അവരുടെ പ്രതീക്ഷകൾ അർപ്പിക്കപ്പെട്ടവരും ദുർബലരാണ്.....”

(തഫ്ഹീമുൽഖുർആൻ - വാ - 3 - പേ - 245)

(21) “കാര്യകാരണ വ്യവസ്ഥക്ക് വിധേയമായി സാധാരണഗതിയിൽ ഏതെല്ലാം വസ്തുക്കൾവഴി മനുഷ്യന്റെ ആവശ്യങ്ങൾ പൂർത്തീകരിച്ചു കിട്ടുന്നുവോ, അവയുടെ ആവശ്യനിർവ്വഹണപ്രക്രിയകൾ മനുഷ്യന്റെ കൺമുമ്പിൽ വെച്ചോ അഥവാ ജ്ഞാനപരിധിയിലൊതുങ്ങിക്കൊണ്ടോ സംഭവിക്കുകയാണെങ്കിൽ ആ വസ്തുക്കളെ സംബന്ധിച്ച് യാതൊരു ആരാധനാവികാരവും അവനിൽ ഉളവാകുന്നില്ല...” (ഖുർ ആനിലെ നാല് സാങ്കേതിക ശബ്ദങ്ങൾ - പേ - 13) 18

(22) “ഒരാളുടെ വ്യക്തിത്വമോ ശക്തിയോ ആവശ്യനിർവ്വഹണ രൂപമോ നിഗൂഢതയുടെ തിരശ്ശീലക്കു പിന്നിൽ മറഞ്ഞിരിക്കുന്ന അവസ്ഥയിൽ മാത്രമേ എന്റെ മനസ്സിൽ ആരാധനാ വികാരം ഉണ്ടാകുന്നുള്ളൂ....” (ഖുർ ആനിലെ നാല് സാങ്കേതിക ശബ്ദങ്ങൾ - പേ - 13) 18

ആരാധന

കെ.സി. എഴുതുന്നു: “ഇബാദത്തിന് ആരാധന എന്നുമാത്രമേ അർത്ഥമുള്ളൂ എന്നു പറയുന്ന നമ്മുടെ സുഹൃത്തുക്കളെ ചില പ്രശ്നങ്ങൾ അലട്ടുന്നുണ്ട്. അവയ്ക്ക് പരിഹാരം കാണാൻ പാടുപെടുകയാണ് വർ. ഉദാഹരണത്തിന് (a) സത്യവിശ്വാസിയായ ഒരു മനുഷ്യൻ ചെയ്യുന്ന എല്ലാ നല്ല കാര്യങ്ങളും ഇബാദത്താണെന്നും ഉദ്ദേശ്യശുദ്ധിയിലൂടെ ജീവിതത്തെ മുഴുവൻ ഇബാദത്താക്കാമെന്നും വലിയ വലിയ പണ്ഡിതന്മാർ പറഞ്ഞിട്ടുണ്ടല്ലോ. മറച്ചുവെക്കാനോ നീക്കികളയാനോ സാധ്യമല്ലാത്തവിധം അതു ഇസ്ലാമിക സാഹിത്യങ്ങളിൽ സ്ഥിരപ്രതിഷ്ഠ നേടുകയും ജനമനസ്സിൽ സ്ഥലം പിടിക്കുകയും ചെയ്തിട്ടുണ്ട്. ഈ ഇബാദത്തുകളിൽ പലതും ആരാധനയൊട്ടുതാനും. ഇബാദത്തിനു ആരാധന എന്നു മാത്രമേ അർത്ഥമുള്ളൂവെന്നു പറയുമ്പോൾ ആരാധനയല്ലാത്ത ഈ ഇബാദത്തുകളെപ്പറ്റി എന്തുപറയും? ഈ പ്രശ്നത്തെ നേരിടേണ്ടതങ്ങനെ? (ഇ.ഒ.സ.പ.പു. പേ - 268. അടിവരലേഖകന്റേത്)

ഈ മൗലവിയും കുട്ടുകാരും കുറച്ചുകാലങ്ങളായി എഴുതിയും പ്രസംഗിച്ചും വരുന്ന നൂണുകളിലൊന്നുമാത്രമാണ് മുകളിൽ നാം വായിച്ചത്. സലഫികൾ ഇബാദത്തിന് ‘ആരാധന’ എന്നു മാത്രമേ അർത്ഥമുള്ളൂ എന്നു വാദിക്കുന്നവരാണെന്ന് മൗലവി തന്റെ ഗ്രന്ഥത്തിൽ പലയിടങ്ങളിലും പ്രസ്താവിച്ചിട്ടുണ്ട്. ഐ.പി. എച്ചിന്റെ പല കൃതികളിലും വാചകങ്ങളിൽ കാര്യമായ പാഠഭേദങ്ങളൊന്നും കൂടാതെത്തന്നെ ഇക്കാര്യം പ്രസ്താവിച്ചിട്ടുണ്ട്. എന്നാൽ സലഫികളുടെ വാദം എന്താണെന്ന് ഗ്രഹിക്കാത്തതല്ല ഈ മൗലവിമാരുടെ തകരാറ്. ഗ്രഹിക്കാൻ കൂട്ടാക്കാത്തതാണ് തകരാറ്. കാരണം ഈ വിമർശകന്മാരുടെ കൃതികൾ

ളിൽ തന്നെ സലഫികളുടെ വീക്ഷണം എന്തെന്ന് വ്യക്തമാക്കാൻ ഇവർ നിർബന്ധിതരായിട്ടുണ്ട്. എങ്കിൽകൂടിയും അവിടെയും സലഫികളെക്കുറിച്ച് തെറ്റിദ്ധരിപ്പിക്കാനാണ് അതിനുവേണ്ടി മാത്രമാണ് ഇവർ സത്യം പറയുന്നത് എന്നതാണ് കൗതുകകരമായ കാര്യം. ഈ ലേഖകൻ ഏതാനും ഉദാഹരണങ്ങൾ ഉദ്ധരിക്കാം. അടിവര ലേഖകനേറതാണ്.

(A) “ഇബാദത്ത് സംബന്ധിച്ച് ചില ഇസ്‌ലാഹി സൂഹൃത്തുക്കൾക്കും ജമാഅത്തിനുമിടയിലെ ഭിന്നത എന്താണെന്ന് ഒരിക്കൽകൂടി വ്യക്തമാക്കട്ടെ:

സൂഹൃത്തുക്കൾ പറയുന്നു: ഇബാദത്തിന് ആരാധന എന്ന് മാത്രമേ അർത്ഥം പറയാവൂ. അനുസരണം, അടിമവൃത്തി എന്നൊന്നും പറയാവതല്ല. ഇബാദത്ത് അല്ലാഹു അല്ലാത്തവർക്കർപ്പിക്കുന്നവൻ മുശ്ശരിക്കാകും. റസൂലിനെയും ഉലൂൽ അറിനെയും മറ്റും അനുസരിക്കാൻ ഇസ്‌ലാം കൽപിച്ചതാണ്. അനുസരണം ഇബാദത്താണെങ്കിൽ റസൂലിനെയും ഉലൂൽ അറിനെയും അനുസരിക്കുന്നവൻ മുശ്ശരിക്കാകണമല്ലോ. ഇസ്‌ലാമിൽ അങ്ങനെയൊരു വിധിയില്ല. നബി(സ)യുടെ കാലത്ത് ധാരാളം മുസ്‌ലിം അടിമകളുണ്ടായിരുന്നു. അടിമവൃത്തി ഇബാദത്താണെങ്കിൽ നബി(സ) അനുവദിക്കുമായിരുന്നോ? അതിനാൽ, ഇബാദത്തിന് ആരാധന എന്നർത്ഥം മാത്രമേയുള്ളൂ. അടിമവൃത്തി, അനുസരണം എന്നീ അർത്ഥങ്ങളില്ല തന്നെ. കുറെ കഴിഞ്ഞപ്പോൾ അവരുടെ ഭാഗത്തുനിന്നു ഒരു വിശദീകരണമുണ്ടായി. അതായത്, ‘അനുസരണം എന്ന് ഭാഷയിൽ അർത്ഥമുണ്ടെങ്കിലും അത് ലാഇലാഹ ഇല്ലല്ലാഹ് എന്ന കലിമത്തുത്തൗഹീദിൽ പരിഗണനീയമല്ല’ (ഇ.ഒ.സ.പ.പു.പേ - 253) 190

സലഫി വീക്ഷണം മൗലവി തന്നെ വ്യക്തമാക്കിയിരിക്കുകയാണ്; സത്യാസത്യങ്ങൾ കൂട്ടിക്കലർത്തിക്കൊണ്ട് മനുഷ്യർക്കും തെറ്റിദ്ധരിപ്പിക്കാൻ തന്നെ: വിവരണം ചുവടെ:

(1) ‘ചില’ ഇസ്‌ലാഹി സൂഹൃത്തുക്കൾ എന്ന പ്രയോഗം ദുരുപദിഷ്ടമാണ്. ‘പല’ ഇസ്‌ലാഹി സൂഹൃത്തുക്കളുടെ സ്ഥിതിയോ?

(2) “അനുസരണം എന്നുഭാഷയിൽ അർത്ഥമുണ്ടെങ്കിലും അത് ‘ലാ ഇലാഹ ഇല്ലല്ലാഹ്’ എന്ന കലിമത്തുത്തൗഹീദിൽ പരിഗണനീയമല്ല” എന്ന കാര്യം ‘കുറെക്കഴിഞ്ഞു പറഞ്ഞ കാര്യം’മായിട്ടാണ് പരിചയപ്പെടുത്തിയിട്ടുള്ളത്. ഇത് അസത്യമാണെന്ന് ഉദ്ധരണിയിലെ ആദ്യഭാഗം തന്നെ വായിച്ചാൽ മനസ്സിലാക്കാവുന്നതാണ്. അല്ലാഹുവിനുമാത്രം അർപ്പിക്കേണ്ടതും മറ്റാർക്കും അർപ്പിക്കാൻ പാടില്ലാത്തതുമായ ഇബാ

ദത്ത് അത് എന്താണ്? അത് അടിമത്തമാണോ? അനുസരണമാണോ? ആരാധനയാണോ? ഇതാണ് സലഫികളുടെ ചർച്ചയിലെ മർമ്മം. സലഫികൾ പറയുന്നു. അടിമത്തമല്ല. അനുസരണവുമല്ല. ആരാധന തന്നെയാണ്. ഇതിനെയാണ് കെ.സി.യും കൂട്ടുകാരും ദുരുപയോഗപ്പെടുത്തി തെറ്റിദ്ധരിപ്പിക്കാൻ ശ്രമിക്കുന്നത്. ഇനിയെങ്കിലും ഇതൊന്ന് നിർത്തിക്കൂടെ?

(B) “വിമർശകന്മാർ സ്വന്തം വാദഗതികൾ പലതും മാറ്റിക്കൊണ്ടിരുന്നിട്ടുണ്ട്. ഉദാഹരണമായി, ഇബാദത്ത് എന്ന അറബി പദത്തിന് ഒരൊറ്റ അർത്ഥമേയുള്ളൂവെന്നും അത് ആരാധനയാണെന്നുമായിരുന്നു അവരുടെ ആദ്യത്തെ വാദം. ഖുർആനികപ്രയോഗങ്ങളുടെയും അറബിഭാഷാ നിഘണ്ടുക്കളുടെയും വെളിച്ചത്തിൽ ആവാദം ശരിയല്ലെന്നും ആരാധന എന്നപോലെ അടിമവൃത്തി അനുസരണം എന്നീ അർത്ഥങ്ങളും ആ പദത്തിനുണ്ടെന്നു തെളിയിക്കപ്പെട്ടപ്പോൾ വാദമൊന്നു മാറി. അനുസരണമെന്ന അർത്ഥമുണ്ടെങ്കിൽ തന്നെ അത് ആലങ്കാരികമാണെന്നു അവർ വാദിച്ചു. ഇതും തെറ്റാണെന്നു വിവിധ തെളിവുകളിലൂടെ സമർത്ഥിക്കപ്പെട്ടു. ഇപ്പോഴത്തെ വാദം ഇതത്രെ: ഖുർആനിലെ ഫാത്തിഹ എന്ന അദ്ധ്യായത്തിൽ ഇയ്യാക നഅബുദു (ഞങ്ങൾ നിനക്കുമാത്രം ഇബാദത്ത് ചെയ്യുന്നു) എന്നിടത്തെ ഇബാദത്തിനും അനുസരണം മുതലായ അർത്ഥം കൽപിക്കുന്നത് ഭീമാബദ്ധമാണ്. കാരണം, അങ്ങനെ അർത്ഥം കൽപിച്ചാൽ മറ്റാരെയും അനുസരിപ്പാൻ അനുവാദമില്ലെന്നു വരും. ഖുർആനിൽ റസൂലിനെയും ഭരണാധികാരികളെയും മറ്റും അനുസരിക്കാൻ അനുശാസിച്ചിട്ടുണ്ട്താനും അപ്പോൾ ആ അനുസരണം അവർക്കുള്ള ഇബാദത്തും ശിർക്കുമായിത്തീരുമത്രെ...” (ഇസ്‌ലാമിലെ ഇബാദത്ത് - മുഖവുര പേ - vi, vii) രണ്ടു ഉദ്ധരണികളും തമ്മിൽ ആശയപരമായി കാര്യമായ വ്യത്യാസങ്ങളില്ല. കെ.സി. ‘കുറെക്കഴിഞ്ഞപ്പോൾ വാദത്തിനു പുതിയ വിശദീകരണം നൽകി’ എന്നാരോപിച്ചപ്പോൾ, ടി. മുഹമ്മദ്സാഹിബ് വാദം മാറ്റി ‘എന്നാരോപിച്ചു എന്ന വ്യത്യാസമല്ലാതെ.

എന്തിനു തെറ്റിദ്ധരിപ്പിക്കണം? ‘ദു ആ’ എന്ന അറബിവാക്കിനു ക്ഷണിക്കുക, വിളിക്കുക, പ്രാർത്ഥിക്കുക, അർത്ഥിക്കുക, ആഗ്രഹിക്കുക എന്നിങ്ങനെയെല്ലാം അർത്ഥങ്ങളുണ്ട്. അല്ലാഹുവിനോടു മാത്രം ബന്ധിപ്പിക്കേണ്ടതും മറ്റാരോടും ബന്ധിപ്പിക്കാൻ പാടില്ലാത്തതുമായ ‘ദു ആ’ ഏതു? വിളിക്കലാണോ? ക്ഷണിക്കലാണോ? അതോ പ്രാർത്ഥിക്കലാണോ? സലഫികൾ പറയുന്നു പ്രാർത്ഥിക്കലാണെന്നു. ഇതുപറയുമ്പോൾ ക്ഷണിക്കുക, വിളിക്കുക എന്നിങ്ങനെയുള്ള അർ

ത്മങ്ങളില്ലെന്നു സലഫികൾ പറയുന്നുവെന്നു പ്രചരിപ്പിച്ചാൽ ?
സഹോദരങ്ങളേ, നിങ്ങളെന്തു നെറികേടാണീ ചെയ്യുന്നത്? ആലോചിക്കൂ!

(c) “സംശയം അഞ്ച്: ഇബാദത്തിന് എത്ര അർത്ഥമുണ്ടെങ്കിലും അല്ലാഹുവിനുമാത്രമേ ഇബാദത്ത് ചെയ്യാവൂ എന്നു പറയുന്നേടത്ത് ആരാധന എന്നുമാത്രമേ ഉദ്ദേശിക്കാവൂ.

മറുപടി: ‘ഇബാദത്തിന് ഭിന്നങ്ങളായ കുറെ അർത്ഥങ്ങളുണ്ടെന്ന ധാരണയിലാണീ പ്രസ്താവം. എന്നാൽ ഇബാദത്തിന് ഒരർത്ഥമേയുള്ളു വെന്നാണല്ലോ നാമിതിനുമുമ്പ് സമർത്ഥിച്ചത്. അതായത് അങ്ങേയറ്റത്തെ വണക്കത്തോടുകൂടിയ അനുസരണം. സമ്പൂർണ്ണമായ അടിമത്തം എന്നു പറയുന്നതിന്റെയും അർത്ഥം ഇതുതന്നെ.... അതിനാൽ അല്ലാഹുവിനുമാത്രം ഇബാദത്തുചെയ്യുക എന്നു പറയുന്നേടത്ത് മേൽപ്പറഞ്ഞ സമ്പൂർണ്ണാർത്ഥം തന്നെയാണുദ്ദേശിക്കേണ്ടത്. ആരാധന എന്നല്ല.” (ഇബാദത്ത് ഇസ്ലാമിൽ സംശയങ്ങളും മറുപടിയും എം.വി. മുഹമ്മദ്സലീം. പേ-34-35)

ഈ മൂന്നു ഉദ്ധരണികളും വായിക്കുന്ന ഏതൊരാൾക്കും വളരെ വ്യക്തമായി മനസ്സിലാക്കാവുന്ന ഒരു കാര്യമുണ്ട്: സലഫികൾ എന്താണ് വാദിക്കുന്നതെന്ന് അവരുടെ വിമർശകർക്കു നന്നായറിയാമെന്ന കാര്യമാണത്. സലഫികൾ എഴുതിയത് കാണുക:

(1) “ഒരു കാര്യം പറയേണ്ടതുണ്ട്. ഇബാദത്ത് എന്ന പദത്തിന് ഭാഷയിൽ എന്തർത്ഥമുണ്ട് എന്ന ചർച്ചക്ക് മതത്തിൽ പ്രസക്തിയില്ല. അല്ലാഹുവിനുമാത്രം അർപ്പിക്കാവുന്നതും മറ്റാർക്കും അർപ്പിക്കാൻ പാടില്ലാത്തതും എന്നു പറയുന്ന ആ ഇബാദത്ത് എന്താണ്? അതുപരിപൂർണ്ണമാണെന്നല്ലോ നാടായ നാടുകളിലെല്ലാം കാലാകാലങ്ങളിൽ പ്രവാചകന്മാർ വന്നിട്ടുള്ളത് മഹാൻമാരായ ആ പ്രവാചകന്മാർ അല്ലാഹുവിനുമാത്രമേ ഇബാദത്ത് ചെയ്യാവൂ എന്നതുകൊണ്ടു എന്താണ് ഉദ്ദേശിച്ചത്? അതാണ് യഥാർത്ഥത്തിൽ നാം മനസ്സിലാക്കേണ്ടത്. അല്ലാതെ, ഭാഷാപരമായ തർക്കവിതർക്കങ്ങൾ ഈ വിഷയത്തിൽ ഒരിക്കലും പരിഹാരമാവുന്നില്ല. അതുകൊണ്ടു ഭാഷാപരമായ ചർച്ച പുസ്തകത്തിലൊഴിവാക്കിയിരിക്കുകയാണ്.”

പേ-7

‘ഇബാദത്തും ഇതാ അത്തും’ എന്ന കൃതിയുടെ ആമുഖത്തിന്റെ 2-ാം പേജിൽ കെ.പി. മുഹമ്മദ് മൗലവി എഴുതിയ ഈ വരികൾ, ആ പുസ്തകം ‘പലപ്രാവശ്യം’ ‘ശ്രദ്ധാപൂർവ്വം’ വായിച്ച കെ.സി. കണ്ടില്ലെന്ന് നാം ധരിക്കേണ്ടമോ? പ്രയാസമുണ്ട്.

(2) “നിഘണ്ടുക്കൾ പരിശോധിച്ചാൽ ഇബാദത്തു എന്നപദത്തിന്

പല അർത്ഥങ്ങളും കാണാം. അനുസരണം, പുണ്യകർമ്മം, കീഴ്പ്പെടൽ, ഭക്തി അർപ്പിക്കൽ, വഴിപാട്, താഴ്മ പ്രകടിപ്പിക്കൽ എന്നിങ്ങനെയും വണക്കം, ആരാധന, പൂജ, സേവ, പ്രീതിപ്പെടുത്തൽ എന്നിങ്ങനെയും അർത്ഥങ്ങൾ കാണാം. ഈ അർത്ഥങ്ങളിലെല്ലാം തന്നെ വിനയത്തിന്റെയും താഴ്മയുടെയും അംശം അന്തർഭവിച്ചു കാണാം. എന്നാൽ ശറഇന്റെ (മതത്തിന്റെ) സാങ്കേതികാർത്ഥത്തിലുള്ള അതിന്റെ ഉദ്ദേശ്യം ശരിക്കും വ്യക്തമാക്കുന്ന ഒറ്റവാക്ക് മലയാളത്തിൽ കാണുന്നില്ല. ഉള്ളവയിൽവെച്ച് കൂടുതൽ അനുയോജ്യമായതെന്ന നിലക്ക് ‘ആരാധന’ എന്നു പരക്കെ അതിനു വിവർത്തനം നൽകപ്പെട്ടുവരുന്നു. താഴ്മയുടെയും ഭക്തി ബഹുമാനത്തിന്റെയും അങ്ങേ അറ്റം പ്രകടിപ്പിക്കുക (അഖ്സാഗായത്തിത്തദ്ദില്ലി വൽഖുജുഇ) എന്നാണ് മതത്തിൽ അതിനു അംഗീകരിക്കപ്പെട്ടു വരുന്ന വിവക്ഷ. ഖുർആൻ വ്യഖ്യാതാക്കളും ഇസ്ലാമിലെ പണ്ഡിത ശ്രേഷ്ഠന്മാരും - വാക്കുകളിൽ അൽപസ്വൽപ വ്യത്യാസങ്ങൾ കണ്ടെക്കാമെങ്കിലും - മുൻകാലം മുതൽക്കേ ‘ഇബാദത്തിനു’ നൽകിവരുന്ന നിർവ്വചനം അതാണ്”. (വിശുദ്ധ ഖുർആൻ വിവരണം മുഹമ്മദ് അമാനി മൗലവി - വാ - 1 - പേ - 110)

പ്രൊഫ. ഐ. ഐ. ഐ. വി. വി. വി.

എന്നാൽ കെ.സി.യും കൂട്ടുകാരും പറയുന്ന ഒരു കാര്യം സത്യംതന്നെ. അതായത്, ഇബാദത്തിന് അടിമവേല എന്ന അർത്ഥമില്ലെന്നു സലഫികൾ പറയുന്നുവെന്ന കാര്യം ഇപ്പോഴും അങ്ങനെയെന്ന വാദിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. ടി.മുഹമ്മദ് സാഹിബ് പറഞ്ഞപോലെ വാദം മാറ്റിയിട്ടില്ല. വാദത്തിൽ ഉറച്ചുതന്നെ നിൽക്കുകയാണ്. കാരണം പറയാം.

(1) ഇമാം റാഗിബ് അൽമുഹ്റദാത്തിൽ പറയുന്നു: “അടിമത്തം - എന്നാൽ (ഉബുദിയ്യത്ത് എന്നാൽ) താഴ്മ പ്രകടിപ്പിക്കലാണ്. ഇബാദത്ത് അതിനേക്കാൾ ശക്തിയേറിയതാണ്. കാരണം, അത് അങ്ങേയറ്റത്തെ താഴ്മ കാണിക്കലാണ്. അങ്ങേയറ്റം അനുഗ്രഹം ചെയ്യുവാൻ കഴിവുള്ളവനല്ലാതെ അതിന് അവകാശമില്ല, അത് അല്ലാഹുവാണ് താനും. അതുകൊണ്ടാണ് അവനല്ലാതെ ഇബാദത്ത് ചെയ്യരുതെന്ന് അവൻ പറഞ്ഞിരിക്കുന്നതും.” (ഖുർആൻ വിവരണം - മുഹമ്മദ് അമാനി വാ. 1. പേ - 111)

(2) ‘അബദ്’ എന്ന ക്രിയയ്ക്കു മാത്രമേ ഇബാദത്ത് എന്ന ധാതുരൂപം വരുകയുള്ളൂ. ഉബുദിയ്യത്ത് ആകട്ടെ ‘അബദ്’ ‘അബുദ്’ (മധ്യ അക്ഷരത്തിന് ‘അ’കാരമായും ‘ഉ’കാരമായും) എന്നീ രണ്ടു ക്രിയാരൂപങ്ങളുടെയും ധാതുരൂപമായി വരുകയും ചെയ്യും. അബദയുടെ ധാ

തുവാകുമ്പോൾ അതിനു ഇബാദത്തിന്റെ അർത്ഥം തന്നെയായിരിക്കും. അപ്പോൾ അത് സകർമ്മക രൂപത്തിലുള്ളതും (മുതഅദ്ദീ) ആയിരിക്കും. അബൂദയ്ക്കേതാകുമ്പോൾ അടിമത്വം എന്നുമായിരിക്കും അർത്ഥം. അപ്പോൾ ആ ക്രിയ അകർമ്മക്രിയ (ലാസിം)യും ആയിരിക്കും. ചുരുക്കിപ്പറഞ്ഞാൽ, അബദ എന്ന ക്രിയയും അതിൽനിന്നുള്ള പദങ്ങളും ആരാധിക്കുക എന്ന അർത്ഥത്തിൽ മാത്രം ഉപയോഗിക്കപ്പെടുന്നു. അബൂദ എന്ന ക്രിയയും അതിൽനിന്നുള്ള പദങ്ങളും അടിമത്തം - അഥവാ അടിമയായിരിക്കൽ - എന്ന അർത്ഥത്തിൽ മാത്രം ഉപയോഗിക്കപ്പെടുന്നു. ഉബൂദിയ്യത്ത് ആകട്ടെ രണ്ടു ക്രിയാരൂപങ്ങളുടെയും ധാതുവായി വരുന്നതുകൊണ്ട് 'ആരാധന' എന്നും 'അടിമത്തം' എന്നുമുള്ള അർത്ഥങ്ങളിലും വരും. ഈ വ്യത്യാസങ്ങളെ വസ്തുനിഷ്ഠമായി മനസ്സിലാക്കാതിരിക്കുകയോ ഗൗനിക്കാതിരിക്കുകയോ ചെയ്യുന്നതുകൊണ്ടാണ് 'ഇബാദത്ത്' എന്ന വാക്കിനു ഭാഷാർത്ഥങ്ങൾ പറയുമ്പോൾ, അടിമത്തം, അടിമവേല, അടിമവൃത്തി എന്നുമൊക്കെ അർത്ഥം പറയപ്പെട്ടുവരുന്നത്. വാസ്തവത്തിൽ ഉബൂദിയ്യത്തിനല്ലാതെ 'ഇബാദത്തിനു' അങ്ങനെ ഭാഷയിലും അർത്ഥമില്ല. (ഖുർആൻ വിവരണം - വാ - 1- പേ 112 മുഹമ്മദ് അമാനി മൗലവി) (ഫാതിഹയുടെ തീരത്ത് - 73-75) ഫാതിഹ വിശദീകരണം

(3) ലിസാനുൽ അറബിൽ ഇങ്ങനെ കാണാം: 'വ അമ്മാ അബ്ദുൻ ഖദമ മൗലാഹു ഫലാ യുഖാലു അബദു' "അടിമ യജമാനനു അടിമവേല ചെയ്താൽ ഇബാദത്തു് ചെയ്തു എന്നു പറയുകയില്ല." (ഫാതിഹയുടെ തീരത്ത് - 73 - 75) (ഇസ്ലാം - വിശ്വാസദർശനം വാ - 1 1-പേ - 587)

ഇബാദത്ത് സംബന്ധമായി വിരചിതമായ, പഴയതും പുതിയതുമായ, ധാരാളം ഗ്രന്ഥങ്ങൾ ഐ.പി.എച്ച് പ്രസിദ്ധീകരിച്ചിട്ടുണ്ട്. അവയിൽ സലഫികളുടെ ചില വാദങ്ങളെ ഖണ്ഡിക്കാൻ ശ്രമിച്ചിട്ടുമുണ്ട്. എന്നാൽ ഈ മൂന്നു പോയന്റുകൾക്കു നേരെ യാതൊരു പ്രതികരണവും കഴിഞ്ഞ 50 വർഷക്കാലത്തിനിടക്ക് ഉണ്ടായിട്ടില്ല എന്ന വസ്തുത, വായനക്കാർ അടിവരയിട്ടു മനസ്സിലാക്കുക, എന്തുകൊണ്ട്? ശ്രദ്ധയിൽ പെടാത്തതുകൊണ്ടോ? ശ്രദ്ധിക്കാൻ കൂട്ടാക്കാത്തതുകൊണ്ടോ?

"ഇബാദത്തിനു ആരാധന എന്നുമാത്രമേ അർത്ഥമുള്ളുവെന്നു പറയുമ്പോൾ ആരാധനയല്ലാത്ത ഇബാദത്തുകളെപ്പറ്റി എന്തുപറയും? ഈ പ്രശ്നത്തിനു പരിഹാരം കാണാൻ സലഫികൾ പാടുപെടുന്നുവെന്നാണ് കെ.സി. സുചിപ്പിച്ച മറ്റൊരു കാര്യം. 'ആരാധന' അല്ലാത്ത ഇബാദത്തുകളോ? ഏതാണവ? എന്താണതിനുപേര്? വായനക്കാർ ചിന്തിക്കുക.

ക്കുക. ഈ മൗലവിമാരുടെ വിശ്വാസപ്രകാരം 'ആരാധന' എന്തായിരിക്കും? 'ഇസ്ലാമിലെ ആരാധന'യെപ്പറ്റി ഈ മൗലവിമാർക്ക് വല്ലതും പറയാനുണ്ടോ? പറഞ്ഞിട്ടുണ്ടോ? ഒരു കൃതിയിലെങ്കിലും ഇതു വ്യക്തമാക്കിയിരുന്നെങ്കിൽ എത്ര നന്നായിരുന്നു! നേരെമറിച്ച്, ഇവിഷയകമായി അവ്യക്തയുടെ നിഴൽ പരത്താനാണ് ജമാഅത്ത് ശ്രമിച്ചുപോന്നത്. ഇസ്ലാം ഒറ്റനോട്ടത്തിൽ, ഇസ്ലാമിലെ ഇബാദത്ത്, ഇബാദത്ത് ഒരു സമഗ്രപഠനം പഴയതും പുതിയതും, ഖുർആനിലെ നാലു സാങ്കേതിക ശബ്ദങ്ങൾ തുടങ്ങിയ ഐ.പി.എച്ച് കൃതികളിലെല്ലാം തന്നെ 'ആരാധന' എന്നാൽ വെറും പുജയോ സേവയോ മാത്രമാണ് എന്നൊരു അവ്യക്ത ധാരണ നിലനിർത്താനാണ് ശ്രമിച്ചിട്ടുള്ളത്. എന്നാൽ സലഫികൾക്കിവിടെ അവ്യക്തതകളൊന്നുമില്ല. 'ആരാധന' അല്ലാത്ത യാതൊരു ഇബാദത്തും ഇസ്ലാമിലില്ല എന്നാണ് സലഫികൾ മനസ്സിലാക്കുന്നത്. പിന്നെ എന്തു പ്രശ്നം അലട്ടാൻ? കെ.സി. എഴുതാപ്പുറം വായിക്കുകയാണ്. മദനി സാഹിബ് പറഞ്ഞ രോഗം തന്നെയാണിതിനു കാരണം. "സലഫികളെ വിമർശിക്കാൻ പേനയെടുക്കുമ്പോൾ ആരാധന കേവലം പുജമാത്രമായിച്ചുരുങ്ങുന്നു."

ഇരിക്കട്ടെ, ബഹുദൈവത്വത്തിന്റെയും വിഗ്രഹങ്ങളുടെയും നാടാ നല്ലൊ നമ്മുടെ ഇന്ത്യ. ഭൂരിപക്ഷ മതമായ 'ഹിന്ദുമത'ത്തിന്റെ പേരിൽ ധാരാളം അന്ധവിശ്വാസങ്ങളും അനാചാരങ്ങളും ഇവിടെ നിലനിൽക്കുന്നുണ്ട്. എങ്കിൽപോലും 'ആരാധന' എന്നാൽ വെറും പുജയാണെന്ന മതസങ്കല്പം ഇവിടെയുണ്ടെന്നു തോന്നുന്നില്ല. മുസ്ലിംകളും അമൂസ്ലിംകളിലുമുള്ള കുറെ സാധാരണക്കാരും, പ്രസ്ഥാനത്തിന്റെ നിലനിൽപ്പ് ഭദ്രമാക്കാൻ എന്തു നുണയും പ്രചരിപ്പിക്കാൻ 'കച്ചകെട്ടി' ചില ജമാഅത്തുകാരുമല്ലാതെ 'ആരാധന'യെക്കുറിച്ച് ഇത്ര സങ്കുചിതമായ വിശ്വാസം വെച്ചു പുലർത്തുന്നില്ല.

പുജിക്കുക, സേവിക്കുക, ഭക്തിപൂർവ്വം ഉപചരിക്കുക, ഉപാസിക്കുക, ക്ഷിക്കുക എന്നിങ്ങനെയാണ് ആരാധന എന്ന പദത്തിനു് മലയാള ഭാഷയ്ക്കുൾ അർത്ഥം നൽകാറുള്ളത്. എന്നാൽ 'ആരാധന' സാങ്കേതികമായി ഉപയോഗിക്കുന്നത് എന്തിനാണെന്നു് നമ്മുടെ മലയാള ഭാഷാനുകോശങ്ങൾ പറഞ്ഞുതരുന്നുണ്ട്.

(A) "ഈശ്വരനെ നാമനായി സ്വീകരിച്ചുകൊണ്ട് അവനു് ഇഷ്ടമായ പ്രവർത്തിക്കുകയാണ് ആരാധനയുടെ അടിസ്ഥാനം." (വിശ്വ ഭാഷാനുകോശം - വാ - 2 പേ - 267) പുജയെ മാത്രമല്ല ദൈവത്തിനു് ഭക്തരമായ എല്ലാ പ്രവൃത്തികളെയും 'ആരാധന' എന്നുപറയുമെന്നാണിത് വ്യക്തമാക്കിത്തരുന്നത്. പുജ ആരാധനയുടെ വെറും ഒരു

രൂപം മാത്രമാണെന്ന് മലയാളക്കരയിലെ വിജ്ഞാൻമാർ പറയുന്നു എന്നർത്ഥം.

(b) “ഈശ്വര പ്രീതിക്കുവേണ്ടി അനുഷ്ഠിക്കുന്ന കർമ്മം” എന്നാണ് സർവ്വ വിജ്ഞാനകോശം നിർവ്വചിക്കുന്നത്. ഇവിടെയും വെറും പൂജമാത്രമല്ല ആരാധന എന്ന് വ്യക്തമാണ്. ഈ വിജ്ഞാനകോശം വിശദമാക്കിയ ചില സംഗതികൾക്കുടി ഉദ്ധരിക്കാം.

“പൗരസ്ത്യ വീക്ഷണ പ്രകാരം സമീപനം അടിസ്ഥാനമാക്കി ആരാധനയുടെ സ്വഭാവം വിശകലനം ചെയ്യുമ്പോൾ അർത്ഥപ്രാപ്തി, അർത്ഥനിവാരണം തുടങ്ങിയ പ്രതിഫലങ്ങൾ ഇച്ഛിച്ചുകൊണ്ടുള്ള അർത്ഥപ്രധാനമായ ആരാധനയാണ് ഒന്നാമത്തെ വകുപ്പിൽപ്പെടുന്നത്...”

“ജീവിതത്തെ ആരാധനയ്ക്കുള്ള വസ്തുവായി ഈശ്വരനു നിവേദിക്കപ്പെടുന്ന ഒരു സമീപനമുണ്ട് ശ്വാസോച്ഛാസം മുതൽ ജീവിതത്തിലെ ശാരീരികവും മാനസികവുമായ കർമ്മങ്ങളും ഈശ്വരാധനയായി വിഭാവനം ചെയ്യപ്പെടുന്ന രീതിയാണ് ഉത്തമോത്തമമെന്ന് പല ആചാര്യരും അഭിപ്രായപ്പെട്ടിട്ടുണ്ട്. ശങ്കരാചാര്യരുടെ ‘സൗന്ദര്യലഹരി’യിലെ താഴെ പറയുന്ന ശ്ലോകം ഈ വസ്തുതയാണ് വ്യക്തമാക്കുന്നത്. (ശ്ലോകം 27)

ജപോ ജൽപഃ ശീൽപം സകലമപി
മുദ്രാ വിരചനാ,
ഗതിഃ പ്രാദക്ഷിണ്യക്രമണം, അശനം-
ദ്യാഹുതി വിധിഃ
പ്രണാമഃ സംവേശഃ സുഖമഖില-
മാത്മാർപ്പണധിയാ
സപര്യോപര്യായസ്സവ ഭവതു
യന്മേ വിലസിതം.

“എന്റെ ജൽപനങ്ങളെല്ലാം ജപമായും എന്റെ കരന്യാസമെല്ലാം മുദ്രയായും സഞ്ചാരം പ്രാദക്ഷിണ്യമായും ഭക്ഷണാദികൾ ഹോമമായും ശയനം പ്രണാമമായും ഞാനനുഭവിക്കുന്ന എല്ലാ സുഖങ്ങളും എന്റെ എല്ലാ വിലാസങ്ങളും ആത്മാർപ്പണബുദ്ധിയാൽ അവിടുത്തെ സപര്യയായും ഭവിക്കട്ടെ”. (സർവ്വവിജ്ഞാനകോശം വാ - 3- പേ - 192 - 193) അടിവര ലേഖകന്റേത്)

ഇതിൽ യോജിക്കേണ്ടതും വിയോജിക്കേണ്ടതുമുണ്ട്. ഇവിടെ ഇതെടുത്തുദ്ധരിച്ചത്,

“ഇബാദത്തിന് ‘ആരാധന’ എന്നർത്ഥം നൽകുന്നത് ദീനിനെ മനുഷ്യന്റെയും ദൈവത്തിന്റെയും ഇടയിലുള്ള സ്വകാര്യ ഇടപാടാക്കലാണ്.”

‘രാഷ്ട്രീയ, സാമൂഹ്യ, സാമ്പത്തികാദിമേഖലകളെ ‘ആരാധന’ ഉൾക്കൊള്ളുകയോ സാധീനിക്കുകയോ ചെയ്യുന്നില്ല’.

‘ഇബാദത്തിനെ ‘ആരാധന’യിൽ തള്ളിപ്പറയുന്നവർ ഇസ്ലാമിനെയും അതിന്റെ തൗഹീദിനെയും വെട്ടിച്ചുരുക്കുന്നവരാണ് എന്നിത്യാദി ജൽപനങ്ങളുടെ സത്യാവസ്ഥ വായനക്കാരെ ബോധ്യപ്പെടുത്താനാണ്. ഈ ജൽപനങ്ങൾക്ക് സത്യവുമായി പുലബന്ധം പോലുമില്ലെന്നും നഗ്നമായ കളവും അപവാദവുമാണിതെന്നും വ്യക്തമായിരിക്കുന്നു.)

ഇന്ത്യയിൽ ജമാഅത്തെ ഇസ്ലാമി രൂപീകരിക്കപ്പെടുന്നത് 1941-ലാണ്. എന്നാൽ അതിനും എത്രയോ മുമ്പ്തന്നെ കേരള മുസ്ലീം സമുദായ പരിഷ്കർത്താവായിരുന്ന വക്കം മൗലവി രേഖപ്പെടുത്തിയത് കാണുക: (അടിവര ലേഖകന്റേത്)

(A) “ആരാധനയുടെ ഉൽഭവസ്ഥാനം മനസ്സാണെങ്കിലും വാങ്മുഖമായും പ്രവൃത്തിരൂപമായും അതിനെ പലരും പല പ്രകാരത്തിൽ പ്രകടിപ്പിക്കുന്നു. പല മതങ്ങളിലും ആരാധന പല രൂപങ്ങളിലും നിശ്ചയിക്കപ്പെട്ടിരുന്നു. ഇസ്ലാം മതത്തിൽ വിധിക്കപ്പെട്ടിട്ടുള്ള സ്വലാത്ത്, സകാത്ത്, സൗമ്, ഹജ്ജ് (നമസ്കാരം, വാർഷികദാനം, വ്രതാനുഷ്ഠാനം, ഹജ്ജ്കർമ്മം) എന്നീ കർമ്മങ്ങൾ മാത്രമേ ഇബാദത്തായുള്ളൂ എന്നു മുസ്ലീംകളിൽ ചിലർ തെറ്റിദ്ധരിച്ചിട്ടുണ്ട്. ഇവ യഥാവിധി അനുഷ്ഠിച്ചാൽ മനുഷ്യരിൽ വിവിധങ്ങളായ പല വിശിഷ്ട ഗുണങ്ങളെ ഉൽപാദിപ്പിക്കുന്നവയായും ആത്മശുദ്ധി വരുത്തുന്നവയായും - ദൈവം അംഗീകരിക്കുന്നവയായും ഇസ്ലാം മതം വിധിച്ചിട്ടുള്ള ഇബാദത്തുകളെല്ലാത്തെ മറ്റുവിധത്തിലുള്ള ആരാധനകൾ ഇബാദത്തല്ലെന്നു വരുന്നതല്ല...” (പരിശുദ്ധ ഖുർആനിലെ ദുആകൾ - ജ: അബ്ദുൽ മജീദ് മരക്കാർ ഉദ്ധരണം - ഫാതിഹയുടെ തീരത്ത് - പേ - 82 - 83)

ഇബാദത്ത് സംബന്ധമായി മുസ്ലീംകളിൽ നിലനിന്നിരുന്ന തെറ്റായ രണകൾ തിരുത്താൻ ശ്രമിച്ചവരാണ് കെ.സി.യും കുട്ടുകാരും പ്രതികൂട്ടിൽ കയറ്റാൻ ശ്രമിക്കുന്നത്.

(B) “അല്ലാഹുവേ രക്ഷിക്കണേ എന്ന തേട്ടം ആരാധനയാണ്. അല്ലാഹുവിനോടുള്ള തേട്ടം ഉൾക്കൊള്ളുന്ന കാര്യങ്ങളും ആരാധനകളാണ്. ചെയ്യാലാകട്ടെ, ഉപേക്ഷിക്കാലാകട്ടെ, മാനസികമാവാട്ടെ, വാക്കുരുപത്തിലാകട്ടെ, കർമ്മരുപത്തിലാകട്ടെ എല്ലാം ആരാധനകളാണ്....” (കെ. ഉമർമൗലവി - സൽസബീൽ - 1986 ഫെബ്രുവരി)

(C) “ചുരുക്കത്തിൽ വാജിബ്, സുന്നത്ത്, ഹറാം, കറാഹത്ത് എന്നീ നാലുവകുപ്പുകളിൽ വരുന്ന കാര്യങ്ങളിൽ അല്ലാഹുവിനോടുള്ള കർത്തവ്യങ്ങളുണ്ട്. സത്യവിശ്വാസികൾ പരസ്പരം നിർവ്വഹിക്കേണ്ടകർത്തവ്യ

ങ്ങളുണ്ട്. അവർ ഇതരജീവജാലങ്ങൾക്ക് ചെയ്തുകൊടുക്കേണ്ട കർത്തവ്യങ്ങളുമുണ്ട്. അല്ലാഹുവിങ്കൽനിന്നുള്ള പ്രതിഫലമാഗ്രഹിച്ചുകൊണ്ടും അവന്റെ ശിക്ഷ ഭയപ്പെട്ടുകൊണ്ടും അവൻ കൽപിക്കുകയും പ്രോത്സാഹിപ്പിക്കുകയും ചെയ്ത കാര്യങ്ങൾ ചെയ്യുന്നതും അവൻ നിരോധിക്കുകയും നിരുത്സാഹപ്പെടുത്തുകയും ചെയ്ത കാര്യങ്ങൾ ഉപേക്ഷിക്കുന്നതും അവനുള്ള ആരാധനയാണ്. കാരണം അവ പ്രാർത്ഥന ഉൾക്കൊള്ളുന്ന കാര്യങ്ങളാണ്. ഈ നാലു വകുപ്പുകളിൽ ഉൾപ്പെടാത്ത കാര്യങ്ങൾ ഹലാൽ എന്ന വകുപ്പിൽ വരുന്നു. അവ ചെയ്യാനും ചെയ്യാതിരിക്കാനും മനുഷ്യർക്ക് സ്വാതന്ത്ര്യമുണ്ട്. അവിടെ പ്രതിഫലത്തിന്റെയും ശിക്ഷയുടെയും പ്രശ്നമുദിക്കുന്നില്ല. അതുകൊണ്ട് ഇബാദത്ത് എന്നുപറയുമ്പോൾ ഉൾപ്പെടുന്നതും ആരാധന എന്നുപറയുമ്പോൾ ഉൾപ്പെടാത്തതുമായ യാതൊരു കാര്യവുമില്ല. തന്നിരിക്കുന്ന ആരാധനയിൽ തളച്ചിട്ടുകൊണ്ട് ദീനിനെ വെട്ടിച്ചുരുക്കി എന്ന വാദത്തിന് പരമാർത്ഥവുമായി യാതൊരു ബന്ധവുമില്ല. അല്ലാഹുവിന്റെ കൽപനകളനുസരിച്ചു ഭരണം നടത്തലും അവന്റെ കൽപനക്കുവിരുദ്ധമായി പ്രവർത്തിക്കാത്ത കാര്യങ്ങളിൽ ഭരണകർത്താവിനെ അനുസരിക്കലും, തമ്മിൽ കാണുമ്പോൾ പ്രസന്നമായ മുഖം കാണിക്കലും, ആശ്നടത്തമുള്ള വഴിയിൽ നിന്നു മുളള നീക്കലും, ദാഹിച്ചു വലഞ്ഞ പട്ടിക്ക് വെള്ളം കൊടുക്കലും, കൂട്ടിൽ കുടുങ്ങിയ പെരുച്ചാഴിയെ കൊല്ലുമ്പോൾ ലളിതമാർഗം സ്വീകരിക്കലും ദീനിലെ കൽപനകളായതുകൊണ്ട് ആരാധനയിലുൾപ്പെടുന്നു. അതുകൊണ്ടുതന്നെ ഇബാദത്തിന് ആരാധന എന്നു വിവർത്തനം നൽകുന്നത് ദീനിനെ ദൈവത്തിന്റെയും മനുഷ്യന്റെയുമിടയിലുള്ള ഒരു സ്വകാര്യ ഇടപാടാക്കലാണെന്ന വാദം സത്യവുമായി പുലബന്ധം പോലുമില്ലാത്ത ഒരപവാദം മാത്രമാണ്.” (ഇസ്ലാമിന്റെ അടിത്തറ തൗഹീദ് - പേ - 129 - 130)

സലഫിസാഹിത്യങ്ങൾ ഇസ്ലാമിലെ ‘ആരാധന’ എന്തെന്ന് വളരെ വ്യക്തമായിത്തന്നെ കേരള മുസ്ലീംകൾക്കിടയിൽ പ്രചരിപ്പിച്ചിട്ടുണ്ട്. എന്നിട്ടും ജമാഅത്ത് നേതാക്കളുടെ നുണപ്രചാരണം ഇതേ മട്ടിലാണെങ്കിൽ, ഇപ്പോൾ ആരെയാണ് പ്രശ്നങ്ങൾ അലട്ടുന്നതും വേട്ടയാടുന്നതുമെന്ന് വായനക്കാർക്ക് തീരുമാനിക്കാമല്ലോ. ഈ മൗലവിയും കൂട്ടുകാരും ‘പിച്ചും പേയും’ പറയുന്നുവെന്നാക്ഷേപിച്ചാൽ അതൊട്ടുംതന്നെ അധികമാവില്ല. ഇവിഷയകമായി ചിലതൊക്കെ ഈ വിദാൻമാർ അംഗീകരിച്ചിട്ടുള്ളത് ഇവിടെ ഉദ്ധരിക്കുന്നത് സന്ദർഭോചിതമായിരിക്കും.

(1) “എന്നാൽ ഇബാദത്തിന് സമാനമായി ഒരു മലയാള ശബ്ദം തന്നെ വേണമെന്നുണ്ടെങ്കിൽ അതിൽ ഏറ്റവും ഉചിതമായ പദം ‘ആരാധന’ തന്നെയാണ്. കാരണം ഇബാദത്തിന്റെ ആശയം ‘ആരാധന’യോ

ളം ഉൾക്കൊള്ളാൻ പര്യാപ്തമായ മറ്റൊരു പദം കാണുന്നില്ല. ആരാധനക്ക് ഇന്നറിയപ്പെടുന്ന പൂജ, സേവ എന്നിവയിൽ കവിഞ്ഞ അർത്ഥതലങ്ങളുണ്ടെന്നും വിഗ്രഹാരാധനയുടെ വളർച്ചയാൽ അത് ചുരുങ്ങിപ്പോയതാണെന്നും ആധികാരിക ഭാഷാഗ്രന്ഥമായ മലയാളം ലക്സിക്സും സർവ്വവിജ്ഞാനകോശവും വ്യക്തമാക്കുന്നുണ്ട്. അതുകൊണ്ട് ആരാധന എന്നപദത്തിന്റെ വിവക്ഷിതത്തിൽ ഇബാദത്തിന്റെ ആശയം പൂർണ്ണമായി ആരോപിക്കുന്നതിൽ അപാകതയൊന്നുമില്ല. എന്നാൽ അത് ചെയ്യാതെ ‘ആരാധന’ യെ ഇന്നറിയപ്പെടുന്ന സാധാരണ അർത്ഥത്തിലേടുത്ത് ഇബാദത്തിന്റെ സമാന ശബ്ദമായുപയോഗിക്കുന്നത് തികച്ചും തെറ്റാണ്.” (പ്രബോധനം വാരിക, സെപ്റ്റംബർ 17 - 1988)

അടിവര ലേഖകന്റേതാണ്. “കുറുക്കൻ ചത്താലും കണ്ണ് കോഴ് കൂട്ടിൽ തന്നെ” എന്ന സ്ഥിതിയാണീ ലേഖകന്റേത്. സത്യം പറയാൻ അദ്ദേഹം നിർബ്ബന്ധിതനായിത്തീർന്നു. ‘വീണത് വിദ്യയാക്കി’ കൊണ്ട് ആരുടെയോ പേരിൽ കുറ്റം ചുമത്താനും അദ്ദേഹം മറന്നിട്ടില്ല!

(2) “.... സകല ജീവിത ചലനങ്ങളുടെയും ആന്തര ചൈതന്യം ദൈവഭക്തിയും അവന്റെ പ്രീതിയിലുള്ള പ്രതീക്ഷയുമാകുമ്പോൾ മനുഷ്യ ജീവിതം സമൂലം ഇബാദത്താവുന്നു. പള്ളിയിൽ നമസ്കരിക്കുന്നതും പാടത്തു പണിയെടുക്കുന്നതും ഭാര്യയുമായി രമിക്കുന്നതും ദൈവാരാധനയാകുന്നത് ഇങ്ങനെയാണ്”.... “മുസൽമാന്റെ ദൃഷ്ടിയിൽ സമൂലം ദൈവാരാധനയായ ജീവിതത്തിന്റെ ഏറ്റവും മികച്ച ഉദാഹരണമാണ് അന്ത്യപ്രവാചകന്റെ ജീവിതം...” “ദൈവാരാധനയെ, അഥവാ ദൈവത്തിന്റെ പ്രീതി തേടുന്നതിനെ ജീവിതത്തിന്റെ അടിസ്ഥാനലക്ഷ്യമായി അംഗീകരിക്കുന്നുവോ എന്നതാണ് പ്രശ്നം. (പ്രബോധനം മാസിക - 1985 ഒക്ടോബർ - അടിവര ലേഖകന്റേത്) ആരാധന എന്നാൽ വെറും പൂജമാത്രമോ? മനുഷ്യജീവിതം ‘ആരാധന’ എന്നോ? ‘ആരാധന’ അല്ലാത്ത ഇബാദത്തുകൾ എവിടെ? അങ്ങനെ കെ.സി.യുടെ ആക്ഷേപങ്ങളെക്കുറിച്ച് വായനക്കാർ വിലയിരുത്തിക്കൊള്ളുക.

(3) “എന്നാൽ എന്താണീ ആരാധന അഥവാ ഇബാദത്ത് എന്നുപറയുന്നത്? നമസ്കാരം, നോമ്പ്, ദിക്, തുടങ്ങിയ ചില കർമ്മങ്ങളാണ് ആരാധന എന്നത്രെ അഭികമാളുകളും മനസ്സിലാക്കി വെച്ചിട്ടുള്ളത്. ഇത് ശരിയാണെങ്കിൽ, മനുഷ്യജീവിതം മുഴുവൻ നമസ്കരിച്ചും നോമ്പുഷ്ഠിച്ചും ദിക് ചൊല്ലിയും മാത്രം കഴിച്ചുകൂട്ടണമെന്നും കൃഷിയിലും കച്ചവടത്തിലും മറ്റു സാമൂഹ്യം ഇടപാടുകളിലും ഏർപ്പെടുന്നത് നിഷിദ്ധവും അല്ലാഹു ഏൽപ്പിച്ച കർത്തവ്യത്തിൽനിന്ന് വ്യതിചലി

കലയും ആണെന്നാണ് മുകളിൽ ഉദ്ധരിച്ച ഖുർആൻ സൂക്തത്തിന്റെ അർത്ഥമെന്നു പറയേണ്ടിവരും. അങ്ങനെ ആരും പറയുന്നില്ല. കാരണം മനുഷ്യൻ കൃഷിയും കച്ചവടവും ചെയ്തു സമ്പാദിക്കുകയും ചെലവഴിക്കുകയും ചെയ്യണമെന്നും വ്യക്തിപരവും സാമൂഹ്യവുമായ മറ്റു കാര്യങ്ങളിൽ ഇടപെടണമെന്നും ചുമതലകൾ നിർവ്വഹിക്കണമെന്നും അല്ലാഹുതന്നെ കൽപിക്കുന്നുണ്ട്. മനുഷ്യന് അവൻ കനിഞ്ഞനുഗ്രഹിച്ചിട്ടുള്ള വിവിധതരം കഴിവുകളെയും വികാരങ്ങളെയും ശരിയാവിധം പ്രയോജനപ്പെടുത്തണമെന്നും അവൻ ഉപദേശിക്കുന്നു. നേരത്തെ പറഞ്ഞ ചില കർമ്മങ്ങൾ മാത്രമല്ല ഇബാദത്ത് എന്ന് ഇതിൽനിന്ന് വ്യക്തമാകുന്നു. ഇവ ഇബാദത്തിന്റെ ചില പ്രത്യേക രൂപങ്ങൾ മാത്രമാണ്.” (സന്മാർഗ്ഗം ദൈവാദിക - ജൂൺ - 1974)

ഉദ്ധരണികളിൽ ലേഖകന് വിധേയപ്പെട്ട ഭാഗങ്ങളുണ്ട്. ജീവിതം മുഴുവൻ ഇബാദത്താക്കാം എന്നത് അതിലൊന്നാണ്. അക്കാര്യം ചർച്ച ചെയ്യാൻ കെ.സി. തന്റെ ഗ്രന്ഥത്തിൽ ഒരു അദ്ധ്യായംതന്നെ നീക്കിവെച്ചിട്ടുണ്ട്. ആ അദ്ധ്യായത്തിന്റെ നിരൂപണത്തിൽ അക്കാര്യം വിശദീകരിക്കാം - ഇൻശാഅല്ലാഹു. മറ്റൊന്ന്, ഉദ്ധരണികളിൽ 'ആരാധന' പ്രയോഗിച്ചിരിക്കുന്നത് വായനക്കാർ ശ്രദ്ധിച്ചുവല്ലോ 'ആരാധന' അവിടെയൊന്നും കേവലം പുജയോ, സേവയോ അല്ല. ആണെന്ന് വിശ്വഹാരാധകർപോലും പറയുന്നില്ല. സലഫികളെ വിമർശിക്കാൻ പേനയെടുത്തപ്പോൾ, 'ആരാധന'വെറും 'സേവ'യായി ചരുങ്ങിപ്പോയതാണ് കല്പിച്ചുകൂട്ടി ചുരുക്കിയതാണ്; മനുപൂർവ്വം കെട്ടിച്ചമച്ചതാണ്.

ചെറിയമുണ്ടം അബ്ദുൽഹമീദ് മദനിയുടെ 'ഇബാദത്ത് വീക്ഷണങ്ങളുടെ താരതമ്യം' എന്ന കൃതിയിൽ 14 നമ്പരുകളിലായി സൂഷ്ടിച്ചു വിട്ടുവെന്നു പറയപ്പെടുന്ന 'പുകമറകൾ' തട്ടിനീക്കാൻ വേണ്ടി ബഹുമാന്യനായ കെ.സി. അബ്ദുല്ല മൗലവി തന്റെ 'ഇബാദത്ത് ഒരു പാഠം' പരിഷ്കരിച്ച പതിപ്പിൽ 15 നമ്പരുകളിലായി ഉപസരിപ്പിച്ചിട്ടുള്ള ഖണ്ഡനത്തിന്റെ 1-ാം നമ്പറിലെ പ്രതിപാദ്യങ്ങളാണ് നാം ഇതുവരെ ചർച്ച ചെയ്തത്. മദനിയുടെ ആശയങ്ങൾക്ക് തിളക്കം കൂട്ടാനും, അദ്ദേഹത്തിന്റെ ആർജ്ജവം ഉയർത്തിക്കാട്ടാനും, നിരൂപണത്തിലെ സത്യസന്ധത ഉറപ്പുനൽകാനും, സർവ്വോപരി സലഫി ആദർശത്തിന്റെ ദൃഢതയും മൗലികതയും സുവ്യക്തമാക്കാനുമല്ലാതെ അതുപകാരപ്പെട്ടിട്ടില്ല. അതോടൊപ്പം വിമർശകരുടെ പ്രസ്ഥാനാധാരവും, നിഷേധ മനസ്ഥിതിയും, പ്രതിപക്ഷവൈരവും, ഔദ്ധത്യഭാവവും ഒന്നിനുപിറകെ മറ്റൊന്നായി മറകൾ നീങ്ങി പുറത്തുവരാനും സ്വയം അവർ നിന്ദയും പരിഹാസ്യമാവാനും അതുപകാരപ്പെടുമെന്ന് തീർച്ചയാണ്.

2

കുഹ്റും ശിർക്കും

അബ്ദുൽഹമീദ് മദനി 'താരതമ്യ'ത്തിൽ രണ്ടാം അദ്ധ്യായത്തിനു നൽകിയ തലക്കെട്ടാണിത്. ഈ അദ്ധ്യായത്തിൽ ഏഴു ഉപശീർഷകങ്ങളിലായി അദ്ദേഹം എഴുതിയിട്ടുള്ള കാര്യങ്ങളുടെ രത്നചുരുക്കം.

(1) ശിർക്ക്, കുഹ്റു, ഫിസ്ഖ് ഇവയോരോന്നും എന്തെന്ന് വിശദീകരിച്ചിരിക്കുന്നു.

(2) ഈമാൻ, ഇസ്ലാം, ശിർക്ക്, കുഹ്റു, ഫിസ്ഖ് എന്നീ സാങ്കേതിക സംജ്ഞകൾ നിർവ്വചിക്കുന്നതിലും ഈ സംജ്ഞകളുമായി ബന്ധപ്പെട്ട ദീനീ പ്രശ്നങ്ങൾ അപഗ്രഥിക്കുന്നതിലും സലഫുസ്സാലിഹുകളുടെ പാതയിൽ നിന്ന് കേരളത്തിലെ സലഫികൾ ഒരണുവോളം വ്യതിചലിച്ചിട്ടില്ല എന്നു പ്രത്യേകം വ്യക്തമാക്കിയിരിക്കുന്നു.

(3) സത്യവിശ്വാസിയായ പാപിയെപ്പറ്റി അവൻ പിശാചിനെയോ ദേഹേച്ഛയെയോ അനുസരിക്കുന്നതുമൂലം മുശ്ശിക്കായിപ്പോയെന്ന് പൂർവ്വീകരായ പണ്ഡിതന്മാരാരും പറഞ്ഞിട്ടില്ലെന്ന് വ്യക്തമാക്കിയിരിക്കുന്നു.

(4) അല്ലാഹു അല്ലാത്തവർക്കുള്ള അനുസരണംതന്നെയാണ് അവർക്കുള്ള ഇബാദത്ത് എന്ന് വരുത്തിത്തീർക്കാൻ ജമാഅത്തുകാർ സുറത്തു ഞ്ഞബയിലെ 31-ാം ആയത്തും അതിന്റെ വിശദീകരണമായി മുഹമ്മദിനുകൾ ഉദ്ധരിച്ച അദിൽ സംഭവവും ദുർവ്യാഖ്യാനം ചെയ്യുകയാണെന്ന് ചൂണ്ടിക്കാട്ടിയിരിക്കുന്നു.

എന്നാൽ, സലഫികളും ജമാഅത്തും തമ്മിൽ വിവാദമുള്ള വിഷയത്തിന്റെ മർമ്മത്തിൽ നിന്നും മദനി സാഹിബ് വ്യതിചലിച്ചിരിക്കുന്നുവെന്നും, അദ്ദേഹം എഴുതിയതിലധികവും വിവാദ വിഷയവുമായി ബന്ധമില്ലാത്തതാണെന്നും, അദ്ദേഹം ജമാഅത്തെ ഇസ്ലാമിയെ തെറ്റിദ്ധരിപ്പിക്കാൻ മനുപൂർവ്വം ശ്രമിക്കുന്നുവെന്നും, വിഷയംകൂടുതൽ അവ്യക്തമാക്കാൻ 'പുകമറ' സൂഷ്ടിക്കുന്നുവെന്നും, സുറത്തു ഞ്ഞബയിലെ 31-ാം ആയത്തും അതിന്റെ വിശദീകരണമായി വന്ന ഹദീസും ദുർവ്യാഖ്യാനം ചെയ്യുന്നുവെന്നും മറ്റും ആരോപിക്കുകയാണ് കെ.സി. മൗലവി ചെയ്തിരിക്കുന്നത്. ഇ.ഒ.സ.പ. പുതിയ പതിപ്പിന്റെ 274

മുതൽ 285 വരെയുള്ള പേജുകൾ അതിനുവേണ്ടി നീക്കിവെച്ചിട്ടുണ്ട്. 'താരതമ്യ'ത്തിലെ രണ്ടാം അദ്ധ്യായത്തിലെ ഒന്നും രണ്ടും ശീർഷകങ്ങളിലെ പ്രതിപാദ്യത്തെ പറ്റിയാണ് 'വിവാദ വിഷയവുമായി ബന്ധമില്ലാത്തത്' എന്ന് പ്രതികരിച്ചിരിക്കുന്നത്. പിന്നീട് 'അനുസരണമല്ല പ്രശ്നം' എന്ന തൊട്ടടുത്ത ശീർഷകത്തിൽ മദനി സാഹിബ് എഴുതിയത് പൂർണ്ണമായും എടുത്തുദ്ധരിക്കുകയും, 'താരതമ്യ'ത്തിലെതന്നെ നാലും അഞ്ചും അദ്ധ്യായങ്ങളിലെ മറ്റു ചില പ്രസ്താവനകളും അതോടനുബന്ധിച്ച് ചേർത്തുദ്ധരിക്കുകയും, ജമാഅത്തിന്റെ മദനി സാഹിബ് മനുപുർവ്വം തെറ്റിദ്ധരിപ്പിക്കാൻ ശ്രമിക്കുന്നുവെന്നാരോപിക്കുകയും ചെയ്തശേഷം മൗലവി എഴുതുന്നു.

"..... ഏതായാലും ജമാഅത്തിന്റെ വാദം എന്തെന്ന് ഇവിടെ ഒരിക്കൽകൂടി വ്യക്തമാക്കേണ്ടി വന്നിരിക്കുന്നു.

ഇസ്ലാമിൽ നിയമനിർമ്മാണം അഥവാ വിധികർത്തൃത്വം പരമമായി അല്ലാഹുവിനുമാത്രം അവകാശപ്പെട്ടതാണ്. അതു മറ്റാർക്കും വക വെച്ചുകൊടുക്കാവതല്ല - ഇനിൽ ഹുക്മു ഇല്ലാ ലില്ലാഹി. വല്ലതിനും വകവെച്ചുകൊടുക്കുന്നത് ശിർക്കാണ്. താഗൂത്ത്, പണ്ഡിതപുരോഹിത വർഗ്ഗങ്ങൾ പിശാച്, ദേഹേഹര തുടങ്ങി പലതിനും പലരും ആ അവകാശം വകവെച്ചുകൊടുക്കുന്നുണ്ട്. അതെല്ലാം ശിർക്ക് ആകുന്നു. ആ അവകാശം വകവെച്ചുകൊടുത്തുകൊണ്ടു് അവയുടെ കൽപന അനുസരിക്കുന്നതും ശിർക്കാകുന്നു.....

അല്ലാഹുവിനുമാത്രം അവകാശപ്പെട്ട ഈ വിധികർത്തൃത്വാധികാരം മറ്റു വല്ലതിനും വകവെച്ചുകൊടുത്തുകൊണ്ടുള്ള അനുസരണമാണ് ഇബാദത്തും ശിർക്കും ആകുന്നത് എന്നാണ് ജമാഅത്തെ ഇസ്ലാമി പറഞ്ഞിട്ടുള്ളത്. അല്ലാതെ എല്ലാത്തരം അനുസരണവും ശിർക്കാണെന്നു പറഞ്ഞിട്ടില്ല. ഇല്ലാത്ത ആരോപണം ചുമത്തി ജമാഅത്തിനെ എതിർക്കുക എന്ന സ്ഥിരശീലം ഇവിടെയും പ്രവർത്തിച്ചു....." (ഇ.ഒ.സ.പ.പു. പേ 276)

ജമാഅത്തിന്റെ വാദം സംബന്ധിച്ച് കെ.സി. എഴുതിയ കാര്യങ്ങൾ മുഖവിലക്കെടുത്തു കൊണ്ടുതന്നെ പറയട്ടെ: ഒന്നാമതായി, കെ.സി.യുടെ പ്രസ്താവനപല നിലക്കും സാധാരണക്കാരെ തെറ്റുധാരണകളിലകപ്പെടുത്താൻ പര്യാപ്തമാണ്. രണ്ടാമതായി ജമാഅത്തിന്റെ വാദം സംബന്ധിച്ച് കെ.സി. എഴുതിയതിൽ അസത്യമുണ്ട്:

മൂന്നാമതായി, കെ.സി. എഴുതിയതിൽ ആശയപരമായ അവി്യക്തതകളുമുണ്ട്. അൽപം വിശദീകരിക്കാം. കെ.സി.യുടെ ഈ വരികൾ വായിക്കുന്ന ഒരു സാധാരണക്കാരന് എന്താണ് സ്വാഭാവികമായും തോന്നുക?

(a) ഈ സലഫികൾ ഇല്ലാത്ത ആരോപണം ചുമത്തി ജമാഅത്തിനെ അന്ധമായി എതിർക്കുകയാണ്; അതുകൊണ്ടാണ് 'ഞങ്ങളുടെ വാദം ഈ വിഷയത്തിൽ ഇന്നതിന്നതൊക്കെയാണ്' എന്നിങ്ങനെ ജമാഅത്തുകാർക്ക് ആവർത്തിക്കേണ്ടിവരുന്നത്.

(b) നിയമനിർമ്മാണം സംബന്ധിച്ച്, തൗഹീദിന്റെ ഈ വശം കേരളത്തിൽ ആദ്യമായി വെളിച്ചത്തുകൊണ്ടുവന്നത് ജമാഅത്തുകാരാണ്.

(c) അതുപ്രകാരം, നിയമനിർമ്മാണാധികാരം അല്ലാഹുവിന് മാത്രമാണെന്ന് ജമാഅത്തു് 'വെട്ടിത്തുറന്നു' പറഞ്ഞപ്പോൾ, ഉൽപതിഷ്ണുക്കളെന്നു പറയപ്പെടുന്ന കേരളത്തിലെ സലഫികളടക്കമുള്ളവർ ജമാഅത്തിനെ എതിർക്കുകയാണ് ചെയ്തത്.

(d) നിയമനിർമ്മാണം സംബന്ധിച്ച് ഖുർആനിലും സുന്നത്തിനും വിരുദ്ധമായ, തികച്ചും സങ്കുചിതവും വികലവുമായ ഒരു വീക്ഷണമാണ് ഇപ്പോഴും കേരള സലഫികൾക്കുള്ളത്.

(e) സലഫികൾ ജമാഅത്തെ ഇസ്ലാമിയെക്കുറിച്ച് വാസ്തവവിരുദ്ധമായ കാര്യങ്ങൾ പറഞ്ഞു പ്രചരിപ്പിക്കുകയാണ്.

വായനക്കാരെ ഇത്തരം തെറ്റിദ്ധാരണകളിലകപ്പെടുത്താൻ കെ.സി. തന്റെ പുസ്തകത്തിന്റെ ഒട്ടുമിക്ക താളുകളും വിനിയോഗിച്ചിട്ടുണ്ട്. പുസ്തകത്തിന്റെ ഒന്നാം അദ്ധ്യായംതന്നെ (ജമാഅത്തെ ഇസ്ലാമി എതിർപ്പുകളിലൂടെ) ഒരു ചെറിയ ഉദാഹരണം ഇപ്പോൾ നാം നിരൂപണം നടത്തുന്ന ഈ നാലാം അദ്ധ്യായം (ഇബാദത്ത്: പണ്ഡിതാഭിപ്രായങ്ങളും പുകമരകളും)ത്തിലേക്ക് പ്രവേശിക്കുമ്പോഴേക്കും വായനക്കാരൻ സലഫികളെക്കുറിച്ച് തെറ്റിധാരണകളുടെ നൂലാമാലകളിൽ കുടുങ്ങി ഒരു പരുവത്തിലായിട്ടുണ്ടാവും. മൗലവിക്ക് സാധിച്ചുകിട്ടേണ്ടതും അതുതന്നെയാണല്ലോ. പിന്നീടുള്ള അദ്ധ്യായങ്ങളിൽ സൂചനമാത്രം മതിയല്ലോ! സൂചനയിൽനിന്ന് നേരത്തെ എഴുതിപ്പിടിപ്പിച്ചത് വായനക്കാരൻ ചേർത്തുവായിച്ചുകൊള്ളും. ഇതാണ് മൗലവിയുടെ സൂത്രം.

'ഹാകിമിയ്യത്ത്' സംബന്ധമായി മറ്റൊരു അദ്ധ്യായത്തിൽ ചർച്ച വരുന്നതാണ് ഇൻശാ അല്ലാഹു. ശർക്കും ഇബാദത്തുമായിത്തീരുന്ന അനുസരണത്തെക്കുറിച്ച് കെ.സി. പറഞ്ഞല്ലോ.

'അല്ലാഹുവിനുമാത്രം അവകാശപ്പെട്ട ഈ വിധികർത്തൃത്വാധികാരം മറ്റു വല്ലതിനും വകവെച്ചുകൊടുത്തുകൊണ്ടുള്ള അനുസരണമാണ് ഇബാദത്തും ശിർക്കും ആകുന്നത് എന്നാണ് ജമാഅത്തെ ഇസ്ലാമി പറഞ്ഞിട്ടുള്ളത്. അല്ലാതെ എല്ലാത്തരം അനുസരണവും ശിർക്കാണെന്നു് ജമാഅത്തു് പറഞ്ഞിട്ടില്ല. ഇല്ലാത്ത ആരോപണം ചുമത്തി ജമാഅത്തിനെ

നെ എതിർക്കുക എന്ന സ്ഥിരശീലം ഇവിടെയും പ്രവർത്തിച്ചു...” (ഇ.ഒ.സ.പ. പുതി. പേ- 276)

പ്രിയ വായനക്കാരേ, ഈ മഹാപണ്ഡിതൻ വീണ്ടും അസത്യം പറഞ്ഞിരിക്കയാണെന്ന് ഖേദപൂർവ്വം ഇവിടെ രേഖപ്പെടുത്തട്ടെ. നിയമ നിർമ്മാണാധികാരം വകവെച്ചുകൊടുക്കാതെയുള്ള അനുസരണവും ഇബാദത്താണെന്ന് ജമാ അത്തെ ഇസ്‌ലാമി ഒരു നൂറുവട്ടം പറഞ്ഞിട്ടുണ്ട്. അതിലേറെയും പറഞ്ഞിട്ടുണ്ട്. ആ പാപഭാരം ജമാഅത്ത് ഏറ്റെടുത്തേ പറ്റൂ. “കൈകഴുകാൻ” ശ്രമിക്കുന്നതുകൊണ്ടു ഫലമൊന്നുമില്ല. ചുർ ആനിന്റെയോ സുന്നത്തിന്റെയോ പിൻബലം പരിശോധിക്കാതെ ആരെങ്കിലും പറഞ്ഞത് തൊണ്ടതൊടാതെ വിഴുങ്ങുകയും, അപ്രമാദിതം കൽപിച്ച് അതേറ്റുപാടി നാടാകെ പ്രചരിപ്പിക്കുകയും ചെയ്തപ്പോൾ ഈ ലജ്ജാകരമായ പര്യവസാനത്തെക്കുറിച്ച് ഓർക്കണമായിരുന്നു. തങ്ങൾ അങ്ങനെ പറഞ്ഞിട്ടില്ലെന്ന് പറഞ്ഞ് ജമാഅത്തു മൗലവിമാർ ഇപ്പോൾ ‘കൈകഴുകാൻ’ ശ്രമിക്കുന്നത് കാണുവൾ സലഫികൾക്ക് ഒരു നിലക്കു സന്തോഷമുണ്ട്. കാരണം കാലാകാലങ്ങളിൽ സലഫികൾ എഴുതിയതിനും പ്രചരിപ്പിച്ചതിനും മതിയായ ഫലം കാണുന്നുവെന്നതിന് ‘അഥവാ ജമാഅത്ത് നേതൃത്വത്തിന് തങ്ങൾക്ക് പിണഞ്ഞിരിക്കുന്ന അബദ്ധം സുബോധ്യമായിരിക്കുന്നുവെന്നതിന് അത് തെളിവാണല്ലോ. എങ്കിലും - എന്നിട്ടും ദുരഭിമാനത്തിന്റെ ‘ഞാണിൻ മേൽ കളി’ തടരുന്നതിൽ ഖേദവും അമർഷവുമുണ്ട് എന്നും അതോടൊപ്പം ഇവിടെ കുറിക്കട്ടെ.

അല്ലാഹുവിനെ വിട്ടു പിശാചിനെ അനുസരിക്കുന്നത് ശിർക്കാണ് എന്ന് കെ.സി. ശക്തിയായി ‘ഇബാദത്ത് ഒരു സമഗ്രപഠന’ത്തിന്റെ പഴയ പതിപ്പിൽ വാദിച്ചിട്ടുണ്ട്. ജമാഅത്തെ ഇസ്‌ലാമി സ്ഥാപക അമീർ മുദ്ദൂദി അടക്കം പല ജമാഅത്ത് പണ്ഡിതന്മാരും ഈ വിതണ്ഡവാദം ഉന്നയിച്ചിട്ടുണ്ട്. ഏതാനും ഉദാഹരണങ്ങൾ താഴെ കൊടുക്കാം. കൂടാതെ ഗതികേടിൽപ്പെട്ട ഈ പണ്ഡിതന്റെ ദയനീയമായ ചില ‘പരിഷ്കരണ കൈക്രിയകളും’ ചൂണ്ടിക്കാണിക്കാം.

1. സൂറ: അൻആം-ലെ 121-ാം ആയത്തിനെ വ്യാഖ്യാനിച്ചുകൊണ്ട് കെ.സി. എഴുതി:

‘.... ഭക്ഷ്യകാര്യങ്ങൾ സംബന്ധിച്ച് ജാഹിലിയ്യാ കാലത്ത് നിങ്ങളിൽ കൂടികൊണ്ട ദുഷ്ടീലങ്ങളെല്ലാം മാറ്റിവെക്കുക, അവ നിലനിർത്താൻ പ്രേരിപ്പിക്കുന്ന പിശാചുക്കളെ വെടിയുക, നിങ്ങൾ എന്നിൽ വിശ്വസിക്കുന്നവരാണെങ്കിൽ, എന്നെ മാത്രം അനുസരിക്കുന്നവരാണെങ്കിൽ അതാണ് നിങ്ങൾ ചെയ്യേണ്ടത്. അതിനുസന്നദ്ധരാകാതെ ആ പിശാചു

ക്കളെത്തന്നെ അനുസരിക്കുകയാണെങ്കിൽ നിങ്ങൾ മുശ്‌രിക്കുകൾ തന്നെയാണ്. ഇതാണ് ശിക്ഷണങ്ങളുടെ താൽപര്യം...” (ഇ.ഒ.സ.പ.പഴ. പേ - 63, പുതി. പേ - 379)

ഇവിടെ ശിർക്കായിത്തീർന്ന അനുസരണം ഏതുതരത്തിൽപ്പെട്ടതാണ്? അല്ലാഹുവിനെ അനുസരിക്കാൻ സന്നദ്ധമാകാതെ പിശാചിനെ അനുസരിക്കുന്നതാണത്രെ ഇവിടെത്തെ ശിർക്കു! ഈ ശിർക്കിനെ - ഈ അനുസരണ ശിർക്കിനെ - ഏതുതരം അനുസരണത്തിലാണ് ജമാഅത്ത് ഉൾപ്പെടുത്തിയിട്ടുള്ളതെന്നറിയില്ല! ഭക്ഷ്യകാര്യങ്ങളിൽ ദുഷ്ടീലങ്ങൾ സ്വീകരിച്ചവർ വിധികർത്താധികാരം പിശാചിനാണെന്ന് വിശ്വസിച്ചിരുന്നുവെന്ന് ജമാഅത്തുകാർക്ക് വാദമുണ്ടോ?

2. അതേ ആയത്ത്‌തന്നെ വ്യാഖ്യാനിച്ചുകൊണ്ട് കെ.സി. പിന്നെയും എഴുതി:

“സംഗതി വളരെ വ്യക്തമാണ്. ഒരു വശത്ത് അല്ലാഹു ശവം ഹറാമാക്കുന്നു. മറുവശത്ത് പിശാചുക്കൾ അതിനെതിരെ ശവം തിന്നാനുപദേശിക്കുന്നു. അവിടെ അല്ലാഹുവിന്റെ കൽപന തള്ളി പിശാചുക്കളുടെ ഉപദേശം - ഹറാമാക്കിയത് ശരിയല്ല, അനുവദനീയം തന്നെയാണ് എന്ന ഉപദേശം - അംഗീകരിക്കുന്നു. ഇതിനെയാണ് അനുവദനീയം എന്ന വിശ്വാസത്തോടെ എന്നുപറഞ്ഞത്. ഇതുതന്നെയാണ് പിശാചുക്കളെ അനുസരിക്കുകയെന്നു പറഞ്ഞതും. അപ്പോൾ അനുസരണം തന്നെയാണ് ശിർക്കു!” (ഇ.ഒ.സ.പ.പഴ.പേ - 69)

ഈ ലേഖകൻ അടിവരയിട്ടിരിക്കുന്ന ഭാഗത്തിന് പുതിയ പതിപ്പിൽ കെ.സി. ‘ചില്ലറ’ ‘പരിഷ്കരണം’ വരുത്തിയിട്ടുണ്ട്. ഒരു വലിയ കാര്യം അതുമുഖേന മൗലവികളും സമാനചിന്താഗതിക്കാർക്കും സാധിച്ചുകിട്ടേണ്ടതുണ്ട്. അനുസരണശിർക്കിന്റെ വിശദീകരണം ‘കാടുകയറി’യപ്പോൾ അമിതമായിപ്പോയ വാചകങ്ങളുണ്ടാക്കിത്തീർത്ത പ്രശ്നങ്ങളിൽനിന്ന് ‘തടിയൂരണം’ എന്നതാണോ കാര്യം. സലഫി ആദർശത്തിനുമുന്നിൽ ജമാഅത്ത് നേതൃത്വത്തിന്റെ ദയനീയമായ കുറ്റസമ്മതമാണതെന്ന് മനസ്സിലാക്കാൻ വായനക്കാർക്ക് പ്രയാസമുണ്ടാവില്ലെന്ന് കരുതട്ടെ.

പഴയ പതിപ്പിൽ കെ.സി. എഴുതിയത്

“.... അപ്പോൾ അനുസരണം തന്നെയാണ് ശിർക്കു” (പേ - 69)

പുതിയ പതിപ്പിൽ കെ.സി. പരിഷ്കരിച്ചത്:

“.... അപ്പോൾ പിശാചിനെ വിധികർത്താവാക്കിക്കൊണ്ടുള്ള അനുസരണം തന്നെയാണ് ശിർക്കു.” (പേ - 383)

ഇവിടെ ‘അനുസരണ’ത്തിന് ‘വിധികർത്താവാക്കിക്കൊണ്ടുള്ള’ എന്ന

വിശേഷണം ചേർത്തപ്പോഴുള്ള അർത്ഥാന്തരം വ്യക്തമാണല്ലോ. അപ്പോൾ, 'അനുസരണത്തെ' 'വിധികർത്താവാക്കിക്കൊണ്ടുള്ള അനുസരണം' എന്നാക്കി പരിഷ്കരിച്ചതെന്തിന്? പഴയ വാചകത്തിലെ അബദ്ധ-അപകടങ്ങൾ ബോധ്യപ്പെടുത്തുകൊണ്ടുതന്നെ. എന്നിട്ടും ജമാഅത്ത് അങ്ങനെ പറഞ്ഞിട്ടില്ലെന്ന് ആണയിട്ടു കള്ളം പറയാൻ ഈ മഹാപണ്ഡിതൻ ഒരുങ്ങിപ്പുറപ്പെട്ടത് എന്തുകൊണ്ട്? എന്താണതിന്റെറയൊക്കെ അർത്ഥം? വായനക്കാർ വിലയിരുത്തിക്കൊള്ളുക. ജമാഅത്തു സുഹൃത്തുക്കൾ ഒരു കാര്യം കണ്ടുകൊണ്ടും അറിയുന്നത് നന്നു: ബുദ്ധി ജമാഅത്തെ ഇസ്ലാമിക്ക് പണയം കൊടുക്കാത്ത കേരളത്തിലെ സഹൃദയരായ സത്യാന്വേഷികൾക്ക് വിഷയം ബോധ്യമായിരിക്കുന്നു. ഇനിയും ഈ 'കള്ള ഹീലത്തുകൾ' തുടരുന്നത് മാനക്കേടാണ്.

ജമാ അത്ത് സാഹിത്യത്തിലൂടെ വായനാപര്യടനം നടത്തുന്നവർക്ക്, സലഫി പ്രസ്ഥാനവും ജമാഅത്തും തമ്മിൽ ഇബാദത്തു വിഷയത്തിലുള്ള അഭിപ്രായവ്യത്യാസം പഠിക്കാനും മനസ്സിലാക്കാനും ആഗ്രഹിക്കുന്ന സത്യാന്വേഷികൾക്ക്, അവർ ജമാഅത്ത് സാഹിത്യത്തിൽ നിന്നും ഉത്തരം അന്വേഷിക്കേണ്ട ചില ചോദ്യങ്ങൾ കൂടി കെ.സി. ഇവിടെ ഉയർത്തി വിട്ടിരിക്കുകയാണ്.

1. വിധികർത്തൃത്വം അഥവാ നിയമനിർമ്മാണാധികാരം വകവെച്ചുകൊടുക്കുക എന്നതിന്റെ വിവക്ഷയെന്ത്?

2. വിധികർത്തൃത്വം അഥവാ നിയമനിർമ്മാണാധികാരം അല്ലാഹുവിന് വകവെച്ചുകൊടുക്കുന്നത് ഏതു വിവക്ഷപ്രകാരമാണോ അതേ വിവക്ഷപ്രകാരം തന്നെയാണോ വിധികർത്തൃത്വം (അഥവാ നിയമനിർമ്മാണം) പിശാചിനും വകവെച്ചുകൊടുക്കുന്നത്? വല്ല വ്യത്യാസവുമുണ്ടോ? ഉണ്ടെങ്കിൽ അതെപ്രകാരമാണ്?

3. വിധികർത്തൃത്വം അഥവാ നിയമനിർമ്മാണാധികാരം പിശാചിനു വകവെച്ചുകൊടുത്തവരായിരുന്നോ മക്കാ മുശ്ശികുകൾ?

4. നിയമനിർമ്മാണാധികാരം പിശാചിനു വകവെച്ചു കൊടുത്ത വല്ല സമൂഹവും ഖുർആന്റെ അവതരണകാലത്തോ അതിനു മുൻപോ ഉണ്ടായിരുന്നോ? ഉണ്ടായിരുന്നെങ്കിൽ അവരാരു? അവരെപ്പറ്റി ഖുർആൻ എന്തുപറഞ്ഞു?

5. നിയമനിർമ്മാണാധികാരം പിശാചിനു വകവെച്ചുകൊടുക്കുന്ന വല്ല കക്ഷിയും ഇന്നു നിലവിലുണ്ടോ? ഉണ്ടെങ്കിൽ ആരാണവർ?

'വിധികർത്തൃത്വം വകവെച്ചുകൊണ്ടുള്ള' എന്ന വിശേഷണം നൽകി

'തരം തിരിക്കാത്ത' ശീർക്കുകുന്ന അനുസരണത്തെപ്പറ്റി ജമാഅത്തുകാർ ധാരാളം എഴുതിയിട്ടുണ്ടെന്നു പറഞ്ഞുവല്ലോ. ഉദാഹരണങ്ങൾ വീണ്ടും കാണുക.

3. "വ്യാഖ്യാതാക്കൾ അവരുടെ സാങ്കേതികഭാഷയിൽ സംസാരിച്ചതാണ് നാമിക്കേണ്ടത്. ഇതിലേതു വ്യാഖ്യാനമാണെങ്കിലും ഇവിടെ പ്രായോഗിക രംഗത്ത് സംഭവിക്കുന്നത് പിശാചുക്കളെ അനുസരിക്കുകയെന്നതുതന്നെയാണ്. രണ്ടിലൊന്നു മാത്രമേ പ്രായോഗികമായി അവർക്ക് ചെയ്യാനുള്ളൂ. ഒന്നുകിൽ അല്ലാഹുവിനെ അനുസരിക്കുക. അല്ലെങ്കിൽ പിശാചുക്കളെ അനുസരിക്കുക. മൂന്നാമതൊന്നില്ല. അപ്പോൾ ശീർക്കിനു കാരണം പിശാചുക്കളെ അനുസരിക്കുകയെന്നതുതന്നെയാണ്."

(ഇ.ഒ.സ.പ. പഴ. പേ. 69)

ഈ ലേഖകൻ അടിവരയിട്ടിരിക്കുന്ന ഭാഗം പുതിയ പതിപ്പിൽ മാലവി തിരുത്തിയിരിക്കുന്നു. അതിങ്ങനെയാണ്.

"അപ്പോൾ ശീർക്കിനു കാരണം അല്ലാഹുവിനെ വിട്ടു പിശാചുക്കളെ വിധികർത്താക്കളാക്കി അനുസരിക്കുകയെന്നത് തന്നെയാണ്." (ഇ.ഒ.സ.പ. പുതി - പേ - 383)

ഒന്നാം പതിപ്പിൽ 'പിശാചിനെ അനുസരിച്ചാൽ തന്നെ ശീർക്കായിത്തീർന്ന കാര്യം പുതിയ പതിപ്പിൽ, 'അല്ലാഹുവിനെ വിട്ടത്', 'പിശാചിനെ വിധികർത്താവാക്കൽ' എന്നീ രണ്ടു കാര്യങ്ങൾ കൂടിയുണ്ടായാലേ ശീർക്കാകൂ എന്നാണ് പറയുന്നത്. നാണംകെട്ട ഈ 'അഭ്യാസം' ഇനിയെങ്കിലും നിർത്തിക്കൂടേ മാലവിമാരേ.

4. സുറത്തുത്തൗബ 31-ാം ആയത്ത് വ്യാഖ്യാനിച്ചുകൊണ്ട് കെ.സി. പഴയ പതിപ്പിൽ എഴുതി:

"മിക്കവാറും എല്ലാ മുഹമ്മ്സികളും ഒരേ വ്യാഖ്യാനമാണിതിനു നൽകിയത്. അല്ലാഹുവിന്റെ നിയമങ്ങൾക്കെതിരെ പണ്ഡിത-പുരോഹിതരുടെ നിയമങ്ങൾ അനുസരിക്കുക എന്ന് തന്നെ. ഇതേ അനുസരണമാണ് ഇബാദത്താവുന്നത്. അതുകൊണ്ടുതന്നെ ശീർക്കുമായിത്തീരുന്നു. ലളിതമായ ഈ യാഥാർത്ഥ്യം മുൻവിധിയില്ലാത്തവർക്ക് എളുപ്പത്തിൽ ഗ്രഹിക്കാം. ഖുർആന്റെ നേർക്കു നേരെയുള്ള അർത്ഥമാണത്. തിരുമേനി വിശദമായി പഠിപ്പിച്ചുകൊടുത്തതും അതുതന്നെ. മുഹമ്മ്സികൾ മനസ്സിലാക്കിയതും മറ്റൊന്നല്ല. എന്നിട്ടും ചിലർക്ക് മനസ്സിലാകുന്നില്ലെങ്കിൽ!"

(ഇ.ഒ.സ.പ. പഴ. പേ. 72, 73)

Page
217

ലേഖകൻ അടിവരയിട്ടിരിക്കുന്ന ഭാഗം പുതിയ പതിപ്പിൽ കെ.സി. പരിഷ്കരിച്ചിരിക്കുന്നത് ഇങ്ങനെയാണ്.

“അല്ലാഹുവിന്റെ നിയമങ്ങൾക്കെതിരെ പണ്ഡിത-പുരോഹിതരുടെ നിയമങ്ങൾ അനുസരിക്കുക എന്തെന്നു. അവർക്ക് നിയമനിർമ്മാണാധികാരം വകവെച്ചുകൊടുത്തുകൊണ്ടുള്ള ഇതേ അനുസരണമാണ് ഇബാദത്താവുന്നതും...” (ഇ.ഒ.സ.പ.പുതി - പേ - 385)

വായനക്കാർ ശ്രദ്ധിക്കുക: പഴയ പതിപ്പിൽ കെ.സി. മുൻവിധിയില്ലാത്തവർക്കു എളുപ്പത്തിൽ ഗ്രഹിക്കാവുന്നതാണെന്നു പറഞ്ഞ, ഖുർആന്റെ നേർക്കുനേരെ അർത്ഥമെന്നുപറഞ്ഞ, തിരുമേനി വിശദമായി പഠിപ്പിച്ചുകൊടുത്തുവെന്നു പറഞ്ഞ, മുഹമ്മദിന്റേ മനസ്സിലാക്കിയതെന്നുപറഞ്ഞ ആ ലളിതയാഥാർത്ഥ്യമുണ്ടല്ലോ അതിൽ ‘മായം’ ചേർത്തിരിക്കുന്നു! മുൻ പതിപ്പിൽ അനുസരണം ശിർക്കാവാൻ ‘അല്ലാഹുവിനെതിരായാൽ’ മാത്രം മതിയായിരുന്നത് പുതിയപതിപ്പിൽ ‘നിയമനിർമ്മാണാധികാരം വകവെച്ചുകൊടുക്കുക’ എന്നൊരു കൃത്യം കൂടി ഉണ്ടായാലേ ശിർക്കാകൂ എന്നാണ് തിരുത്ത്. ‘അദ്യാസ്’ വീണ്ടും!!

‘നിയമനിർമ്മാണാധികാരം വകവെച്ചുകൊടുത്തുകൊണ്ടുള്ള’ എന്ന ഈ വിശേഷണം പുതിയ കണ്ടുപിടുത്തമാണെന്നും ‘തടി സലാമത്താക്കാൻ’ പിടിവളളിയാക്കിയതാണെന്നും വായനക്കാർ ഇതിനകം മനസ്സിലാക്കിക്കാണുമല്ലോ.

5. “പണ്ഡിത പുരോഹിതരെ അനുസരിച്ചതല്ല ശിർക്ക് എന്നു സ്ഥാപിക്കാനാണ് മൗലവി ശ്രമിച്ചത്. അതിനദ്ദേഹം ഒരു മുഖവുര ആദ്യമേ കെട്ടിപ്പുട്ടു. ‘മതസംബന്ധമായ നിയമനിർമ്മാണത്തിനുള്ള അധികാരം അല്ലാഹുവിനുമാത്രമാണ്. അതിൽ മറ്റു വല്ലവരേയും പങ്കുചേർക്കുകയെന്നത് ശിർക്കാകുന്നു. (ഇബാദത്തും ഇതാഅത്തും പേ - 49) ഇതാണ് ആ മുഖവുരയുടെ രത്നച്ചുരുക്കം. (അതിനു പറഞ്ഞ കാരണങ്ങൾ എന്തുതന്നെയാണെങ്കിലും ഇപ്പറഞ്ഞ സിദ്ധാന്തം ഒരു യാഥാർത്ഥ്യമായി നാം മുമ്പേ അംഗീകരിച്ചതാണെന്ന് മൗലവിക്കാശ്വസിക്കാം.) തുടർന്ന്, മൗലവി, മുഹമ്മദിന്റേ ഉദ്ധരിക്കാറുള്ള അദിയ്ത് സംഭവത്തിലേക്ക് നീങ്ങി. അല്ലാഹുവിന്റെ കൽപനക്കെതിരെ പണ്ഡിത-പുരോഹിതന്മാർ നിർമ്മിക്കുന്ന നിയമങ്ങൾ അനുസരിക്കുന്നതാണ് അവർക്കുള്ള ഇബാദത്ത് എന്ന് തിരുമേനി അഭിപ്രായപ്പെട്ടു പറഞ്ഞത് മൗലവിക്ക് അപ്പടി അംഗീകരിച്ചു കൂടല്ലോ.” (ഇ.ഒ.സ.പ.പഴ. പേ - 75, പുതി. പേ - 387)

മാന്യവായനക്കാർ ഈ ലേഖകൻ അടിവരയ്ക്കൊടുത്തഭാഗം സൂക്ഷ്മമായി ശ്രദ്ധിക്കുമല്ലോ. ഇവിടെ പഴയ പതിപ്പിൽ എഴുതിയതിൽ നിന്ന്

യാതൊരു വ്യത്യാസവും പുതിയ പരിഷ്കരിച്ച പതിപ്പിൽ വരുത്തിയിട്ടില്ല. മുൻ ഉദ്ധരണികളിൽ കണ്ടപോലെ ‘വിധികർത്തൃത്വം വകച്ചുകൊടുക്കുന്നതിനെപ്പറ്റി യാതൊരു പരാമർശവുമില്ല. ‘പണ്ഡിത-പുരോഹിതർക്ക് നിയമനിർമ്മാണാധികാരം വകവെച്ചു കൊടുത്തുകൊണ്ടുള്ള’ എന്ന വിശേഷണം ‘അനുസരണം’ - തോട് ഏച്ചുകെട്ടിയിട്ടുമില്ല. വിട്ടുപോയതായിരിക്കുമോ? അതോ വിട്ടുകളഞ്ഞതോ? വിട്ടുകളഞ്ഞതാവാനേ തരമുള്ളൂ. കാരണം കെ.പി. പറയുന്നത്:

“പണ്ഡിത-പുരോഹിതർക്ക് മതനിയമനിർമ്മാണാധികാരം വകവെച്ചുകൊടുത്തു കൊണ്ടുള്ള അനുസരണം ശിർക്കാണ്” എന്നാണ്. ഇതിനെ ഖണ്ഡിച്ചുകൊണ്ട് കെ.സി. ‘അത് ശരിയല്ല, പണ്ഡിത-പുരോഹിതർക്ക് നിയമനിർമ്മാണാധികാരം വകവെച്ചുകൊടുത്തുകൊണ്ടുള്ള അനുസരണമാണ് ശിർക്ക്’ എന്ന് തൊട്ടു പിറകെ എഴുതിയാൽ വായനക്കാർക്കു ‘പതികേട്’ തോന്നുകയും വളരെ എളുപ്പം മൗലവിയുടെ ‘തട്ടിപ്പ്’ മനസ്സിലാവുകയും ചെയ്തെങ്കിലോ? രക്ഷാകവചമാക്കിയ ‘പരിഷ്കൃതവിശേഷണം’ ഇവിടെ ‘ഫിറ്റ്’ല്ലാത്തതിനാൽ ഒഴിവാക്കുകതന്നെ. മൗലവി തീരുമാനിച്ചു. ഈ കളികൾക്കുശേഷവും സംശയം ബാക്കി: ഏതുതരം അനുസരണമാണ് ശിർക്ക്? എന്ന്.

6. “വല്ലാത്ത ആരാധനതന്നെ. കടുത്ത അക്രമിയും സ്വേച്ഛാധിപതിയുമായ ഭരണാധികാരിയെ ഗത്യന്തരമില്ലാതെ മനശ്ശാപത്തോടെ അനുസരിക്കുന്നതും ഇബാദത്തായെന്നോ? പ്രാർത്ഥനാമയം സമാശാപമയം!” (ഇ. ഒ.സ.പ.പഴ - പേ - 104, പുതി. പേ - 397) ഇവിടെ ഇബാദത്തായിത്തീർന്ന ‘അനുസരണം’ ഏതു തരമാണ്?

7. “ഫറോവ ഇസ്രാഇലിലൂടെ അടിമകളാക്കി, അവർ അവനെ അനുസരിച്ചു. (ഇത്രത്തോളം എല്ലാവരും യോജിക്കുന്നു). ഈ അവസ്ഥയെപ്പറ്റി ഫറോവ ‘വഖൗമുഹുമാ ലനാ ആബിദുൻ’ എന്നുപറഞ്ഞു. തബ്ബിയിയും മറ്റു പല മഹാത്താവും അനുസരണം എന്നുതന്നെ അതിനെ വിശദീകരിച്ചു.” (ഇ.ഒ.സ. പഴ: പേ. 107, പുതി. പേ - 399)

8. “ഇസ്രാ ഇസ്രാഇൽ അനുസരിക്കുക മാത്രമാണ് ചെയ്തിരുന്നത്. പക്ഷേ, ഫറോവ അതിനെ തനിക്കുള്ള ഇബാദത്താണെന്ന് വാദിച്ചു.” (ഇ.ഒ.സ. പ. പഴ. പേ- 107, പുതി - പഹേ - 399)

ചുരുക്കത്തിൽ നിയമനിർമ്മാണാധികാരം വകവെച്ചു കൊടുക്കാതെയുള്ള അനുസരണവും ഇബാദത്തും ശിർക്കും ആയിത്തീരുമെന്ന് ജമാഅത്ത് ശക്തിയായി വാദിച്ചിട്ടുണ്ടെന്നർത്ഥം. അങ്ങനെ വാദിച്ചിട്ടില്ലെന്ന് നിഷേധിച്ച കെ.സി.യുടെ തന്നെ വരികളാണ് നാം ഇതുവരെ ഉദ്ധരിച്ചത്. ഇനി സഹയാത്രികരുടെ അഭിപ്രായങ്ങളിൽ ചിലതും ഉദ്ധരിക്കാം.

9. മൗദുദി സാഹിബ് എഴുതുന്നു.

“അലം അഅ്ഹദ്..... ഇന്നഹു ലകും അദ്യുവ്വൻ മുബീൻ’ (ആദം സന്തതികളേ, നിങ്ങൾ പിശാചിന് ഇബാദത്ത് ചെയ്യരുത് എന്ന് ഞാൻ നിങ്ങളെ താക്കീത് ചെയ്തിരുന്നില്ലേ? കാരണം അവൻ നിങ്ങളുടെ പ്രത്യക്ഷശത്രുവാകുന്നു) 36:10

ലോകത്താരുംതന്നെ പിശാചിനെ ആരാധിക്കുന്നില്ല എന്ന കാര്യം സ്പഷ്ടമാണ്. മരിച്ച് എല്ലാവരും അവനെ ശപിക്കുകയും ഭർത്സിക്കുകയുമാണ് ചെയ്യുന്നത്. അതിനാൽ അന്ത്യദിനത്തിൽ അല്ലാഹുവിന്റെ ഭാഗത്തുനിന്ന് ആദം സന്തതികളുടെ മേൽ ചുമത്തപ്പെടുന്ന കുറ്റം അവർ പിശാചിനെ ആരാധിച്ചു എന്നതായിരിക്കില്ല. പിന്നെയോ അവർ പിശാച് പറഞ്ഞത് സ്വീകരിക്കുകയും അവന്റെ ശാസനകൾ അനുസരിക്കുകയും അവൻ ചൂണ്ടിക്കാണിച്ച മാർഗ്ഗങ്ങളിലൂടെ ചലിക്കുകയും ചെയ്തു എന്നതായിരിക്കും”. (ഖുർആനിലെ നാലു സാങ്കേതിക ശബ്ദങ്ങൾ പേജ് - 135) അടിവര ലേഖകന്റേത്) P. 82

10. മൗദുദി സാഹിബ് തന്നെ മറ്റൊരിടത്ത് പറയുന്നു:

“..... ഒരാൾ അല്ലാഹു അല്ലാത്തവരെ ദിവ്യത്വത്തിൽ പങ്കാളികളാക്കി സങ്കല്പിക്കുക എന്ന ഒരു രൂപം മാത്രമല്ല ശിർക്കിനുള്ളതെന്നും ദൈവത്തിന്റെ അനുമതി കൂടാതെയോ ദൈവികനിയമങ്ങൾക്ക് വിരുദ്ധമായോ അല്ലാഹു അല്ലാത്തവരെ പിൻപറ്റുന്നതും അനുസരിക്കുന്നതും ശിർക്കു തന്നെയാണെന്നും ഇങ്ങനെ പിൻപറ്റുന്നവരും അനുസരിക്കുന്നവരും തങ്ങൾ പിൻപറ്റുകയും അനുസരിക്കുകയും ചെയ്യുന്നവരെ ശപിച്ചുകൊണ്ടാണെങ്കിലും ഫലത്തിൽ ആ മാർഗ്ഗമാണ് സ്വീകരിക്കുന്നതെങ്കിൽ ഖുർആന്റെ വെളിച്ചത്തിൽ അവരെ അല്ലാഹുവിൽ പങ്കാളികളാക്കുകതന്നെയാണ് ചെയ്യുന്നതെന്നും ഇതിൽ നിന്നും വ്യക്തമായും ഗ്രഹിക്കാവുന്നതാണ്....” (തഫ്ഹീമുൽ ഖുർ ആൻ - വാ - 3- പേ - 439, 440) (14:22)

11. മൗദുദി സാഹിബ് തന്നെ വീണ്ടും പറയുന്നു.

“..... അല്ലാഹുവിന്റെ നിയമനിർദ്ദേശങ്ങളുപേക്ഷിച്ച് മറ്റു വല്ലവരുടെയും നിയമങ്ങളും മാർഗ്ഗനിർദ്ദേശങ്ങളും പിന്തുടരുന്നത് യഥാർത്ഥത്തിൽ അവരെ ദിവ്യത്വത്തിൽ അല്ലാഹുവിന്റെ പങ്കാളികളാക്കലാണ്. ആ മറ്റുള്ളവരെ ദൈവത്തിന്റെ പങ്കുകാരായി വാക്കുകൊണ്ടു സമ്മതിക്കട്ടെ സമ്മതിക്കാതിരിക്കട്ടെ. എന്നല്ല ആ പങ്കാളികളുടെ മേൽ ശാപപാർത്ഥന ചെയ്തുകൊണ്ടിരുന്നാൽ പോലും! അല്ലാഹുവിന്റെ ആജ്ഞകൾക്കെതിരെ അവരുടെ ആജ്ഞകൾ സ്വമനസ്സാ പിൻപറ്റുന്ന

മനുഷ്യൻ ദിവ്യത്വത്തിൽ പങ്കുചേർത്ത (ശിർക്കു ചെയ്ത) മഹാ പാതകിയാണ്. ഇവിടെ പിശാചുക്കൾക്ക് കീഴ്വണങ്ങുന്നവരുടെ കാര്യത്തിൽ ഇതാണ് സംഭവിച്ചിരിക്കുന്നത്. ലോകം മുഴുക്കെ പിശാചുക്കൾ ശപിക്കപ്പെടുന്നതായി നമുക്ക് കാണാം. പക്ഷേ, ഈ ശാപാധിക്ഷേപത്തോടൊപ്പം തന്നെ അവരുടെ ഹിതാനുവർത്തികളായി ജീവിക്കുന്നവരെല്ലാം ഫലത്തിൽ പിശാചുക്കളെ ദൈവത്തിൽ പങ്കുചേർത്തവരാണെന്ന് ഖർ ആൻ കുറ്റപ്പെടുത്തുന്നു....” (തഫ്ഹീമുൽഖുർ ആൻ - വാ - 3- പേ - 25, 26) 18: 50-54

12. മൗദുദി സാഹിബ് തന്നെ മറ്റൊരിടത്ത് പറയുന്നു:

“..... വിശ്വാസപരമായി ആരും പിശാചിനെ ദൈവത്തിൽ പങ്കുചേർക്കാറില്ലെന്ന കാര്യം എത്രയും വ്യക്തമാണ്. ആരും പിശാചിനെ ആരാധിക്കാറുമില്ല. എല്ലാവരും ശപിക്കുക മാത്രമേ ചെയ്യാറുള്ളൂ. എന്നാൽ അവനെ അനുസരിക്കുകയും അടിമപ്പെടുകയും അറിഞ്ഞോ അറിയാതെയോ പിൻപറ്റുകയും ചെയ്യാറുണ്ടെന്നത് ഒരു വാസ്തവമാണ്. അതിനെയോണിവിടെ ശിർക്ക് എന്ന പദം കൊണ്ട് വ്യവഹരിച്ചിരിക്കുന്നത്...” (തഫ്ഹീമുൽ ഖുർആൻ - വാ - 2 - പേ - 448, 450) (14: 22 ഖുബ്റാനം)

13. സദ്ദുദ്ദീൻ ഇസ്ലാഹി പറയുന്നു:

“അപ്പോൾ അവൻ പറഞ്ഞു: ഞങ്ങളെപ്പോലെയുള്ള രണ്ടു വ്യക്തികളുടെ വാക്കുകൾ ഞങ്ങൾ വിശ്വസിക്കുകയോ - അതും അവരുടെ സമുദായം ഞങ്ങളുടെ ആബിദുകളായിരിക്കുമ്പോൾ!” (മുഅ്മിനുൻ)

“ഇസ്രാ ഇൗൽ സന്തതികളെ ‘അബ്ദു’കളാക്കി വെച്ചു എന്നതാണ് നീ എന്നോട് എടുത്തുപറയുന്ന അനുഗ്രഹം” (ശുഅറാഅ്)

ഉപര്യുക്ത വാക്യങ്ങളിൽ നിന്ന് ഒരു കാര്യം സുതരാം വ്യക്തമാണ്; ഉദ്ദേശ്യവും തൃപ്തിയും നിരൂപാധികം അനുസരിക്കപ്പെടാൻ അർഹനാണെന്ന വിശ്വാസവും ഉണ്ടായാൽ മാത്രമല്ല അനുസരണം ഇബാദത്താ വുക; ഇഷ്ടത്തിനെതിരായിട്ടെങ്കിലും ഉദ്ദേശ്യത്തോടും ബോധത്തോടും ചോദ്യം കൂടാതെയുമുള്ള അനുസരണവും ഇബാദത്താണ്. ബനൂ ഇസ്രാഇലിന്റെ അടിമത്തത്തെ പിൻതുടരുന്നവർക്കുള്ള ഇബാദത്ത് എന്നാണ് വിശേഷിപ്പിച്ചിട്ടുള്ളത്. ഇസ്രാഇലുകൾക്ക് തങ്ങളുടെ ശോചനീയമായ അടിമത്തത്തിനെതിരിൽ ശബ്ദമുയർത്താൻ സാധിച്ചിരുന്നില്ലെങ്കിലും അവർ അതിനെ ഹൃദയപൂർവ്വം വെറുത്തിരുന്നു. അധികാരശക്തിയുടെ പ്രഭാവവും തങ്ങളുടെ നിസ്സഹായതയും കാരണമായി അവർക്ക് നിശ്ശബ്ദരായി ഫിർഓന്റെ അടിമത്തത്തിന്റെ നുകം വഹിക്കേണ്ടിവന്നു.

ഇതിൽനിന്നു പരമാധികാരം അവകാശപ്പെടുന്ന ഒരു ശക്തിയെ ഇഷ്ടത്തിനു വിരുദ്ധമായിട്ടാണെങ്കിലും ബോധത്തോടെ നിരൂപാധികം അനുസരിക്കൽ ഇബാദത്താണെന്നു സ്പഷ്ടമാകുന്നു.” ‘ഇസ്‌ലാം ഒറ്റനോട്ടത്തിൽ - പേ - 193) (ഇബാദത്ത് പണ്ഡിതന്മാരുടെ വീക്ഷണത്തിൽ - പേജ് 67, 68)

14. സദ്‌റുദ്ദീൻ ഇസ്‌ലാഹി വീണ്ടും പറയുന്നു:

“ആദം സന്തതികളേ, പിശാചിനു ഇബാദത്തു് ചെയ്യരുതെന്നു് നാം നിങ്ങളെ താക്കീത് ചെയ്തിട്ടില്ലെ? തീർച്ചയായും അവൻ നിങ്ങളുടെ പ്രത്യക്ഷ ശത്രുവാണ്. (യാസീൻ)

“വന്ദ്യപിതാവേ, പിശാചിനു് ഇബാദത്ത് ചെയ്യരുത്” (മർയം)

ഇബാദത്തിന്റെ മറ്റൊരു രൂപവും കൂടി ഈ വാക്യങ്ങളിൽനിന്നും വ്യക്തമാവുന്നു. അതായത് പരമമായ അനുസരണം ഇബാദത്തെന്നെ. പിശാച് ഇഷ്ടപ്പെടുന്ന വിശ്വാസങ്ങൾ വെച്ചുപുലർത്തുകയും പ്രവൃത്തികൾ ചെയ്യുകയും ചെയ്യുന്നവരാരും തന്നെ പ്രത്യക്ഷത്തിൽ അവനു് സാഷ്ടാംഗം ചെയ്യുന്നില്ല, അവനോട് പ്രാർത്ഥിക്കുന്നില്ല, അവനെ യജമാനനും മാർഗദർശകനുമായി കരുതുന്നില്ല, അവനോട് ഭക്ത്യാദരം പ്രകടിപ്പിക്കുന്നില്ല. മറിച്ച് എല്ലാവരും പിശാചിനെ തിന്മയുടെ മുർത്തിഭാവം എന്നുതന്നെയാണ് വിശ്വസിക്കുന്നത്. വെറുപ്പും ശാപവുമല്ലാതെ മറ്റൊന്നും അവർ പിശാചിനുവേണ്ടി കരുതിവെച്ചിട്ടുമില്ല. എന്നിട്ടും ഖുർആൻ അവർ പിശാചിനു ഇബാദത്തു ചെയ്യുന്നവരാണെന്നു പറയുന്നു. അനുസരിക്കണമെന്ന ഉദ്ദേശ്യമില്ലാതെയും തങ്ങളുടെ വിശ്വാസകർമ്മങ്ങൾ മറ്റൊരാളുടെ നിയമങ്ങൾക്കും ഇച്ഛയ്ക്കും അനുസൃതമാണെന്ന ബോധമില്ലാതെയാണെങ്കിലും പരമമായ അനുസരണം ഇബാദത്താണെന്നു ഇതിൽനിന്നു ഗ്രഹിക്കാം.” (ഇസ്‌ലാം ഒറ്റനോട്ടത്തിൽ പേ - 194) (ഇബാദത്ത് പണ്ഡിതന്മാരുടെ വീക്ഷണത്തിൽ പേ - 67, 680)

15. “പിശാചിനു ഇബാദത്ത് ചെയ്യരുത്”. അതായത് അവനെ അനുസരിക്കരുത് (മർയം)

വേറൊരു സ്ഥലത്ത് അല്ലാഹു പറയുന്നു:

പിശാചിനു ഇബാദത്ത് ചെയ്യരുതെന്നു് (യാസീൻ) അതായത് അവനെ അനുസരിക്കരുതെന്നു്. പിശാചിനെ ഇവിടെ ആരും പൂജിക്കുന്നില്ലെന്നു വ്യക്തമാണ്. എന്നാൽ പിശാചിന്റെ ഉപദേശങ്ങൾക്കനുസരിച്ച് പ്രവർത്തിക്കുകയും അവന്റെ ആജ്ഞകൾ അനുവർത്തിക്കുകയും ചെയ്യുന്നുണ്ട്. അതുതന്നെയാണ് അവനുള്ള ഇബാദത്ത്....” (ഇസ്‌ലാമിലെ ഇബാദത്ത് - പേ - 113)

16. “ആദം സന്തതികളേ, പിശാചിനു ഇബാദത്ത് (അനുസരണം) ചെയ്യരുത്; അവൻ നിങ്ങൾക്കു പ്രത്യക്ഷ ശത്രുവാണ് എന്നും (മുൻകൂട്ടിത്തന്നെ) നിങ്ങളെ താക്കീതു് ചെയ്തിട്ടില്ലെ?”

പിശാചിനെ ഇവിടെ ആരും ആരാധിക്കുന്നില്ല; മറിച്ച് അവനെ എല്ലാവരും വെറുക്കുകയും ശപിക്കുകയുമാണ് ചെയ്യുന്നത്. അതിനാൽ പുനരുത്ഥാനദിവസം ആദം സന്തതികളുടെമേൽ അല്ലാഹുവിങ്കൽ നിന്നും ചുമത്തപ്പെടുന്ന ഈ ‘കുറ്റപത്രം’ പിശാചിനെ ആരാധിച്ചുവെന്നായിരിക്കാൻ നിവൃത്തിയില്ല. എന്നാൽ മനുഷ്യൻ പിശാചിന്റെ ദുഷ്ടാസനകൾക്കു വഴിപ്പെട്ടു അല്ലാഹുവിന്റെ മാർഗത്തിൽനിന്നും വ്യതിചലിക്കുന്നു; അങ്ങനെ പിശാചിനു അനുസരണം കാണിക്കുന്നു. അതുകൊണ്ടു് ‘അനുസരണം’മെന്ന അർത്ഥത്തിലാണ് ഇവിടെ ഇബാദത്തിനെ ഉപയോഗിച്ചിരിക്കുന്നതെന്നു തീർച്ചയാണ്.....” (ഇസ്‌ലാമിലെ ഇബാദത്ത് - ടി. മുഹമ്മദ് സാഹിബ് പേ - 95, 96)

അനുസരണവും ആശയക്കുഴപ്പങ്ങളും

‘സലഫികൾ ഇല്ലാത്ത ആരോപണം ചുമത്തി ജമാഅത്തിനെ എതിർക്കുന്നു’വെന്ന കെ.സി.യുടെ ജൽപനത്തിന്റെ സ്ഥിതി വായനക്കാർക്കിപ്പോൾ ബോധ്യമായിക്കഴിഞ്ഞു. ഇല്ലാത്ത യാതൊരു ആരോപണവും ആരുടെ മേലും ചുമത്തുന്ന ദുഷ്ടീലം സലഫികൾ ഇന്നോളം സ്വീകരിച്ചിട്ടില്ല. എന്നാൽ, ജമാഅത്തു് ഉൾപ്പെടെയുള്ള, സലഫികളുടെ പ്രതിപക്ഷ കക്ഷികളാണ്, അവരുടെ പ്രത്യയശാസ്ത്രപരമായ അടിത്തറ തകരുന്നത് കാണുമ്പോൾ, അത്തരം ഹീനമായ അടവുകൾ പ്രയോഗിച്ചു നോക്കാറുള്ളത്. ഏതാനും ഉദാഹരണങ്ങൾ ഈ ലേഖനത്തിൽതന്നെ വായനക്കാർ കണ്ടുവല്ലോ ഇനി, ‘അനുസരണം’ എന്ന വാക്കുകൊണ്ടു ജമാഅത്ത് ഉയർത്തിവിട്ട കുറെ ആശയക്കുഴപ്പങ്ങൾ ശ്രദ്ധയിൽപ്പെടുത്തുകയാണ്. ആദ്യമേ പറയട്ടെ, ഉദ്ധരണികളുടെ ഏറ്റവും പ്രസക്തമായ ഭാഗം മാത്രമേ ഇവിടെ ഉദ്ധരിക്കാൻ സാധിക്കുകയുള്ളൂ: (ഇതുവരെ സ്വീകരിച്ച ശൈലിയും ഏറെക്കുറെ അങ്ങനെത്തന്നെ; വിശദമായി മനസ്സിലാക്കാനാഗ്രഹിക്കുന്നവർ പരാമ്യഷ്ടഗ്രന്ഥങ്ങൾ ഇത് വായിക്കുന്നതോടൊപ്പം മുഖിൽ നിവർത്തിവെക്കുക) അതുപോലെ, ഇനിപറയുന്ന പല കാര്യങ്ങളും ആവർത്തനമായിരിക്കാം; വീണ്ടും അതുദ്ധരിക്കാൻ സന്ദർഭം താൽപര്യപ്പെടുന്നുവെന്നുമാത്രം. തൽക്കാലം അറിഞ്ഞിരിക്കുക, വായനക്കാരിൽ നീരസം ജനിപ്പിക്കുന്ന വിരസമായ ഒരു ചർച്ചയായിപ്പോകുമോ ഇത് എന്നു ഈ ലേഖകൻ ആശങ്കിക്കുന്നതിനാൽ വളരെ സൂക്ഷ്മമായി ഉദ്ധരണികൾ വായിക്കാനും ഗ്രഹിക്കാനും അഭ്യർത്ഥിക്കുകയാണ്.

A. അനുസരണവും ഇനങ്ങളും:

കെ.സി. പറയുന്നു:

(a) “..... ആവട്ടെ, അനുസരണത്തിന്റെ ഒരിനമെങ്കിലും ശീർക്കും ഇബാദത്തുമെല്ലാമായെന്നാശ്വസിക്കാമോ?... (ഇ.ഒ.സ. പ. പഴ. പേ - 76, പുതി. പേ - 387) 280

(b) “..... ആരാധനാമേഖലക്കു പുറമെയുള്ള വിവിധതരം ഇബാദത്തുകളെയും ശീർക്കുകളെയും അതുവെളിച്ചത്തുകൊണ്ടുവന്നു. നിയമനിർമ്മാണ - വിധി വിലക്ക് - ഭരണ മേഖലകളിലെ ശീർക്കിനെ വിശേഷിച്ചും അതു ഉരുത്തിരിച്ചു കാട്ടി...” (ഇ.ഒ.സ. പു. പുതി. പേ - 20) 31

(c) “..... ഇസ്ലാമിൽ അംഗീകരിക്കപ്പെട്ട ഈ ആദർശത്തിന്റെ അടിസ്ഥാനത്തിലാണ് ചില അനുസരണങ്ങൾ ഇബാദത്തും ശീർക്കുമായിത്തീരുന്നുവെന്നു ജമാഅത്തെ ഇസ്ലാമി പറയുന്നത്....” (ഇ.ഒ.സ.പ. പുതി. പേ - 287)

അനുസരണത്തിന്റെ ഒന്നിലധികം ഇനങ്ങൾ ഇബാദത്തും ശീർക്കും ആയിത്തീരുന്നു അഥവാ ആരാധനാമേഖലക്കു പുറമെ വിവിധതരം ഇബാദത്തുകളും ശീർക്കുകളും ഉണ്ടായിത്തീരുന്നുണ്ടെന്ന് ജമാഅത്ത് വിശ്വസിക്കുന്നുവെന്നാണ് മേൽപ്രസ്താവനകളിൽ നിന്നു മനസ്സിലാക്കേണ്ടത്. ‘വിധികർത്തൃത്വം അഥവാ നിയമനിർമ്മാണം വകവെച്ചുകൊടുത്തുകൊണ്ടുള്ള അനുസരണമാണ് ഒരിനം, ബാക്കി ഇനങ്ങൾ ഏതെല്ലാമാണ്? കെ.സി. ഉത്തരം തരുന്നു:

“..... തൗഹീദിന്റെ പ്രധാനഘടകങ്ങളിലൊന്നായ ‘വിധികർത്തൃത്വം അല്ലാഹുവിനുമാത്രം’ എന്ന അടിസ്ഥാന പ്രമാണത്തെ ആസ്പദമാക്കിയാണ് അനുസരണത്തെപ്പറ്റി ജമാഅത്തെ ഇസ്ലാമി ചർച്ച ചെയ്യുന്നത്...” (ഇ.ഒ.സ.പ.പുതി. പേ - 311)

ഇവിടെ സൂക്ഷിച്ചു വായിച്ചാൽ വായനക്കാരനു ബോധ്യമാകും: a, b, c, എന്നീ ഉദ്ധരണികളോട് ഈ ഉദ്ധരണിവിരുദ്ധമാവുന്നുണ്ടെന്ന് a, b, c എന്നീ ഉദ്ധരണികൾ വ്യക്തമാക്കുന്നത് വിവിധതരം (ഒന്നിലധികം ഇനങ്ങൾ) അനുസരണങ്ങൾ ഇബാദത്തും ശീർക്കും ആയിത്തീരുന്നുണ്ടെന്നാണ്. ഈ ഉദ്ധരണിയിൽ പറയുന്നത്: അനുസരണത്തിലെ ഒരേ ഒരിനം മാത്രമേ - നിയമനിർമ്മാണം വകവെച്ചുകൊടുത്തുകൊണ്ടുള്ള അനുസരണം മാത്രമേ - ഇബാദത്തും ശീർക്കും ആയിത്തീരുന്നുള്ളൂവെന്നും രണ്ടും കെ.സി.തന്നെ പറയുന്നതാണ്. വായനക്കാർ ആശയക്കുഴപ്പത്തിൽ പാവാം വായനക്കാരൻ!

ഇനിയും ചില സന്ദേഹങ്ങൾ കൂടിയുണ്ട്: ‘നിരുപാധികാനുസരണം’

‘പരമമായ അനുസരണം’, ‘സമ്പൂർണ്ണാനുസരണം’, ‘സ്വതന്ത്രമായ അനുസരണം’, ‘കടിഞ്ഞാൺവിട്ട അനുസരണം’, ‘ചോദ്യം കൂടാതെയുള്ള അനുസരണം’, ‘അല്ലാഹുവിനെ വിട്ടുകൊണ്ടുള്ള അനുസരണം’, ‘അല്ലാഹുവിനെതിരിലുള്ള അനുസരണം’, എന്നിങ്ങനെ അനുസരണത്തെ ജമാഅത്ത് സാഹിത്യത്തിൽ വിശേഷിപ്പിച്ചുകാണാറുണ്ടല്ലോ? അതൊക്കെ അനുസരണത്തിന്റെ വേറെ വേറെ ഇനങ്ങളും തരങ്ങളുമൊക്കെ ആയിരിക്കുമോ? കെ.സി. ഉത്തരം തരുന്നു:

“പിശാചിന്നോ, ദേഹേച്ഛക്കോ, താഗൂത്തിനോ മറ്റുവല്ലതിനോ ഉള്ള അനുസരണം, അല്ലാഹുവിനു മാത്രമുള്ള വിധികർത്തൃത്വം അവയ്ക്കു വകവെച്ചു കൊടുത്തുകൊണ്ടാണെങ്കിൽ, അതു ഇബാദത്തും അതുവഴി ശീർക്കുമായിത്തീരുന്നുവെന്നാണ് ജമാഅത്തിന്റെ വാദം. ‘പരമമായ’, ‘നിരുപാധികമായ’, ‘അല്ലാഹുവിനെ അവഗണിച്ചുകൊണ്ടുള്ള’, ‘സ്വതന്ത്രമായ’, എന്നൊക്കെ അനുസരണത്തെ വിശേഷിപ്പിക്കുമ്പോഴുള്ള ഉദ്ദേശ്യം അതാണ്.....” (ഇ. ഒ.സ.പ.പു. പേ. 311)

അനുസരണത്തെപ്പറ്റിയുള്ള നീണ്ടകാലത്തെ ‘ദുരുഹത്കൾക്കും’ ‘സന്ദേഹങ്ങൾക്കും’ വിരാമമിട്ടുകൊണ്ട്, വളരെ വൈകിയാണെങ്കിലും, ഉദ്ദേശ്യം വ്യക്തമാക്കിയത് ഏതായാലും നന്നായി! കഴിഞ്ഞ അൻപതു വർഷക്കാലത്തിനിടക്ക് ‘അനുസരണം’ വിശദീകരിക്കാൻ അവിടവിടെയായി എഴുതിപ്പിടിപ്പിച്ച വാചകങ്ങൾക്ക് ഇപ്പോഴെങ്കിലും ഒരു അന്തിമ വിശദീകരണമായല്ലോ! ഹാവു. ഇനിയും ഈ വഴിക്കു പുതിയ പുതിയ വിശേഷണങ്ങളുമായി കടന്നുവരുന്ന പിൻഗാമികൾക്ക് ‘മുൻകൂർ ജാമ്യ’വുമായി: ആട്ടെ, കെ.സി. പറഞ്ഞതിന്റെ ചുരുക്കം:

ഇബാദത്തും ശീർക്കും ആയിത്തീരുന്ന അനുസരണം = ‘വിധികർത്തൃത്വം അഥവാ നിയമനിർമ്മാണാധികാരം വകവെച്ചുകൊടുത്തുകൊണ്ടുള്ള അനുസരണം.’

വിശദീകരിച്ചാൽ:

‘നിരുപാധികാനുസരണം’ = നിയമനിർമ്മാണാധികാരം വകവെച്ചുകൊടുത്തുകൊണ്ടുള്ള അനുസരണം.

‘പരമമായ അനുസരണം’ = നിയമനിർമ്മാണാധികാരം വകവെച്ചുകൊടുത്തുകൊണ്ടുള്ള അനുസരണം

‘സ്വതന്ത്രമായ അനുസരണം’ = നിയമനിർമ്മാണാധികാരം വകവെച്ചുകൊടുത്തുകൊണ്ടുള്ള അനുസരണം.

‘കടിഞ്ഞാൺവിട്ട അനുസരണം’ = നിയമനിർമ്മാണാധികാരം വകവെച്ചുകൊടുത്തുകൊണ്ടുള്ള അനുസരണം.

അല്ലാഹുവിനെ അവഗണിച്ചു = വിധികർത്താമ വകവെച്ചുകൊടുത്തു കൊണ്ടുള്ള അനുസരണം കൊണ്ടുള്ള അനുസരണം.

നൂതനവിശേഷണം + നിയമനിർമ്മാണാധികാരം വകവെച്ചു അനുസരണം - കൊടുത്തുകൊണ്ടുള്ള അനുസരണം.

അതായത് മുൻചൊന്നപോലെ, ഒരേ ഒരനുസരണം - നിയമനിർമ്മാണാധികാരം വകവെച്ചുകൊടുത്തുകൊണ്ടുള്ള അനുസരണം - മാത്രമേ ഇബാദത്തും ശിർക്കുമായി ജമാഅത്ത് മനസ്സിലാക്കുന്നുള്ളൂ!

അപ്പോൾ, 'ചില അനുസരണങ്ങൾ' 'അനുസരണത്തിൽ ഒരിനമെങ്കിലും' എന്നൊക്കെ എഴുതിയതോ? അവ്യക്തത!

പ്രശ്നം തീർന്നിട്ടില്ല. ഒരാളുടെ അനുസരണം പരമമാകുന്നതെപ്പോൾ? നിരൂപാധികമാകുന്നതെപ്പോൾ? സ്വതന്ത്രമാകുന്നതെപ്പോൾ? കടഞ്ഞാൻ വിട്ട അനുസരണമാകുന്നതെപ്പോൾ?..... വിശദീകരണമുണ്ട്. നമുക്ക് വായിക്കാം:

‘പരമ’ത്തെക്കുറിച്ച് കെ.സി.യുടെ അഭിപ്രായം.

പ്രമമായ വിധേയത്വം, ഉപാധിയില്ലാത്ത അനുസരണം, പൂർണ്ണമായ അടിമത്തം എന്നൊക്കെ ഇവിടെ പറയുമ്പോൾ 'പരമമായ', 'ഉപാധിയില്ലാത്ത', 'പൂർണ്ണമായ' എന്നെല്ലാമുള്ള വിശേഷണങ്ങൾ വിധേയത്വം, അടിമത്തം, അനുസരണം എന്നിവയുടെ ഗുണത്തെ (ക്വാളിറ്റി) ആസ്പദമാക്കി പറയപ്പെട്ടതല്ല. അതായതു അങ്ങേയറ്റം ശക്തിപ്പെട്ട പരമകാഷ്ഠ പ്രാപിച്ച വിധേയത്വം, അനുസരണം, അടിമത്തം എന്നുദ്ദേശിക്കപ്പെട്ടിട്ടില്ല. മറിച്ച് ആർക്കൊന്നോ വിധേയത്വം മുതലായവ അർപ്പിക്കുന്നത് ആ ശക്തി തന്നെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം പരമമാണ്, ഉപാധിയില്ലാത്തതാണ്, പൂർണ്ണമാണ്, അതായത് അതിനപ്പുറം മറ്റൊരു ശക്തിയെ പരിഗണിക്കാൻ താൻ തയ്യാറല്ല, അതാവശ്യമാണെന്നു കരുതുന്നുമില്ല, എന്ന അർത്ഥത്തിലാണ് അത് പറയപ്പെട്ടിട്ടുള്ളത്..." (ഇ.ഒ.സ.പ. പഴ. പേ. 150, പുതി. പേ - 423, 424) കെ.സി.യുടെ ഈ വിശദീകരണപ്രകാരം 'പിശാചിനുള്ള ഇബാദത്ത്' എങ്ങനെയാവണം?

(1) അനുസരണം അർപ്പിക്കപ്പെടുന്ന ശക്തി അഥവാ 'പിശാച്' അനുസരിക്കുന്നവനെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം 'പരമ'വും, 'ഉപാധിയില്ലാത്തതും', 'പൂർണ്ണവു'മാകണം! പിശാചിനെ ഈ നിലക്ക് അനുസരിക്കുന്നവല്ല 'മണ്ണുണ്ണി'യെങ്കിലും ഈ ദുനിയാവിലുണ്ടാവുമോ!

(2) 'പിശാച്' എന്ന ശക്തിക്കപ്പുറം മറ്റൊരു ശക്തിയെ പരിഗണിക്കാൻ അനുസരിക്കുന്നവൻ തയ്യാറാകരുത്. പോരാ അത് ആവശ്യമാണെന്നു കരുതുകയുമരുത്. പിശാചിനെ ഈ നിലക്ക് അനുസരിക്കുന്ന ആരെ

ങ്കിലും ഈ ദുനിയാവിലുണ്ടാവുമോ?

ഉത്തരം മൗലാനാ സദ്ദുദ്ദീൻ ഇസ്ലാഹി പറയുന്നു.

സുറത്തുയാസീനിലെ 60-ാം സൂക്തം, 'അലം അഅ്ഹദ്..... അറുപ്പൻ മുബീൻ' - സുറത്തു മർയം - 44 എന്നീ സൂക്തങ്ങൾ വ്യാഖ്യാനിച്ചുകൊണ്ട് അദ്ദേഹം പറയുന്നു:

"ഇബാദത്തിന്റെ മറ്റൊരു രൂപംകൂടി ഈ വാക്യങ്ങളിൽനിന്നു വ്യക്തമാവുന്നു. പിശാച് ഇഷ്ടപ്പെടുന്ന വിശ്വാസങ്ങൾ വെച്ചുപുലർത്തുകയും പ്രവൃത്തികൾ ചെയ്തുകയും ചെയ്യുന്നവരാരും തന്നെ പ്രത്യക്ഷത്തിൽ അവന് സാഷ്ടാംഗം ചെയ്യുന്നില്ല, അവനോട് പ്രാർത്ഥിക്കുന്നില്ല, അവനെ യജമാനനും മാർഗദർശകനുമായി കരുതുന്നില്ല, അവനോടു ഭക്ത്യാദരം പ്രകടിപ്പിക്കുന്നില്ല. മറിച്ച് എല്ലാവരും പിശാചിനെ തിന്മയുടെ മുർത്തിഭാവം എന്നുതന്നെയാണ് വിശ്വസിക്കുന്നത്. വെറുപ്പും ശാപവുമല്ലാതെ മറ്റൊന്നും അവർ പിശാചിനുവേണ്ടി കരുതിവെച്ചിട്ടുമില്ല. എന്നിട്ടും ഖുർആൻ അവർ പിശാചിനു ഇബാദത്ത് ചെയ്യുന്നവരാണെന്നു പറയുന്നു. അനുസരിക്കണമെന്ന ഉദ്ദേശ്യമില്ലാതെയും തങ്ങളുടെ വിശ്വാസകർമ്മങ്ങൾ മറ്റൊരാളുടെ നിയമങ്ങൾക്കും ഇച്ഛക്കും അനുസൃതമാണെന്ന ബോധമില്ലാതെയാണെങ്കിലും പരമമായ അനുസരണം ഇബാദത്താണെന്നു ഇതിൽനിന്നു ഗ്രഹിക്കാം" (ഇസ്ലാം ഒറ്റനോട്ടത്തിൽ പേ - 194)

ഒരാൾ,

(1) പിശാചിനെ തിന്മയുടെ മുർത്തിഭാവം എന്നുതന്നെ വിശ്വസിക്കുന്നു.

(2) വെറുക്കുന്നു.

(3) ശപിക്കുന്നു.

(4) സാഷ്ടാംഗം ചെയ്യുന്നില്ല.

(5) പ്രാർത്ഥിക്കുന്നില്ല.

(6) ഭക്ത്യാദരം പ്രകടിപ്പിക്കുന്നില്ല.

(7) അനുസരിക്കണമെന്ന ഉദ്ദേശ്യമില്ല.

(8) പിശാചിന്റെ ഇച്ഛക്കും നിയമങ്ങൾക്കും വിധേയനാകുന്നുവെന്നു ബോധവുമില്ല.

എന്നിട്ടും 'പരമമായ അനുസരണം' നടക്കുന്നുണ്ടത്രെ!

ജമാഅത്തു സഹോദരാ, പറയൂ: ഞങ്ങൾ ഏതുവിശദീകരണമാണ് സ്വീകരിക്കേണ്ടത്? മൗലാനാമർ ഈ വിധം വിശദീകരിച്ച് ആശയക്കുഴപ്പം

പ്പം സൃഷ്ടിച്ചുവെന്നേ ഞങ്ങൾ പറഞ്ഞിട്ടുള്ളൂ. ദുരഭിമാനം ഒഴിവാക്കി 'പാപഭാരം' ഏറ്റെടുത്തു 'കുന്ദസരിക്ക്'ലാണ് ബുദ്ധി.

'പരമമായ അനുസരണം' കെ.സി വിശദീകരിച്ചതുപ്രകാരം ഇസ്രാഇൽ സന്തതികൾ ഫിർഔനു് അർപ്പിച്ചുവെന്നു പറയുന്ന 'ഇബ്രാദത്ത്' എങ്ങനെയാവണം?

(1) അനുസരണം അർപ്പിക്കപ്പെടുന്ന ശക്തി അഥവാ 'ഫറോവ' അനുസരിക്കുന്ന ഇസ്രാഇൽക്കാരെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം 'പരമവും', 'ഉപാധിയില്ലാത്തതും', 'പൂർണ്ണവും'മാകണം! അങ്ങനെ ആയിരുന്നുവോ?!

(2) 'ഫറോവ' എന്ന ശക്തിക്കപ്പുറം മറ്റൊരു ശക്തിയെ പരിഗണിക്കാൻ തയ്യാറാകാത്തവരാകണം ഇസ്രാഇൽ സന്തതികൾ; പോരാ; അതാവശ്യമാണെന്ന് കരുതാത്തവരുമാകണം!

അങ്ങനെയായിരുന്നുവോ?

ഉത്തരം മൗലാനാ സദ്റുദ്ദീൻ ഇസ്ലാഹി പറയുന്നു:

സുറത്തു മുഅ്മിനൂൻ - 47, 'ശുഅറാഅ - 22 എന്നീ സൂക്തങ്ങൾ വിശദീകരിച്ചുകൊണ്ട് അദ്ദേഹം പറയുന്നു:

"ഉപരൂപ വാക്യങ്ങളിൽനിന്ന് ഒരു കാര്യം സുതരാം വ്യക്തമാണ്: ഉദ്ദേശ്യവും തൃപ്തിയും നിരുപാധികം അനുസരിക്കപ്പെടാൻ അർഹനാണെന്ന വിശ്വാസവും ഉണ്ടായാൽ മാത്രമല്ല അനുസരണം ഇബ്രാദത്താ വുക; ഇഷ്ടത്തിനെതിരായിട്ടെങ്കിലും ഉദ്ദേശ്യത്തോടും ബോധത്തോടും ചോദ്യം കൂടാതെയുമുള്ള അനുസരണവും ഇബ്രാദത്താണ്. ബനൂഇസ്രാഇലിന്റെ അടിമത്തത്തെ ഖിബ്ദികൾക്കുള്ള ഇബ്രാദത്ത് എന്നാണ് വിശേഷിപ്പിച്ചിട്ടുള്ളത്. ഇസ്രാഇൽക്കാരെ തങ്ങളുടെ ശോചനീയമായ അടിമത്തത്തിനെതിരിൽ ശബ്ദമുയർത്താൻ സാധിച്ചിരുന്നില്ലെങ്കിലും അവർ അതിനെ ഹൃദയപൂർവ്വം വെറുത്തിരുന്നു. അധികാരശക്തിയുടെ പ്രഭാവവും തങ്ങളുടെ നിസ്സഹായതയും കാരണമായി അവർക്ക് നിശ്ശബ്ദരായി ഫിർഔന്റെ അടിമത്തത്തിന്റെ നുകം വഹിക്കേണ്ടിവന്നു. ഇതിൽനിന്നു പരമാധികാരം അവകാശപ്പെടുന്ന ഒരു ശക്തിയെ ഇഷ്ടത്തിനു വിരുദ്ധമായിട്ടാണെങ്കിലും ബോധത്തോടെ നിരുപാധികം അനുസരിക്കൽ 'ഇബ്രാദത്താ'ണെന്ന് സ്പഷ്ടമാകുന്നു". (ഇസ്ലാം ഒറ്റ നോട്ടത്തിൽ പേ - 193, 194)

ഇസ്രാഇൽക്കാരെ,

(1) 'ഫറോവ'യെ കടുത്ത സ്വേച്ഛാധിപതിയും അക്രമിയുമായി കാണുന്നു.

(2) അവർ അയാളെ ഹൃദയപൂർവ്വം വെറുക്കുന്നു.

(3) അവർക്ക് അയാളെ അനുസരിക്കണമെന്ന ഉദ്ദേശ്യമില്ല.

(4) അനുസരിക്കുന്നതിൽ ലവലേശം തൃപ്തിയില്ല.

(5) അയാൾ നിരുപാധികം അനുസരിക്കപ്പെടാൻ അർഹനാണെന്ന വിശ്വാസവുമില്ല.

എന്നിട്ടും ബോധത്തോടെ 'നിരുപാധികാനുസരണം' നടക്കുന്നുണ്ടത്രെ!

ജമാഅത്തു സഹോദരാ, പറയൂ, ഞങ്ങൾ ഏതുവിശദീകരണമാണ് സ്വീകരിക്കേണ്ടത്? ഏതാണ് ശരി? ഏതാണ് തെറ്റ്? എവിടെയാണ് 'പതികേട്'? ആർക്കാണ് അബദ്ധം പിണഞ്ഞത്? സദ്റുദ്ദീൻ ഇസ്ലാഹി, പറയുന്നത് 'പരമമായ അനുസരണവും' 'നിരുപാധികാനുസരണവും' വേറെ വേറേയെന്നു്? കെ.സി. കളവുപറയുന്നുവോ? വായനക്കാർക്കുംവിലയിരുത്താം.

C. നിരുപാധികാനുസരണവും ഗുലുമാലുകളും

ഇടവും വലവും നോക്കാതെ മൗദുദി പറഞ്ഞതേറ്റുപാടിയ ജമാഅത്ത് അനുസരണത്തെപ്പറ്റി ഒരിടത്ത് ഇങ്ങനെ എഴുതി:

"സാധാരണ 'അനുസരണം' എന്ന് മലയാളത്തിൽ പറയുമ്പോഴുണ്ടാവുന്ന അർത്ഥമല്ല 'ഇതാഅത്ത്' എന്ന അറബി പദത്തിനുള്ളത്. അതിന്റെ ശരിയായ അർത്ഥം 'അങ്ങേയറ്റം താഴ്മയോടുകൂടിയ അനുസരണം' എന്നാണ്. സമ്പൂർണ്ണമായ അടിമത്തം എന്നതിന്റെയും അർത്ഥം ഇതുതന്നെയാണ്. അതിനാൽ ഇബ്രാദത്തിന്റെ അർത്ഥം സാക്ഷാൽ അടിമത്തമെന്നാണെന്നു സമ്മതിച്ചു കഴിഞ്ഞാൽപിന്നെ താഴ്മയോടുകൂടിയ അനുസരണമെന്നർത്ഥമുള്ള 'ഇതാഅത്ത്' ഇബ്രാദത്താണെന്നു സമ്മതിക്കേണ്ടതുണ്ട്." (ഇബ്രാദത്ത് - ഇസ്ലാമിൽ - സംശയങ്ങളും മറുപടിയും - പേ - 26 - അടിവര ലേഖകന്റേത്)

ഈ പ്രസ്താവനയിലൂടെ ജമാഅത്ത് പറഞ്ഞു:

1. 'ഇതാഅത്ത്' -ന്റെ അർത്ഥം (ശരിയായ അർത്ഥം) അനുസരണം എന്നല്ല എന്നു്

2. 'അങ്ങേയറ്റം താഴ്മയോടുകൂടി അനുസരണം' എന്നാണത്രെ ഇതാഅത്ത്-ന്റെ ശരിയായ അർത്ഥം!

3. സമ്പൂർണ്ണമായ അടിമത്തം എന്നുപറയുന്നതും ഇതുതന്നെ എന്നും. പ്രസ്തുത പുസ്തകത്തിന്റെ 34-ാം പേജിൽ നമുക്കു വായിക്കാം:

"താ അത്ത്" എന്ന അറബി ശബ്ദം താഴ്മയെന്ന മാനസികാവസ്ഥയില്ലാതെ ബാഹ്യമായ അനുസരണം എന്നതിനു് പ്രയോഗിക്കാറുണ്ട്. എന്നാൽ 'ബാഹ്യമായ അനുസരണം' എന്ന അർത്ഥത്തിൽ മാത്രം വ

രുന്ന താഅത്ത് ഇബാദത്തല്ല. അതു അല്ലാഹു അല്ലാത്തവർക്കു ചെയ്ത ശിർക്കുമല്ല.” (Ibid - 34)

ഗ്രന്ഥകാരൻ 26-ാം പേജിൽ ഒന്നാമതായി പറഞ്ഞ കാര്യം ഇവിടെ ദുർബലപ്പെടുത്തിയെന്നർത്ഥം! എങ്കിലും ഇദ്ദേഹം അടിമത്തവും അനുസരണവും ഒന്നാണെന്ന വാദക്കാരനാണ്. ആദ്യകാല ജമാഅത്ത് നേതാക്കളിൽ ചിലർ ആ വാദക്കാരാണത്രെ! അമീൻ അഹ്സൻ ഇസ്‌ലാഹി, ശിർക്കു് അഥവാ ബഹുദൈവതം എന്ന പുസ്തകത്തിൽ - പേ - 42 (1990) -ൽ പറയുന്നു:

“അല്ലാഹുവിനുള്ള അടിമവേലയുടെ താൽപര്യം അവനോടുമാത്രം അനുസരണം കാണിക്കുകയെന്നും”

ടി. മുഹമ്മദ് സാഹിബ് എഴുതിയത് ഇങ്ങനെയാണ്: “അനുസരണം കൂടാതെ അടിമത്തം വിഭാവനം ചെയ്യാൻ സാധ്യമല്ലാത്തതുകൊണ്ടായിരിക്കണം, വെറും അടിമവൃത്തിയെ മാത്രം കൽപിക്കാവുന്ന ഒരുദാഹരണം ഖുർആനിലെവിടെയും കാണാവുന്നതല്ല” (ഇസ്‌ലാമിലെ ഇബാദത്ത് - പേ.91)

‘നിരുപാധികാനുസരണ’ത്തിൽ ജമാഅത്തിന് നേരിടേണ്ടിവന്ന ഒരു ചോദ്യം പ്രവാചകനെ (സ) നിരുപാധികം അനുസരിക്കേണ്ടതില്ലേ? എന്നതാണ്. വിശദീകരണങ്ങളുണ്ടായി:

പ്രവാചകനെ നിരുപാധികം അനുസരിക്കണമെന്ന് ഇസ്‌ലാം ഒരിടത്തും പഠിപ്പിച്ചിട്ടില്ല... (ഇബാദത്ത് ഒരു ലഘുപരിചയം - പേജ് - 36)

റസൂലിനെയും ഉലുൽഅംറിനെയും അനുസരിക്കാൻ പറഞ്ഞത് ‘സോപാധികമാണ്’, ‘നിരുപാധികമല്ല’ എന്ന് സമർത്ഥിക്കാൻ വേറൊരിടത്ത് എഴുതിയതിങ്ങനെയാണ്:

“പ്രസ്തുത കൽപനയുൾക്കൊള്ളുന്ന ആയത്തുതന്നെ ഇതിന് പ്രസ് പഷ്ടമായ തെളിവാണ്.

“യാ അവ്വഹ വ ഉലിൽ അംരി മിൻകും. (നിസാഅ്-59)

വിശ്വസിച്ചവരേ, അല്ലാഹുവിനെ അനുസരിക്കുക. റസൂലിനെയും ഉലുൽ അംറിനെയും അനുസരിക്കുക.

“ഇവിടെ അതീത എന്ന ക്രിയ രണ്ടുതവണ പറഞ്ഞിരിക്കുന്നു. അല്ലാഹുവിനെ അനുസരിക്കുക എന്ന അർത്ഥത്തിൽ തന്നെയാണ് റസൂലിനെയും അനുസരിക്കാൻ കല്പിച്ചതെങ്കിൽ ഈ ആവർത്തനം ആവശ്യമില്ലായിരുന്നു. ഖുർആനിൽ അത്തരം ഭാഷാഭാഷം വരാവതല്ലല്ലോ.....” (ഇബാദത്ത് - ഇസ്‌ലാമിൽ - സംശയങ്ങളും മറുപടിയും - പേ - 30)

ഇപ്പറഞ്ഞ ‘ഭാഷാ ഭാഷം’ ഖുർആനിൽ പല സ്ഥലങ്ങളിലും വന്നിട്ടുള്ള കാര്യം പിന്നീട് തെളിയിക്കപ്പെട്ടു. (3:32, 132; 8:1; 8:20; 8:46 മുതലായവ നോക്കുക) എന്നാൽ അതു ഖുർആനിലെ ‘ഭാഷാഭാഷമല്ല’ തങ്ങളുടെ ‘നിർമ്മാരണഭാഷ’മാണെന്ന് തുറന്നുപറയാൻ ഇന്നുവരെ ഈ ബഹുമാന്യൻമാർ തുനിയാതിരുന്നത് ദുരഭിമാനം കാരണമോ അതോ ‘ഭാഷാഭാഷം’ തന്നെയെന്നു ഇപ്പോഴും കരുതുന്നത് കാരണമോ എന്ന് ഈ ലേഖകനിയില്ല. ഇങ്ങനെയൊക്കെയാണെങ്കിലും, ജമാഅത്ത് പ്രസ്താവിച്ചത് വലിയ അപരാധമായിപ്പോയി എന്നു കരുതിയവരെ സമാശ്വസിപ്പിക്കാനും ജമാഅത്തിനു കഴിഞ്ഞത് വലിയനേട്ടം തന്നെ:

“നിരുപാധികമായും നിർബന്ധമായും അനുസരിക്കേണ്ടത് അല്ലാഹുവിനെയും റസൂലിനെയും മാത്രമാണെന്നും, മറ്റുള്ളവരെ അനുസരിക്കുന്നത് അല്ലാഹുവിനോടും റസൂലിനോടുമുള്ള അനുസരണത്തിന്റെ കീഴിലും അതു നൽകുന്ന അനുവാദത്തിനുള്ളിലുമായിരിക്കണമെന്നുമുള്ള പാഠമാണ് ജമാഅത്ത് പഠിപ്പിക്കുന്നത്” (ജമാ അത്തെ ഇസ്‌ലാമിലക്ഷ്യം, പരിപാടി അബുല്ലൈസ് സാഹിബ്) പേജ് - 72)

“മുഹമ്മദ് നബി (സ) തിരുമേനിയിൽ നിന്നുള്ളതെന്നു തെളിഞ്ഞ എല്ലാ ശിക്ഷണ നിർദ്ദേശങ്ങളും നിരുപാധികമായി സ്വീകരിക്കുക” (ജമാ അത്തെ ഇസ്‌ലാമി ഭരണഘടന - പേ - 8)

അപ്പോൾ നിരുപാധികാനുസരണം എന്ന ഇബാദത്ത് നബി (സ)ക്കും അർപ്പിക്കണമെന്നോ ചുരുക്കത്തിൽ ജമാഅത്തു സാഹിത്യത്തിൽ ‘അനുസരണ’ത്തെ വിശദീകരിക്കാനെഴുതിയതത്രയും ‘അവ്യക്ത’മാണ്. ‘തുമ്പില്ലായ്മ’യാണ്. അർത്ഥശൂന്യമാണ്.

D അനുസരണ ശിർക്കിന്റെ ഗൗരവം

കെ.സി. പറയുന്നു:

“താഗൂത്തിന്റെ ശരിയായ താൽപര്യം ഗ്രഹിക്കാത്തപക്ഷം ഇന്നുലോകത്ത് നിലവിലുള്ള ഏറ്റവും കടുത്ത ശിർക്കും കുഹ്റും മനസ്സിലാക്കുവാൻ പ്രയാസം നേരിടുമെന്നുകൂടി ഇവിടെ ഓർമ്മിച്ചുകൊള്ളട്ടെ.” (ഈ.ഒ.സ.പ. പഴ. പേ-92, പു. പേ - 167)

ഇവിടെ മൗലവി സൂചിപ്പിക്കുന്നത് ‘അനുസരണ ശിർക്കി’നെ പറ്റിയാണ്. അദ്ദേഹത്തിന്റെ വീക്ഷണത്തിൽ ‘അനുസരണശിർക്കു്’ ലോകത്ത് നിലവിലുള്ള ‘ഏറ്റവും കടുത്ത ശിർക്കും’ ‘കുഹ്റുമാണ്.

എന്നാൽ ജമാഅത്തെ ഇസ്‌ലാമി സ്ഥാപകനായ മൗലാനാ മൗദൂദിയുടെ അഭിപ്രായം ഇതിൽനിന്നു വ്യത്യസ്തമാണ്. ശിഷ്യന്റെ ‘തീവ്രവാദ’

ത്തോട് അദ്ദേഹത്തിന് വിരോധമില്ല. അദ്ദേഹം എഴുതി.

“ഇവിടെ വിശ്വാസപരമായ ശിർക്കിനുപകരം ഒരു പ്രത്യേക തരം ശിർക്കിന് - കർമ്മപരമായ ശിർക്കിന് - തെളിവ് ലഭിക്കുന്നുണ്ട്. വിശ്വാസപരമായി ആരും പിശാചിനെ ദൈവത്തിൽ പങ്കുചേർക്കാറില്ലെന്ന കാര്യം എത്രയും വ്യക്തമാണ്. ആരും പിശാചിനെ ആരാധിക്കാറില്ല. എല്ലാവരും ശപിക്കുക മാത്രമേ ചെയ്യാറുള്ളൂ. എന്നാൽ അവനെ അനുസരിക്കുകയും അടിമപ്പെടുകയും അറിഞ്ഞാ അറിയാതെയോ പിൻപറ്റുകയും ചെയ്യാറുണ്ടെന്നത് ഒരു വാസ്തവമാണ്. അതിനെയാണിവിടെ ശിർക്ക് എന്നപദംകൊണ്ട് വ്യവഹരിച്ചിരിക്കുന്നത്. ഇവിടെ, അത് പിശാചിന്റെ വാക്കുണ്ടല്ലോ, അല്ലാഹു അതുചെയ്യുക മാത്രമല്ലേ ചെയ്തിട്ടുള്ളൂ എന്ന് വേണമെങ്കിൽ ഒരാൾക്ക് സംശയമുണ്ടാകാൻ അതിനു നമ്മുടെ മറുപടിയിലാണ്: ഒന്നാമതായി അത് തെറ്റാണെങ്കിൽ അല്ലാഹുതന്നെ അതിനെ നിഷേധിക്കും. രണ്ടാമതായി ഈ ഒരു സ്ഥലത്തുമാത്രമൊന്നുമല്ല കർമ്മപരമായ ശിർക്കിനെ സ്ഥിരപ്പെടുത്തുന്നത്. കഴിഞ്ഞ അദ്ധ്യായങ്ങളിലെല്ലാം അതിനു തെളിവുകൾ വന്നിട്ടുണ്ട്. ഇനിയും വരുന്നുണ്ട്. ഉദാഹരണമായി ജൂതരും ക്രിസ്ത്യാനികളും തങ്ങളുടെ പണ്ഡിത-പുരോഹിതന്മാരെ അല്ലാഹുവിനെകൂടാതെയുള്ള റബ്ബുകളായി വരിച്ചുവെന്ന ആരോപണം. (അത്താബ് - 31). ജാഹിലിയ്ക്കോ സമ്പ്രദായങ്ങൾ ഉണ്ടാക്കുന്നവരെക്കുറിച്ച് അല്ലാഹു പറഞ്ഞു: അവരെ പിൻപറ്റുന്നവർ അവരെ അല്ലാഹുവിൽ പങ്കുചേർക്കുകയാണ് ചെയ്യുന്നത്. (അൻആം - 137) ദേഹേച്ഛയ്ക്ക് അടിമപ്പെടുന്നവരെക്കുറിച്ച്, അവർ തങ്ങളുടെ സ്വേച്ഛയെ ഇലാഹാക്കുകയാണെന്ന പ്രസ്താവം (ഫുർഖാൻ 43). ധിക്കാരികളായ മനുഷ്യരെക്കുറിച്ച് അവർ പിശാചിന് ഇബാദത്ത് ചെയ്യുകയാണെന്ന വാദം (യാസീൻ - 60). മനുഷ്യ നിർമ്മിതമായ നിയമങ്ങൾ അനുസരിച്ച് നടക്കുന്നവരെ കുറിച്ച് അല്ലാഹു അല്ലാതെ ആരാണോ നിങ്ങൾക്കുവേണ്ടി നിയമം നിർമ്മിച്ചത് അവരെ നിങ്ങൾ അല്ലാഹുവിന്റെ പങ്കാളികളാക്കിയിരിക്കയാണെന്ന ആക്ഷേപം (ശുറാ-21) ഇതെല്ലാം മുകളിൽ പറഞ്ഞ കർമ്മപരമായ ശിർക്കിന്റെതന്നെ ഉദാഹരണങ്ങളല്ലേ? ഒരാൾ അല്ലാഹു അല്ലാത്തവരെ ദിവ്യത്വത്തിൽ പങ്കാളികളാക്കി സങ്കല്പിക്കുക എന്ന ഒരു രൂപം മാത്രമല്ല ശിർക്കിനുള്ളതെന്നും ദൈവത്തിന്റെ അനുമാതി കൂടാതെയോ ദൈവികനിയമങ്ങൾക്കു വിരുദ്ധമായോ അല്ലാഹു അല്ലാത്തവരെ പിൻപറ്റുന്നതും അനുസരിക്കുന്നതും ശിർക്കുതന്നെയാണെന്നും ഇങ്ങനെ പിൻപറ്റുന്നവരും അനുസരിക്കുന്നവരും തങ്ങൾ പിൻപറ്റുകയും അനുസരിക്കുകയും ചെയ്യുന്നവരെ ശപിച്ചുകൊണ്ടാണെങ്കിലും ഫലത്തിൽ ആ മാർഗ്ഗമാണ് സ്വീകരിക്കുന്നതെങ്കിൽ ഖുർആന്റെ വെളിച്ചത്തിൽ അവരെ അല്ലാഹുവിൽ

പങ്കാളികളാക്കുക തന്നെയാണ് ചെയ്യുന്നതെന്നും ഇതിൽ നിന്നു വ്യക്തമായും ഗ്രഹിക്കാവുന്നതാണ്. പക്ഷെ, നിയമപരമായി അവരുടെ വിധി വിശ്വാസപരമായി ശിർക്കുചെയ്യുന്നവരുടേത് തന്നെയായിരിക്കുകയില്ല” (തഫ്ഹീമുൽഖുർആൻ - വാ - 2- പേ - 448 - 450)

മൗദുദി പറയുന്ന ‘കർമ്മപരമായ ശിർക്കും’ കെ.സി. പറയുന്ന ‘അനുസരണ ശിർക്കും’ ഒന്നുതന്നെല്ലേ?

രണ്ടും ഒന്നാണ് എന്നാണുത്തരമെങ്കിൽ പ്രസ്തുത ശിർക്കിനെ മൗദുദി വിശ്വാസപരമായ ശിർക്കിനെക്കാൾ ലഘുവായിട്ടും കെ.സി. ഏറ്റവും കടുത്ത ശിർക്കും കുഹ്റുമായിട്ടും കാണുന്നത് എന്തുകൊണ്ട്? ആരുപറഞ്ഞതാണ് ശരി? ആരുപറഞ്ഞതാണ് തെറ്റ്?

‘കർമ്മപരമായ ശിർക്കും’ ‘അനുസരണശിർക്കും’ രണ്ടും രണ്ടാണെന്നാണ് ഉത്തരമെങ്കിൽ, ഒരേ ആയത്തുകൾ തന്നെ രണ്ടുപേർക്കും, രണ്ടുതരം ശിർക്കിനും തെളിവാകുന്നതെങ്ങനെ? ആയത്തുകളുടെ ആശയം മനസ്സിലാക്കുന്നതിൽ ആർക്കെങ്കിലും അബദ്ധം പറ്റിയോ? അതോ രണ്ടുപേർക്കും അബദ്ധം പറ്റിയോ? ആരുടെ വ്യാഖ്യാനമാണ് ശരി? ആരുടെ വ്യാഖ്യാനമാണ് തെറ്റ്? അതോ രണ്ടു വ്യാഖ്യാനവും ദുർവ്യാഖ്യാനമോ? അവ്യക്തവും പരസ്പര വിരുദ്ധവുമായ ഇത്തരം പ്രസ്താവനകൾ സാമാന്യ ബുദ്ധിക്ക് ഉൾക്കൊള്ളാൻ കഴിയുകയില്ല. സ്ഥലഫിക്സ്ക്ക്, ഏതായാലും, ഇതുൾക്കൊള്ളാൻ മനസ്സ് പാകപ്പെട്ടിട്ടില്ല.

E അനുസരണശിർക്കിലെ ‘കാണാപ്പുറങ്ങൾ’

പിശാചിനുള്ള അനുസരണം വിശദീകരിച്ച ജമാഅത്ത് സാഹിത്യങ്ങൾ, ‘പിശാചിനെ ലോകത്താലും ആരാധിക്കുന്നില്ല’ എന്നൊരു ‘നൂണ്’ ആവർത്തിച്ചാവർത്തിച്ചു പ്രസ്താവിച്ച് ‘സത്യ’മാക്കിത്തീർക്കാൻ കിണഞ്ഞുശ്രമിച്ചിട്ടുണ്ട്. (തഫ്ഹീമുൽഖുർആൻ വാ- 2 പേ.448 - 450, വാ - 3 പേ. 68, 69; ഖുർആനിലെ നാലു സാങ്കേതികപദങ്ങൾ പേ - 135, ഇസ്ലാമിലെ ഇബാദത്ത് - പേ. 92, 113; ഇസ്ലാം ഒറ്റനോട്ടത്തിൽ പേ 194 തുടങ്ങിയ സ്ഥലങ്ങൾ ഉദാഹരണം)

മനുഷ്യർ പിശാചിന് സാക്ഷാൽ ആരാധനതന്നെ അർപ്പിക്കുന്നുണ്ടെന്ന് വിശുദ്ധ ഖുർആൻ ഖണ്ഡിതമായി പറഞ്ഞിട്ടും ഈ പണ്ഡിതന്മാരുടെ ‘വിരുദ്ധ നിലപാട്’ വളരെ വിചിത്രം തന്നെ! എന്നാൽ തങ്ങൾ ശക്തിയായി നിഷേധിക്കുന്ന ഈ ‘പിശാചാരാധന’ ലോകത്ത് സംഭവിക്കുന്നുണ്ടെന്നു അംഗീകരിക്കുകയും സ്ഥാപിക്കുകയും ചെയ്യുന്ന വൈരുദ്ധ്യാത്മക നിലപാടാണ് അതിനേക്കാൾ വിചിത്രവും അൽഭുതകരവുമായിട്ടുള്ളത്! ഇബാദത്ത് ആരാധന എന്ന അർത്ഥത്തിൽ

പ്രയോഗിച്ചിട്ടുള്ള ഖുർആനിലെ ഉദാഹരണങ്ങൾ വിവരിക്കവെ, മൗദുദി സാഹിബ് പറഞ്ഞു:

(a) “(പക്ഷേ അവർ ജിന്നുകൾക്ക് ഇബാദത്തു് ചെയ്തിരുന്നു’ (സബ അ-41) അവരിലധികമാളുകളും അവയിൽ വിശ്വാസമുള്ളവരായിരുന്നു’) ഇവിടെ ജിന്നുകൾക്ക് ഇബാദത്തു് ചെയ്യുക എന്നതുകൊണ്ടുദ്ദേശിച്ചിട്ടുള്ളതെന്താണെന്നു് സൂറത്തുൽ ജിന്നിലെ ഈ വാക്യം വിശദീകരിക്കുന്നുണ്ട്.

‘മനുഷ്യരിൽ ചിലർ ജിന്നുകളിൽ ചിലരോട് അഭയം തേടിയിരുന്നു’ (ജിന്നു - 6)

ജിന്നുകൾക്ക് ഇബാദത്തു് ചെയ്യുക എന്നതുകൊണ്ടുദ്ദേശിച്ചിട്ടുള്ളത് അവരോടഭയമർത്ഥിക്കുകയും നാശനഷ്ടങ്ങളിൽ നിന്നു് രക്ഷതേടുകയും ചെയ്യുകയാണെന്നും അവരിൽ വിശ്വസിക്കുക എന്നതുകൊണ്ടു് വിവക്ഷിക്കുന്നത് രക്ഷയും അഭയവും നൽകാൻ കെല്പുള്ളവരാണ് അവരെന്നു് സങ്കല്പിക്കുകയാണെന്നും ഈ സൂക്തം വ്യക്തമാക്കുന്നു’.

(ഖുർആനിലെ നാലു സാങ്കേതിക ശബ്ദങ്ങൾ - പേ - 140)

(b) അമീൻ അഹ്സൻ ഇസ്ലാഹി പറയുന്നു:

“ഏതൊരർത്ഥത്തിൽ അല്ലാഹു ഉപകാരിയും ഉപദ്രവകാരിയും ആണെന്നു വിശ്വസിക്കേണ്ടതുണ്ടോ അതേ അർത്ഥത്തിൽത്തന്നെ ജിന്നുകളും ഉപകാരോപദ്രവങ്ങൾ ചെയ്യാൻ ശക്തരാണെന്ന് അറബികൾ വിശ്വസിച്ചിരുന്നു. ജിന്നുകൾ ആർക്കെങ്കിലും വല്ല നാശവും വരുത്തി വെക്കുകയാണെങ്കിൽ ലോകത്തൊരു ശക്തിക്കും അതു തടയുക സാധ്യമല്ലെന്നും, അവർ വല്ല ഗുണവും ചെയ്യുന്നപക്ഷം അവരുടെ കൈപിടിക്കാൻ ആരാലും സാധ്യമല്ലെന്നും അറബികൾ ധരിച്ചിരുന്നു.

“ആപത്തുകളും അത്യാഹിതങ്ങളും സംഭവിക്കുമ്പോൾ ജിന്നുകളോട് ആവലാതിപ്പെടുകയും അവരിൽ അഭയം തേടുകയും ചെയ്തുകയന്ന ശിർക്ക്പരമായ അനാചാരവും അന്ധവിശ്വാസവും അറബികളിൽ പ്രചാരം നേടിയ മഹാനാശബീജമായിരുന്നു.

“മനുഷ്യരിൽ ചിലർ ജിന്നുകളിൽ ചിലരോടു് അഭയം തേടിയിരുന്നു...”

“അദ്യശ്യമറിയാനുള്ള വ്യഗ്രതകൊണ്ടു് ജ്യോൽസ്യൻമാർ ജിന്നുകളെ സേവിക്കുകയും അതുമൂലമെന്ന മനുഷ്യരിൽ ഒരു വലിയ വിഭാഗത്തെക്കൊണ്ടു് മാറണം, മന്ത്രവാദം ജ്യോൽസ്യം തുടങ്ങിയ ക്ഷുദ്രവിദ്യകളിൽ വിശ്വസിപ്പിക്കുകയും ചെയ്തു...”

(ശിർക്കു് അഥവാ ബഹുഉദൈവത്തം.... 1990, പേ- 25 - 30)

(c) “..... കൂടാതെ ജനങ്ങൾ അല്ലാഹുവിനെ വിട്ടു തങ്ങളെ ആരാധിക്കണമെന്നും നിരൂപാധികമായി അനുസരിക്കണമെന്നും സ്വയം അഭിലഷിക്കുകയും അതിനായി പലതരം കൃതന്ത്രങ്ങളിലൂടെ അവരെ തങ്ങളുടെ പാട്ടിലാക്കുകയും ചെയ്ത ചില മനുഷ്യരും പിശാചുക്കളുമുണ്ടല്ലോ...” (കെ.സി. അബ്ദുല്ല മൗലവി പരലോകം ഖുർആനിൽ പേ - 130)

(d) ‘ചാത്തൻ, ഒരുവളെ ശൈത്താന്റെ തൽഭവമായിരിക്കാം മനുഷ്യരെ പലവിധത്തിൽ ഉപദ്രവിക്കുമെന്നു വിശ്വസിക്കപ്പെടുന്ന കുട്ടിച്ചാത്തന്മാരെയോ ഭൂതപ്രേതാദികൾപോലുള്ള മററു പൈശാചിക സങ്കല്പങ്ങളെയോ ചിലർ ആരാധിക്കാറുണ്ടെന്നതും ശരിയാണ്’ - (ഇബാദത്തു് ഒരു ലഘു പരിചയം പേ - 39)

അപ്പോൾ ഏതാണ് പരമമായ ശരി? പിശാചിനെ ആരും ആരാധിക്കുന്നില്ല എന്നതോ ചിലർ ആരാധിക്കുന്നുണ്ട് എന്നതോ?

മറ്റൊരു പ്രശ്നം കൂടി:

‘ഇലാഹ്’ എന്ന പദത്തെ ഭാഷാപ്രഥമനം നടത്തി മൗദുദി ഇങ്ങനെ സംഗ്രഹിച്ചു:

“ആരാധ്യനു് ‘ഇലാഹ്’ എന്ന പദം താഴെ പറയുന്ന വിഭാവനകളോടുകൂടിയാണ് പറയപ്പെട്ടതെന്നു് ഇപ്പോൾ വ്യക്തമായി: ആവശ്യപൂർത്തീകരണം, അഭയം നൽകൽ, മന്ദഃശാന്തിദാനം, ഔന്നത്യം, മേധാവിത്തം, ആവശ്യനിർവ്വഹണത്തിനും സംരക്ഷണത്തിനും അഭയദാനത്തിനും സാധിക്കുന്നവനാണെന്നു് പ്രതീക്ഷിക്കുവാൻ അർഹമായ കഴിവുകളുടെയും ഗുണങ്ങളുടെയും ഉടമയായിരിക്കുക, അവന്റെ വ്യക്തിത്വം നിഗൂഢമായിരിക്കുക, മനുഷ്യൻ അവന്റെ നേരെ അനുരാഗമുള്ളവനായിരിക്കുക”. (ഖുർആനിലെ നാലു സാങ്കേതിക ശബ്ദങ്ങൾ പേ - 14)

കുറച്ചുകൂടി കഴിഞ്ഞു് ‘ഇലാഹ്’ ന്റെ തികച്ചും വ്യത്യസ്തമായ ഒരാശയംകൂടി അദ്ദേഹം വെളിപ്പെടുത്തുന്നതിങ്ങനെയാണ്:

“..... പ്രത്യുത, അതിന്റെ ശാസന നിയമമായി അംഗീകരിക്കുക, അതിന്റെ ആജ്ഞയും നിരോധനവും അനുസരിക്കുക, അത്ഫലാലാക്കിയത് ഹലാലയും ഹറാമാക്കിയത് ഹറാമായും സമ്മതിച്ചു കൊടുക്കുക, അതിനു് സ്വയം ആജ്ഞാപിക്കാനും നിരോധിക്കാനും അധികാരമുണ്ടെന്നും, അംഗീകാരം തേടുകയോ അഭിപ്രായം ആരാധ്യകയോ ചെയ്യേണ്ട മറ്റൊരു ശക്തിയും അതിന്നുപരിയായി ഇല്ലെന്നും കരുതുക എന്ന അർത്ഥത്തിലാണ്” (ഖുർ ആനിലെ നാലു സാങ്കേതിക ശബ്ദങ്ങൾ പേ - 23, 24)

ഇലാഹ് - നെക്കുറിച്ച് മൗദുദി അവതരിപ്പിച്ച ഈ ആശയങ്ങളെ നാം ശരിയെന്നു സങ്കല്പിക്കുക. അതുപ്രകാരം പിശാചിനുള്ള 'ഇബാദത്ത്' ഒന്നു വിശദമായി മനസ്സിലാക്കാം.

1. ലോകത്താരും പിശാചിനെ 'ആരാധിക്കുന്നില്ല'
2. പക്ഷെ, 'ആരാധന' അല്ലാത്ത 'ഇബാദത്ത്' ചെയ്യുന്നുണ്ട്.
3. പിശാച് അത്തരം സന്ദർഭങ്ങളിൽ 'മഅ്ബൂദ്' അഥവാ 'ഇലാഹ്' ആയിത്തീരുന്നുണ്ട്.

'ഇലാഹി'ന്റെ മൗദുദിയൻ വ്യാഖ്യാനമനുസരിച്ച്

- (a) പിശാചാകുന്ന 'ഇലാഹ്' 'അഭയം നൽകുന്നവൻ' ആകണം.
- (b) പിശാചാകുന്ന 'ഇലാഹ്' മനുശാന്തി നൽകുന്നവൻ' ആകണം.
- (c) പിശാചാകുന്ന 'ഇലാഹ്' 'ഒന്നതും മഹത്തവവും മേധാവിത്വവുമുള്ളവനാ'കണം.
- (d) മനുഷ്യൻ പിശാചാകുന്ന 'ഇലാഹി'ന്റെ നേരെ അനുരാഗ (ഭക്തിമയമായ സ്നേഹം)മുള്ളവനായിരിക്കണം.
- (e) പിശാചാകുന്ന ഇലാഹ്-ന്റെ ശാസന നിയമമായി അംഗീകരിക്കണം.
- (f) പിശാചാകുന്ന 'ഇലാഹ്' ഹലാലാക്കിയത് ഹലാലായും ഹറാമാക്കിയത് ഹറാമായും സമ്മതിച്ചു കൊടുക്കണം.
- (g) പിശാചിന് സ്വയം ആജ്ഞാപിക്കാനും നിരോധിക്കാനും അധികാരമുണ്ടെന്ന് കരുതണം.
- (h) അംഗീകാരം തേടുകയോ അഭിപ്രായം ആരാധകയോ ചെയ്യേണ്ട, പിശാചല്ലാത്ത മറ്റൊരു ശക്തിയും, അവന്നുപരിയായി ഇല്ലെന്നും കരുതണം.

അതേസമയം മൗദുദിയും ശിഷ്യന്മാരും പറയുന്നു:

- (a) ലോകത്തെല്ലാവരും പിശാചിനെ വെറുക്കുന്നു;
- (b) ശപിക്കുന്നു;
- (c) ഭർത്സിക്കുന്നു;
- (d) ആട്ടികറ്റുന്നു;
- (e) തിന്മയുടെ മുർത്തീഭാവമെന്നു വിശ്വസിക്കുന്നു;
- (f) അവന് സാഷ്ടാംഗം ചെയ്യുന്നില്ല;
- (g) അവനോട് പ്രാർത്ഥിക്കുന്നില്ല;

- (h) ഭക്തി കാണിക്കുന്നില്ല;
- (i) ആദരവ് പ്രകടിപ്പിക്കുന്നില്ല;
- (j) അനുരാഗം (ഭക്തിമയമായ സ്നേഹം കാണിക്കുന്നില്ല);
- (k) അവനെ മാർഗദർശകനായി കരുതുന്നില്ല;

പിന്നെയോ

'പിശാചിന് ഇഷ്ടപ്പെട്ട വിശ്വാസങ്ങളും കർമ്മങ്ങളും സ്വീകരിച്ചുകൊണ്ട് ശിർക്കുചെയ്യുന്നു!' ഇത് മൗദുദിതന്നെ സമർത്ഥിച്ച് 'ഇലാഹ്' സങ്കല്പത്തിനു വിരുദ്ധമാണ്! അപ്പോൾ പരസ്പരം വൈരുദ്ധ്യം വളരെ വ്യക്തമാണ്; ആശയപാപ്പരത്വം വളരെ പ്രകടമാണ്! പിശാചിന് നിയമനിർമ്മാണാധികാരം വകവെച്ചുകൊടുക്കുന്ന പ്രശ്നമൊന്നും ഇവിടെയില്ല. ആ വക ന്യായീകരണങ്ങളൊന്നും ഇവിടെ ഹിറ്റാവുകയില്ല. ഗതികേടിൽപ്പെട്ടവരുടെ വെറും ജൽപനം മാത്രമായിരിക്കും അത്.

ഈ പുത്തൻ വ്യാഖ്യാനത്തിന്റെ പ്രസക്തി?

കെ.സി. പറയുന്നു:

"എന്റെ ഇഷ്ടമനുസരിച്ച് മാത്രമേ ഞാൻ നടക്കൂ, അതിനെതിരെ മറ്റാരുടെയും കൽപന അംഗീകരിക്കാൻ ഞാൻ തയ്യാറില്ല എന്നു ശരിക്കും ഒരാൾ ജീവിതത്തെ തന്റെ ഇച്ഛയ്ക്കു വിട്ടുകൊടുത്തിരിക്കയാണല്ലോ. ഇച്ഛയ്ക്കു പുറമെ മറ്റെല്ലാത്തിനെയും നിഷേധിച്ചതോടെ അദ്ദേഹത്തിന്റെ ആ വിട്ടുകൊടുക്കൽ പരമമായി. അതോടെ ഇച്ഛ അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഇലാഹും അതിന്റെ പ്രേരണയനുസരിച്ചുള്ള ജീവിതം അതിനുള്ള ഇബാദത്തും ആയിരിക്കുന്നു. അല്ലാഹുവിന്റെ കൽപനയാണ് അനുസരിക്കേണ്ടതെന്നു വിശ്വസിക്കുകയും അതിന്നുഗ്രഹിക്കുകയും ചെയ്യുന്ന ഒരാൾ ഇച്ഛയുടെ പ്രേരണയനുസരിച്ച് മദ്യപിച്ചാൽ അഥവാ മറ്റു വല്ലതും ചെയ്താൽ അതു ഇച്ഛയ്ക്കുള്ള ഇബാദത്താകുന്നില്ല. ഇച്ഛ ഇലാഹുമാകുന്നില്ല. കാരണം, പരമമായ അനുസരണമല്ല ഇവിടെ സംഭവിക്കുന്നത്. പരമമായി അനുസരിക്കേണ്ടത് അല്ലാഹുവിനെയെന്നവൻ വിശ്വസിക്കുകയും ആഗ്രഹിക്കുകയും ചെയ്യുന്നുണ്ടല്ലോ."

ഞാൻ വിധേയത്വം കാണിക്കേണ്ടത് എന്റെ പാർട്ടിനേതാവിനാണ്, ദൈവത്തിനോ മറ്റു വല്ലതിനുമോ അല്ല. പാർട്ടി നേതാവിനു മേലെ മറ്റാർക്കും ഞാനതു ചെയ്യുകയില്ല. ഇവിടെ പാർട്ടി നേതാവ് ഇലാഹും വിധേയത്വത്തിന്റെ പ്രകടനങ്ങൾ അതിനുള്ള ഇബാദത്തുകളുമാകുന്നു. അല്ലാഹുവിനുള്ള വിധേയത്വത്തിനു വിധേയമായേ പാർട്ടി നേതാവിനു വിധേയത്വം കാണിക്കൂ എന്നാണെങ്കിൽ അവിടെ നേതാവ് ഇലാഹല്ല;

വിധേയത്വപ്രകടനങ്ങൾ ഇബാദത്തുമല്ല. മനുഷ്യൻ തന്റെ ജീവിതത്തെ പരമമായി ഏതു ശക്തിയ്ക്ക് വിട്ടുകൊടുക്കുന്നുവോ ആ ശക്തി അവന്റെ ഇലാഹും വിട്ടുകൊടുക്കലിന്റെ പ്രകടനങ്ങൾ അതിനുള്ള ഇബാദത്തുമാകുന്നുവെന്നു ചുരുക്കം. ഇബാദത്തിന്റെ അനുസരണം, അടിമത്തം എന്നീ അർത്ഥങ്ങൾക്കാണ് ഇപ്പറഞ്ഞത് ബാധകമാകുന്നത്. (ഇ.ഒ.സ.പ. പഴ. പേ - 150, 151, പുതി. പെ - 424)

ജമാഅത്തു സാഹിത്യത്തിലെ ഇത്തരം പ്രസ്താവനകളുടെ പ്രസക്തിയെക്കുറിച്ചും നാം ചിന്തിക്കേണ്ടതുണ്ട്. ജമാഅത്തിന്റെ ഈ 'പ്രബോധനം' ആരെയാണു സ്റ്റർശിക്കുന്നത്? ഈ പ്രസ്താവനകളിലൂടെ ആരെ നന്നാക്കണമെന്നാണ് ജമാഅത്ത് ആഗ്രഹിക്കുന്നത്? കെ.സി.യുടെ തന്നെ വരികൾ വായിക്കാം:

“..... തന്നിമിത്തം മുമ്പേ അവശേഷിച്ചുവന്ന അന്ധകാരത്തിന്റെ മറ്റുമേഖലകളിൽ ഫലപ്രദമായി വല്ലതും പ്രവർത്തിക്കാൻ ഇസ്‌ലാഹി പ്രവർത്തകർക്ക് അവസരം ലഭിച്ചില്ല. വിശേഷിച്ചും ഇസ്‌ലാമിന്റെ ഭരണപരവും രാഷ്ട്രീയവുമായ മേഖലകളിൽ ഇസ്‌ലാമിൽ രാഷ്ട്രീയമുണ്ടോ? ഉണ്ടെങ്കിൽ അതെന്ത്? അതിന്റെ അടിസ്ഥാന ശിലകളും ലക്ഷ്യവുമെന്തെല്ലാം? ലക്ഷ്യസാധ്യത്തിനുള്ള പ്രായോഗികമാർഗ്ഗം അഥവാ പ്രവർത്തനമാർഗ്ഗം എന്ത്? ഇസ്‌ലാമിലെ രാഷ്ട്രീയവശം സംബന്ധിച്ച് സമൂഹത്തിൽ വല്ലതെറ്റുധാരണകളുമുണ്ടോ? ഉണ്ടെങ്കിൽ അവ നീക്കം ചെയ്യുന്നതെങ്ങനെ? തുടങ്ങിയ അടിസ്ഥാന കാര്യങ്ങളെ പറ്റി ഇവർ പ്രായോഗികമായി ഒരു വെളിച്ചവും നൽകിയില്ല. എന്നല്ല, ഇവർക്കു തന്നെയും വ്യക്തമായ ഒരു രൂപം ലഭിച്ചിരുന്നുമില്ല എന്നാണ് പ്രായോഗികരംഗത്തെ അവരുടെ രാഷ്ട്രീയപ്രവർത്തനങ്ങൾ തെളിയിച്ചിരുന്നത്”..... “മാറ്റങ്ങൾ പലതും സംഭവിച്ചെങ്കിലും കോൺഗ്രസും ലീഗും ഇന്നും നിലനിൽക്കുന്നു. കോൺഗ്രസിനെപ്പോലെതന്നെ മുസ്ലീംലീഗും ഖുർആനും സുന്നത്തും അടിസ്ഥാനമാക്കി രൂപീകരിക്കപ്പെട്ട ഇസ്‌ലാമിക രാഷ്ട്രീയസംഘടനയല്ല. മുസ്‌ലിം ന്യൂനപക്ഷത്തിന്റെ (മറ്റു ന്യൂനപക്ഷങ്ങളുടെയും) അവകാശങ്ങൾ നേടിയെടുക്കാനും സംരക്ഷിക്കാനും മറ്റുമായി രൂപീകരിക്കപ്പെട്ട മുസ്‌ലിം സാമുദായിക രാഷ്ട്രീയ സംഘടനയാണത്”..... “നമ്മുടെ ഇസ്‌ലാഹി പ്രവർത്തകർ രാഷ്ട്രീയമായി ഈ രണ്ടു കക്ഷികളിൽ ചേരിതിരിഞ്ഞവരായിരുന്നു. അല്പം ചിലരെക്കൊക്കെ മറ്റു ചേരികളിലേക്കും പോയി. തന്നിമിത്തം ഇസ്‌ലാമിന്റെ രാഷ്ട്രീയ മേഖലയിൽ മുമ്പേ കട്ടപിടിച്ച കുരിശു് നീക്കാൻ ഇവർക്കു കഴിഞ്ഞില്ല. മാത്രമല്ല, ഇവരുടെ ഈ ചേരി തിരിഞ്ഞ രാഷ്ട്രീയ പ്രവർത്തനങ്ങൾ ആ മേഖലയിൽ ഇരുട്ടു് വർദ്ധിപ്പിക്കാനേ ഉപകരിച്ചുള്ളൂ. മറ്റൊരു

ഭാഷയിൽ, പണ്ഡിതന്മാർ ഇസ്‌ലാമിന്റെ രാഷ്ട്രീയസിദ്ധാന്തങ്ങളും പ്രായോഗികരൂപങ്ങളും ഖുർആൻ, സുന്നത്ത്, ഇസ്‌ലാമിക ചരിത്രം ഇവയിൽനിന്നും ശരിക്കു ഗ്രഹിക്കുകയും തദടിസ്ഥാനത്തിൽ ജനങ്ങളെ ബോധവൽക്കരിച്ചു സംഘടിപ്പിക്കുകയും ചെയ്തില്ല. അങ്ങനെ വേണമെന്നബോധവും അവർക്കുണ്ടായില്ല. മറിച്ച് നിലവിലുള്ള കോൺഗ്രസ്, സോഷ്യലിസ്റ്റ്, കമ്മ്യൂണിസ്റ്റ്, ലീഗ്, മജ്ലിസ് തുടങ്ങിയ തനി രാഷ്ട്രീയമോ സാമുദായികരാഷ്ട്രീയമോ ആയ ഏതു സംഘടനയിലും ഭാഗഭാക്കാകാം എന്നൊരു നിലപാട് ക്രിയാത്മകമായി അവരവലംബിക്കുകയും ചെയ്തു.”

“എന്നാൽ അക്കൂട്ടത്തിൽ സയ്യിദ് മുഹമ്മദ് മറ്റൊരു കാര്യം കൂടി ഗൗരവപൂർവ്വം കൈകാര്യം ചെയ്തിട്ടുണ്ടായിരുന്നു. ഇസ്‌ലാമിൽ അടിസ്ഥാനപ്രാധാന്യമുള്ളതും എന്നാൽ മുസ്‌ലിംലോകം പിന്നീട് പ്രയോഗത്തിൽ അവഗണിക്കുകയോ വിസ്മരിക്കുകയോ ചെയ്തു കളഞ്ഞതുമായ ഒരു പ്രശ്നമാണത്. അതായത് ഇസ്‌ലാമിന്റെ രാഷ്ട്രീയവശം. നിയമനിർമ്മാണത്തിന്റെ പരമാധികാരം അല്ലാഹുവിനു മാത്രമാണ്, വിധികർത്തൃത്വം അവനുമാത്രം അവകാശപ്പെട്ടതാണ്. ഈ അധികാരവും അവകാശവും സ്വതന്ത്രമായി മറ്റാർക്കെങ്കിലും വകവെച്ചുകൊടുക്കുന്നത് അല്ലാഹുവിനു് മാത്രമുള്ള പരമാധികാരത്തിലും അവകാശത്തിലും പങ്കു ചേർക്കലാണ്; ശിർക്കാണ് - ഇതാണു പ്രശ്നം. കുറെക്കാലമായി പ്രയോഗത്തിൽ അവഗണിക്കപ്പെട്ടു കഴിഞ്ഞിരുന്ന പ്രശ്നമായിരുന്നതിനാൽ അതുവെളിച്ചത്തു കൊണ്ടുവരാൻ സാധാരണയിൽ കവിഞ്ഞ ശ്രദ്ധ പതിക്കേണ്ടിവരിക സാഭാവികമാണല്ലോ...”

“ആരാധനാമേഖലക്കു പുറമെയുള്ള വിവിധതരം ഇബാദത്തുകളെയും ശിർക്കുകളെയും അതു വെളിച്ചത്തുകൊണ്ടുവന്നു. നിയമനിർമ്മാണ - വിധിവിലക്കു് - ഭരണ - മേഖലകളിലെ ശിർക്കിനെ വിശേഷിച്ചും അതു ഉരുത്തിരിച്ചു കാട്ടി” (ഇ.ഒ.സ.പ. പുതി. പേ - 14, 20)

‘അനുസരണശിർക്കി’നെ വിശദീകരിക്കുന്ന ഈ പുതിയ വ്യാഖ്യാനങ്ങളുടെ പ്രസക്തിയാണ് നാം അന്വേഷിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്നത്.

‘അല്ലാഹുവിനെ അനുസരിക്കാൻ തയ്യാറില്ലാത്ത സ്വന്തം ഇഷ്ടമനുസരിച്ചു മാത്രം നടക്കുന്ന ഒരു ‘താന്തോന്നി’യെ ‘കാഫിർ’ എന്നു വിളിക്കാതെ ‘മുശ്‌രിക്ക്’ എന്നു വിളിക്കണമെന്നാണ് ശാറു്! എന്തിനു? ഈ ‘സത്യനിഷേധി’യെ ഇച്ഛക്ക് ഇബാദത്താക്കുന്ന മുശ്‌രിക്കാക്കിത്തീർത്തിട്ടു് ഇസ്‌ലാം ദീനിനെന്തു നേട്ടം? ഇബാദത്തും അഭൗതികതയും തുമ്മിലുള്ള ബന്ധം മുറിക്കാനാണ് മൗലവി സാഹസപ്പെടുന്നത്! എന്നിട്ടീ ശിർക്ക് ആരിൽ ആരോപിക്കാനാണ്? വായനക്കാർ ചിന്തിക്കുക: ഇരി

ക്കുന്ന ഒരാളോട് ഇരിക്കാൻ പറയുന്നത് അനൗചിത്യമാണ്. നേരെ മറിച്ച് നിൽക്കുന്ന ഒരാളോടാണ് ഇരിക്കാൻ പറയേണ്ടത്. അതാണ് ഉചിതവും പ്രസക്തവും ആവശ്യവുമായിട്ടുള്ളത്. അല്ലാഹുവിനെ മാത്രം വിളിച്ചു പ്രാർത്ഥിക്കണമെന്ന ആഹ്വാനം ഉചിതമാവുന്നതും പ്രസക്തമാവുന്നതും അല്ലാഹു അല്ലാത്തവരെ വിളിച്ചു പ്രാർത്ഥിക്കുന്നവരോടാകുമ്പോഴാണ്. എന്നതുപോലെ ഈ വിധത്തിലുള്ള 'അനുസരണ ശിർക്ക്' ആരിലാണോ കാണപ്പെടുന്നത് അവർക്കായിരിക്കും ഇതു പ്രസക്തമാവുക. കാഫിറിനെപ്പോലും ഈ വ്യാഖ്യാനം സ്പർശിക്കുന്നില്ലെങ്കിൽ പിന്നെ, ജമാഅത്തുകാരല്ലാത്ത മുസ്ലിംകളെ അനുസരണ ശിർക്ക് ചെയ്യുന്ന മുശ്റിക്കുകളാക്കിത്തീർക്കുന്നത് അതിരൂ കടന്ന അക്രമമാണ്. നിരപരാധിയായ ഒരു മനുഷ്യനിൽ ഫിസ്ഖും കുഹ്റും ആരോപിക്കുന്നത് ഗുരുതരമായ കാര്യമായാണ് നബി (സ) പ്രസ്താവിച്ചിട്ടുള്ളത്. ആരോപിച്ച കാര്യം ആരോപിതനിലില്ലാത്തതാണെങ്കിൽ അത് ആരോപകനിലേക്ക് മടങ്ങുമെന്നാണ് ഹദീസ്. ഇതുപ്രകാരം ജമാഅത്തിന്റെ സ്ഥിതി സ്വയം ഒന്നാലോചിക്കുന്നത് നന്നു്. സലഫികളുൾപ്പെടെ മുസ്ലിംകൾ വിവിധ രാഷ്ട്രീയ കക്ഷികളിൽ പ്രവർത്തിക്കുന്നതിനെയാണ് ശിർക്കായി വിശേഷിപ്പിച്ചിട്ടുള്ളത് അനുസരണ ശിർക്കുമായി കേരള മുസ്ലിംകൾ (ജമാഅത്തുകാരെപ്പോലെ) ഇടപഴകിക്കഴിഞ്ഞതിനാലും അതുമായി ഇണങ്ങിച്ചേർന്നതിനാലും പിന്നെ അതിൽനിന്നു മാറ്റം വരുത്താൻ ഇഷ്ടപ്പെടാത്ത പ്രകൃതത്തിലായിപ്പോയതിനാലും സാധാരണയിൽ കവിഞ്ഞ ശ്രദ്ധ ജമാഅത്തിനു വിഷയത്തിൽ പതിപ്പിക്കേണ്ടി വന്നുവത്രെ!

കെ.സി.യുടെ വ്യാഖ്യാന പ്രകാരം നിലവിലുള്ള രാഷ്ട്രീയ കക്ഷികളിൽ പ്രവർത്തിച്ചാൽ മുശ്റിക്കാവുമോ?

“മുസ്ലിം ലീഗിൽ പ്രവർത്തിക്കുന്ന ഒരാൾ, “താൻ വിധേയത്വം കാണിക്കേണ്ടത് ലീഗ് നേതാവിനു മാത്രമാണ്, ദൈവത്തിനോ മറ്റു വല്ലതിനുമോ അല്ല; പാർട്ടിനേതാവിനുമേലെ മറ്റാരോടും ഞാൻ വിധേയത്വം കാണിക്കുകയില്ല, എന്നു വിശ്വസിക്കുന്നതിനാലാണോ അയാൾ ആക്ഷേപിക്കപ്പെടുന്നത്?”

കോൺഗ്രസ്സിൽ പ്രവർത്തിക്കുന്ന ഒരാൾ, “താൻ വിധേയത്വം കാണിക്കേണ്ടത് കോൺഗ്രസ് നേതാവിനു മാത്രമാണ്, ദൈവത്തിനോ മറ്റു വല്ലതിനുമോ അല്ല. കോൺഗ്രസ് നേതാവിനു മേലെ മറ്റാരോടും ഞാൻ വിധേയത്വം കാണിക്കുകയില്ല” എന്നു വിശ്വസിക്കുന്നതിനാലാണോ അയാൾ ആക്ഷേപിക്കപ്പെടുന്നത്?... അല്ലാഹുവിൽ വിശ്വസിക്കുന്ന മുസ്ലിംലീഗ് - കോൺഗ്രസ് പ്രവർത്തകരാരും ഇങ്ങനെ വിശ്വസിക്കുന്നില്ല. എങ്കിൽ പിന്നെയെന്തിനു മുസ്ലിംകളായ രാഷ്ട്രീയ പ്രവർത്തകർക്കു നേരെ അനുസരണശിർക്ക് ഉയർത്തി ഭീഷണിപ്പെടുത്തണം?

ദേഹേച്ഛയും പുരോഹിതന്മാരും അനുസരണശിർക്കും.

കെ.സി. ഇബാദത്ത് ഒരു സമഗ്രപഠനത്തിന്റെ പതിപ്പിൽ പറയുന്നത് കാണുക.

“ജമാഅത്തിന്റെ വാദം എന്തെന്നു മനസ്സിലാക്കാതെയോ അത് അവഗണിച്ചുകൊണ്ടോ ഉള്ളതാണ് പ്രസ്താവനയും. കുറെ പ്രാവശ്യം കേൾക്കുമ്പോഴെങ്കിലും മനസ്സിലായേക്കുമെന്നു പ്രതീക്ഷിച്ചുകൊണ്ടു് ഇനിയും തിരിച്ചും മറിച്ചും ആവർത്തിക്കട്ടെ; എന്റെ ജീവിതത്തിൽ അനുഷ്ഠിക്കാൻ എന്തുനിയമമാണ് (അല്ലാഹു നിർദ്ദേശിച്ചത് എന്നു ഞാൻ ചിന്തിക്കുന്നേയില്ല. എനിക്കതറിയിട്ടുണ്ടെങ്കിലും എന്തു ഇഷ്ടപ്പെടുന്നു അതു ഞാൻ ചെയ്യുന്നു. അത് അല്ലാഹുവിന്റെ കൽപനയെപ്പോലും ഇല്ലെങ്കിലും. ഇഷ്ടപ്പെടുന്ന മറ്റൊന്നിനെയും ഞാൻ പരിഗണിക്കുന്നില്ല. ഇച്ഛമാത്രമാണ് എനിക്ക് പ്രധാനം. ഇതാണ് ഒരു മനുഷ്യന്റെ നിലപാടെങ്കിൽ അവൻ ഫലത്തിൽ അല്ലാഹുവിന്റെ വിധികർത്താവികാരം തള്ളുകയും തൽസ്ഥാനത്ത് തന്റെ ഇച്ഛയ്ക്ക് ആ അധികാരം വകവെച്ചുകൊടുക്കുകയും ചെയ്തിരിക്കുന്നു. ഇഷ്ടപ്പെടുന്ന അല്ലാഹുവിന്റെ പങ്കാളിയോ സമാനനോ ആക്കിയിരിക്കുന്നു. ഇതു ശിർക്കാണ്. ഈ അടിസ്ഥാനത്തിൽ ഇഷ്ടപ്പെടുന്ന ഏതു കൽപന അനുസരിക്കുന്നതും ഇഷ്ടപ്പെടുന്ന ഇബാദത്താകുന്നു. അത് ഭാര്യയുമായുള്ള ലൈംഗികവേഷപാത്രം, ‘മദ്യപാനം’മാകട്ടെ, വിഗ്രഹാരാധനയോ, ദൈവനിഷേധമാകട്ടെ എല്ലാം ഇഷ്ടപ്പെടുന്ന ഇബാദത്തുതന്നെ. അപ്പോൾ ചെയ്യുന്ന കാര്യം എന്തു എന്നതല്ല ഇഷ്ടപ്പെടുന്ന വിധികർത്താവായി അംഗീകരിച്ചുവെന്നതാണ് ഈ വിഷയത്തിൽ അടിസ്ഥാനപ്രശ്നം.” (പേ - 278) അനുസരണശിർക്കിന്റെ ഈ പുത്തൻ വ്യാഖ്യാനം അനിവാര്യമാക്കിത്തീർത്ത അന്വേഷണമായിരുന്നു മദനി സാഹിബിന്റേത്. അതുകൊണ്ടാണ് ദേഹേച്ഛയ്ക്കുള്ള ഇബാദത്ത് വിശദീകരിച്ച കെ.സി.യോടു് മദനി സാഹിബ് ‘താരതമ്യ’ത്തിൽ ഇങ്ങനെ ചോദിച്ചത്:

“അല്ലാഹുവിന്റെ കൽപന അനുസരിക്കാൻ തയ്യാറല്ല എന്നു ശഠിക്കുന്നതോടെതന്നെ മേപ്പടിയാൻ കാഫിറായി - ദൈവനിഷേധിയായി കഴിഞ്ഞു. ഇനി അയാളെ ഒരു ‘ആ ബിദുൽ ഹവാ’ കൂടി ആക്കിയിട്ടു എന്തു പുണ്യം കിട്ടാനാണു് മൗലവി? പുറമെ, ഒരു ‘മറ്റൊരാളിനെയും നിഷേധിക്കലും’. ഒരാൾ മതനിഷേധിയായാൻ ദൈവനിഷേധം തന്നെപോരേ? വേറെയും കുറെ നിഷേധങ്ങൾ വേണോ? ദുനിയായിൽ ഒരാളെയും നിരീശ്വരവാദിയായാൻ ഈ അമീർ അനുവദിക്കുകയില്ല. കാരണം എല്ലാ നിരീശ്വരവാദികളും അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഭാഷയിൽ ‘ഹവാ’ എന്ന ‘ദൈവ’ത്തിനു ഇബാദത്തു ചെയ്യുന്നവരാണ്. പിന്നെ അവർക്കെങ്ങനെ

നിരീശ്വരവാദികളാകാൻ കഴിയും? എന്നാലും അദ്ദേഹം ഇടക്കിടെ നിരീശ്വരതയെപ്പറ്റി പരാമർശിക്കുന്നുണ്ട്. അപ്പോൾ നിരീശ്വരത്വത്തിന് അദ്ദേഹം നൽകുന്ന നിർവ്വചനം എന്താണാവോ? സാധാരണ നിരീശ്വരവാദവും പരമമായ നിരീശ്വരവാദവും നിരൂപാധികമായ നിരീശ്വരവാദവും സമ്പൂർണ്ണമായ നിരീശ്വരവാദവുമൊക്കെ താമസിയാതെ 'ശൂന്യം' വഴി വ്യവചരിക്കപ്പെടുന്നു പ്രതീക്ഷിക്കാം". (ഇബ്രാദത്ത് - വിക്ഷണങ്ങളുടെ താരതമ്യം - പേ - 25)

മദനി സാഹിബിന്റെ ചോദ്യം അർത്ഥവത്താണ്. പ്രസക്തവുമാണ്. പ്രഥമമായതയിൽതന്നെ ഏതൊരു വായനക്കാരനെയും ജമാഅത്തിന്റെ ആശയപാപ്പരത്ത് ഗ്രഹിപ്പിക്കാനുതകുന്നതുമാണ്. അതായത്, ജമാഅത്തിന്റെ തിരിച്ചും മറിച്ചുമുള്ള ഈ വ്യാഖ്യാനപ്രകാരം ചില സങ്കീർണ്ണതകളൊക്കെയുണ്ട്. മുഖ്യമായും രണ്ടു പ്രശ്നങ്ങൾ. (1) 'കാഫിറും' 'മുശ്റിക്കും' ഒന്നുതന്നെയാണ്. (2) ഏകദൈവ വിശ്വാസികൾ രണ്ടുതരക്കാണുണ്ട്. ഓരോന്നും ഒന്നുകൂടി ഇവിടെ വിശദീകരിക്കാം:

(1) 'കാഫിറും' 'മുശ്റിക്കും' ഒന്നാണ്. അതനുസരിച്ച്

(a) 'ഇബ്ലീസ് കാഫിറാകുന്നു' = 'ഇബ്ലീസ് മുശ്റിക്കാകുന്നു'.

(b) 'കാഫിർ' തന്നെത്തന്നെ 'ദൈവ'മാക്കുകയും തന്നിരിക്കുന്ന ഇബ്രാദത്ത് ചെയ്യുകയും ചെയ്യുന്നു.

(c) 'കാഫിർ' എന്നാൽ 'ദൈവനിഷേധി' എന്നല്ല അർത്ഥം. 'അല്ലാഹുവെ നിഷേധിക്കുന്നവൻ' എന്നു പറഞ്ഞാൽ കൃഴ്ചമില്ല.

(d) 'മുശ്റിക്കും' എന്നാൽ 'ബഹു' ദൈവ വിശ്വാസി' എന്നുപറയുന്നതിനേക്കാൾ 'അല്ലാഹുവേതര ഏകദൈവവിശ്വാസി' എന്നുപറയുന്നതാണുചിതം.

(2) ഏകദൈവവിശ്വാസികൾ രണ്ടുതരക്കാർ. അതനുസരിച്ച്:

(a) അല്ലാഹുവിനെ ഏകദൈവമായി കാണുന്ന 'മുസ്ലിം' ഏകദൈവവാദികൾ

(b) അല്ലാഹു എന്ന ഇലാഹിനെത്തന്നെ നിരാകരിക്കുകയും തൽസ്ഥാനത്ത് പകരം മറ്റൊരിലാഹിനെ സ്ഥാപിക്കുകയും ചെയ്യുന്ന 'മുസ്ലിമേതര' ഏകദൈവവാദികൾ.

മുസ്ലിമേതര ഏകദൈവവാദികൾ പലതരം. ഉദാഹരണങ്ങൾ ചുവടെ:

A. 'ദേഹേഹർക്കും' എല്ലാം വിട്ടുകൊടുക്കുകയും അതിനപ്പുറം മറ്റൊന്നിനെയും പരിഗണിക്കാതിരിക്കുകയും ചെയ്യുന്ന, 'ഹവാ' എന്ന ഇലാഹി

നെ മാത്രം ഇബ്രാദത്ത് ചെയ്യുന്ന, 'ഹവാ' ദൈവ വാദികൾ.

B. 'ശൈതാൻ' എല്ലാം വിട്ടുകൊടുത്തിട്ട് അതിനപ്പുറം മറ്റൊരു ശക്തിയെയും പരിഗണിക്കാത്ത, 'ശൈതാൻ' എന്ന ഇലാഹിന് മാത്രം ഇബ്രാദത്ത് ചെയ്യുന്ന, 'ശൈതാൻ ദൈവവാദികൾ'

C. 'താഗൂത്തിന്' എല്ലാം വിട്ടുകൊടുക്കുകയും താഗൂത്തല്ലാത്ത മറ്റൊരു ശക്തിയെയും പരിഗണിക്കാതിരിക്കുകയും ചെയ്യുന്ന, താഗൂത്ത് എന്ന ഇലാഹിന് മാത്രം ഇബ്രാദത്ത് ചെയ്യുന്ന, താഗൂത്ത് ദൈവവാദികൾ'.....

ആദമിനെയും ഇബ്ലീസിനെയും ഒരുപോലെ ഏകദൈവവാദിയാക്കുന്ന ഈ വിചിത്ര വ്യാഖ്യാനം ഇങ്ങനെ നീണ്ടുപോകുന്നു. മദനി സാഹിബിന്റെ ചോദ്യത്തിനുശേഷവും, ലജ്ജയില്ലാതെ, മൗലവി പഴയ പല്ലവി ആവർത്തിച്ചുകൊണ്ട് സമയം പാഴാക്കാൻ ശ്രമിക്കുന്നതിന് വായനക്കാർക്ക് കേൾക്കണോ, നമ്മുടെ ഈ 'സത്യസന്ധനായ നിരൂപകൻ' മദനി എഴുതിയതും ചോദിച്ചതും 'മൈൻഡ്' ചെയ്തിട്ടേയില്ല! കാരണം, അതൊക്കെ അസംബന്ധങ്ങളാണത്രെ! തന്റെ കൃതിയിൽ, കൂടെകൂടെ വായനക്കാർക്കും ബുദ്ധിയുണ്ടെന്ന് 'നാവെടുക്കുന്ന' മൗലവി, ഇവിടെ വായനക്കാരുടെ ബുദ്ധിയെ 'മൈൻഡ്' ചെയ്യാതെ വിട്ടത്. അവരൊക്കെ മനബുദ്ധികളാവണമെന്ന താൽപര്യം ഉള്ളിലൊതുക്കിക്കൊണ്ടാണെന്നു തോന്നും വിധമായിപ്പോയി എന്നുപറയാതെ നിർവ്വാഹമില്ല!

മദനിയുടെ ചോദ്യം അസംബന്ധമോ സംഗതമോ എന്നുനോക്കാൻ നമുക്കൊരു പൂർവ്വകഥാനുസ്മരണം നടത്താം. ജനാധിപത്യ-മതേതര (അനിസ്താമിക) ഗവൺമെന്റിന്റെ കൃത്രിമ സ്ഥാനവും കൃത്രിമകളാത്ത സ്ഥാനവും രാജിവെച്ചൊഴിഞ്ഞവരും, 'കൊലാലയ'ങ്ങളിലെ 'അധ്യാപനവൃത്തിയും' 'പഠനവൃത്തിയും' പരിത്യജിച്ചവരും, താഗൂത്തി ഗവൺമെന്റിന്റെ 'യോഗ്യതാ സാക്ഷ്യപത്രങ്ങൾ' പിടിച്ചിഴിഞ്ഞിപ്പറത്തിയവരും, വോട്ടിംഗ് ബഹിഷ്കരിച്ചവരും, തെരഞ്ഞെടുപ്പു പ്രക്രിയയിൽ നിന്നൊഴിഞ്ഞുനിന്നവരുമായ ഒരു കൂട്ടരുണ്ടായിരുന്നു ഇവിടെ; ജമാഅത്ത് ഇസ്ലാമിയിലെ ഒന്നാം തലമുറ. ജമാഅത്തിൻ വാദം എന്തെന്നു മനസ്സിലാക്കാതെയോ അത് അവഗണിച്ചുകൊണ്ടോ ഉള്ളതായിരുന്നോ അവരുടെ നടപടി? താഗൂത്തി ഗവൺമെന്റ് അവരെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം പരമവും ഉപാധിയില്ലാത്തതും പൂർണ്ണവുമൊക്കെയായിരുന്നോ? അല്ലാഹുവിന്റെ കൽപനക്കൊത്താലും ഇല്ലെങ്കിലും ആ താഗൂത്തി ഗവൺമെന്റിന്റെ നിയമത്തിനപ്പുറം മറ്റൊരു നിയമത്തെയും പരിഗണിക്കാത്തവരായിരുന്നോ അവർ? അല്ല എന്നാണുത്തരമെങ്കിൽ, വൈ

കാരികതയുടെ ചേരുവകളോ മറ്റു വിശേഷണങ്ങളോ ഏച്ചുകെട്ടാത്ത 'കേവലമായ വെറും അനുസരണം' തന്നെയാണ് ഇബാദത്ത് എന്ന് പാവപ്പെട്ടതായ ആ ജമാഅത്ത് ഭക്തന്മാർ ധരിച്ചുവശായെന്നാണതിന്റെ തീർപ്പ്. ഈ പുത്തൻ വ്യാഖ്യാനം അവർക്കു പരിചിതമായിരുന്നെങ്കിൽ ആ പാവങ്ങൾക്കു ഗതികേട് വന്നുപെടില്ലായിരുന്നു. അതിനാൽ ജമാഅത്തു പുരോഹിതന്മാരേ, 'അനുസരണ ശീർക്കിന്റെ അന്യഥാ വ്യാഖ്യാനത്തിന്റെ ഉത്തരവാദിത്വം നിങ്ങൾ ഏറ്റെടുത്തേ പറ്റൂ.

തൗബ 31-ാം ആയത്തും ദുർവ്യാഖ്യാനവും:-

സൂറത്തു തൗബ: യിലെ 31-ാം ആയത്തിനെ കെ.പി.യും അബ്ദുൽ ഹമീദ് മദനിയും ദുർവ്യാഖ്യാനിക്കുന്നുവെന്നാണ് കെ.സി.യുടെ ആക്ഷേപം. സലഫികളെപ്പറ്റി പൊതുവായിത്തന്നെ അദ്ദേഹം പ്രചരിപ്പിക്കുന്നത് ഖുർആൻ ദുർവ്യാഖ്യാനക്കാരെന്ന് അദ്ദേഹത്തിന്റെ വാക്കുകൾ വായിക്കുക:

“..... ഖുർആൻ വാക്യങ്ങളെ അവയുടെ നേർക്കുനേരെയുള്ള അർത്ഥത്തിൽനിന്നു ഒരു നീതികരണവുമില്ലാതെ വ്യാഖ്യാനിച്ചു തെറ്റിക്കുക, പ്രബല വ്യാഖ്യാനങ്ങൾ മാറ്റിവെച്ചു ദുർബല വ്യാഖ്യാനങ്ങളെ അവലംബിക്കുക, മഹാൻമാരുടെ വാക്കുകൾ തലയും വാലും വെട്ടിനീക്കി ദുരുപയോഗപ്പെടുത്തുക, ബൈബിൾ ഖുറാഫാത്തുകളിൽ അഭയം പ്രാപിക്കുക തുടങ്ങി അനാശാസ്യമായ പല വിക്രിയകളും അവർ പ്രയോഗിച്ചു നോക്കിയിരിക്കുന്നു.....”

(ഇ.ഒ.സ.പ. പുതി. പേ - 256)

‘സ്വയരക്ഷക്കും വായനക്കാരുടെ ശ്രദ്ധ വിഷയത്തിൽനിന്നു തിരിച്ചു വിടാനും വേണ്ടി മദനി സാഹിബ് സൃഷ്ടിച്ചുവിട്ടുവെന്നു പറയപ്പെടുന്ന ‘പുകമറ’കളെപ്പറ്റി കെ.സി. പറയുന്നു.

“ഖുർആനിലെ ഈ സൂക്തത്തിന് (തൗബയിലെ 31-ാം സൂക്തത്തിന്) അല്ലാഹുവിന്റെ റസൂൽ ഒരു വിവരണം നൽകുന്നു. മുഹമ്മദിനും കളും മുഹദ്ദീസുകളും മുൻഗാമികളും പിൻഗാമികളുമായ പണ്ഡിതന്മാരെയും തിരുമേനി നൽകിയ അതേ ആശയംതന്നെ ഖണ്ഡിതമായി വിവരിച്ചുതരുന്നു. പൗരാണികവും ആധുനികവുമായ ഇസ്ലാമിക സാഹിത്യങ്ങളിൽ അതു തെളിഞ്ഞു നിൽക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. അതായത് അല്ലാഹുവിന്റെ കൽപനക്കെതിരെ ഹലാൽ-ഹറാം നിർണ്ണയിക്കാനുള്ള അധികാരം അഥവാ വിധികർത്തൃത്വത്തിനുള്ള അധികാരം പണ്ഡിതപുരോഹിത വർഗ്ഗങ്ങൾക്ക് വകവെച്ചുകൊടുത്തുകൊണ്ടു അവരെ അനുസരിക്കുക എന്നതാണ് ആ ഇബാദത്ത്, അഥവാ റബ്ബാക്കൽ. അല്ലാതെ

അവരെ ആരാധിക്കുക എന്നല്ല. ഇതാണ് ആ ആശയം. എന്നാൽ, ഇബാദത്തിന് അനുസരണം എന്നർത്ഥം അംഗീകരിച്ചു കൊടുത്താൽ തങ്ങളുടെ പല സങ്കല്പങ്ങളും ഇടിഞ്ഞു തകരുമെന്നു കണ്ട നമ്മുടെ ഇസ്ലാഹി സുഹൃത്തുക്കൾക്ക് ഈ ആശയം അംഗീകരിക്കുന്നതിൽ പ്രയാസങ്ങളുണ്ടല്ലോ. ഇവിടെയാണ് പുകമറ സൃഷ്ടിക്കാൻ അവർ നിർബ്ബന്ധിതരായത്. ശരിയായ ആശയം തള്ളിക്കൊണ്ടു പകരം അവർ ബൈബിളിലെ ഖുറാഫാത്ത് പൊക്കിയെടുത്തുകൊണ്ടുവരുന്നു; അവൻ സൃഷ്ടിച്ചുണ്ടാക്കിയ ‘ആരാധനാഭാവം’ എന്ന കൃത്രിമ വസ്തുവിനെയും ഉന്നയിക്കുന്നു. എന്നിട്ടു ആരാധനാഭാവം ഉള്ളതുകൊണ്ടാണ് ആ അനുസരണം ഇബാദത്താകുന്നത് എന്ന് വാദിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. പോരാത്തതിന് ക്രിസ്ത്യാനികൾ എന്തുവിശ്വസിക്കുന്നുവെന്നതിനു ബൈബിളിൽ നിന്നല്ലാതെ പിന്നെ എവിടെന്നാണ് തെളിവുചരിക്കേണ്ടത് എന്നൊരു ചോദ്യവും! “മതസംബന്ധമായ നിയമനിർമ്മാണത്തിനുള്ള അധികാരം അല്ലാഹുവിനു മാത്രമാണ്; അതിൽ മറ്റുവല്ലവരെയും പങ്കുചേർക്കുക എന്നത് ശീർക്കാകുന്നു” (ഇബാദത്തും ഇതാഅത്തും - പേ - 49) എന്നെഴുതിയവരാണ് ഈ സാഹസത്തിനു മുതിർന്നതെന്നോർക്കുക. വളരെ വിനീതമായി പറയട്ടെ, ഇതു സലഫിസമല്ല; മുജാഹിദിസവുമല്ല; ഇസ്ലാഹിസവുമല്ല; ഹദ്ദീസിന്റെയും പ്രബലതത്ത്വസീറുകളുടെയും പ്രമുഖ പണ്ഡിതാഭിപ്രായങ്ങളുടെയും നഗ്നമായ നിഷേധമാണ്. മേലിൽ ഇതാവർത്തിക്കാതിരിക്കുന്നതായിരിക്കും എല്ലാവർക്കും നല്ലത്. രക്ഷാകവചം വേണമെന്നുവെച്ചു ഇത്രയും അധഃപതിക്കുകയോ? (ഇ.ഒ.സ.പ. പു. പേ - 280) (അടിവര ലേഖകന്റെത്) 207, 208

ഇവിടെ, ‘സലഫിസമല്ലാത്ത, മുജാഹിദിസവുമല്ലാത്ത, ഇസ്ലാഹിസവുമല്ലാത്ത, ഹദ്ദീസിന്റെയും പ്രബലതത്ത്വസീറുകളുടെയും പ്രമുഖ പണ്ഡിതന്മാരുടെ അഭിപ്രായങ്ങളുടെയും നഗ്നമായ നിഷേധം’ എന്നെല്ലാം വിശേഷിപ്പിക്കപ്പെട്ട സംഗതി എന്താണ്? വികാരതീക്ഷ്ണനായി കലിതുള്ളി മേലിൽ ഇതാവർത്തിക്കരുതെന്ന് താക്കീത് ചെയ്യുന്നുവല്ലോ, കെ.സി. എന്തപക്ഷമാണിവിടെ സംഭവിച്ചത്?

“ഖുർആനിലെ ഈ സൂക്തത്തിന് എന്നു തുടങ്ങി “ഇതാണ് ആ ആശയം”. എന്നുവരെ കെ.സി. എഴുതിയതിനോട് (അടിവര നൽകിയ ഭാഗം ഒഴിച്ച്) നൂറു ശതമാനവും സലഫികൾക്ക് യോജിപ്പാണുള്ളത്. അതായത് വേദക്കാർ ഹലാൽ-ഹറാം നിശ്ചയിക്കാനുള്ള അവകാശം പണ്ഡിതപുരോഹിതർക്ക് വകവെച്ചുകൊടുത്തുവെന്ന കാര്യം സലഫികൾ മുമ്പേ പറഞ്ഞുവരുന്നതാണ്. ഒരിക്കലും ഈ യാഥാർത്ഥ്യം സലഫികൾ നിഷേധിച്ചിട്ടില്ല. (യാഥാർത്ഥ്യത്തിൽ ഇക്കാര്യം നിഷേധിക്കുന്ന

ത് ഈ മൗലവി തന്നെയാണെന്ന് വഴിയെ ബോധ്യമാവുന്നതാണ് എന്ന് നീക്കം ഇതാഗ്രഹിക്കുന്നവരെ 'നിഷേധികൾ' എന്നുവിളിച്ചു കൂവുന്നത് എത്രമാത്രം ധിക്കാരമല്ല! ഇത് അധഃപതനമാവില്ലെന്നുണ്ടോ?! നമ്മുടെ മൗലവി പ്രതിപക്ഷവൈരംകൊണ്ടു അന്ധനായിപ്പോയിരിക്കുന്നുവെന്നു പറയാതെ വയ്!

പ്രിയമുള്ള വായനക്കാരേ, അവധാനതയോടെ, സൂക്ഷ്മമായി വായിക്കാനും നിരീക്ഷിക്കാനുംവേണ്ടി വീണ്ടും ഉദ്ധരിക്കുകയാണ്. ആദ്യം കെ.പി. എഴുതിയതിന്റെയും, പിന്നെ കെ.സി. ഖണ്ഡിച്ചതിന്റെയും, ശേഷം അബ്ദുൽ ഹമീദ് മദനി നിരൂപണം നടത്തിയതിന്റെയും ഒടുവിൽ മൗലവി ഇപ്പോൾ പറയുന്നതിന്റെയും പ്രസക്തഭാഗങ്ങൾ ക്രമപ്രകാരം ചുവടെ കൊടുക്കുന്നു:

ആദ്യം കെ.പി. മുഹമ്മദ് മൗലവി എഴുതി:

“....പിന്നെ ക്രിസ്ത്യാനികൾ അവരുടെ നേതാക്കളായ പുരോഹിതന്മാരെയും പണ്ഡിതന്മാരെയും അനുസരിച്ചതുകൊണ്ട് എങ്ങനെ ഇബാദത്തായി? മതപരമായ നിയമനിർമ്മാണത്തിന് - അതു അല്ലാഹുവിന്റെ വിധി വിലക്കുകൾക്കെതിരാണെങ്കിൽപോലും - പാതിരിമാർക്ക് അവകാശമുണ്ടെന്നും ആ നിയമങ്ങൾ പാവനമായ മതനിയമങ്ങളാണെന്നും അവർ വിശ്വസിച്ചിരുന്നു. ആ വിശ്വാസപ്രകാരമുള്ള അനുസരണമാണ് ഇബാദത്തായിത്തീർന്നതും.” “അല്ലാഹു അനുവദിച്ചതിനെ അവർ വിരോധിച്ചാൽ വിരോധിക്കപ്പെട്ടതായും അല്ലാഹു വിരോധിച്ചതിനെ അവർ അനുവദിച്ചാൽ അനുവദനീയമായും നിങ്ങൾ കണക്കാക്കാറില്ലേ?” എന്ന നബിയുടെ ചോദ്യത്തിന്റെ ധ്വനിയുമാണ്.” (ഇബാദത്തും ഇതാഅത്തും പേ.52 അടിവര ലേഖകന്റേത്) p - 39

ശേഷം വേദക്കാർക്ക് അവരിലെ പണ്ഡിതപുരോഹിതന്മാരെ സംബന്ധിച്ച വിശ്വാസമെന്താണെന്ന് വിശ്വവിജ്ഞാനകോശത്തിൽ നിന്നു ഉദ്ധരിച്ചുകൊണ്ടു കെ.പി. സമർത്ഥിക്കുന്നു. ആകെക്കൂടി കെ.പി. എഴുതിയതിന്റെ ചുരുക്കം:

1. വേദക്കാർ പുരോഹിതന്മാർക്ക് ഇബാദത്ത് ചെയ്യുന്നു.
2. വേദക്കാർ അവരിലെ പണ്ഡിതപുരോഹിതന്മാരെ സംബന്ധിച്ച ചില വിശ്വാസങ്ങൾ വെച്ചുപുലർത്തിയിരിക്കുന്നു.
3. പണ്ഡിത-പുരോഹിതന്മാർക്ക് ഹലാൽ-ഹറാം നിർണ്ണയിക്കാനുള്ള അധികാരം (മതനിയമനിർമ്മാണാധികാരം) ഉണ്ടെന്ന് അംഗീകരിച്ചു പോരാനും ഈ വിശ്വാസമായിരുന്നു അവർക്കാധാരം.
4. പണ്ഡിതരും പുരോഹിതരും നിശ്ചയിക്കുന്ന വിധി വിലക്കുകൾ

അനുസരിക്കുന്നതിലൂടെ അഭൗതികമായ അനുഗ്രഹം ലഭിക്കുമെന്ന് അവർ വിശ്വസിച്ചിരുന്നു.

എന്നാൽ പഴയ പതിപ്പിൽ ഇതിനെ കെ.സി. ഖണ്ഡിച്ചു: പ്രസക്തഭാഗങ്ങൾ ഇങ്ങനെയാണ്:

“ഇബാദത്തിനെ ആരാധനയിൽ മാത്രം ഒതുക്കിയ ക്രിസ്ത്യാനിയാ യിരുന്ന അദിയ്യിന് മുന്യുണ്ടായിരുന്നതും മൗലവിക്ക് ഇപ്പോഴുള്ളതും ഒരേ സംശയംതന്നെയാണ്. അദിയ്യിരുമേനിയോടന്വേഷിച്ചു പഠിച്ചു സംതൃപ്തനായി. തിരുമേനി അദിയ്യിനു കൊടുത്ത മറുപടി മൗലവിക്ക് മനസ്സിലായില്ല. അദ്ദേഹം അന്വേഷണം തുടർന്നു. ബൈബിളിലെ ഖുറാഫാത്തിലെത്തിച്ചേർന്നു. ഗതികേടിന്റെ കുരങ്ങൻ കളി!” (പേ - 73) p 279

“അല്ലാഹുവിന്റെ കൽപനക്കെതിരെ പണ്ഡിതപുരോഹിതന്മാർ നിർമ്മിക്കുന്ന നിയമങ്ങൾ അനുസരിക്കുന്നതാണ് അവർക്കുള്ള ഇബാദത്ത് എന്ന് തിരുമേനി അദിയ്യിനോടു പറഞ്ഞത് മൗലവിക്ക് അപ്പടി അംഗീകരിച്ചുകൂടാല്ലോ. അങ്ങനെയാണ് അദ്ദേഹം N.B.Sന്റെ വിശ്വവിജ്ഞാനകോശത്തിൽ ‘പരിഹാരം’ കണ്ടെത്തിയത്. ‘ക്രിസ്ത്യാനികൾ അവരുടെ പുരോഹിതന്മാരിൽ ദിവ്യത്വം സങ്കൽപിക്കാറുണ്ട്’ ഇതാണാ പരിഹാരം. ശരി, എങ്കിൽ പിന്നെ തിരുമേനി അവിഷ്കാരമായ, അഥവാ, തെറ്റിദ്ധരിപ്പിക്കുന്ന ഒരു വിശദീകരണം നൽകിയതെന്തിന്? ‘അദിയ്യി, നിങ്ങൾ പുരോഹിതന്മാർക്ക് ദിവ്യത്വം കൽപിച്ചിരുന്നില്ല’ എന്ന ഒരു ചോദ്യം പോരായിരുന്നോ?...” (പേ - 75, 76) p 280

കെ.സി. പറഞ്ഞതിന്റെ ചുരുക്കം:

1. വേദക്കാർ പണ്ഡിത-പുരോഹിതന്മാർക്ക് ഇബാദത്ത് ചെയ്യുന്നുണ്ട്.
2. പണ്ഡിത-പുരോഹിതന്മാർക്ക് നിയമനിർമ്മാണാധികാരം (മതനിയമനിർമ്മാണം എന്നുപറയുന്നില്ല) വേദക്കാർ വകവെച്ചു കൊടുത്തു.
3. വേദക്കാർക്ക് തങ്ങളുടെ പണ്ഡിത-പുരോഹിതന്മാരെ സംബന്ധിച്ച വിശ്വാസം പരാമർശിക്കുന്നേയില്ല.
4. അതിനെ അദ്ദേഹം ‘ബൈബിൾ ഖുറാഫാത്ത്’ എന്നാക്ഷേപിക്കുന്നു.
5. ‘ഗതികേടിന്റെ കുരങ്ങൻ കളി’ എന്നും ആക്ഷേപിക്കുന്നു. താരതമ്യത്തിൽ കെ.സി.യോടായി മദനി സാഹിബ് ചോദിച്ചു:

“എന്താണ് കെ.പി. ചെയ്ത തെറ്റ്? ക്രിസ്ത്യാനികൾ എന്ത്വിശ്വസിക്കുന്നു എന്നതിന് ബൈബിളിൽ നിന്നല്ലാതെ പിന്നെ എവിടെ നിന്നാണ് തെളിവ് ഉദ്ധരിക്കേണ്ടത്? പരിശുദ്ധാത്മാവിനേയും അതുമായി ബന്ധിപ്പിക്കപ്പെട്ട പോപ്പുമാരുടെ അപ്രമാദിതത്വത്തെയും പറ്റി ക്രിസ്ത്യാനികൾക്കു

ണ്ടായിരുന്ന വിശ്വാസത്തെപ്പറ്റി കെ.പി. ഉദ്ധരിച്ചത് കള്ളമാണെന്ന് കെ.സി.ക്കു വാദമുണ്ടെങ്കിൽ അതു തുറന്നു പറയണം. മര്യാദകെട്ട ഒരു കുരങ്ങൻവിളികൊണ്ടു് കെ.പി.യെ കൊച്ചാക്കാനുള്ള ശ്രമം ഒരു അമീരിനെല്ലു, ഒരു ശരാശരി പാർട്ടി പ്രവർത്തകനുപോലും ഭൂഷണമല്ല.

ക്രിസ്ത്യാനികൾ വിശ്വസിക്കുന്നത് ത്രിയേകത്വസിദ്ധാന്തത്തിലല്ലെന്ന് കെ.സി.യ്ക്ക് വാദമുണ്ടോ? ഈ കാര്യം ഖുർആനിൽ തന്നെ പറഞ്ഞിട്ടുള്ളതല്ലേ? ത്രിയേകത്വത്തിലെ ഒരു ഘടകം 'പരിശുദ്ധാത്മാവ്' അല്ലെന്ന് അദ്ദേഹത്തിന് വാദമുണ്ടോ? പരിശുദ്ധാത്മാവും പൗരോഹിത്യവുമായി ഒരു ബന്ധവും സ്ഥാപിക്കപ്പെട്ടിട്ടില്ലെന്ന് അദ്ദേഹത്തിന് വാദമുണ്ടോ? ത്രിയേകത്വത്തിലെ രണ്ടു ഘടകങ്ങളും ഒന്നിച്ചു വിശുദ്ധ ഖുർആനിൽ വിമർശിക്കപ്പെട്ടുവെന്നു പറഞ്ഞാൽ അതു ഖുറാഫാത്താണെന്ന് അദ്ദേഹം കരുതുന്നുണ്ടോ? 'ബൈബിളിലെ ഖുറാഫാത്തിലെത്തിച്ചേർന്നു' എന്ന അമീരിയൻ വചനത്തിന്റെ പൊരുളെന്താണെന്ന് ഒരുപിടിയും കിട്ടുന്നില്ല. ബൈബിളിലെ ഖുറാഫാത്തിനെതിരിലാണ് തൗബ 31-ാം വചനം അവതരിച്ചതെന്നാണ് കെ.പി. തെളിവ് സഹിതം സമർത്ഥിച്ചത്. 'പരിശുദ്ധാത്മാവുമാ'യി പൗരോഹിത്യത്തെ ബന്ധിപ്പിക്കുന്ന ഖുറാഫാത്തിനെ ശാഖാപരമായി ഗണിച്ചു ഒഴിവാക്കി വീടണമെന്നാണോ കെ.സി. ആഗ്രഹിക്കുന്നത്? (താരതമ്യം - പേ - 19) സാഭാവികമായും കെ.സി. ഈ ചോദ്യങ്ങൾ പരിഗണിക്കേണ്ടതായിരുന്നു. പരിഷ്കരിച്ച പതിപ്പിൽ തദ്സംബന്ധമായ പ്രതികരണമൊന്നും കാണുന്നില്ല. പകരം 'ബൈബിളിലെ ഖുറാഫാത്തു' പൊക്കിയെടുത്തു കൊണ്ടുവരുന്നു' വെന്ന 'പഴമ്പല്ലവി' ആവർത്തിച്ചിരിക്കുന്നു! ആ കണ്ണുകൾ സത്യത്തിനു നേരെ അടയ്ക്കാൻ വിധിക്കപ്പെട്ടിരുന്നു! ഇനി നാം മറ്റൊരു പ്രതീക്ഷിക്കാൻ!

ബൈബിൾ ഖുറാഫാത്ത് ജമാഅത്ത് സാഹിത്യങ്ങളിൽ

വിശ്വജ്ഞാനകോശത്തിലെ ഉദ്ധരണികളുദ്ധരിച്ച കെ.പി.യും അതിനെ അനുകൂലിച്ചു അബ്ദുൽ ഹമീദ് മദനിയും വേദക്കാർക്ക് തങ്ങളുടെ പണ്ഡിത-പുരോഹിതന്മാരെ സംബന്ധിച്ചുള്ള വിശ്വാസമെന്തെന്ന്, ചർച്ച ചെയ്തതാണ്, 'ഗതികേടിന്റെ കുരങ്ങൻ കളി', 'ബൈബിൾ ഖുറാഫാത്തിലഭയംതേടി' എന്നിങ്ങനെയുള്ള ആക്ഷേപത്തിനിടയാക്കിയിട്ടുള്ള സംഗതി. ഈ ആക്ഷേപം പുതിയതാണ്. മറ്റൊരു ഗതിയുമില്ലാതെയുള്ള ഒരു തരം 'പകപോക്കി വിമർശനമാണിത്'. ഇബാദത്ത് ഒരു സമഗ്ര പഠനത്തിനുമുമ്പ് പ്രസിദ്ധീകൃതമായ ജമാഅത്ത് സാഹിത്യങ്ങളിൽ തൗബ: 31-ാം ആയത് വിശദീകരിച്ചത് ഇവിടെ സാന്ദർഭികമായി ഉദ്ധരിക്കാം. കെ.സി.യുടെ അഭിപ്രായത്തിൽത്തന്നെ ഇപ്പോഴും ഉറച്ചു

നിൽക്കുന്ന പുരോഹിതന്മാരുണ്ടെങ്കിൽ, സ്വന്തം പാളയത്തിലെ മൗലാനമാരുടെ 'കുരങ്ങൻ കളി'യും അവർ കാണണമെന്ന് സവിനയം ഉണർത്തട്ടെ.

1. അമീൻ അഹ്സൻ ഇസ്ലാഹി എഴുതുന്നു:

"..... അതെ, നിയമസംഹിത വിനഷ്ടമായൊരു സമുദായമായിത്തീർന്നു പോളിന്റെ 'പരിഷ്കരണസംരഭ'ത്താൽ ക്രിസ്ത്യാനികൾ. അവരുടെ പക്കലുള്ള ഇഞ്ചീലാകട്ടെ നിയമപുസ്തകമല്ലതാനും. ഫലമെന്തായെല്ലേ? അല്ലാഹുവിന്റെ നിയമങ്ങൾക്കുപകരം പണ്ഡിതപുരോഹിതന്മാരുടെ സ്വയംകൃതനിയമങ്ങൾ സ്വീകരിക്കാൻ അവർ നിർബന്ധിതരായി. അങ്ങനെ അവരും പുരോഹിതപൂജയിലേക്ക് തള്ളപ്പെട്ടു. 'പുരോഹിതൻ വിധിച്ചത് മതവിധി' എന്നായിവെപ്പ്.

കോൺസ്റ്റൻറ്റൈൻ രാജാവിന്റെ കാലം മുതൽ റോമാചക്രവർത്തിമാരുടെ ഖഡ്ഗങ്ങൾ ക്രിസ്തുമത്തോടുള്ള വൈരാഗ്യംവെടിഞ്ഞു അനുകൂലവർണ്ണം സ്വീകരിക്കുകയുണ്ടായി. ആ കാലഘട്ടത്തിൽ പൗരോഹിത്യത്തിന്റെ മഹത്വം ഉച്ചകോടിയിലേക്കുയർന്നു. എത്രത്തോളമെന്നാൽ 'പോപ്പുതിരുമേനി'യുടെ നിയമങ്ങളെ സർവ്വാധിനാഥനായ ദൈവത്തിന്റെ നിയമങ്ങളെന്ന നിലയിൽ സ്വീകരിച്ചുകൊള്ളണമെന്ന് ചക്രവർത്തി തീരുമനസ്സുകൊണ്ടു് ഉത്തരവിടുക പതിവായി. പുണ്യവാളൻമാരായ പുരോഹിതർ ഭൂലോകത്ത് വിധിക്കുന്നത് ആകാശലോകത്തെ തീരുമാനം. അവർ ഭൂമിയിൽ അംഗീകരിച്ചത് ആകാശലോകത്ത് അംഗീകൃതമായിക്കൊള്ളണം. പുരോഹിതന്മാരുടെ ജിഹ്വകൾക്ക് ദൈവത്തിന്റെ പ്രാതിനിധ്യമുണ്ട്. അവരുവിടെ വെച്ച് ഒരുത്തനു മാപ്പു നൽകിയാൽ ആകാശത്തിലവന് മാപ്പ് ലഭിക്കും എന്നിങ്ങനെയുള്ള വിശ്വാസങ്ങൾ ക്രിസ്തുർ വെച്ചു പുലർത്തി. മറ്റു വാക്കുകളിൽ പറഞ്ഞാൽ 'പുരോഹിതന്മാർ ദൈവത്തിന്റെനിയമങ്ങളനുസരിക്കുന്നതിനുപകരം ദൈവം പുരോഹിതന്മാരുടെ കൽപനകൾ സ്വീകരിച്ചുകൊള്ളണം' എന്നതുവരെയെത്തി അവരുടെ പുരോഹിതപൂജ! (ശീർക്ക് അഥവാ ബഹുദൈവത്വം പേ - 73, 74. അടിവര ലേഖകന്റേത്)

2. സയ്യിദ് സുലൈമാൻ നനദ്വി എഴുതുന്നു:

"ഇവിടെ പണ്ഡിത പുരോഹിതന്മാരെ റബ്ബുകളാക്കിയത്, അവരുടെ കൽപനകൾ അല്ലാഹുവിന്റെ സ്വതന്ത്രനിയമങ്ങളെപ്പോലെ അംഗീകരിക്കുന്നതിലൂടെയാണ്. കാരണം അല്ലാഹു തന്റെ വിധി വിലക്കുകൾ ഈ പണ്ഡിത-പുരോഹിതർക്ക് അഭ്യുഗ്മായി അറിയിക്കുന്നുണ്ടെന്നായിരുന്നു അവരുടെ വാദം"..... (ഇബാദത്ത് പണ്ഡിതന്മാരുടെ വീക്ഷണത്തിൽ - പേ - 40) (അടിവര ലേഖകന്റേത്)

3. സർവ്വദീൻ ഇസ്‌ലാഹി എഴുതുന്നു:

“ഇക്കൂട്ടരെ അവരുടെ അനുയായികൾ അഭിവാദിയും നിരൂപാധികം നിയമങ്ങൾ നിർമ്മിക്കുവാൻ അർഹരുമാണെന്ന് വിശ്വസിക്കുകയും ഹൃദയംഗമായി അനുസരിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു.....”

(ഇസ്‌ലാം ഒറ്റനോട്ടത്തിൽ പേ - 193) (ഇബ്ബാദത്ത് പണ്ഡിതന്മാരുടെ വീക്ഷണത്തിൽ - പേ - 66. അടിവര ലേഖകന്റേത്)

4. അമീൻ അഹ്‌സൻ ഇസ്‌ലാഹി എഴുതുന്നു:

“..... കാലാന്തരത്തിൽ സംഭവിച്ചതെന്തെന്നല്ലേ? ന്യായാധിപന്മാർ പ്രശ്നങ്ങളെ മഹാപുരോഹിതന്റെ മുമ്പിൽ സമർപ്പിക്കുകയും അദ്ദേഹം കൽപ്പിച്ചുരുളുന്നത് അന്ധമായി സ്വീകരിക്കുകയും ചെയ്ത പതിവായി. ദൈവഹിതമറിയാനുള്ള ഒരഭ്യുദയ മാർഗ്ഗമായിരുന്നു അവരുടെ പക്കൽ പുരോഹിതൻ. അദ്ദേഹം ദേവാലയത്തിലെ ‘പരിശുദ്ധ മന്ദിര’ത്തിന്റെ ഉള്ളിലാണിരിക്കുക. അവിടെ ഒരു തിരശ്ശീല തൂക്കിയിട്ടിരിക്കും. തിരശ്ശീലയ്ക്കു പിന്നിൽ ന്യായപ്രമാണം അടക്കം ചെയ്ത ‘പെട്ടകം’ വെച്ചിരിക്കും. ദൈവം മഹാപുരോഹിതന് ‘രഹസ്യബോധനം’ നൽകുന്ന കേന്ദ്രനിലായമാണത്. അദ്ദേഹം അവിടന്ന് യഹോവയുടെ വിധികളെക്കുറിച്ചു രഹസ്യബോധനം ലഭിച്ചതായി പ്രഖ്യാപിക്കും. അതെല്ലാവരും ശിരസാവഹിച്ചുകൊള്ളണം..... ജൂതന്മാർ പുരോഹിതമൊഴികളെ ദൈവവാക്യം ഹിച്ചുകൊള്ളണം..... പുരോഹിതന് അദ്യശ്യമാർഗ്ഗേണ മതനിയമങ്ങളെപ്പോലെ സ്വീകരിച്ചു. പുരോഹിതന് അദ്യശ്യമാർഗ്ഗേണ മതനിയമങ്ങളറിയാൻ സാധിക്കുമെന്നും അദ്ദേഹം ‘മഅ്സൂം’ പ്രാപസുരക്ഷിതൻ ആണെന്നും അവർ വിശ്വസിച്ചു.....” (ശിർക്ക് അഥവാ ബഹുദൈവതം - പേ - 71, 72) (അടിവര ലേഖകന്റേത്) 68, 69

5. യൂസുഫുൽ ഖർജാജി എഴുതുന്നു:

“യേശു ആകാശത്തേക്ക് ഉയർത്തപ്പെട്ടപ്പോൾ തന്റെ ശിഷ്യന്മാർക്ക് അവരുദ്ദേശിക്കുന്നതുപോലെ അനുവദനീയവും നിഷിദ്ധവും നിശ്ചയിക്കാനുള്ള അധികാരം നൽകിയിട്ടുണ്ടെന്നും ക്രൈസ്തവർ അവകാശപ്പെടുന്നു.

“നിങ്ങൾ ഭൂമിയിൽ കെട്ടുന്നതെല്ലാം ആകാശത്തിലും കെട്ടപ്പെട്ടിരിക്കും. നിങ്ങൾ ഭൂമിയിൽ അഴിക്കുന്നതെല്ലാം സ്വർഗത്തിലും അഴിഞ്ഞിരിക്കും” (മത്തായി : 18 : 18) (വിധി വിലക്കുകൾ പേ - 38)

6. ശൈഖ് അഹ്‌മദ് ഇബ്നുഹജർ എഴുതുന്നു:

“ശൈഖുൽ ഇസ്‌ലാം പറയുന്നു: പണ്ഡിതന്മാരെ റബ്ബുകളാക്കുന്ന അന്ധമായ അനുമാനങ്ങൾ രണ്ടു രൂപത്തിലുണ്ട്. ഒന്ന് പണ്ഡിതന്മാരും പുരോഹിതന്മാരും ദൈവികദീനിൽ മാറ്റത്തിരുത്തങ്ങൾ വരുത്തി

യിട്ടുണ്ടെന്നറിയുന്നവർ. ഹലാലാക്കാനും ഹറാമാക്കാനും പണ്ഡിതപുരോഹിതന്മാർക്ക് അധികാരമുണ്ടെന്നു വിശ്വസിച്ചുകൊണ്ടാണ് ഈ വിഭാഗം അവരെ പിന്തുടരുന്നത്. ഇത് കുഫ്റാണ്. പണ്ഡിതപുരോഹിതർക്ക് സാഷ്ടാംഗം നമിക്കുന്നില്ലെങ്കിലും ഇതു ശിർക്കാണെന്ന് അല്ലാഹുവും റസൂലും വ്യക്തമാക്കിയിട്ടുണ്ട്. രണ്ട് അല്ലാഹു ഹലാലാക്കിയത് ഹലാലും ഹറാമാക്കിയത് ഹറാമും ആണെന്നു വിശ്വസിക്കുന്നവർ. പക്ഷെ അവർ അല്ലാഹുവിന്റെ കൽപന അനുസരിക്കാതിരിക്കുന്നതിൽ തങ്ങളുടെ പണ്ഡിതന്മാരെയും പുരോഹിതന്മാരെയും അനുസരിക്കുന്നു. കൂറ്റകരമാണെന്നു വിശ്വസിച്ചുകൊണ്ട് പാപം ചെയ്യുന്ന മുസ്‌ലിംകളുടെ വിധിയാണ് ഇവർക്കുമുള്ളത്. (എക്കദൈവവിശ്വാസം. വിവ: M.V. മുഹമ്മദംസലിം. പേ - 25 - 26)

ഈ ഉദ്ധരണികളിൽ നിന്ന് ഒരു കാര്യം സുതരാം വ്യക്തമാകുന്നു. ഒന്ന്, വേദക്കാരുടെ ഖുറാഫാത്തിനെതിരിലാണ് തൗബ: 31-ാം ആയത്ത് അവതരിപ്പിച്ചതെന്ന് ഈ പണ്ഡിതന്മാർ ഒരുപോലെ മനസ്സിലാക്കിയിരിക്കുന്നു. രണ്ട്, അക്കാര്യം (ഏതെല്ലാം ഖുറാഫാത്തുകൾ എന്ന്) വിശദീകരിക്കുവാൻ വേണ്ടി അവർ വിജ്ഞാന കോശങ്ങളും ബൈബിളും ഏകകാലമായി അവലംബിച്ചിരിക്കുന്നു. മൂന്ന്, കെ.പി. യും അബ്ദുൽ ഹമീദ് മദനിയും എഴുതിയ കാര്യങ്ങളോട് അവ നൂറു ശതമാനവും യോജിക്കുന്നു. ചുരുക്കത്തിൽ, ഏതൊരു ആശയം പ്രചരിപ്പിച്ചതിന്റെ പ്രേരിലാണോ സലഫികൾ ഇത്ര നീചമായി ആക്ഷേപിക്കപ്പെട്ടത്, അതേ ആശയം ജമാഅത്ത് മൗലാനമാരുടെ നാവിലും ജമാഅത്ത് പ്രസാധനാലയത്തിന്റെ സാഹിത്യങ്ങളിലും വളളിപുളളി വ്യത്യാസമില്ലാതെ സുലഭമായി നാം കാണുന്നു. എന്നിട്ടും നമ്മുടെ മൗലവി പറയുന്നു: അനാശാസ്യമായ വിക്രിയയെന്ന്!? ബുദ്ധി ജമാഅത്തെ ഇസ്‌ലാമിക്ക് പണയം വെക്കാത്തവരുണ്ടെങ്കിൽ അവർ ചിന്തിക്കുക. ഖുർആൻ വാക്യത്തെ അതിന്റെ നേർക്കുനേരെയുള്ള അർത്ഥത്തിൽ നിന്നു ഒരു നീതികരണവുമില്ലാതെ വ്യാഖ്യാനിച്ചു തെറ്റിച്ചതാരു? പ്രബല വ്യാഖ്യാനം മാറ്റി ദുർബലവ്യാഖ്യാനത്തിലും ദുർവ്യാഖ്യാനത്തിലും അഭയം തേടിയതാരു? അനാശാസ്യമായ വിക്രിയപ്രയോഗിച്ചതാരു?

ഒരു തെറ്റിദ്ധാരണ:

“അവർ (ക്രൈസ്തവർ) അവരിലെ മതപണ്ഡിതന്മാരെയും, പുരോഹിതന്മാരെയും മർയമിന്റെ മകൻ മസീഹിനെയും (ഈ സാമ്പത്തിയെ) അല്ലാഹുവിനുപുറമെ റബ്ബുകളാക്കി” (താരതമ്യം - പേ - 17)

ഇവിടെ മദനി സാഹിബ് ഒരു കൃത്രിമം കാണിച്ചുവെന്നാണ് മൗലവിയുടെ ആക്ഷേപം. അതെന്തെന്നാൽ ‘അവർ’ അഥവാ ‘വേദക്കാർ’ എ

ന്നുപറയേണ്ടിടത്ത് മദനി സാഹിബ് 'ക്രൈസ്തവർ' എന്ന് ബ്രാക്കറ്റിൽ കൊടുത്തു. ജൂതന്മാർക്കും ക്രൈസ്തവർക്കും ഒരുപോലെ ബാധകമാകുന്ന ഒരു കാര്യം ക്രൈസ്തവരിൽ മാത്രം പരിമിതമാക്കുന്നത് ചില 'സൊല്ല്'കൾ ഒഴിവാക്കാനാണത്രെ. 'ഖുർആനെ വളച്ചൊടിക്കുക' എന്ന 'ഗുരുതരകൃത്യം' മദനിയിൽ ആരോപിച്ച മൗലവിക്ക് തന്റെ ആരോപണം 'കടന്ന കയ്യായി'പ്പോയി എന്നു തോന്നിയതിനാലോ അതോ മറ്റുവല്ല 'കോംപ്ലക്സ്' അദ്ദേഹത്തെ പിടികൂടിയതിനാലോ എന്നറിയില്ല ആ വിഷയത്തിൽ അദ്ദേഹത്തിന്റെ വാക്കുകളിൽ 'ചിത്തചാശ്വല്യ'ത്തിന്റെ ലക്ഷണം പ്രകടമായിട്ടുണ്ട്. ശ്രദ്ധിക്കുക.

പേജ് - 281 -ൽ അദ്ദേഹം പറയുന്നത്: 209

"മദനി സാഹിബ് തുടക്കത്തിൽതന്നെ പ്രശ്നമുണ്ടാക്കി. അതായത്, 'അവർ' എന്നതിന് ബ്രാക്കറ്റിൽ കൊടുത്ത വിശദീകരണത്തിൽ ക്രൈസ്തവരെ മാത്രമേ പറഞ്ഞുള്ളൂ ജൂതരെ പറഞ്ഞു കാണുന്നില്ല. ഇതെന്തു കൊണ്ട്? ശ്രദ്ധക്കുറവ് മൂലം സംഭവിച്ചതാണെങ്കിൽ സാരമില്ല; തിരുത്തിയാൽ മതി. മനപ്പൂർവ്വമാണെങ്കിൽ അതുഖുർആനെ വളച്ചൊടിക്കലാണെന്നു പറയാതെവയ്യ." പേജ് 282-ൽ പിന്നീട് അദ്ദേഹം എഴുതി.

"ഇത്തരം കാരണങ്ങളാൽ ജൂതരെ ഒഴിവാക്കുന്നത് തികച്ചും തെറ്റാണ്, ഖുർആന്റെ സൂചനകൾക്കെതിരാണ്. ആരോ അങ്ങനെ അഭിപ്രായപ്പെട്ടിട്ടുണ്ട് എന്നത് ഈ തെറ്റിനെ ശരിയാക്കുന്നില്ല - വിവരമുള്ളവർ അതംഗീകരിച്ചു കൊടുക്കാവതല്ല ഇസ്ലാഹി സുഹൃത്തുക്കളിൽതന്നെ മറ്റാരും അങ്ങനെ ചെയ്തതായി അറിയുന്നില്ല. എന്നാൽ മദനി സാഹിബിന് അവരെ ഒഴിവാക്കേണ്ടത് തന്ത്രപരമായ ഒരാവശ്യമായി വന്നിട്ടുണ്ടിവിടെ. അങ്ങനെ അദ്ദേഹം, മനപ്പൂർവ്വം തന്നെ ഒഴിവാക്കിയതാണിത് എന്നു സംശയിപ്പിക്കുന്ന ചില സംഭവങ്ങളുണ്ടായിട്ടുണ്ട്. [മദനിയെപ്പോലുള്ളവർ ഏതുനിലക്കും ഇത്രത്തോളം കീഴ്പ്പോട്ടിറങ്ങരുത് എന്ന് വിനീതമായി അപേക്ഷിക്കുന്നു] "പേജ് - 283 ആയപ്പോഴേക്കും ശൈലിയൊന്നുമാറി. അതിങ്ങനെയാണ്. (209)

"ജൂതമതം ആദ്യമേ ഒഴിവാക്കിക്കളഞ്ഞാൽ പിന്നെ ഈ സൊല്ല്കളൊക്കെ തീരും എന്നു കണ്ടുപിടിച്ച മദനി സാഹിബ് കണ്ണുചിമ്മി, സൂത്രത്തിൽ അവരെയെങ്ങൊഴിവാക്കിയതാണ്. അങ്ങനെ അദ്ദേഹം ചെയ്തതായിരുന്നു". 210

മദനിക്ക് തീർന്നു കിട്ടേണ്ട 'സൊല്ല്'യെന്താണ്?

ഉത്തരം. കെ.സി. തന്നെ തരുന്നു.

"അതായത്, (1) പണ്ഡിത - പുരോഹിതവർഗ്ഗങ്ങൾ സേഷ്ടപ്രകാരം

നിർണ്ണയിക്കുന്ന ഹലാൽ-ഹറാമുകളിൽ അവർക്കുള്ള അനുസരണത്തെ ആധാരനയാക്കി ചിത്രീകരിക്കാനുള്ള നെട്ടോട്ടത്തിൽ കൈയിൽ കിട്ടിയ ഒരു തുരുപ്പുശീട്ടായിരുന്നു ബൈബിളിലെ ഖുറാഫാത്ത്. മുജാഹിദിസത്തോടും സലഫിസത്തോടും ഒട്ടും നിരക്കാത്തതാണെന്ന ബോധ്യമുണ്ടായിട്ടും മറ്റൊന്നും കിട്ടാത്തതുകൊണ്ട് അവരതുതന്നെ പ്രയോഗിച്ചുനോക്കി, പക്ഷെ - അതു തെറ്റായാലും, ശരിയായാലും - ക്രൈസ്തവരേപ്പറ്റി മാത്രമേ പറയാൻ പറ്റിയുള്ളൂ. ജൂതരെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം അതു ഫിറ്റായില്ല." (പേ - 282) 209, 210

വായനക്കാരുടെ ശ്രദ്ധയിലേക്ക് ഒന്നുകൂടി. 1985-ലാണ് കെ.സി.യുടെ 'ഇബാദത്ത് ഒരു സമഗ്രപഠന'ത്തിന്റെ ആദ്യപതിപ്പ് പുറത്തിറങ്ങുന്നത്. 'വേദക്കാർക്ക് അവരുടെ പുരോഹിതൻമാരിലുള്ള വിശ്വാസം' എന്തെന്ന് വിശദീകരിക്കുന്ന സലഫി വ്യാഖ്യാനത്തെ 'ബൈബിൾ ഖുറാഫാത്ത്' എന്ന് അധികേഷ്പിക്കുന്നത് അതുമുതൽക്കാണ്. അതിനുമുമ്പ് വേദക്കാർക്ക് അവരുടെ പുരോഹിതന്മാരിലുള്ള വിശ്വാസത്തെക്കുറിച്ച് പ്രതിപാദിക്കുന്ന ആ ഭാഗങ്ങൾക്ക് അസ്പഷ്ടതയോ നിഷിദ്ധതയോ കൽപിക്കപ്പെട്ടിരുന്നില്ല. മറിച്ച്, 1963-ൽ പ്രസിദ്ധീകരിച്ച 'ശീർക്ക് അഥവാ ബഹുദൈവത്വം' എന്ന ഗ്രന്ഥത്തിലൂടെ (പേ - 65 - 95) മേൽപറയപ്പെട്ട 'ഖുറാഫാത്ത്' ജമാഅത്ത് പ്രചരിപ്പിക്കാൻ തുടങ്ങുകയാണ് ചെയ്തത്. 1985 ആയപ്പോഴേക്കും ഈ 'ഖുറാഫാത്ത് പ്രചാരണ'ത്തിന് 22 വയസ്സ് തികഞ്ഞു. 'ഖുറാഫാത്തായ' ഈ 'തുരുപ്പുശീട്ട്' 22 വർഷക്കാലം വിറ്റ് ഉപജീവിച്ച ഒരു പ്രസ്ഥാനത്തിന്റെ നായകനാണ് അധികേഷ്പത്തിനു മുതിരുന്നത്! (പോരാ..... മൗലവിമാരേ, നിങ്ങൾക്കീ 'ശാര്യം' കണ്ടാൽപോരാ!) 85-ന് മുമ്പുള്ള വിധി 'സമഗ്രപഠന'ത്തിന്റെ ആവിർഭാവത്തോടെ 'നസ്ഖ്' ചെയ്തുവെന്ന് ഒരുവിധേനയും സമാധാനിക്കാനും നിർവ്വാഹമില്ല. കാരണം 1990-ൽ 'ഖുറാഫാത്തി'ന്റെ മൂന്നാം പതിപ്പ് 3000 കോപ്പികൂടി പുറത്തിറക്കിയിരിക്കുന്നു! ശേഷമുള്ള കഥ അന്വേഷിക്കാൻ ഈ ലേഖകൻ മെനക്കെട്ടിട്ടില്ല. അല്ലെങ്കിലും നമ്മളെന്തിനു മെനക്കെടണം? ഇക്കൂട്ടരിൽ നിന്ന്, ഈവക കാര്യങ്ങൾക്കൊന്നും സമാധാനം ലഭിക്കാറില്ലല്ലോ.

തെറ്റിദ്ധരിക്കാതിരിക്കാനും മനപ്പൂർവ്വം അജ്ഞത നടച്ച് തെറ്റിദ്ധരിപ്പിക്കാതിരിക്കാനും താഴെപ്പറയുന്ന വസ്തുതകൾ ശ്രദ്ധിക്കുക:

1. ഈ ആയത്തിൽ 'അവർ' എന്നതിൽ യഹൂദർ ഉദ്ദേശിക്കപ്പെട്ടിട്ടില്ല എന്നു മദനി സാഹിബ് പറഞ്ഞിട്ടില്ല.

2. അല്ലാഹു ആക്ഷേപിച്ച അന്ധവിശ്വാസം (ഹലാൽ-ഹറാമുകൾ നിശ്ചയിക്കാൻ പണ്ഡിത-പുരോഹിതർക്ക് അവകാശമുണ്ടെന്നും, അദ്യശ്യ

മായി അത് അവർക്കറിയിക്കപ്പെടുന്നുണ്ടെന്നും, പാപം പൊറുത്തുകൊടുക്കാൻ അവർക്ക് അധികാരമുണ്ടെന്നും മറ്റുമുള്ള വിശ്വാസം) യഹൂദർ വെച്ചു പുലർത്തുന്നില്ല' എന്നും മദനി സാഹിബ് വാദിച്ചിട്ടില്ല.

3. തൊട്ടടുത്ത പേജിൽ (20) 'യഹൂദരും ക്രൈസ്തവരും അടക്കമുള്ള' എന്ന വാക്കിലൂടെ ഇരുകൂട്ടരെയും ഉൾപ്പെടുത്തുകയാണ് മദനി സാഹിബ് ചെയ്തിട്ടുള്ളത്.

4. 'ക്രിസ്ത്യാനിയായിരുന്ന അദിയ്യി'ന്റെ സംഭവമാണ് ജമാഅത്ത് ദുർവ്യാഖ്യാനം ചെയ്യാൻ മുതിർന്നത് എന്നതിനാൽ ക്രിസ്തീയ പുരോഹിതൻമാരെക്കുറിച്ച് ക്രൈസ്തവർക്കുള്ള വിശ്വാസം പ്രത്യേകം ചർച്ചാവിഷയമായി എന്നുമാത്രം.

5. 'ഇസ്ലാഹി സുഹൃത്തുക്കളിൽ തന്നെ മറ്റാരും അങ്ങനെ ചെയ്തതായരിയുന്നില്ല' എന്ന് കെ.സി. സമ്മതിച്ചിരിക്കുന്നു.

ചുരുക്കത്തിൽ മദനി സാഹിബ് അടക്കമുള്ള ഇസ്ലാഹി സുഹൃത്തുക്കളിലാരും ആയത്തിനെ വളച്ചൊടിയിട്ടില്ല. കെ.സി. തന്റെ 'വാചാലത്വം' 'ദുർവ്വൃതം' ചെയ്തതാണ് സംഭവം. സുറത്തുത്തൗബ്ബ 31-ാം ആയത് മുഹമ്മദ് അമാനി മൗലവി വിശദീകരിച്ചതിലെ പ്രസക്തഭാഗമിതാ:

"വേദക്കാരിൽ യഹൂദികളും ക്രിസ്ത്യാനികളും അടങ്ങുന്നു. ക്രിസ്ത്യാനികളെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം അവർ യേശുക്രിസ്തുവിനെ ദൈവവും കർത്താവുംമായി അംഗീകരിച്ചുവരുന്നതു പ്രസിദ്ധമാണ്. പുറമെ അവരുടെ പണ്ഡിത-പുരോഹിതന്മാർക്കു പൊതുവിലും വിശുദ്ധസ്ഥാനം നൽകപ്പെട്ടിട്ടുള്ള ചില വ്യക്തികൾക്കു വിശേഷിച്ചും ദിവ്യത്വവും ദൈവത്തിന്റെ അധികാരാവകാശങ്ങളും അവർ വകവെച്ചു കൊടുക്കുന്നു. വിശുദ്ധരെന്നു കരുതപ്പെടുന്ന വ്യക്തികളുടെ പ്രതിമയുണ്ടാക്കലും അവരെ ആരാധിക്കലുംവരെ അതെത്തിയിട്ടുണ്ട്. പാപമോചനത്തിനും മതനിയമനിർമ്മാണത്തിനുമുള്ള അധികാരം പണ്ഡിത-പുരോഹിതൻമാർക്കുണ്ടെന്നുള്ളതിനു അവർക്കുള്ള പ്രധാന ആധാരം യേശു ക്രിസ്തു ശിഷ്യന്മാരോടു പറഞ്ഞതായി അവരുടെ വേദഗ്രന്ഥത്തിൽ ഉദ്ധരിച്ച ഒരു വാക്യമത്രെ. അതായത് നിങ്ങൾ ഭൂമിയിൽ കെട്ടുന്നതെല്ലാം സ്വർഗ്ഗത്തിലും കെട്ടപ്പെട്ടിരിക്കും. നിങ്ങൾ ഭൂമിയിൽ അഴിക്കുന്നതെല്ലാം സ്വർഗ്ഗത്തിലും അഴിഞ്ഞിരിക്കും എന്നു ഞാൻ സത്യമായിട്ടു നിങ്ങളോടു പറയുന്നു." (മത്തായി 18:18) യഹൂദികൾ പ്രത്യക്ഷത്തിൽ ഈ വിഷയത്തിൽ അൽപം പിന്നോക്കമാണെന്നു തോന്നാമെങ്കിലും പണ്ഡിത പുരോഹിതന്മാരുടെ വാക്കുകളെ അടിസ്ഥാനപ്പെടുത്തിയാണല്ലോ, അവർ നബി(സ)യുടെ ദൗത്യത്തെയും പ്രവാചകത്വത്തെയുമെല്ലാം നിഷേധിക്കുന്നതും, യഥാർത്ഥത്തിൽ മതത്തിലില്ലാത്ത ചില നിയമ

ങ്ങൾ മതനിയമങ്ങളായി കരുതുന്നതും" (വാ: 2 - പേ - 1297)

"യഹൂദർക്കു അതു ഫിറ്റായില്ല" എന്ന അദ്ദേഹത്തിന്റെ വാചകം അജ്ഞതയെയാണ് അനാവരണം ചെയ്യുന്നതെന്നു പറയേണ്ടി വരുന്നതിൽ ഖേദിക്കുന്നു. ഖുർആൻ നേർക്കുനേരെപ്പറഞ്ഞ കാര്യമാണത്. സലഫികൾ പൊക്കിയെടുത്തുകൊണ്ടു വന്ന ഒരു പുതിയ കാര്യമല്ല. വേദക്കാരിലെ സാധാരണക്കാരെക്കുറിച്ചും അവരിലെ പണ്ഡിതന്മാരെക്കുറിച്ചും സുറത്തുൽബഖറയിൽ അല്ലാഹു പ്രസ്താവിക്കുന്നു:

അക്ഷരജ്ഞാനമില്ലാത്ത ചില ആളുകളും അവരിൽ ഉണ്ട്. ചില വ്യാമോഹങ്ങൾ വെച്ചുപുലർത്തുന്നുവെന്നല്ലാതെ വേദഗ്രന്ഥത്തെപ്പറ്റി അവർക്കൊന്നുമറിയില്ല. അവർ ഊഹത്തെ അവലംബമാക്കുകമാത്രമാണ് ചെയ്യുന്നത്. സ്വന്തം കൈകൾകൊണ്ട് ഗ്രന്ഥം എഴുതിയുണ്ടാക്കുകയും എന്നിട്ട് നിസ്സാരവില വാങ്ങാനായി ഇത് അല്ലാഹുവിങ്കൽ നിന്നുള്ളതാണെന്ന് പറയുകയും ചെയ്യുന്നവർക്ക് നാശം! അവരുടെ കൈകൾ എഴുതിയതു മുഖേന അവർക്കുനാശം! അവർ സമ്പാദിച്ചതു മുഖേനയും അവർക്കുനാശം! (2:78, 79)

'ശിർക്ക് അഥവാ ബഹുദൈവത്വം' എന്ന ഗ്രന്ഥത്തിൽ അമീൻ അഹ്സനൻ ഇസ്ലാഹി യഹൂദർക്കും അതു ഫിറ്റാക്കുന്നുണ്ട്. 65-75 വരെയുള്ള പേജുകൾ വായിച്ചാൽ ഇക്കാര്യം സുതരാം വ്യക്തമാണ്. പ്രസക്തഭാഗം ഒരിക്കൽകൂടി ഉദ്ധരിക്കാം:

"..... ശരീഅത്തിന്റെ നിരവധി നിർദ്ദേശങ്ങളെ 'നിയമവ്യാഖ്യാനമാകുന്ന തിരശ്ശീലകൊണ്ടു മുടി. ഭൗതികതാൽപര്യങ്ങൾക്കു വേണ്ടി അസംഖ്യം 'ഫത്വകൾ' പുറത്തിറക്കി. അതിനെല്ലാം പുറമെ തങ്ങളുടെ സ്വയംകൃത പുറത്തിറക്കി. അതിനെല്ലാം പുറമെ തങ്ങളുടെ സ്വയംകൃത നിയമങ്ങളെ 'തൗറാത്തിന്റെ വിധി' കളാണെന്ന് കൊട്ടിൾഘോഷിച്ചു. പാമരജനങ്ങൾക്കിടയിൽ മതത്തിന്റെ പേരും പറഞ്ഞു നടപ്പിലാക്കി. ഇതിന്റെയെല്ലാം ഫലമായി ജൂതശരീഅത്തിന്റെ സകലമുക്കുമുലകളിൽനിന്നും അല്ലാഹുവിന്റെ അധീശത്വം തേഞ്ഞുമാഞ്ഞുപോയി. തൽസ്ഥാനത്ത് പുരോഹിതരുടെ 'ദിവ്യത്വം' കയറിക്കൂടി. അങ്ങനെ ദൈവനിയമങ്ങൾക്കുപകരം പുരോഹിത നിയമങ്ങൾ പിന്തുടരുന്ന ഒരു വിഭാഗമായി അധഃപതിച്ചു പിൽക്കാലത്ത് ജൂതർ ഈ പ്രക്രിയകളെക്കുറിച്ചെല്ലാം വിശുദ്ധ ഖുർആൻ കണക്കിനു ആക്ഷേപിച്ചിട്ടുണ്ട്....." 'ന്യായാധിപന്മാർ പ്രശ്നങ്ങളെ മഹാപുരോഹിതന്റെ മുമ്പിൽ സമർപ്പിക്കുകയും അദ്ദേഹം കൽപ്പിച്ചുരുളുന്നതു അന്ധമായി സ്വീകരിക്കുകയും ചെയ്തു പതിവായി. ദൈവഹിതമറിയാനുള്ള ഒരഭ്യർത്ഥനയായിരുന്നു അവരുടെ പക്കൽ പുരോഹിതൻ. അദ്ദേഹം ദേവാലയത്തിലെ 'പരിശു

ദ്ധമന്ദിരത്തിന്റെ ഉള്ളിലാണിരിക്കുക. അവിടെ ഒരു വലിയ തിരശ്ശീല തൂക്കിയിട്ടിരിക്കും. തിരശ്ശീലയ്ക്കു പിന്നിൽ ന്യായപ്രമാണം അടക്കം ചെയ്ത 'പെട്ടകം' വെച്ചിരിക്കും. ദൈവം മഹാപുരോഹിതന് 'രഹസ്യബോധനം' നൽകുന്ന കേന്ദ്രനിലയമാണത്. അദ്ദേഹം അവിടന്ന് യഹോവയുടെ വിധികളെക്കുറിച്ച് രഹസ്യബോധനം ലഭിച്ചതായി പ്രഖ്യാപിക്കും. അതെല്ലാവരും ശിരസാ വഹിച്ചുകൊള്ളണം. അന്ധവിശ്വാസത്തിന്റേതായ ഈ വഴക്കം ജൂതസമുദായത്തെ അടക്കിഭരിച്ചു പോന്നു. ഇജ്തിഹാദിന്റെ വീര്യം നശിച്ച ആ നിർജ്ജീവസമുദായം പുരോഹിതന്മാരെ തഖ്ലീദ് ചെയ്യുക (അന്ധമായി അനുകരിക്കുക)യെന്ന ബിദ് അത്തിൽ ചെന്നുചാടിയ ദാരുണകഥയാണിത്. മിസ്റ്റർ ബഞ്ച്ലി തന്റെ Thetheroy of the state എന്ന ഗ്രന്ഥത്തിലെ Theocracy എന്ന അദ്ധ്യായത്തിൽ ഈ 'പുരോഹിതപൂജ'യെ പരാമർശിച്ചെഴുതിയിരിക്കുന്നു: 'ദൈവനിയമം' സ്വർണ്ണം പുശിയ ഒരു പെട്ടകത്തിൽ വെച്ചിരിക്കും. രണ്ടു കറുബിയന്മാർ (മലക്കുകൾ) അതിനെ കാത്തുനിൽക്കും. ദിവ്യബോധനം വെളിപ്പെടുന്ന കേന്ദ്രനിലയമെന്ന സമുന്നത നിലപാടിൽ ആ പെട്ടകം ആദരിക്കപ്പെടുന്നു. പെട്ടകം ദേവാലയത്തിനുള്ളിൽ ഒരു തിരശ്ശീലയ്ക്കു പിന്നിലുള്ള 'പരിശുദ്ധമന്ദിര'ത്തിലായിരിക്കും. പുരോഹിതന്മാരതിനെ സർവ്വപ്രധാനമായി കാത്തുരക്ഷിച്ചുപോരുന്നു. ഇവിടെ നിന്നാണ് മഹാപുരോഹിതൻ യഹോവയുടെ കൽപനകൾ ഗ്രഹിച്ച് ജനങ്ങളെ അറിയിക്കുന്നത്.

ഒാരോ ഗോത്രങ്ങളിലൂടെ മതവ്യവസ്ഥ നടപ്പിലാക്കാൻ നിയമിക്കപ്പെട്ടിരുന്ന ന്യായാധിപന്മാർ വിധി പ്രസ്താവിക്കുകയും നിയമം നടത്തുകയും ചെയ്തിരുന്നത് ദൈവത്തിന്റെ പേരിലായിരുന്നു. കാരണം നിയമനിർമ്മാണാവകാശം അടിസ്ഥാനപരമായി ദൈവത്തിന്റേതാണെന്നായിരുന്നു വെപ്പ്. പക്ഷേ, വിധിപ്രസ്താവിക്കാൻ പ്രയാസം തോന്നുന്ന പ്രശ്നങ്ങൾ വന്നാൽ പുരോഹിതർ മുഖേന ദൈവഹിതമെന്തെന്നായാൽ അവർക്കു നിർബന്ധമായിരുന്നു." (പേ - 70, 71) 67, 68

ചുരുക്കത്തിൽ അവർ അവരിലെ പണ്ഡിത-പുരോഹിതന്മാരെ റബ്ബുകളാക്കി എന്ന ഖുർആൻ വാക്യത്തിലെ 'അവർ' യഹൂദരും ക്രൈസ്തവരും അടങ്ങുന്ന വേദക്കാർതന്നെ; സലഫികൾക്കിടയിൽ സന്ദേഹങ്ങളില്ല. അതുപോലെത്തന്നെ, ആ ആയത്ത്മുഖേന ആക്ഷേപിക്കപ്പെടുന്ന 'ഖുറാഫാത്തും' ക്രൈസ്തവരിലും യഹൂദരിലും നിലനിൽക്കുന്നതുതന്നെ. യഹൂദരെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളവും അതു ഫിറ്റാണെന്നർത്ഥം.

അനുസരണശീർക്കിലെ അഭൗതിക മാനം

'അനുസരണ ശീർക്കി'നെ കുറിച്ചുള്ള ചർച്ചയിലെ ഏറ്റവും പ്രാധാന്യമർഹിക്കുന്ന ഒരു ചർച്ചയാണ് ഇനിയിവിടെ പ്രതിപാദിക്കുന്നത്.

സലഫികൾ പറയുന്നു: ഒരു കാര്യം ഇബാദത്താകാൻ അതിന് ഒരു അഭൗതികമാനം വേണം. കെ.സി.യും കൂട്ടുകാരും പറയുന്ന 'അനുസരണ ശീർക്കിനും' അതാവശ്യമാണ്. ഇക്കാര്യത്തോട് ജമാഅത്തിന് തീരെ യോജിക്കാൻ കഴിയുന്നില്ലെന്നാണ് കെ.സി.യുടെഭാഷ്യം. അദ്ദേഹം പറയുന്നത്: ആരാധന എന്ന അർത്ഥത്തിലുള്ള ഇബാദത്തിന് അഭൗതികത അനിവാര്യമാണ്. എന്നാൽ അനുസരണം, അടിമവൃത്തി എന്നീ അർത്ഥത്തിലുള്ള ഇബാദത്തിന് അഭൗതികത വേണ്ട എന്നാണ്. എന്നാൽ സന്തോഷപൂർവ്വം, സാദിമാനം, പറയട്ടെ, ബഹുമാന്യനായ കെ.സി. പോലും തന്റെ ഈ അഭിപ്രായത്തിന് വിരുദ്ധമായി അതേ പുസ്തകത്തിൽ എഴുതിക്കൊണ്ട് സലഫികളോട് യോജിപ്പ് പ്രകടിപ്പിച്ചിട്ടുണ്ട്. മറ്റു ജമാഅത്ത് സാഹിത്യങ്ങളും ഈ വിഷയത്തിൽ സലഫി വീക്ഷണത്തോട് യോജിപ്പ് പ്രകടിപ്പിച്ചിട്ടുണ്ട്. ആദ്യം കെ.സി.തന്നെ സ്വയം എതിർക്കുന്നത് വായിക്കുക:

1. "ഇനി കൽപിക്കുന്നവരെപ്പറ്റി - വ്യക്തിയോ സമൂഹമോ ഭരണകൂടമോ ആരായിക്കൊള്ളട്ടെ - കൽപിക്കപ്പെടുന്നവരുടെ വിശ്വാസം എന്താണ് എന്നുകുടി ഇവിടെ പരിശോധിക്കേണ്ടതുണ്ട്. നിയമം നിർമ്മിക്കാനും അത് കൽപിക്കാനും അവർക്ക് സ്വന്തം നിലക്ക് തന്നെ അധികാരമുണ്ട്; അല്ലാഹുവിന്റെ കൽപനയുമായി യോജിക്കുന്നുണ്ടോ ഇല്ലേ എന്നൊന്നും നോക്കേണ്ടതില്ല; അവരെന്തു കൽപിച്ചാലും അതനുസരിക്കേണ്ടത് തങ്ങളുടെ ബാധ്യതയാണ് എന്നാണ് ഈ കൽപിക്കപ്പെടുന്നവരുടെ വിശ്വാസമെങ്കിൽ, തദടിസ്ഥാനത്തിലാണ് അവർ അനുസരിക്കുന്നതുമെങ്കിൽ ആ വിശ്വാസവും അനുസരണവും ശീർക്കും ഇബാദത്തുമായിത്തീരുന്നു." (ഇ.ഒ.സ.പ.പു. പേ - 279)

2. അമീൻ അഹ്സൻ ഇസ്ലാഹി എഴുതുന്നു.

"വിശുദ്ധ ഖുർആനിലും പ്രവാചകന്റെ തിരുമൊഴികളിലും ശീർക്കാണെന്ന് രേഖപ്പെടുത്തിയിട്ടുള്ള കാര്യങ്ങൾ മുമ്പിൽവെച്ചുകൊണ്ട് ശീർക്കിനെ നിർവ്വചിക്കുന്നപക്ഷം ഇതാണുകിട്ടുക: ദൈവത്തിന്റെ സത്തയിലോ ഗുണങ്ങളിലോ അവകാശങ്ങളിലോ അന്യരെ പങ്കുചേർക്കുക" (ശീർക്ക് അഥവാ ബഹുദൈവത്വം - പേ - (1990) 9) ൧. 19

ഈ നിർവ്വചനപ്രകാരം 'തൗഹീദ്' എന്നാൽ അല്ലാഹുവിനെ സത്തയിലും ഗുണങ്ങളിലും അവകാശങ്ങളിലും അതുല്യനും അദിതീയനും ഏകനുമായി കരുതുക (വിശ്വസിക്കുക) എന്നാണ്. അമീൻ അഹ്സൻ ഇസ്ലാഹിതന്നെ സത്തയിലും ഗുണങ്ങളിലും അവകാശങ്ങളിലും ഉള്ള ശീർക്കിനെ തുടർന്നു വിശദീകരിക്കുന്നുണ്ട്. അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഭാഷയിൽ സത്തയിലുള്ള പങ്കുചേർക്കൽ ഇങ്ങനെയാണ്:

“ദൈവത്തെ ആരെങ്കിലുമായോ ആരെങ്കിലും ദൈവമായോ നിശ്ചയിക്കുക; വല്ലവരെയും കുറിച്ച് ദൈവത്തിന്റെ പരിശുദ്ധസത്തയെന്ന് സങ്കല്പിക്കുക; ഒരുത്തനെ സംബന്ധിച്ച് ദൈവത്തിന്റെ പിതാവോ പുത്രനോ എന്ന് പറയുക - ഇതാണ് ദൈവസത്തയിൽ പങ്കുചേർക്കൽ. ഉദാഹരണമായി, ക്രിസ്തുദൈവത്തിന്റെ സത്തയാണ്, അല്ലെങ്കിൽ ദൈവത്തിന്റെ ജാതനാണ്, മർയം (മേരി) ദൈവത്തിന്റെ മാതാവാണ് എന്നിങ്ങനെ ക്രിസ്ത്യാനികൾ വിശ്വസിക്കുന്നു. മലക്കുകൾ ദൈവത്തിന്റെ പുത്രിമാരെന്നായിരുന്നു അറബികളുടെ വിശ്വാസം. ഈ വിശ്വാസങ്ങൾ ദൈവം അനാദിയും അനന്തമായുമായ പരമാർത്ഥത്തിന്റെ നിഷേധമാണ്; മതവും യുക്തിയും പ്രകൃതിയും വിളിച്ചു പറയുന്ന ദിവ്യമഹാഗുണങ്ങളുടെ ഖണ്ഡനവുമാണ്”. (Ibid - page - 9) 19

ദൈവമായി ‘നിശ്ചയിക്കുക’, സത്തയെന്ന് ‘സങ്കല്പിക്കുക’ പിതാവോ പുത്രനോ എന്നു ‘പറയുക’ തുടങ്ങിയ വാക്കുകൾ ‘വിശ്വസിക്കുക’ എന്ന അർത്ഥത്തിലാണ് പ്രയോഗിക്കുന്നതെന്ന് വായനക്കാർ മനസ്സിലാക്കുമെന്നു കരുതട്ടെ. ‘ഗുണങ്ങളിൽ പങ്കുചേർക്കുക’ എന്നാൽ? അമീൻ അഹ്സൻ ഇസ്ലാഹി പറയുന്നു

“ഗുണങ്ങളിൽ പങ്കു ചേർക്കുകയെന്നതുകൊണ്ടുള്ള വിവക്ഷ സൃഷ്ടിപ്പ്, നിയന്ത്രണം, ശക്തി, യുക്തിജ്ഞാനം തുടങ്ങിയ അവന്റെ ഉൽകൃഷ്ട ഗുണങ്ങളിൽ അവന്ന് സമൻമാരെ സ്ഥാപിക്കുകയെന്നാകുന്നു. ആ ‘വിശേഷണങ്ങളെ അല്ലാഹുവിലേക്ക് ചേർത്തുപറയുമ്പോഴുള്ള അർത്ഥമനുസരിച്ച്’ എന്നൊരു ഉപാധി അതിനുണ്ട്. കാരണം, അതേ വിശേഷണങ്ങൾ നാം നമ്മെപ്പോലുള്ള മനുഷ്യരെക്കുറിച്ചും ഉപയോഗിക്കാറുണ്ട്. പക്ഷേ, അവയെ അല്ലാഹുവിലേക്ക് ചേർത്തു പ്രയോഗിക്കുമ്പോൾ പൂർണ്ണമായും പ്രത്യേകാർത്ഥത്തിലായിരിക്കും..... ആ അർത്ഥമനുസരിച്ച് അതിനെ മനുഷ്യരിലേക്ക് ചേർത്തുപറഞ്ഞാൽ അത് ശിർക്കാണ്. അതിന് ‘ശിർക്കൻ ഫിസിഫാത്തി’ (ഗുണങ്ങളിലുള്ള ശിർക്ക്) എന്നുപറയുന്നു”. (Ibid - Pa - 10 അടിവര ലേഖകന്റേത്.) 20

‘അവകാശങ്ങളിൽ പങ്കുചേർക്കുക’യെന്നതുകൊണ്ടുള്ള വിവക്ഷ എന്താണെന്നദ്ദേഹം വീണ്ടും വിശദീകരിക്കുന്നു.

“അവകാശങ്ങളിൽ പങ്കു ചേർക്കുകയെന്നതുകൊണ്ടുള്ള ഉദ്ദേശ്യം ദിവ്യഗുണങ്ങളുടെ അനിവാര്യ താൽപര്യങ്ങളിലോ അതിനാൽ നമ്മുടെമേൽ വന്നുചേരുന്ന ബാധ്യതകളിലോ ദൈവേതരൻമാരെ പങ്കാളികളാക്കുകയാണ്. ഉദാഹരണമായി ‘സ്രഷ്ടാവ് അല്ലാഹുവാണ്’ എന്നതിന്റെ നിർബന്ധതാൽപര്യമെ മുഴുലോകത്തും ‘ഭരണനിയന്ത്രണം’ അവനു മാത്രമായിരിക്കണമെന്നത്. അപ്പോൾ പ്രപഞ്ചസ്രഷ്ടാവ് അല്ലാ

ഹുവാണെന്ന് സമ്മതിച്ചുകൊണ്ട് ലോക നിയന്ത്രണാധികാരം മറ്റു വല്ലവർക്കുമാണെന്ന് വിശ്വസിച്ചാൽ അത് ശിർക്കാണ്. ഇത് ‘ശിർക്കൻ ഫില്ലവാസിമി’ (അനിവാര്യ താൽപര്യങ്ങളിലുള്ള ശിർക്ക്) ആകുന്നു. (Ibid - Page - 10 അടിവര ലേഖകന്റേത്) 20

ഇവിടെ, ‘ശിർക്ക്’ എന്താണെന്ന് നിർവ്വചിക്കുകയും വിശദീകരിക്കുകയും ചെയ്ത അമീൻ അഹ്സൻ ഇസ്ലാഹിയുടെ കാഴ്ചപ്പാടിൽ ‘അനുസരണശിർക്കിൽ’ ‘അഭൗതികത’ അനിവാര്യമായി തെളിയുന്നു. ഏതു തരത്തിലുള്ള ‘ശിർക്കിലും അതനിവാര്യമാണെന്ന് ഉദാഹരണങ്ങളിലൂടെ അദ്ദേഹം സമർത്ഥിക്കുന്നു.

3. “ഇസ്ലാമിതര പ്രത്യയ ശാസ്ത്രങ്ങളെയോ ഭരണകൂടങ്ങളെയോ അനുസരിക്കുന്നത് ശിർക്കാണെന്ന് ജമാഅത്തെ ഇസ്ലാമി വാദിച്ചിട്ടില്ല. വിശ്വാസവുമായാണ് ശിർക്കിന്റെ ബന്ധം. നിയമനിർമ്മാണത്തിനുള്ള പരമാധികാരം അല്ലാഹുവിനുപകരം മറ്റേതെങ്കിലും ശക്തികൾക്ക് അംഗീകരിച്ചുകൊടുത്തുകൊണ്ട് അനിസ്ലാമിക ഭരണകൂടങ്ങളെ നിരൂപാധികം അനുസരിക്കുന്നതാണ് ശിർക്ക്..... അനുസരണത്തിലെ ശിർക്കിനെക്കുറിച്ച് മൗനം പാലിക്കുകയോ അതിനെ അന്യഥാ വ്യാഖ്യാനിക്കുകയോ ചെയ്യുന്നുവെന്നതാണ് സുന്നികളും മുജാഹിദുകളും ചെയ്യുന്നു തെറ്റ്.....” (പ്രബോധനം വാരിക - മെയ് - 20 - 1989 - അടിവര ലേഖകന്റേത്)

4. “പരമാധികാരി അല്ലാഹുവാണ്. ഒരു മനുഷ്യനോ കുറെ മനുഷ്യരുടെ കൂട്ടമോ അല്ല. ഈ അടിസ്ഥാനവിശ്വാസം ഉൾക്കൊണ്ടശേഷം ആരുടെ ഏതു നിയമം അംഗീകരിച്ചാലും ശിർക്കാവുകയില്ല...” (പ്രബോധനം വാരിക, ജൂൺ 15, 1991)

5. “ഈ ലോകം സൃഷ്ടിച്ച പരിപാലിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്നത് ഏകനായ അല്ലാഹു മാത്രമല്ല, അവനോടൊപ്പം ഇബാദത്തു ചെയ്യപ്പെടാൻ അർഹരായ കുറെ പങ്കാളികൾ കൂടിയുണ്ട് എന്നുള്ള വിശ്വാസമാണ് ശിർക്ക്.....” (പ്രബോധനം വാരിക, ജൂൺ 24, 1989)

6. അദിയ് സംഭവത്തെ വിശദീകരിച്ച് മൗലാന അമീൻ അഹ്സൻ ഇസ്ലാഹി എഴുതി:

“..... ഒരാളെ റബ്ബ് എന്ന് വിളിച്ചാലും ഇല്ലെങ്കിലും അല്ലാഹുവിനുമാത്രം അർഹമായ അധികാരാവകാശങ്ങൾ കൈകാര്യം ചെയ്യുവാൻ അയാൾക്ക് അർഹതയുണ്ടെന്നു വിശ്വസിച്ചാൽ അത് ശിർക്കാണെന്നും തദടിസ്ഥാനത്തിൽ അയാളുടെ നിയമനിർദ്ദേശങ്ങളനുസരിച്ചുള്ള പ്രവർത്തനം അയാൾക്കുള്ള ഇബാദത്താണെന്നും നബി തിരുമേനി (സ)

പുജാരിമാർ (Chief Priest) കൂടി ആയിരുന്നു. ആ ദൈവങ്ങളുടെ പ്രതിനിധികളാണെന്ന നിലപാടാണ് ഇവർക്ക് അംഗീകരിച്ചുകൊടുത്തിരുന്നത്. ഖുർആന്റെ വിവരണവും അതാണ് ശരിവെക്കുന്നത്. അവർ ഇന്ന് പ്രയോഗിക്കപ്പെടുന്ന അർത്ഥത്തിൽ ഭൗതികവാദികളായിരുന്നില്ലെന്ന് എത്രയും വ്യക്തമായി മനസ്സിലാവുന്നു” (ചോദ്യോത്തരം - page-41, 42)

(f) “അല്ലാഹുവാഴിച്ച് മറ്റാർക്കെങ്കിലും യഥാർത്ഥമായ അർത്ഥത്തിൽ ആജ്ഞാപിക്കുവാനും നിരോധിക്കുവാനും അവകാശം നൽകുക, അല്ലെങ്കിൽ അവന്റെ ആജ്ഞാനിരോധനങ്ങൾക്കെതിരിലോ അതിന് സമാനമായോ മറ്റുവല്ലവരുടെയും ആജ്ഞാനിരോധനങ്ങൾ നിർബന്ധാനുസരണമർഹിക്കുന്നതായി ഗണിക്കുക - ഇതാണ് ശിർക്ക്. എന്നാൽ അജ്ഞരിൽ അജ്ഞനായ ഒരു മുസൽമാൻപോലും അങ്ങനെ വിശ്വസിക്കുന്നില്ലെന്ന് എത്രയും വ്യക്തമാണ്.....” (ചോദ്യോത്തരം - പേ - 32) (അടിവര ലേഖകന്റേത്)

(g) “ജൂത - ക്രിസ്തീയ പണ്ഡിതന്മാർക്ക് ഇങ്ങനെ ദൈവിക നിയമങ്ങൾ ഭേദഗതി ചെയ്തു സ്വന്തം നിലയിൽ ഹലാലും ഹറാമും തീരുമാനിക്കാനുള്ള അധികാരം അനുയായികൾ വകവെച്ചു കൊടുത്തപ്പോഴാണ് ‘അവർ തങ്ങളുടെ പണ്ഡിതപുരോഹിതന്മാരെ റബ്ബുകളാക്കി’ എന്ന് ഖുർആൻ ആക്ഷേപിച്ചത്. ഒരു മോഡേണിസ്റ്റ് ഈ അധികാരം സ്വയം കയ്യിലെടുത്താൽ അതിനർത്ഥം അയാൾ സ്വയം ദൈവമായി ചമയുന്നുവെന്നാണ്. പക്ഷെ, ഇന്ത്യയെപ്പോലുള്ള ഒരു രാഷ്ട്രത്തിൽ അത്തരക്കാർ അധികാരത്തിൽവന്നാലും മറ്റുള്ള മുസ്ലിംകൾ അവരെ ദൈവങ്ങളാക്കി എന്നു വരുന്നില്ല. കാരണം, ദൈവത്തിനു മാത്രമുള്ള നിരൂപാധികമായ നിയമനിർമ്മാണാധികാരം മുസ്ലിംകൾ അവർക്ക് വകവെച്ചു കൊടുക്കുന്നില്ല. ഒരുദാഹരണത്തിലൂടെ ഇത് വ്യക്തമാക്കാം.

കേരളത്തിലുണ്ടായിരുന്ന ഇ.എം.എസ്.മന്ത്രിസഭ മദ്യവും ചൂതാട്ടവും നിയമവിധേയമാക്കുകയുണ്ടായി. പക്ഷെ, ഇ.എം.എസ്. മന്ത്രിസഭ മദ്യവും ചൂതാട്ടവും നിയമവിധേയമാക്കിയാൽ അവ ഹലാലായിത്തീരുമെന്നോ അവ ഹലാലാക്കാനുള്ള അന്തിമമായ അധികാരം ഇ.എം.എസിനുണ്ടെന്നോ ഇവിടെയുള്ള മുസ്ലിംകളാരും വിശ്വസിക്കുന്നില്ല. വല്ല മോഡേണിസ്റ്റുകളും അങ്ങനെ വിശ്വസിക്കുന്നുണ്ടെങ്കിൽ അവർ ഇ.എം.എസിനെ ദൈവമാക്കുകതന്നെയാണ് ചെയ്യുന്നത്. ഇതേപോലെ ഇന്ത്യയിലെ ഇന്ത്യയിലുള്ള മുസ്ലിംകളാരും ഇന്ദിരാഗാന്ധി അനുവദിക്കുന്നതെന്നും ഹലാലും നിരോധിക്കുന്നതെന്നും ഹറാമുമാണെന്ന് വിശ്വസിക്കുകയോ നിരൂപാധികമായ നിയമനിർമ്മാണത്തിനുള്ള പരമാധികാരം

അവർക്ക് വകവെച്ചുകൊടുക്കുകയോ ചെയ്യുന്നില്ല. അവർ നിർമ്മിക്കുന്ന ഏതു നിയമവും ദൈവിക നിയമങ്ങൾപോലെ ശാശ്വതവും അലംഘനീയവുമാണെന്നും കുറോടും ഭക്തിയോടും കൂടി എക്കാലത്തും മാറ്റമില്ലാതെ അനുസരിക്കപ്പെടേണ്ടതാണെന്നും ഒരിക്കലും അതിൽ ഭേദഗതി പാടില്ലെന്നും ഇവിടെ അമുസ്ലിംകളെന്നല്ല ഇന്ദിരാഗാന്ധിയുടെ ആരാധകർപോലും വിശ്വസിക്കുന്നില്ല. അതിനാൽ അവരൊന്നുംതന്നെ പ്രധാന മന്ത്രിയുടെ നിയമങ്ങൾ പാലിക്കുകവഴി അവർക്ക് ഇബാദത്ത് ചെയ്യുന്നില്ല...” (പ്രബോധനം മാസിക - 1971. അടിവര ലേഖകന്റേത്) (ഇ.ഒ.സ. പ. പുതി - പുനരുദ്ധരണം - Pa-48, 49)

“വായനക്കാർ ഇനി വിലയിരുത്തേണ്ടതിതാണ്.

(1) അനുസരണശീർക്കിലും അഭൗതികമാനം ഉണ്ടു് എന്നത് ശരിയോ തെറ്റോ? എന്നു്.

(2) നമ്മുടെ ജമാഅത്തു സുഹൃത്തുക്കൾ ആ പ്രസ്ഥാനത്തിന്റെ ഒന്നാം തിയതി മുതൽ ‘മറ്റാർക്കും മനസ്സിലായിട്ടില്ലാത്തതും’ ‘മുസ്ലിം ലോകം പൊതുവെ അശ്രദ്ധ കാണിച്ചു, അവഗണിച്ചു വിട്ടു’ എന്നൊക്കെ പറയുന്നതുമായ ഒരു തരം ശീർക്കിനെക്കുറിച്ച് - അനുസരണശീർക്കിനെക്കുറിച്ച് - അളവിൽക്കവിഞ്ഞ് ഘോഷിക്കുകയും ബോധവൽക്കരണം നടത്തുകയും ചെയ്തുവെന്നു പറയുന്നു. ഇപ്പോഴും അനുസരണശീർക്കിനെക്കുറിച്ചുള്ള ഈ ബോധവൽക്കരണപരിപാടിയാണ് ഇതര പ്രസ്ഥാനങ്ങളിൽ നിന്നു വ്യത്യസ്തമായി ജമാഅത്തിന്റെ സവിശേഷ മാഹാരത്ഥ്യമായി ജമാഅത്ത് കാണുന്നതെന്നും പറയുന്നു.

അതേസമയം,

[അജ്ഞരിൽ അജ്ഞനായ ഒരു മുസൽമാൻ പോലും അനുസരണശീർക്ക് ചെയ്യുന്നില്ലെന്ന് മൗദുദി സാഹിബും, ഇന്ത്യൻ മുസ്ലിംകളാരും തന്നെ അനുസരണശീർക്കാകുന്ന ഗുരുതര വിപത്തിൽ പെട്ടിട്ടില്ലെന്ന് പ്രസ്ഥാന ജിഹായും പറയുന്നു] (ഇന്ത്യൻ മോഡേണിസ്റ്റുകളുടെ കാര്യത്തിൽ ജമാ അത്തുകാർക്ക് സന്ദേഹമാണെങ്കിലും, രാഷ്ട്രീയ നേതാക്കന്മാരുടെ ആരാധകരുടെ കാര്യത്തിൽ പോലും അവർ അനുസരണശീർക്കിൽ നിന്നു മുക്തരാണെന്നു അവർക്കു സമ്പൂർണ്ണ ബോധ്യവുമാണ്!.)

അതായത്, മറ്റേതൊരു വിഷയത്തിലെയുംപോലെ ഇന്ത്യൻ മുസ്ലിംകൾ അനുസരണശീർക്ക് ചെയ്യുന്നുണ്ടോ എന്ന ചോദ്യത്തിനും നമ്മുടെ സുഹൃത്തുക്കൾക്കു രണ്ടുത്തരമാണ്! ഉണ്ടെന്നും, ഇല്ലെന്നും!

സുഹൃത്തുക്കളെ, നിങ്ങളുടെ പ്രസ്താവനകൾ ഭിന്നിച്ചിരിക്കുന്നുവ

ല്ലോ? നിങ്ങൾ ചൂണ്ടിക്കാണിച്ച അനുസരണശീർക്കിന്റെ കാര്യം അവ്യക്തതയിലാണ്. ഭ്രമംകൂടിയ ആ വ്യാഖ്യാനം ഭൂലോകവാസികളെ മുഴുവൻ മുശ്ശിക്കുകളാക്കിത്തീർക്കുന്ന വിധമാണ്. അല്ലെങ്കിൽ കടുത്ത മുശ്ശിക്കിനെപ്പോലും ശീർക്കിൽനിന്ന് മുക്തനാക്കുന്ന വിധമാണ്. ഇനി, ഇന്ത്യൻ മുസ്ലിംകൾ അനുസരണശീർക്ക് ചെയ്യുന്നില്ലെന്ന് നിങ്ങൾക്കു ബോധിച്ചിട്ടുണ്ടെങ്കിൽ, ഇനിയുമെന്തിനീ തർക്കം? മുസ്ലിംകളുടെ നേരെ ശീർക്കാരോപിക്കുന്നതെന്തിന്? എന്തിനു വേറിട്ടു നിന്നു പ്രവർത്തിക്കണം?

സലഫികളുടെ 'തീവ്രവാദവും' ജമാഅത്തിന്റെ 'മിതവാദവും'

കേരളത്തിലെ ജമാ അത്തിതര മുസ്ലിംകളെ പ്രത്യേകിച്ച് സലഫികളെ കടുത്ത ശീർക്കിലും കുഹ്റിലും അകപ്പെട്ടവരായി ചിത്രീകരിക്കുന്ന - ഒരു വേള ശീർക്കിന്റെയും കുഹ്റിന്റെയും പിന്നിയാളുകളായിപ്പോലും ചിത്രീകരിക്കുന്ന - ഹീനമായ ശൈലി സ്വീകരിച്ചിട്ടുള്ള നമ്മുടെ ഈ സുഹൃത്തുക്കൾ - സാക്ഷാൽ തീവ്രവാദികൾ - "കള്ളൻ കള്ളൻ .. എന്നാർത്തു വിളിച്ചോടുന്ന തസ്കരന്റെ സൂത്രം കൂടി പ്രയോഗിച്ചു നോക്കുന്ന ദയനീയ സ്ഥിതിയിലാണ്. ജമാ അത്ത് അതിന്റെ തുടക്കം മുതൽ പ്രചരിപ്പിച്ചു പോന്നതും ഇപ്പോൾ ഈയിടെയായി പ്രചണ്ഡമാക്കിയിട്ടുള്ളതുമായ ഒരു പ്രചാരണമാണ്, സലഫികൾ 'തീവ്രവാദികളും' തങ്ങൾ 'മിതവാദികളും'മെന്നത്. വിഷയക്ഷാമവും ദാരിദ്ര്യവും പിടിപെടും കാലത്ത് പാർട്ടി ജീവനുകളുടെ താളുകളിൽ മുസ്ലിം ഇമ്മത്തിന്റെ ഐക്യത്തിന്റെ 'വഴിമുടക്കി'കളെത്തേടി പുറപ്പെടുന്ന 'സർച്ചർ' മാരുടെ കണ്ണിലെ 'നോട്ടപ്പുള്ളി' കളാണ് സലഫികൾ!

അന്ധതാ രോഗം ബാധിക്കാത്ത, സത്യത്തെ കലവറ കൂടാതെ ന്യേഹിക്കുന്ന ആളുകൾക്കുവേണ്ടി, ചില വസ്തുതകൾ അനാവരണം ചെയ്യേണ്ടതുണ്ടിവിടെ. ആനുഷംഗികമായി, നമ്മുടെ വിഷയത്തിന് ഈ ചർച്ച കൂടി അനുബന്ധമാക്കുകയാണ്.

ഒരു ചോദ്യത്തിനുത്തരമായി ജമാ അത്ത് വാരികയിലെ "മുജീബ്" പറയുന്നതു കാണുക:

"ചോദ്യകർത്താവ് ജമാ അത്തെ ഇസ്ലാമിയെക്കുറിച്ച് പ്രാഥമികമായിപ്പോലും മനസ്സിലാക്കിയിട്ടില്ലെന്നാണ് കരുതേണ്ടത്. സുന്നികൾ ഉൾപ്പെടെ മുസ്ലിംകളിൽ ആരെയും ജമാ അത്തെ ഇസ്ലാമി മുശ്ശിക്കുകളായി ഒരുക്കാലത്തും കരുതിയിട്ടില്ല.. ഒരിക്കലും അങ്ങനെ വാദിച്ചിട്ടുമില്ല. ശീർക്ക് ചെയ്യുന്ന മുസ്ലിംകളെ മുശ്ശിക്കുകൾ എന്നു വിളിക്കാൻ പാടില്ലെന്ന് മൗലാനാ മൗദുദി ന്യായയുക്തം സമർത്ഥിച്ചത് 'ചോദ്യോത്തരങ്ങൾ' എന്ന ഗ്രന്ഥത്തിൽ കാണാം. (ഐ. പി. എച്ച് പ്രസിദ്ധീകരണം) സുന്നികൾ

മുശ്ശിക്കുകളല്ലാത്ത സ്ഥിതിക്ക് ചോദ്യത്തിലെ മറ്റു ഭാഗങ്ങൾക്കു മറുപടി ആവശ്യമില്ല." (പ്രബോധനം വാരിക, 1989, നവംബർ 4)

അടിവര ലേഖകന്റേതാണ്. അത് സംബന്ധമായി പിന്നീട് ചിലത് പറയാനുണ്ട്. ഈ ലേഖകൻ പറയുന്നത് ജമാ അത്ത് ആരെയും മുശ്ശിക്കുകളായി കരുതിയിട്ടില്ല എന്നാണല്ലോ. ഞങ്ങൾക്കു വിരോധമില്ല. കാരണം ഞങ്ങളെക്കുറിച്ച് നിങ്ങൾ എഴുതി:

"എന്നാൽ മുഹമ്മദ് ബ്നു അബ്ദിൽ വഹാബിന്റെ അനുയായികളായി അറിയപ്പെടുന്നവരും സലഫികൾ എന്നു വിളിക്കപ്പെടുന്നവരുമായ ഒരു വിഭാഗം ഈ കാലഘട്ടത്തിലെ ഏറ്റവും വലിയ ഗുരുതരമായ വിപത്തിൽ അറിഞ്ഞോ അറിയാതെയോ അകപ്പെടുന്നുവെന്നു കാണുന്നത് വളരെയേറെ സങ്കടകരമാണ്". അല്ലാഹുവിന്റെ നിയമനിർമ്മാണാധികാരത്തിൽ മനുഷ്യൻ പങ്കാളിത്തം അവകാശപ്പെടുന്നതാണ് ഇവിടെ വിവക്ഷ...." (പ്രബോധനം വാരിക, 1996 - ജൂൺ 15.)

വായനക്കാർ ശ്രദ്ധിക്കുന്നുവല്ലോ, നമ്മുടെ സുഹൃത്തുക്കൾ പറഞ്ഞു:

a) ഇന്ത്യൻ മുസ്ലിംകാരും അനുസരണശീർക്ക് ചെയ്യുന്നില്ല. (അജ്ഞരിൽ അജ്ഞൻ ആയ മുസ്ലിം പോലും)

b) പ്രധാന മന്ത്രിയുടെ ആരാധകരായ അമുസ്ലിംകൾ പോലും അനുസരണശീർക്കിൽ നിന്നു മുക്തരാണ്.

c) ജമാ അത്തുകാർ മുസ്ലിംകളിൽ ആരെയും മുശ്ശിക്കായി കരുതിയിട്ടില്ല.

ഇങ്ങനെയൊക്കെയാണെങ്കിലും ഈ അനുസരണശീർക്കെന്ന അതിഗുരുതര വിപത്തിൽ സലഫികൾ അകപ്പെട്ടിരിക്കുന്നുവെന്ന്!

അന്ധമായ വിരോധമെന്നല്ലാതെ ഇതിനു മറ്റേതു പറയും?

കെ. സി. അബ്ദുല്ല മൗലവി സുന്നികളെക്കുറിച്ച് എഴുതി:

"ഈസാ, ഉസൈർ തുടങ്ങിയ പ്രവാചകന്മാർ, ജിബ്രീൽ, മീകാഹാൽ തുടങ്ങിയ മലക്കുകൾ, വദ് സുവാഅ തുടങ്ങിയ മഹാത്മാക്കൾ, മുഹ്യിദ്ദീൻ, അഹ്മദ്, റിഹാഇ തുടങ്ങിയ ശൈഖുമാർ ഇങ്ങനെയുള്ളവരെ വിളിച്ചു പ്രാർത്ഥിച്ച മുശ്ശിക്കുകൾ ഒരു പുതിയ അടവു കൂടി പ്രയോഗിച്ചു നോക്കുകയാണെന്നു തോന്നുന്നു."

ഇവിടെ അനുസരണശീർക്കല്ല വിഷയം. വിളിച്ചു പ്രാർത്ഥനയാണ് ഇവിടെത്തെ വിഷയം. ശൈഖുമാരെ വിളിച്ചു പ്രാർത്ഥിക്കുന്ന സുന്നികളെ പച്ചയായി മുശ്ശിക്ക് എന്നു വിളിച്ചിരിക്കുന്നു. 'മുജീബി' ന്റെ മറുപടിയോ? വായനക്കാരൻ വിലയിരുത്തിക്കൊള്ളുക.

ശിർക്കു ചെയ്യുന്നവനെ മുസ്ലിമെന്നു വിളിക്കാമോ?

നാം നേരത്തെ വായിച്ച 'മുജീബി' ന്റെ പ്രസ്ഥാവനയിൽ ഒരു സ്ഥലത്ത് അടിവരയിട്ടത് ഓർക്കുമല്ലോ. 'ശിർക്കു ചെയ്യുന്ന മുസ്ലിംകളെ മുശ്രിക്കുകൾ എന്നു വിളിക്കാൻ പാടില്ലെന്ന് മൗദുദി സാഹിബ് ന്യായയുക്തം 'ചോദ്യോത്തരങ്ങൾ' എന്നർത്ഥത്തിൽ സമർത്ഥിച്ചിട്ടുണ്ടത്രെ. ശരിയാണ് മൗദുദി ചോദ്യോത്തരത്തിൽ അങ്ങനെ സമർത്ഥിച്ചിട്ടുണ്ട്. പക്ഷെ, അതു ന്യായയുക്തമായിട്ടുണ്ടെന്നു തോന്നുന്നില്ല. നമുക്കു പരിശോധിക്കാം.

'ചോദ്യോത്തര'ത്തിന്റെ 251 -ാം പേജ് മുതൽ 255 വരെ ഈ വിഷയം മൗദുദി ഉപന്യസിച്ചിട്ടുണ്ട്. ശീർഷകം ഇങ്ങനെയാണ്: ശിർക്ക് ചെയ്യുന്ന മുസ്ലിമിനെ മുശ്രിക്കെന്നു വിളിക്കാമോ?

ഈ ശീർഷകംതന്നെ കിഴക്കാംതുക്കാണ്. കാരണം അതിൽ ശിർക്ക് ചെയ്യുന്നവനെ മുസ്ലിം എന്നു വിളിച്ചിരിക്കുന്നു! മൗദുദിയോട് ചോദ്യം ചോദിച്ച ചോദ്യകർത്താവ് അക്കാര്യത്തിൽ അങ്ങുതം കുറിയിരിക്കുന്നു. ചോദ്യത്തിലെ പ്രസ്താവന നോക്കൂ.

"എന്നാൽ അല്ലാഹുവിനു മാത്രം പ്രത്യേകമായ 'സിഫത്തുകൾ' അല്ലാഹു അല്ലാത്തവർക്ക് ആരോപിക്കൽ താങ്കൾ ശിർക്കായി അംഗീകരിക്കുന്നതോടൊപ്പം തന്നെ അത് ചെയ്യുന്ന ആൾ താങ്കളുടെ ദൃഷ്ടിയിൽ മുസ്ലിമും അയാളെ സംബന്ധിച്ച് മുശ്രിക്ക് എന്നു പറയാൻ കടുത്ത തീവ്രതയുമാണ്! എന്തൊരു വൈരുദ്ധ്യമാണിത്?

എന്നാൽ 'ശിർക്കു ചെയ്യുന്നവനെ താങ്കൾ മുസ്ലിമെന്നു വിളിക്കുന്നതെന്ത്?' എന്ന ചോദ്യത്തിനുത്തരം പറയാതെ മൗദുദി ഒഴിഞ്ഞു മാറിയിരിക്കുന്നു!! ഇത് ന്യായമല്ല മുജീബേ, താങ്കളുടെ വിലയിരുത്തലിൽ അബദ്ധമുണ്ട്.

വായനക്കാരേ, നമ്മുടെ ഈ സുഹൃത്തുക്കളുടെ ഇസ്ലാമിക മനസ്സാക്ഷിക്ക് ഇതൊരു പ്രശ്നമാകാത്തത് അങ്ങുതാവഹം തന്നെയല്ലേ? ശിർക്ക് ചെയ്യുന്ന കാനേഷുമാരി മുസ്ലിമിനെ മുശ്രിക്ക് എന്ന് വിളിക്കുന്നതിനെതിരിൽ ആവേശപൂർവ്വം ആയത്തുകളും ഹദീസുകളും ഉദ്ധരിക്കുന്ന ഈ സഹോദരന്മാർക്ക് ശിർക്ക് ചെയ്യുന്ന ഒരാളെ മുസ്ലിം എന്നു വിളിക്കുന്നത് കേട്ടിട്ട് ഒരു വിഷമവുമുണ്ടാകുന്നില്ല! ഒരഭിമാനരോഷവുമുണ്ടാകുന്നില്ല!

ശിർക്ക്ചെയ്യുന്ന കാനേഷുമാരി മുസ്ലിമിനെ മുശ്രിക്കെന്നും കരുതാൻ പാടില്ലെന്നു സമർത്ഥിച്ച മൗദുദി തന്നെ തന്റെ തഫ്ഹീമുൽ ഖുർആനിൽ 7 : 190 - ന്റെ വ്യാഖ്യാനത്തിൽ പറഞ്ഞകാര്യം ശ്രദ്ധേയമാണ്.

"മറ്റൊരു കാര്യം കൂടി ഇവിടെ ശ്രദ്ധിക്കേണ്ടതുണ്ട്. ഈ സൂക്തങ്ങളിൽ അല്ലാഹുവിന്റെ അധികേഷപത്തിന് പാത്രീഭൂതരായവർ അറേബ്യൻ മുശ്രിക്കുകളായിരുന്നു. നല്ല ലക്ഷണമൊത്ത കുട്ടിക്കുവേണ്ടി അല്ലാഹുവിനോട് പ്രാർത്ഥിച്ചിരുന്ന അവർ കുട്ടി ജനിച്ച ശേഷം അല്ലാഹു നൽകിയ അനുഗ്രഹത്തിൽ മറ്റു പലർക്കും നന്ദി രേഖപ്പെടുത്തിയിരുന്നു. ഇതായിരുന്നു അവരുടെ കുറ്റം. വളരെ നീചമാണ് അവരുടെ ഈ നിലപാട് എന്നതിൽ സംശയമില്ല. എന്നാൽ 'തൗഹീദ് വാദി'കളായ നമ്മളിൽ ഇപ്പോൾ കണ്ടു വരുന്ന ശിർക്ക് കൂടുതൽ നീചതമാണ് എന്ന് ഖേദപൂർവ്വം സമ്മതിക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. സ്വന്താനുഭവത്തിനു പ്രാർത്ഥന നടത്തുന്നതുപോലും അല്ലാഹു അല്ലാത്തവരോട്! ഗർഭകാലത്ത് വഴിപാട് നേരുന്നതും ദൈവതരൻമാരുടെ പേരിൽ! കുട്ടി ജനിച്ചാലുള്ള നേർച്ചകളും അർച്ചനകളും അന്യരുടെ ആസ്ഥാനങ്ങളിൽ! എന്നിട്ട്, ജാഹിലിയ്കാ കാലത്തെ അറബികൾ മുശ്രിക്കുകൾ! ഇവരോതികഞ്ഞ മുവഹ്ഹിദുകൾ! അവർക്ക് നരകം; ഇവർക്ക് സ്വർഗ്ഗം! അവരുടെ വഴികേടുകളെ അതിനിശിതമായി വിമർശിക്കാം; ഇവരുടെ മാർഗ്ഗഭ്രംശത്തെ ചെറുതായൊന്നു ചോദ്യം ചെയ്തു പോയാൽ മതി, മതസഭകളിൽ ബഹളമായി! കോളിളക്കമായി! ഈ ദുഃഖസത്യം കണ്ട് മഹാകവി ഹാലി തന്റെ 'മുസദ്രസിൽ' ഇങ്ങനെ വിലപിക്കുന്നു.

(ഉർദു മൂലം ഒഴിവാക്കുന്നു.)

ഇതരൻമാർ വിശ്വഹൃദനടത്തിയാൽ കാഫിർ, ദൈവത്തിനു പുത്രനെ സങ്കല്പിച്ചാൽ കാഫിർ; അഗ്നിക്കു മുൻപിൽ പ്രണമിച്ചാൽ കാഫിർ; നക്ഷത്രങ്ങളിൽ ദിവ്യശക്തി ദർശിച്ചാൽ കാഫിർ; എന്നാൽ വിശ്വാസികൾക്ക് വിശാലമാണ് മാർഗ്ഗങ്ങൾ. ആരെ വേണമെങ്കിലും യഥേഷ്ടം ആരാധിക്കാം! നബിയെ വേണമെങ്കിൽ ദൈവമായി കാണിക്കാം! ഇമാമുകളുടെ പദവി നബിയേക്കാൾ ഉയർത്താം! ജാറത്തിങ്കൽ പോയി വഴിപാടുകൾ അർപ്പിക്കാം! ശുഹദാക്കളോട് പ്രാർത്ഥനകൾ നടത്താം!

തൗഹീദിന് ഒരു കോട്ടവും വരില്ല!

ഇസ്ലാം തകരുകയില്ല! ഈമാൻ തെറ്റുകയുമില്ല! (തഫ്ഹീമുൽ ഖുർആൻ - വാ 2 - പേ - 97, 98) (അടിവര ലേഖകന്റേത്)

ഇവിടെയും നിലപാട് വൈരുദ്ധ്യാധിഷ്ഠിതം തന്നെ. ശിർക്ക് ചെയ്യുന്ന മുസ്ലിമിനെ മുശ്രിക്കെന്നു വിളിക്കാനോ ഗണിക്കാനോ പാടില്ലെന്നു പറഞ്ഞ മൗദുദി, 'തൗഹീദ്വാദി' കളായ മുസ്ലിംകൾ അറേബ്യൻ മുശ്രിക്കുകളേക്കാൾ നീചരാണെന്നാണ് വെട്ടിത്തുറന്നെഴുതിയിരിക്കുന്നത്! എന്നിട്ടും ഭർത്സനം സലഫികൾക്കെതിരിൽ തന്നെ!

‘ശിർക്ക് ചെയ്യുന്ന മുസ്ലീമിനെ മുശ്രിക്കെന്നു വിളിക്കാതിരിക്കാൻ ‘ചോദ്യോത്തരം’ എന്ന ഗ്രന്ഥത്തിൽ മൗദുദി പറഞ്ഞ ന്യായങ്ങൾ ജമാ അത്തു സുഹൃത്തുക്കൾ അതേപടി കടമെടുത്തു പ്രചരിപ്പിക്കുകയാണ്. ആ ന്യായങ്ങൾ ഇവയാണ്:

1. ശിർക്ക് അടിസ്ഥാനമായി അംഗീകരിക്കുന്നവരും , ഏകദൈവ വിശ്വാസം, വഹ്ദ്, നുബുവ്വത്ത് , ദിവ്യഗ്രന്ഥം എന്നിവയെ മതത്തിന്റെ അടിസ്ഥാനമായി സ്വീകരിക്കാതിരിക്കുന്നവരും മാത്രമേ മുശ്രിക്ക് എന്ന പരിഗണനയിൽപ്പെട്ടു.

2. യഹൂദി, നസറാക്കൾ ശിർക്ക് ചെയ്തതായി ഖുർ ആൻ പറയുന്നുണ്ടെങ്കിലും അവരെ സംബന്ധിച്ച് മുശ്രിക്ക് എന്ന സംജ്ഞ ഉപയോഗിച്ചിട്ടില്ല.

3. ലാ ഇലാഹ ഇല്ലല്ലാഹു’ പ്രഖ്യാപിച്ചവൻ ശിർക്കു ചെയ്യുന്നുവെങ്കിൽ അത് അജ്ഞതയാലാണ്. അല്ലെങ്കിൽ വ്യാഖ്യാന പിശകു മൂലമാണ്.

4. യഹൂദി നസറാക്കളുടെ സ്ത്രീകളെ വിവാഹം കഴിക്കാൻ അനുവാദം നൽകപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. മുശ്രിക്കുകളുടെ സ്ത്രീകളുമായി വിവാഹബന്ധം നിഷിദ്ധമാണ്.

എന്നാൽ വിശകലനത്തിൽ മൗദുദിയും സഹയാത്രികരും അവ ഗണിച്ച ചില വസ്തുതകൾ കൂടിയുണ്ട്. അവ കൂടി മുൻപിൽ വെച്ചുകൊണ്ടു വേണമായിരുന്നു ഒരു തീരുമാനത്തിലെത്താൻ. ജമാ അത്ത് സാഹിത്യത്തിൽ തന്നെ രേഖപ്പെടുത്തിയതു പ്രകാരം അവ താഴെ കൊടുക്കാം:

1. “അല്ലാഹുവിന്റെ നാമം ഉച്ചരിക്കപ്പെടാത്തതിൽ നിന്ന് നിങ്ങൾ ഭക്ഷിക്കരുത്. നിശ്ചയമായും അതു അധർമ്മം തന്നെയാണ്. നിങ്ങളോട് തർക്കിക്കുവാൻ വേണ്ടി പിശാചുക്കൾ അവരുടെ മിത്രങ്ങൾക്ക് സന്ദേശം നൽകുന്നുണ്ട്. നിങ്ങൾ അവരെ അനുസരിക്കുന്നപക്ഷം നിങ്ങളും മുശ്രിക്കുകൾതന്നെ.” (6:121) (ഇ. ഒ. സ. പ. പഴ. പേ - 60) 273

അടിവര കെ.സി. യുടേതാണ്. ഇവിടെ ‘നിങ്ങൾ’ എന്നു പറഞ്ഞിരിക്കുന്നത് വിശ്വാസികളെ കുറിച്ചാണെന്ന് 61-ാം പേജിൽ അദ്ദേഹം വിശദീകരിക്കുന്നു:

“വിശ്വാസികളെ! നിങ്ങളോ, അല്ലെങ്കിൽ ഏതെങ്കിലും ദിവ്യഗ്രന്ഥത്തിലെ ശരീ അത്ത് അനുസരിക്കുന്ന മുവഹ്ഹിദോ അറുത്തിട്ടില്ലാത്ത, ചത്ത വസ്തുക്കൾ നിങ്ങൾ ആഹരിക്കരുത്. അത് നിങ്ങൾക്ക് നിരോധിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. അല്ലാഹു അല്ലാത്തവരുടെ പേർ ഉച്ചരിക്കപ്പെട്ട, ബഹുദൈവവിശ്വാസികൾ അവരുടെ ബിംബങ്ങൾക്കുറുത്ത വസ്തുവും നി

ങ്ങൾ ഭക്ഷിക്കരുത്. തീർച്ചയായും അത് അധർമ്മമാണ്, അതായത് കുഫ്ർ കുറ്റമാണ്..... ശവവും അല്ലാഹു നിരോധിച്ച മറ്റു വസ്തുക്കളും ഭക്ഷിക്കുന്നതിൽ നിങ്ങൾ അവരെ അനുസരിക്കുകയാണെങ്കിൽ നിങ്ങളും മുശ്രിക്കുകൾ തന്നെ. അതായതു അക്കൂട്ടർ ഹലാലെന്നു കരുതി ശവം തിന്നുന്നു. അങ്ങനെ കരുതി നിങ്ങൾ തിന്നാൽ അവ രെപ്പോലെ നിങ്ങളും മുശ്രിക്കായി.” (Ibid പേ - 61.) 273

2. “മുസ്ലിം സമൂഹം മുഴുവൻ തത്വത്തിൽ തൗഹീദ് അംഗീകരിക്കുന്നവരാണ്. ശിർക്ക് ചെയ്യുന്നതായി അവർ സമ്മതിക്കുകയില്ല. പല വിഭാഗങ്ങളുടേയും തൗഹീദ് ശിർക്കുമായി കൂടിക്കലർന്നിട്ടുണ്ടാകാം. എങ്കിലും തൗഹീദിന്റെ വക്താക്കളാണെന്ന് എല്ലാവരും വാദിക്കുന്നു. “അവരിൽ അധികപേരും അല്ലാഹുവിൽ വിശ്വസിക്കുന്നത് മുശ്രിക്കുകളായിരിക്കാണ്ടാണ്.” (യൂസഫ് - 106)

അടിവര ലേഖകന്റേതാണ്. ശിർക്ക് ചെയ്യുന്ന ‘മുസ്ലീമിനെ ‘മുശ്രിക്ക്’ എന്നു അല്ലാഹു തന്നെ വിളിച്ചതായാണല്ലോ ഇവിടെ ജമാ അത്തുകാർ പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തിയിരിക്കുന്നത്!!

3. 1972 - ജൂലൈ - യിലെ പ്രബോധനത്തിൽ 6 : 121 വിശദീകരിച്ചപ്പോഴും ശിർക്ക് ചെയ്യുന്ന മുസ്ലീമിനെ മുശ്രിക്ക് എന്ന് വിളിച്ചിട്ടുണ്ട്!! ചോദ്യോത്തരം - പേ - 254 - ൽ മൗദുദി പറഞ്ഞിരിക്കുന്നത് . “മുശ്രിക്ക് എന്ന സംജ്ഞ ശിർക്കിനെ മതത്തിന്റെ അടിസ്ഥാനമായി അംഗീകരിച്ചവർക്കാണ് അല്ലാഹു ഉപയോഗിച്ചിരിക്കുന്നത് എന്നാണ്. ‘തൗഹീദിൽ വിശ്വസിക്കുന്ന വിശ്വാസികളുടെ ഭാഗത്തുനിന്ന് പോലും ശിർക്ക് വന്നു പോകുന്നുവെങ്കിൽ അവരും മുശ്രിക്കുകൾ തന്നെ’ എന്ന് അല്ലാഹു പറഞ്ഞതായി മൗദുദി ശിഷ്യൻമാരും വാദിക്കുന്നു. ഏതാണ് ശരി ? ആരാണ് തീവ്രവാദി? മൗദുദിയോ? അതോ ശിഷ്യൻമാരോ അതോ സലഫികളോ?.....‘വ ഇൻ അതഅ്തുമുഹും ഇന്നക്കും ല മുശ്രിക്കുൻ’, “.....വ മൻ ലം യഹ്കും ബിമാ അൻസലല്ലാഹു ഫ ഉലാഇക്കഹുമുൽ കാഹിറുൻ” എന്നിങ്ങനെ ആയത്തുകൾ ഒതി ജമാ അത്തേതര മുസ്ലിംകളിൽ ശിർക്കും കുഫ്റും ആരോപിക്കുന്നവർക്ക് വല്ലതും പറയാനുണ്ടോ?.

‘ശിർക്ക് - ബിദ് അത്തു -ഖുറാഫാത്തു വിമർശിക്കുന്ന സലഫികളെ തീവ്രവാദികളായി ചിത്രീകരിക്കുന്ന ജമാ അത്തുകാരോട് അവരുടെ മൗലാനമാരുടെ ഉപദേശം ഇങ്ങനെയാണ്:

A. “ലോകത്ത് ആഗതരായ എല്ലാ പ്രവാചകൻമാരും തങ്ങളുടെ പ്രബോധനം ആരംഭിക്കുന്നത് തൗഹീദിൽ ഊന്നിക്കൊണ്ടാണ്. അവർ ഒരു പരിതസ്ഥിതിയിലും ഈ അടിസ്ഥാന ബിന്ദുവിൽ നിന്നും വ്യതിച

ലിക്കാൻ തയ്യാറായിരുന്നില്ല. ഈ കർക്കശനിലപാടിൽ അൽപം അയവ് വരുത്തുകയോ ചുരുങ്ങിയപക്ഷം തങ്ങളുടെ ദേവതമാരെ വിമർശിക്കുന്നത് ഒഴിവാക്കുകയോ ചെയ്യുകയാണെങ്കിൽ എതിരാളികൾ പ്രവാചകൻമാരുമായി ധാരണയിലെത്താൻ വരെ സന്നദ്ധരായിരുന്നു.

“അവർ ആശിച്ചു: താങ്കൾ പ്രീണനനയം സ്വീകരിച്ചെങ്കിൽ അവർക്കും അങ്ങനെയെന്നെ പ്രീണനനയം കൈക്കൊള്ളുമായിരുന്നു എന്ന്.” (ഖലം : 9)

പക്ഷേ, പ്രവാചകൻ അൽപം പോലും വിട്ടുവീഴ്ചക്ക് ഒരുങ്ങിയില്ല. അവർ ഭീഷണികളും മർദ്ദനങ്ങളും പ്രയോഗിച്ചുനോക്കി. അദ്ദേഹം കൂലുങ്ങിയില്ല. പ്രലോഭനങ്ങളുടെ മാർഗ്ഗവും സ്വീകരിച്ചു. ഉയർന്ന കുടുംബത്തിലെ തരുന്നീമണികളുമായുള്ള വിവാഹം, ധാരാളം സമ്പത്ത്, നേതൃസ്ഥാനം എന്നിങ്ങനെ പലതും അവർ വെച്ചുനീട്ടി. ഇതിനെല്ലാം ഉത്തരമെന്നോണം വീണ്ടും അദ്ദേഹം അവരുടെ മുൻപിൽ തൗഹീദിന്റെ സന്ദേശം തന്നെ സമർപ്പിച്ചു. എല്ലാ അടവുകളും പരാജയപ്പെട്ടപ്പോൾ അവർ അവസാനത്തെ ആയുധമെടുത്തു. പ്രവാചകനെയും അനുചരന്മാരെയും നാടും കുടുംബവും ധനവും ഉപേക്ഷിച്ച് പലായനം ചെയ്യാൻ നിർബന്ധിതരാക്കി. തൗഹീദിന്റെ മാർഗ്ഗത്തിൽ ഈ ത്യാഗങ്ങളെല്ലാം വരിക്കാൻ അവർ സന്നദ്ധരായി. ഖുർ ആനിൽ പല പ്രവാചകൻമാരുടെയും ഹിജ്റാ സംഭവങ്ങളുണ്ട്. ഓരോപ്രവാചകനും തന്റെ സമുദായത്തോട് വിടവാങ്ങുമ്പോൾ അവസാനമായി ഉദ്ഘോഷിച്ചിരുന്ന കാര്യം തൗഹീദായിരുന്നു. അതിനു വേണ്ടിയാണ് അവർ സർവ്വസ്വവും ഉപേക്ഷിച്ചിരുന്നത്. എല്ലാം കൈവെടിഞ്ഞ ആ മഹാനുഭാവന്മാർ തങ്ങളുടെ കൂടെക്കൊണ്ടുപോകാൻ തിരഞ്ഞെടുത്ത ഏക പാഥേയവും തൗഹീദ് തന്നെയായിരുന്നു. ലൗകികമായ എന്ത് നഷ്ടം സംഭവിച്ചാലും തൗഹീദിനു ഭംഗം വരുതെന്നു അവർക്ക് നിർബന്ധമുണ്ടായിരുന്നു. ബദർ യുദ്ധത്തിൽ പിതാവും പുത്രനും തമ്മിലും സഹോദരനും സഹോദരിയും തമ്മിലും പിതൃവ്യനും സഹോദരപുത്രനും തമ്മിലും അമ്മാവും മരുമകനും തമ്മിലും ഏറ്റുമുട്ടിയത് തൗഹീദിന്റെ പേരിലായിരുന്നു. അതിനുവേണ്ടി ഭാര്യമാർ ഭർത്താക്കളെയും ഭർത്താക്കൾ ഭാര്യമാരെയും വിട്ടുപിരിഞ്ഞു. ഊഷ്മളമായ സുഹൃദ്ബന്ധങ്ങളും ശക്തമായ കുടുംബബന്ധങ്ങളും വിച്ഛേദിക്കപ്പെട്ടു. ഇതിന്നർത്ഥം അവർ ക്രൂരരും സങ്കുചിത ഹൃദയരുമായിരുന്നു എന്നല്ല” (അമീൻ അഹ്സൻ ഇസ്ലാഹി - തൗഹീദ് അഥവാ ഏക ദൈവത്വം - പേ - 134, 135)

B. “ഖുർ ആൻ പൂർണ്ണമായി മനസ്സിലാക്കുവാൻ, അതും കയ്യിലേന്തി കർമ്മരംഗത്തിറങ്ങുകയും സത്യപ്രബോധന ദൗത്യം നിർവഹിച്ചുതും

ങ്ങുകയും നാനാ ജീവിത മേഖലകളിൽ ഖുർ ആനികമാർഗ്ഗനിർദ്ദേശങ്ങൾക്കനുസാരമായി മുന്നോട്ടു നീങ്ങുകയും വേണ്ടതാകുന്നു. അപ്പോൾ ഖുർ ആനിന്റെ അവതരണഘട്ടത്തിൽ നേരിട്ട എല്ലാ അനുഭവങ്ങളും പരീക്ഷണങ്ങളും നമുക്കും നേരിടേണ്ടി വരുന്നതാണ്. മക്കയുടെ, അബ്സീനിയയുടെ, താഇഫിന്റെ രംഗങ്ങൾ നമുക്ക് ദൃശ്യമാകും. ബദറും ഉഹുദും മുതൽ ഹുനൈനും തബുക്കും വരെ എല്ലാ ഘട്ടങ്ങളും നമ്മുടെ മുന്നിലൂടെ കടന്നുപോകും. വഴിമധ്യേ, അബൂജഹ്ലിനെയും, അബൂലഹബിനെയും നാം കണ്ടുമുട്ടും, കപടവീശ്വാസികളും യഹൂദന്മാരും നമ്മോടെതിരിടും, പ്രഥമ വിശ്വാസികൾ മുതൽ, അമുസ്സിം അനുഭാവികൾ വരെ പല മാതൃകയിലുള്ള മനുഷ്യരുമായി നമക്കിടപെടേണ്ടതായി വരും. തീർച്ചയായും ഇതൊരു പ്രത്യേകതരം ജ്ഞാനമാർഗ്ഗം തന്നെയാണ്. (മൗലാനാ മൗദുദി - തഹ്ഫീമുൽ ഖുർ ആൻ - മുഖവുര - പേജ് - 33 - 34 വാ - 1 - പഴയ പതിപ്പ്)

C. “മദ്ഹബുകളുടെ ഇമാമുകളുടെ അഭിപ്രായങ്ങൾ വീക്ഷിക്കുമ്പോൾ സുന്നത്തിൽ നിന്ന് എത്ര നിസ്സാരമായ വ്യതിയാനത്തെയും അവർ ഗൗരവപൂർവ്വം വെറുത്തിരുന്നുവെന്നു കാണുന്നു.” (ടി. മുഹമ്മദ് ഖബർ പുജ - പേ - 99 - 1985)

D. “ശരീ അത്തിന്റെ സാങ്കേതികഭാഷയിൽ ഏതിനെയാണോ ‘ബിദ് അത്ത്’ എന്നു പറയുന്നത്, അതിന്റെ ഒരിനവും നല്ലതല്ല. പ്രത്യേക എല്ലാ ബിദ് അത്തുകളും ചീത്തയും പിഴച്ച മാർഗ്ഗവും തന്നെയാണ്. അതാണ് ഹദീസിൽ കുല്ലുബിദ് അത്തിന് ഉലാഖ: (എല്ലാ ബിദ് അത്തും പിഴച്ച മാർഗ്ഗമാണ്) എന്നു തിരുമേനി പറഞ്ഞതും” (മൗദുദി - ചോദ്യോത്തരം - പേ - 247).

ആ പ്രമാണം ബുമാറാദ് പ്രമാണം തന്നെ!

മദനി സാഹിബ് ‘താരതമ്യ’ത്തിൽ ഇങ്ങനെ എഴുതിയിരുന്നു

“ഈസാനബിയെ റബ്ബാക്കിയ ക്രൈസ്തവർ അദ്ദേഹത്തെ അനുസരിക്കുകയാണോ അനുസരിക്കാതിരിക്കുകയാണോ ചെയ്തത്? വി.ഖു. 5 ; 120ൽ നിന്നു മനസ്സിലാക്കാൻ കഴിയുന്നത് അവർ അദ്ദേഹത്തോട് അനുസരണക്കേട് കാണിക്കുകയാണ് ചെയ്തതെന്നാണ്. അപ്പോൾ ഇബാദത്തിന് അനുസരണക്കേട് എന്ന് നാലാമതൊരർത്ഥം കൂടിയുണ്ടോ? ഒരേ ആയത്തിൽ തന്നെ അനുസരണം എന്ന ഉബാദത്തും അനുസരണക്കേട് എന്ന ഉബാദത്തും”

“സയ്യിദ് മൗദുദിയുടെ അപ്രമാദിത്വം എന്ന മുൻവിധിയുമായി സലഫികൾക്കെതിരിൽ തെളിവുകൾ പറയുന്നവർക്ക്, എറിഞ്ഞവരുടെ നേർ

ക്ക് തന്നെ തിരിച്ചു വരുന്ന ഇത്തരം ബുദ്ധിമുട്ട് പ്രമാണങ്ങൾ മാത്രമേ കയ്യിൽ കിട്ടൂ എന്ന് രാഷ്ട്രീയമതക്കാർ ഇനിയെങ്കിലും മനസ്സിലാക്കുന്നതു നന്ന്” (‘താരതമ്യം’ പേ. 17, 18) (അടിവര ലേഖകന്റേത്).

ഇതുശരിയെന്നു ശേഷം കെ.സി. മദനിയെ ഒന്നു പരിഹസിക്കുന്നുണ്ട്.

“ഉഗ്രനാണ് ഈ പുകമറ, അല്ല, അത്യുഗ്രൻ. മദനിസാഹിബ് വിജയനാടുത്തോടെ ഇപ്പോഴും മുറുകെ പിടിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്ന ഒരു ചോദ്യമാണിത്. താരതമ്യത്തിനു ശേഷം പെട്ടിക്കൂട് ചർച്ചയിലും വളരെ ശക്തമായി ഇതാവർത്തിച്ചിരിക്കുന്നു. ‘മറുപടിയുണ്ടെങ്കിൽ പറയൂ’ എന്നു ശബാബിൽ വെല്ലുവിളി നടത്തിയതിൽ പ്രധാന ചോദ്യം ഇതാണ്. “ആയത്തൊന്നു ശ്രദ്ധിച്ചു പറിക്കൂ മൗലവി” എന്ന് എന്നോടാവശ്യപ്പെട്ടതും ഈ ആയത്തിനെപ്പറ്റിത്തന്നെ-- കെ.സി.യും കൂട്ടരും ഈസാനബിയെ റബ്ബാക്കിയെന്നതിന്റെ വിവക്ഷയെന്ന് എന്നതു ചർച്ച ചെയ്യാൻ നിൽക്കില്ല--കാരണം അതു ചർച്ച ചെയ്താൽ അവരുടെ വാദത്തിനു പിൻബലമില്ലാതാകും. ഇവിടെ അനുസരണം എന്നർത്ഥം പറഞ്ഞാൽ ഇന്നിന്ന ഭവിഷ്യത്തുകളുണ്ട്. മൗനം ഒഴിവാക്കി അതിനെ സംബന്ധിച്ചൊക്കെ സത്യസന്ധമായി കെ.സി. എഴുതണം. ഉരുട്ടും പിരട്ടുമൊന്നും പറ്റുകയില്ല എന്നൊക്കെ ശബാബിൽ എഴുതിയതും ഇതു സംബന്ധിച്ചതാണ്. ചോദ്യം അത്യുഗ്രനാണെന്നും ജമാ അത്തിനെ തറ പറ്റിക്കാൻ തനിക്കു ലഭിച്ച ശക്തമായ ഒരായുധമാണിതെന്നും മദനി സാഹിബ് ധരിക്കുന്നുവെന്നല്ലേ ഇതെല്ലാം കുറിക്കുന്നത്? ഒരേ ആയത്തിൽ തന്നെ ആ വാക്കിന് പല അർത്ഥങ്ങളുമുണ്ട് തട്ടിവിടുകയോ? എന്ന അത്യന്തം ഭീഷണമായ ഒരു ചോദ്യവും അടങ്ങിയിട്ടുണ്ടതിൽ--” (ഇ.ഒ.സ.പ. പുതി-പേ - 281 അടിവര ലേഖകന്റേത്)

“ഒരു സൂക്തത്തിലുള്ള ഒരു വാക്കിനെ അതേ സൂക്തത്തിൽ ഉള്ള ഒന്നിലധികം വസ്തുക്കളുമായി ബന്ധപ്പെടുത്തുമ്പോൾ എല്ലാം ഒരേ അർത്ഥത്തിലും ആശയത്തിലും തന്നെയായിരിക്കണം എന്ന തെറ്റായ സിദ്ധാന്തത്തിൽ നിന്നാണ് ഈ കുരുക്ക് ജന്മമെടുക്കുന്നത് എന്ന് ഇനിയെങ്കിലും മനസ്സിലാക്കുക. ഒന്നുരണ്ടുദാഹരണങ്ങൾ :

(1) യാ അയ്യുഹല്ലദീന ആമനു ആതിഊല്ലാഹ വ അതീ ഊരീറസുല വ ഉലിൽ അംരി മിൻകും (അർത്ഥം കൊടുത്തിട്ടില്ല) ഇവിടെ മൂന്നു ഇതാ അത്തിനും വ്യത്യസ്തങ്ങളായ മൂന്നു ആശയങ്ങളാണുള്ളത്.

(2) ‘ഇന്നല്ലാഹ വ മലാഇക്കത്തഹു യുസല്ലുന്ന അലന്നബിയീ യാ അയ്യുഹല്ലദീന ആമനു അലൈഹി വസല്ലിമു തസ്ലിമാ.’ (ഇവിടെയും അർത്ഥം നൽകിയിട്ടില്ല സ്വല്ലു) ഇതിൽ മൂന്നു സ്വലാത്തിനും ഒരേ ആശയമല്ല. അതിനാൽ ആ തെറ്റായ സിദ്ധാന്തം നമുക്ക് മാറ്റി വെക്കാം.” ... (ഇ. ഒ. സ. പു.- പേ - 283- 284).

വിജയനാടുവും ഭാവവുമൊക്കെ ആർക്കൊന്നുള്ളതെന്ന് ഉദ്ധരണികൾ വായിക്കുമ്പോൾതന്നെ സാമാന്യബുദ്ധിയുള്ളവർക്കു താനേ മനസ്സിലാകും. ഇവിടെ കെ.സി പറഞ്ഞിട്ടുള്ള കാര്യങ്ങളും ഉദ്ധരിച്ച ആയത്തുകളും മദനി സാഹിബിന്റെ ആശയത്തെ ഖണ്ഡിക്കുന്നില്ല. അബദ്ധം കെ.സി. കരുതുന്നതാണ് പിണഞ്ഞിട്ടുള്ളത്. ഇവിടെ ശ്രദ്ധിക്കേണ്ട വസ്തുതകൾ:

1. ‘റബ്ബാക്കുക’ എന്നതിന്റെ വിവക്ഷ അനുസരിക്കുക തന്നെയാണെന്ന് കെ.സി. ഇപ്പോഴും ശക്തിയായി വാദിക്കുന്നു.

2. ‘ഒരേ ആയത്തിൽ തന്നെ ‘പരസ്പരവിരുദ്ധമായ വിവക്ഷ’ ഉദ്ദേശിക്കപ്പെടുകയില്ല’ എന്നാണ് ഹമീദ് മദനിയുടെ വാദം. (“ഒരേ ആയത്തിൽ തന്നെ അനുസരണം എന്ന ഇബാദത്തും അനുസരണക്കേട് എന്ന ഇബാദത്തും !!” താരതമ്യം - 18.).

3. കെ.സി. ഉദ്ധരിച്ച ആയത്തുകളെ അവലംബിച്ചാൽ പോലും, ‘ഒരു സൂക്തത്തിലെ ഒരു വാക്കിനെ അതേ സൂക്തത്തിലുള്ള ഒന്നിലധികം വസ്തുക്കളുമായി ബന്ധപ്പെടുത്തുംപോൾ ‘വ്യത്യസ്ത വിവക്ഷ’ ഉദ്ദേശിക്കപ്പെടാം എന്നേ മനസ്സിലാകുകയുള്ളൂ. അല്ലാതെ ‘പരസ്പര വിരുദ്ധ വിവക്ഷ’ ഉദ്ദേശിക്കപ്പെടാം എന്ന് മനസ്സിലാക്കാൻ കഴിയില്ല..

4. ഒരേ ആയത്തിൽത്തന്നെ ഒരു വാക്കിന് പല അർത്ഥങ്ങളുമുണ്ട് തട്ടിവിടുകയോ?” എന്ന് കെ. സി. എഴുതിയത് മദനി സാഹിബിനെക്കുറിച്ച് തെറ്റു ധരിപ്പിക്കാൻ തന്നെയാണ്. (മദനി സാഹിബ് ചോദിച്ചത് മുകളിൽ കൊടുത്തിട്ടുണ്ട്.) “പല അർത്ഥങ്ങളും” എന്ന് മദനി സാഹിബ് പറഞ്ഞിട്ടില്ല. ‘പരസ്പരവിരുദ്ധമായ വിവക്ഷ ഉദ്ദേശിക്കപ്പെടുകയില്ല’ എന്നാണ് മദനി സാഹിബ് ഉദ്ദേശിച്ചിട്ടുള്ളത്.”

5. കെ. സി. അവലംബിച്ച ഒന്നാം സൂക്തത്തിൽ ‘അതിഊ’ എന്ന് രണ്ട് പ്രാവശ്യം ആവർത്തിച്ചിരിക്കുന്നു. ഒന്നാമത്തേത് അല്ലാഹുവുമായാണ് ബന്ധപ്പെടുത്തിയിട്ടുള്ളത്. രണ്ടാമത്തേത് റസൂലുമായും കൈകാര്യകർത്താക്കളുമായും ബന്ധപ്പെടുത്തിയിരിക്കുന്നു. മൂന്ന് ഇതാ അത്തിനും വ്യത്യസ്തങ്ങളായ മൂന്നു ആശയങ്ങളാണെന്ന് കെ സി. എഴുതിയെങ്കിലും, അതേതെല്ലാം ആശയങ്ങളാണെന്ന് വ്യക്തമാക്കിയിട്ടില്ല, എന്തുകൊണ്ടെന്നും വ്യക്തമാക്കിയിട്ടില്ല.. ചില ജമാ അത്ത് സാഹിത്യങ്ങളിൽ കാണുന്നതു പ്രകാരം ഇങ്ങിനെ വ്യാഖ്യാനിക്കാം :

(a) ഇവിടെ അതിഊ എന്ന ക്രിയ രണ്ടു തവണ പറഞ്ഞിരിക്കുന്നു. അല്ലാഹുവിനെ അനുസരിക്കുക എന്ന അർത്ഥത്തിൽ തന്നെയാണ് റസൂലിനെയും അനുസരിക്കാൻ കല്പിച്ചതെങ്കിൽ ഈ ആവർത്തനം ആവശ്യമില്ലായിരുന്നു. ഖുർആനിൽ അത്തരം ഭാഷാ ദോഷം വരാവത

ല്ലല്ലോ. അതിനാൽ അല്ലാഹുവെ അനുസരിക്കാനാജ്ഞാപിച്ചത് അതിന്റെ സംപൂർണ്ണവും നിരുപാധികമായ അർത്ഥത്തിലും, റസൂലിനെയും ഉൾക്കൊണ്ടും അനുസരിക്കാൻ കൽപിച്ചത് സോപാധികമായ അർത്ഥത്തിലുമാണ്.” (ഇബ്രാഹിം ഇസ്ലാമിൽ - സംശയങ്ങളും - മറുപടിയും - പേ - 30, 31)

അപ്പോഴും ‘ഇതാ അത്ത്’ എന്നതിന്റെ താൽപര്യത്തിനു വിരുദ്ധമായൊരു സംഗതി ഉദ്ദേശിക്കപ്പെടുന്നില്ല എന്ന് സ്പഷ്ടമാണ്.

6. കെ. സി. അവലംബിച്ച രണ്ടാം ആയത്തിലും ‘സ്വല്ലാ’ എന്ന ക്രിയ രണ്ടു തവണ ആവർത്തിച്ചിരിക്കുന്നു. ഒന്നാമത്തേത് അല്ലാഹുവുമായും മലക്കുകളുമായും ബന്ധപ്പെടുത്തിയിരിക്കുന്നു. ഇവിടെയും മൂന്നു സ്വലാത്തും ഒരേ ആശയമല്ല എന്ന് കെ. സി പറഞ്ഞെങ്കിലും അത് ഏതു പ്രകാരമാണെന്നോ എന്തുകൊണ്ടെന്നോ അദ്ദേഹം വ്യക്തമാക്കിയില്ല. ചില ജമാ അത്ത് സാഹിത്യങ്ങളിൽ കാണുന്ന പ്രകാരം അതിങ്ങനെയാകാം: a. “അല്ലാഹുവിന്റെ ഭാഗത്തുനിന്ന് പ്രവാചകനുള്ള ‘സ്വലാത്തി’ന്റെ വിവക്ഷ അവൻ അദ്ദേഹത്തോട് അളവറ്റ കാര്യങ്ങളുള്ളവനാണ് എന്നത്രെ. അവൻ അദ്ദേഹത്തെ പ്രശംസിക്കുന്നു. അദ്ദേഹത്തിന്റെ പ്രവർത്തനത്തിൽ അനുഗ്രഹമരുളുന്നു. അദ്ദേഹത്തിന്റെ കീർത്തി ഉയർത്തുന്നു. അദ്ദേഹത്തിനു മീതെ ഔദാര്യങ്ങൾ വർഷിക്കുന്നു. മലക്കുകളുടെ ഭാഗത്തുനിന്ന് പ്രവാചകനുള്ള ‘സ്വലാത്തി’ന്റെ വിവക്ഷ, അവരദ്ദേഹത്തെ അളവറ്റ സ്നേഹിക്കുന്നുവെന്നും അദ്ദേഹത്തിനു കൂടുതൽ ഉയർന്ന പദവിയരുളാനും അദ്ദേഹത്തിന്റെ ദീൻ വിജയിപ്പിക്കാനും ശരീഅത്ത് പുകൾപറ്റുതാകാനും അല്ലാഹുവിനോട് പ്രാർത്ഥിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്നു എന്നുമാകുന്നു.....” (തഫ്ഹീമുൽ ഖുർആൻ - വാ - 4 - പേ - 113)

(b). “.....‘സ്വലാത്ത്’ എന്ന പദം ‘അലാ’ എന്ന പദവുമായി ചേർന്നു വരുമ്പോൾ അതിന് മൂന്ന് അർത്ഥങ്ങളുണ്ട്. 1. ഒരു കാര്യത്തിലേക്ക് ചായുക, സ്നേഹപൂർവ്വം അതിലേക്ക് തിരിയുക, അതിനു മീതെ കനിയുക. 2. പ്രശംസിക്കുക. 3. പ്രാർത്ഥിക്കുക. ഈ വാക്ക് അല്ലാഹുവുമായി ചേർത്തു പറയുമ്പോൾ അത് മൂന്നാമത്തെ അർത്ഥത്തിലായിരിക്കുകയില്ലെന്ന് സ്പഷ്ടമാണ്. കാരണം, അല്ലാഹു മറ്റാരോടൊരിക്കലും പ്രാർത്ഥിക്കുക എന്നത് തികച്ചും സങ്കല്പാതീതമാണ്. അതിനാൽ അത് ആദ്യത്തെ രണ്ടാമത്തെ അർത്ഥങ്ങളിലാകാനേ തരമുള്ളൂ. എന്നാൽ ഈ പദം സൂഷ്ടികളുമായി ചേർത്തു പറയുമ്പോൾ അത് മനുഷ്യരാവട്ടെ, മലക്കുകളാവട്ടെ -- മൂന്നാമത്തെ അർത്ഥങ്ങളിലാകാം. അതിൽ സ്നേഹം, പ്രശംസ, പ്രാർത്ഥന എന്നീ ആശയങ്ങളുണ്ടായിരിക്കും.....” (തഫ്ഹീമുൽ ഖുർആൻ - വാ - 4 - പേ - 114).

ചുരുക്കത്തിൽ ഒരു സൂക്തത്തിലുള്ള ഒരു വാക്കിനെ അതേ സൂക്തത്തിലുള്ള ഒന്നിലധികം വസ്തുക്കളുമായി ബന്ധപ്പെടുത്തുംപോൾ പരസ്പരവിരുദ്ധമായ ഒരർത്ഥമോ ആശയമോ ഒരിക്കലും ഉദ്ദേശിക്കപ്പെടുകയില്ല. ‘ഇത്തഖദ്ദു അഹ്ബാറബും വറൂഹ് ബാനഹും അർബാബൻ മിൻദുനില്ലാഹി വൽമസീഹബ്നമർയമ -’യിലെ ‘റബ്ബാക്കി’ എന്നതിന് അനുസരിക്കുക എന്നോ അനുസരിക്കാതിരിക്കുക എന്നോ അല്ല അർത്ഥം. പിന്നെയോ? അമീൻ അഹ്സൻ ഇസ്ലാഹി പറഞ്ഞതുപോലെ - ‘അല്ലാഹുവിനു മാത്രം അർഹമായ അധികാരാവകാശങ്ങൾ കൈകാര്യം ചെയ്യുവാൻ അർഹതയുണ്ടെന്നു വിശ്വസിച്ച അവരെ ഫലത്തിൽ ദൈവത്തിന്റെ സ്ഥാനത്തേക്ക് അവരോധിക്കയാണ്’ അതിനാൽ മദനി സാഹിബ് പറഞ്ഞത് സത്യം തന്നെ ; കെ. സി. യുടെ ആ പ്രമാണം ബുദ്ധിമുട്ട് പ്രമാണം തന്നെ!

പുരോഹിതന്മാരും ഭരണാധികാരികളും

‘അനുസരണശീർക്കിന്റെ ‘പഴയ വ്യാഖ്യാനവും’ ‘പുത്തൻ വ്യാഖ്യാനവും’ ഒരുപോലെ സൂഷ്ടിക്കുന്ന പ്രശ്നങ്ങളെക്കുറിച്ച് മുമ്പ് ചർച്ച ചെയ്തിട്ടുള്ളത് വായനക്കാർ ഇവിടെ ഓർമ്മിക്കുക. ‘അനുസരണശീർക്കി’ലെ അഭൗതികമാനത്തിന്റെ അനിവാര്യതയെക്കുറിച്ച് സലഫികളോട് ജമാ അത്ത് യോജിച്ചിട്ടുള്ള കാര്യവും ഓർമ്മിക്കണമെന്നു ആദ്യമേ ഉണർത്തുകയാണ്.

മുൻ അധ്യായങ്ങളിൽ നാം കണ്ടതുപോലെ, ജമാ അത്ത് മുൻപ് വാമൊഴിയായും വരമൊഴിയായും പ്രസ്താവിച്ച വിതണ്ഡവാദങ്ങളെക്കുറിച്ച് ‘ഞങ്ങളുടെ പഠനത്തിലൂടെ’ എന്ന് നിഷേധിക്കാനാണ് ഈ അധ്യായവും മൗലവി ഉപയോഗപ്പെടുത്തിയിട്ടുള്ളത്. മദനി സാഹിബ് ‘സ്വയം ജമാ അത്തിനെക്കുറിച്ച് തെറ്റിദ്ധരിക്കുകയോ തെറ്റിദ്ധരിപ്പിക്കുകയോ ചെയ്യുന്നു’വെന്ന് ആവർത്തിക്കാനും അദ്ദേഹം മറന്നിട്ടില്ല. ‘താരതമ്യ’ത്തിലെ 3-ാം അധ്യായത്തിന്റെ ആദ്യ ഖണ്ഡിക ഉദ്ധരിച്ച ശേഷം മൗലവി എഴുതുന്നു:

“പുരോഹിതന്മാരുടെ ദീനി നിയമങ്ങൾ അനുസരിക്കുന്നവരും ഭരണാധികാരികളുടെ ലൗകിക നിയമങ്ങൾ അനുസരിക്കുന്നവരും ഒരുപോലെ മുശ്ശരിക്കുകളാണ്” എന്നാണ് ജമാ അത്തിന്റെ വാദമെന്ന് മദനി സാഹിബ് സമർത്ഥിച്ചല്ലോ ഇതും തെറ്റാണ്; വ്യാജാരോപണമാണ്; ജമാ അത്ത് അങ്ങനെ വാദിച്ചിട്ടില്ല. ഇക്കാര്യം പല തവണ വ്യക്തമാക്കിയിട്ടുണ്ട്. ഇവിഷയകമായി ജമാ അത്തിന്റെ വാദമിതാ:

തൗഹീദുമായി അടിസ്ഥാനപരമായി ഞ്ഞെ ബന്ധപ്പെട്ടതും മുൻഗാമികളും പിൻഗാമികളുമെല്ലാം അംഗീകരിച്ചിട്ടുള്ളതും അജ്ഞതയുടെയോ അവഗണനയുടെയോ പൊടി പുരണ്ട് ഇടക്കാലത്ത് മങ്ങിപ്പോയതുമായ ഒരു മൗലികസിദ്ധാന്തമാണ് നിയമനിർമ്മാണാധികാരവും വിധികർത്തൃത്വവും പരമമായി അല്ലാഹുവിനുമാത്രം അവകാശപ്പെട്ടതാണ് എന്ന യാഥാർത്ഥ്യം - ഈ അധികാരാവകാശങ്ങൾ അല്ലാഹുവല്ലാത്ത മറ്റേതൊന്നിന് വക വെച്ചു കൊടുക്കുന്നത് ശീർക്കാകുന്നു.

അത് ഫുഖ്ഹാക്കൾക്കോ മുഹദ്ദിസുകൾക്കോ മുഹമ്മദീയകൾക്കോ ആകട്ടെ, പണ്ഡിതപുരോഹിതവർഗ്ഗങ്ങൾക്കാകട്ടെ, നിയമ - ശിക്ഷാ പട്ടികൾക്കോ ആചാര്യന്മാർക്കോ ആകട്ടെ, ഭരണാധികാരികൾക്കോ, പോലീസ് - പട്ടാള മേധാവികൾക്കോ ആകട്ടെ പാർട്ടിക്കോ സംഘടനയ്ക്കോ ആകട്ടെ, മാതാപിതാക്കൾക്കോ കുടുംബത്തിനോ ആകട്ടെ, പിശാചിനോ ദേഹേഹക്കോ മറ്റു താഗുത്തുകൾക്കോ ആകട്ടെ, മറ്റു വല്ല സങ്കല്പശക്തികൾക്കോ വേറെ എന്തിനെങ്കിലുമോ ആകട്ടെ എല്ലാം ശീർക്ക് തന്നെ. ആ അവകാശം വക വെച്ചു കൊടുത്തുകൊണ്ട് തദടിസ്ഥാനത്തിൽ ആർ ആരെ അനുസരിച്ചാലും - അനുസരിക്കുന്നതു ദീൻ കാര്യത്തിലോ ദുൻ യാ കാര്യത്തിലോ രണ്ടിലും പെട്ട കാര്യങ്ങളിലോ ആയാലും - ആ അനുസരണവും ശീർക്കായിത്തീരുന്നു. ഇസ്ലാമിൽ അംഗീകരിക്കപ്പെട്ട ഈ ആദർശത്തിന്റെ അടിസ്ഥാനത്തിലാണ് ചില അനുസരണങ്ങൾ ശീർക്കും ഇബാദത്തുമായിത്തീരുന്നുവെന്ന് ജമാ അത്ത് ഇസ്ലാമി പറയുന്നത്. അല്ലാതെ, ആ അവകാശം വക വെച്ചു കൊണ്ടുള്ളതല്ലാത്ത അനുസരണം ശീർക്കാണെന്നു ജമാ അത്ത് പറഞ്ഞിട്ടില്ല. അനുസരിക്കുന്ന കാര്യത്തിന്റെ സ്വഭാവമനുസരിച്ചായിരിക്കും അതിന്റെ വിധി എന്നാണ് അതിൽ ജമാ അത്തിന്റെ നിലപാടും - ” (ഇ. ഒ. സ. പ. പൂ. പേ - 286, 287)

213

പക്ഷേ മൗലവി തന്നെ നേരത്തെ 279-ാം പേജിൽ എഴുതിയല്ലോ.

“ഇനി കൽപിക്കുന്നവരെപ്പറ്റി - വ്യക്തിയോ സമൂഹമോ ഭരണകൂടമോ ആരായിക്കൊള്ളട്ടെ - കൽപിക്കപ്പെടുന്നവരുടെ വിശ്വാസം എന്താണ് എന്നു കൂടി ഇവിടെ പരിശോധിക്കേണ്ടതുണ്ട്. നിയമം നിർമ്മിക്കാനും അത് കല്പിക്കാനും അവർക്ക് സ്വന്തം നിലക്ക്തന്നെ അധികാരമുണ്ട്; അല്ലാഹുവിന്റെ കല്പനയുമായി യോജിക്കുന്നുണ്ടോ ഇല്ലേ എന്നൊന്നും നോക്കേണ്ടതില്ല; അവരെതു കല്പിച്ചാലും അതനുസരിക്കേണ്ടത് തങ്ങളുടെ ബാധ്യതയാണ് എന്നാണ് ഈ കല്പിക്കപ്പെടുന്നവരുടെ വിശ്വാസമെങ്കിൽ, തദടിസ്ഥാനത്തിലാണ് അവർ അനുസരിക്കുന്നതുമെങ്കിൽ ആ വിശ്വാസവും അനുസരണവും ശീർക്കും ഇബാദത്തുമായിത്തീരുന്നു.” (Ibid Page 279) (അടിവര ലേഖകന്റേത്). 207

ഇതനുസരിച്ച് താഴെ കൊടുക്കുന്ന ചോദ്യങ്ങൾക്കുത്തരം നൽകാമോ, ജമാ അത്ത് സഹോദരന്മാരെ?

1. നിയമ നിർമ്മാണാധികാരവും വിധികർത്തൃത്വവും പരമമായി അല്ലാഹുവിന് മാത്രം അവകാശപ്പെട്ടതാണ് എന്ന മൗലിക സിദ്ധാന്തം 1941 നു മുമ്പോ അതിനു ശേഷമോ ഇന്ത്യൻ മുസ്ലിംകൾ അവഗണിച്ചുവോ

2. അല്ലാഹുവിനു മാത്രം വകവെച്ചുകൊടുക്കേണ്ട ഈ അധികാരാവകാശങ്ങൾ ഇന്ത്യൻ മുസ്ലിംകൾ ഫുഖഹാക്കൾക്കോ, മുഹദ്ദിസുകൾക്കോ, മുഹമ്മദീയർക്കോ, പണ്ഡിതപുരോഹിത വർഗ്ഗങ്ങൾക്കോ, നിയമശിക്ഷാപട്രക്കൾക്കോ, തത്വജ്ഞാനികൾക്കോ, ശൈഖുമാർക്കോ സുഫികൾക്കോ, പോലീസ് - പട്ടാളമേധാവികൾക്കോ, പാർട്ടിക്കോ, സംഘടനകൾക്കോ, മാതാപിതാക്കൾക്കോ, കുടുംബത്തിനോ, പിശാചിനോ, ദേഹാചാരക്കോ, മറ്റു താഗൂത്തുകൾക്കോ, മറ്റു വല്ല സങ്കല്പശക്തികൾക്കോ വേറെ എന്തിനെങ്കിലുമോ വക വെച്ചു കൊടുത്തിരുന്നുവോ?

3. ഫുഖഹാക്കളെപ്പറ്റിയോ, മുഹദ്ദിസുകളെപ്പറ്റിയോ, മുഹമ്മദീയർക്കളെപ്പറ്റിയോ, പണ്ഡിത പുരോഹിതന്മാരെപ്പറ്റിയോ, നിയമശിക്ഷാപട്രക്കളെപ്പറ്റിയോ, തത്വജ്ഞാനികളെപ്പറ്റിയോ, ശൈഖുമാരെപ്പറ്റിയോ, സുഫികളെപ്പറ്റിയോ, പോലീസ് പട്ടാള മേധാവികളെപ്പറ്റിയോ, പാർട്ടിയെപ്പറ്റിയോ, സംഘടനകളെപ്പറ്റിയോ, മാതാപിതാക്കളെപ്പറ്റിയോ, കുടുംബത്തിനെപ്പറ്റിയോ, പിശാചിനെപ്പറ്റിയോ, ദേഹാചാരത്തെപ്പറ്റിയോ, താഗൂത്തുകളെപ്പറ്റിയോ, മറ്റു വല്ല സങ്കല്പശക്തികളെപ്പറ്റിയോ ഇന്ത്യൻ മുസ്ലിംകളുടെ വിശ്വാസം എന്തായിരുന്നു? 'നിയമം നിർമ്മിക്കാനും അത് കൽപിക്കാനും അവർക്ക് സ്വന്തം നിലക്ക് തന്നെ അധികാരമുണ്ട്; അല്ലാഹുവിന്റെ കൽപനയുമായി യോജിക്കുന്നുണ്ടോ ഇല്ലേ എന്നൊന്നും നോക്കേണ്ടതില്ല; അവരെത്തു കൽപിച്ചാലും അനുസരിക്കേണ്ടത് തങ്ങളുടെ ബാധ്യതയാണ്' എന്നായിരുന്നുവോ മുസ്ലിംകൾ വിശ്വസിച്ചിരുന്നത്?

4. സുറത്തുനസീത് 59-ാം സൂക്തത്തിന് 1960 ലെഴുതിയ സലഫി വ്യാഖ്യാനത്തിലെ പ്രസക്തഭാഗം കാണുക:

“ഇസ്ലാം ശരീഅത്തിന്റെ അടിത്തറയാണ് ഈ വചനത്തിന്റെ ഉള്ളടക്കം. അതിലെ നിയമങ്ങളും തത്വസിദ്ധാന്തങ്ങളുമെല്ലാം ഈയടിസ്ഥാനത്തിൽ മാത്രമേ സ്വീകാര്യമാവുകയുള്ളൂ. വ്യക്തിപരവും, സാമൂഹ്യവും. സാമ്പത്തികവും, രാഷ്ട്രീയവും, സാംസ്കാരികവുമായ എല്ലാ ജീവിതവശങ്ങളും ഈ വചനത്തിലടങ്ങിയ നാലു മൗലികതത്വങ്ങളിൽ ഒതുങ്ങി നിൽക്കേണ്ടതാകുന്നു. ജീവിതത്തിന്റെ ഏതെങ്കിലും ഒരു വശം അവയുടെ പരിധിയിൽ നിന്ന് പുറത്തു പോകുന്ന പക്ഷം, ആ വശം അനിസ്താമികമായി മാറുന്നതാണ് (വിശുദ്ധ ഖുർആൻ വിവരണം - മുഹമ്മദ് അമാനി മൗലവി.)

വിധി കർത്തൃത്വത്തിന്റെ പരമാധികാരം അല്ലാഹുവിന് മാത്രമാണെന്ന് മുസ്ലിം സമുദായം കക്ഷി ഭേദമേന്യെ സമ്മതിക്കുന്ന ഒരു പരമാർത്ഥമാണ്. ഇനി ഏതെങ്കിലും കക്ഷി അതംഗീകരിക്കുന്നില്ലെങ്കിൽ അവർ അവരുടെ വിശ്വാസം എന്തെന്ന് വ്യക്തമാക്കിക്കൊള്ളട്ടെ. വിശുദ്ധ

ഖുർ ആനിൽ നിന്ന് സലഫികൾ മനസ്സിലാക്കുന്നതെന്തെന്ന് മുകളിൽ വായിക്കാം. എന്നിട്ടും സലഫികളുടെ 'അഖീദ'യിൽ 'പിഴവും' വഴികേടും' ദർശിക്കുന്നവരുടെ 'കുടിമനസ്ഥിതി' എത്ര ഭയങ്കരം!! പ്രബുദ്ധകേരളത്തിലെ മുസ്ലിം ജന സാമാന്യത്തിന്റെ അന്വേഷണങ്ങൾക്ക് 'തടയിടാൻ' സലഫി പ്രസ്ഥാനത്തെ 'താറടിക്കുക'യല്ലാതെ ഇനി ജമാഅതിനു മറ്റു പോം വഴികളൊന്നുമില്ല!! ഗതികേടേ.....! ഇനിയുമെന്തിനീ വളഞ്ഞ വഴി?

'നിയമവും' 'മതനിയമവും'

നിയമത്തിന് 'ലൗകികം' 'മതപരം' എന്നിങ്ങനെ വ്യത്യസ്തത കൽപിക്കുന്നതാണ് കെ. സി. മറ്റോരു 'പുകമറ'യായി ചിത്രീകരിച്ചിരിക്കുന്നത്. ആ 'കെയർ ഓഫിൽ' 'ചുളുവിൽ' കിട്ടിയ അവസരം സലഫികളെ സ്വാഭാവാദിത്വ നടത്താൻ മൗലവി ശരിക്കും ഉപയോഗപ്പെടുത്തുകയും ചെയ്തു. മൗലവി തെറ്റിദ്ധരിപ്പിക്കുന്നതു കാണുക:

“എന്നാൽ താൽക്കാലികമായി അവരെ ഒരു രോഗം ബാധിച്ചിരിക്കുകയാണ്, അതായത്, നിയമ നിർമ്മാണാധികാരം അല്ലാഹുവിനു മാത്രം അവകാശപ്പെട്ടതാണെന്നു പറയുമ്പോൾ ഭരണപരമായ അഥവാ രാഷ്ട്രീയമായ നിയമനിർമ്മാണം ഒരു നിലക്കും അതിലുൾപ്പെട്ടുകൂടാ. അതു രാഷ്ട്രീയമല്ലാത്ത 'മത'കാര്യങ്ങളിൽ മാത്രം ഒതുങ്ങി നിൽക്കണം എന്നൊരു ശാഠ്യമുണ്ടവർക്ക്. ഇബാദത്തിൽ ആരാധനയല്ലാത്തതും താഗൂത്തിൽ പിശാച് - ബിംബങ്ങളല്ലാത്തതും ദീനിൽ 'മത'മല്ലാത്തതും ഉൾപ്പെട്ടുകൂടാ എന്ന് ശാഠ്യമുള്ളതുപോലെത്തന്നെ. ഈ ശാഠ്യം സാക്ഷാൽക്കരിക്കാൻ അവർ സൃഷ്ടിച്ച പുകമറകൾ പലതാണ്. അതിലൊന്നാണ് ഭരണനിയമങ്ങളെയും മതനിയമങ്ങളെയും അഥവാ രാഷ്ട്രീയത്തെയും മതത്തെയും - സൂത്രത്തിൽ വേർപെടുത്തിക്കളയുകയെന്നത്. നിയമനിർമ്മാണാധികാരം അല്ലാഹുവിനു മാത്രം എന്നു പറയുമ്പോഴൊക്കെ 'മതപര'മായ എന്ന ഉപാധി അവർ ഊന്നിപ്പറയുന്നത് ഈ സൂത്രത്തിന്റെ ഒരുഭാഗരണമാണ്. അവർ ഇപ്പറയുന്ന 'മതം' ഖുർ ആനിലെ 'ദീനി'ന്റെ പര്യായമല്ല എന്നു നേരത്തെ സമർത്ഥിച്ചത് ഓർക്കുന്നുണ്ടല്ലോ. സാക്ഷാൽ അനിസ്താമിക രാഷ്ട്രീയരോഗം ബാധിച്ച ഇക്കൂട്ടർ സ്വയം അരാഷ്ട്രീയരായി ചമഞ്ഞു ജമാഅത്തിനെ 'രാഷ്ട്രീയമതക്കാർ' എന്നു വിളിച്ചുകുവുന്നത് കേൾക്കുമ്പോൾ കൗതുകം കൊള്ളാത്ത ആരുമുണ്ടായിരിക്കുകയില്ല. സൂഹൃത്തുക്കളുടെ ഈ രോഗം അല്ലാഹു വേഗം സുഖപ്പെടുത്തിക്കൊടുക്കട്ടെ എന്ന് നമുക്ക് പ്രാർത്ഥിക്കാം.“ (ഇ. ഒ. സ. പ. പു. പേ - 287, 288) 213

ഖബ്ദാരായനയെ എതിർക്കുന്ന സലഫികൾക്കു നേരെ ഖബർ സി യാറത്തു സുന്നത്താണെന്നു വയള് പറയുന്ന ഖുബൂരിയൻ തന്ത്രംതന്നെ മൗലവിയും പ്രയോഗിച്ചു നോക്കിയിരിക്കുന്നു!!

‘ഭരണപരമോ രാഷ്ട്രീയമോ ആയ നിയമനിർമ്മാണം എങ്ങനെ വേ ണമെങ്കിലും ആകാം, രാഷ്ട്രീയ - ഭരണ പ്രശ്നങ്ങളിൽ ‘ദീൻ’ ഇടപെടു ന്നില്ല അഥവാ ഇടപെടരുത്’ ‘സീസർക്കുള്ളത് സീസർക്ക്, ദൈവത്തി ന്നുള്ളത് ദൈവത്തിന്’ - ഇതൊക്കെയാണത്രെ സലഫി വീക്ഷണം!!

സലഫികളെക്കുറിച്ച് ഈ വിധം വെള്ളം ചേർക്കാത്ത കളവുകൾ ക റ്റുകെട്ടിപ്പറയാൻ മാത്രം രോഷാകുലമായിപ്പോയ ഹുദയങ്ങളെ വായന കാർ കണ്ടറിയുക.

കെ.പി. യുടെ ‘ഇബാദത്തും ഇതാ അത്തും’ എന്ന പുസ്തകത്തിൽ നിന്നാണല്ലോ ഈ പ്രശ്നത്തിന്റെ തുടക്കം. പ്രസ്തുത പുസ്തകത്തിൽ കെ.പി. വ്യക്തമായും എഴുതി:

“ഇവിടെ ഒരു കാര്യം പ്രത്യേകം ശ്രദ്ധിക്കേണ്ടതുണ്ട്. ഗാർഹികമോ വൈദ്യസംബന്ധമോ വിദ്യാഭ്യാസപരമോ മറ്റു നമ്മുടെ ദൈനംദിന ജീവിതത്തെ സംബന്ധിക്കുന്നതോ ആയ കാര്യങ്ങളിൽ അല്ലാഹുവിൽ നിന്നും റസൂലിൽ നിന്നും വന്നിട്ടുള്ള ഉപദേശ നിർദ്ദേശങ്ങളും നിയമ ങ്ങളും മതത്തിൽപ്പെട്ടതു തന്നെയാണ്. അതിനു മതപരമായ പവിത്ര തയും ഉണ്ട്. മാറ്റുവാനും തിരുത്തുവാനും ആർക്കും അധികാരമില്ല. അത്തരം നിയമങ്ങൾ സ്വീകരിക്കുന്നതിൽ ഭൗതികമായും ഫലങ്ങൾ ഉണ്ട്.” അതിലുപരി പാരത്രികമാണതിന്റെ പരമ ലക്ഷ്യം. മതത്തിന്റെ പേരിലുള്ള എല്ലാ വിശ്വാസങ്ങൾക്കും കർമ്മങ്ങൾക്കും പാരത്രിക പ്രതി ഫലമാണ് അന്തിമമായി നാമാഗ്രഹിക്കുന്നത്. അതു തന്നെയാണ് അ ല്ലാഹുവും നബി(സ)യും നമ്മോട് വാഗ്ദാനം ചെയ്തിട്ടുള്ളതും. വുളു കൊണ്ടു ശുചിത്വം, നോമ്പുകൊണ്ട് ആരോഗ്യസംരക്ഷണം, ഹ ജ്ജ്കൊണ്ട് ലോകപരിചയവും പരസ്പരബന്ധവും, കൊന്നവനെ കൊ ല്ലുന്നതുകൊണ്ട് ഭൗതികസമാധാനവും ലഭ്യമാവുന്നുവെന്നത് തീർച്ച തന്നെ. പക്ഷെ നാമതെല്ലാം നിർവഹിക്കുന്നത് ഭൗതിക ഗുണം കാംക്ഷിച്ചു കൊണ്ടല്ല, ആത്യന്തിക ലക്ഷ്യം അല്ലാഹുവിന്റെ പ്രീതിയും പാരത്രിക സൗഭാഗ്യവുമത്രെ. അതിലൂടെ ലഭിക്കുന്ന ഭൗതികഗുണങ്ങൾ പ്രധാനമ ല്ല. മറിച്ച് ഭൗതിക നിയമങ്ങളിൽ ഭൗതിക നേട്ടമല്ലാതെ മറ്റു യാതൊരു ചിന്തയുമില്ല.” (ഇബാദത്തും ഇതാ അത്തും പേ - 58).

ഈ ഉദ്ധരണിയിൽ നിന്ന് ‘രാഷ്ട്രീയത്തിൽ ദീൻ ഇടപെടരുതെന്ന്’ കണ്ടെത്തിയ ബുദ്ധി കുബുദ്ധിയാണ് തീർച്ച.

താഗുത്തീനിയമത്തിനുവേണ്ടി ബോധവൽക്കരണം നടത്ത ണമെന്നോ?

നിയമത്തെ ‘ലൗകികം’ ‘മതപരം’ എന്നിങ്ങനെ തരംതിരിച്ചതിനെ സംബന്ധിച്ച് ദീനിനെ തുണ്ടാക്കി എന്നാക്ഷേപിക്കുന്നവർ താഗുത്തീനി യമത്തിനു വേണ്ടി ബോധവൽക്കരണം നടത്തണമെന്ന വിചിത്രമായ ആഹ്വാനവും നടത്തുന്ന കൗതുകം കൂടി വായനക്കാരുടെ മുമ്പിൽ വെ ക്കട്ടെ.

a) ശൈശവവിവാഹത്തെക്കുറിച്ച് ചോദിച്ച ചോദ്യത്തിനുത്തരമായി പ്രബോധനം എഴുതുന്നു:

“..... സാങ്കേതികമായി ഇസ്ലാമിക കർമ്മശാസ്ത്രം വിവാഹപ്രായം നിർണ്ണയിച്ചിട്ടില്ല എന്നതുകൊണ്ടു മാത്രം ബാലികാവിവാഹങ്ങളെ പ്രോ ത്സാഹിപ്പിക്കുന്നത് ശരിയോ ആരോഗ്യകരമോ അല്ല. ഇന്ത്യാ ഗവൺ മെൻറാകട്ടെ യുവതികളുടെ വിവാഹപ്രായം 18 ൾ യുവാക്കളുടേത് 21 ൾ ആയി നിർണ്ണയിച്ചിട്ടുണ്ട്. അതിനു മുമ്പുള്ള വിവാഹങ്ങൾ നിയമ ദൃഷ്ട്യാ കുറ്റകരമാണ്. പക്ഷെ, മറ്റെല്ലാ നിയമങ്ങളെയും പോലെ വിവാഹപ്രായ നിയന്ത്രണവും ലംഘിക്കപ്പെടുകയാണ്. ഇതിനെതിരെ ബോധവൽക്കരണമാണ് പ്രശ്നപരിഹാരം....” (പ്രബോധനം വീക്ക്ലി, ഡിസംബർ 12, 1992 - അടിവര ലേഖകന്റേത്)

‘സാങ്കേതികമായി ഇസ്ലാമിക കർമ്മശാസ്ത്രം വിവാഹപ്രായം നിർ ണ്ണയിച്ചിട്ടില്ല’ എന്നത് 18 വയസ്സിനു മുമ്പ് ഒരു പ്രായപൂർത്തി വന്ന യുവതിക്കും 21 വയസിനു മുമ്പ് പ്രായപൂർത്തി വന്ന ഒരു യുവാവിനും വിവാഹം കഴിക്കാൻ അനുവാദമുണ്ട് എന്നാണ് സൂചിപ്പിക്കുന്നത്. അപൂർ വമാണെങ്കിലും നബി(സ)യുടെ കാലത്ത് അങ്ങനെ നടന്നിട്ടുള്ള കാര്യം സുവിദിതമാണ്. എങ്കിൽ നബി(സ)യുടെ കാലത്ത് അനുവദനീയമായി രുന്ന ആ കാര്യം നിയമദൃഷ്ട്യാ കുറ്റകരമാക്കിയ താഗുത്തി ഗവൺ മെൻറിന്റെ നിയമം ഏതു വകുപ്പിൽപ്പെടുന്നു ജമാ അത്ത് സഹോദര ങ്ങളെ? ആ നിയമം അനുസരിക്കുന്നതിനെക്കുറിച്ച് വിധിയെന്താണ്? അത് ലംഘിക്കുന്നതിനെതിരായ ബോധവൽക്കരണത്തിന്റെ വിധിയോ? അതും ഇബാദത്താവുമോ?

നിയമവിഭജനം: പ്രതികൂട്ടിൽ ആക്ഷേപകരും!

സാങ്കേതികമായി ഇസ്ലാമിക കർമ്മശാസ്ത്രം വിവാഹപ്രായം നിർണ്ണ യിച്ചു തന്നിട്ടില്ല എന്നിരിക്കെ അഥവാ 18 വയസ്സിനുമുമ്പ് ഒരു യുവതിക്കും 21 വയസ്സിനുമുമ്പ് ഒരു യുവാവിനും വിവാഹം കഴിക്കാൻ അനുവാദമു ണ്ടെന്നിരിക്കെ ഒരു (അനിസ്ലാമിക) ഭൗതികഗവൺമെൻറ് അതിനെ

നിരോധിച്ചുകൊണ്ടു പാസ്സാക്കുന്ന നിയമം ഏതു വകുപ്പിൽപ്പെട്ടു ന്നു? ആ നിയമം ദീനീ നിയമമോ അതോ ദീനേതരനിയമമോ അതോ ദീൻ വിരുദ്ധനിയമമോ? അതനുസരിക്കുമ്പോഴും, അനുസരിക്കണമെന്നു ബോധപരക്കരണം നടത്തുമ്പോഴും, 'ഇന്നു ലോകത്ത് നിലവിലുള്ള ഏറ്റവും കടുത്ത ശിർക്കും കുഹ്റുമായ നിയമനിർമ്മാണത്തിലെ ശിർക്ക് (വിധികർത്തൃത്വത്തിലെ ശിർക്ക്) സംഭവിക്കില്ലേ? അനിസ്ലാമിക താഗൂത്തി ഭരണകൂടത്തിന് 'നിയമനിർമ്മാണാധികാരം' വകവെച്ചുകൊടുക്കലാവില്ലേ? അത് ദീനിനെ രണ്ടാക്കലും തുണ്ടാക്കലുമാവില്ലേ? ഹൊ..... ജമാഅത്തിന്റെ സിദ്ധാന്തത്തിലെയും പ്രയോഗത്തിലെയും വൈരുദ്ധ്യാധിഷ്ഠിതമാനം നമുക്ക് ദുർഗ്രഹം തന്നെ!

എന്നിട്ടും, നമ്മുടെ മൗലവി പ്രാർത്ഥിക്കുകയാണ്; സ്വലഫികളുടെ രോഗം മാറാൻ. രോഗമിതാണ്:

“നിയമനിർമ്മാണാധികാരം അല്ലാഹുവിനുമാത്രം എന്നുപറയുമ്പോഴൊക്കെ ‘മതപരമായ’ എന്ന ഉപാധി അവർ ഊന്നിപ്പറയുന്നത് ഈ സൂത്രത്തിന്റെ (രാഷ്ട്രീയത്തെയും മതത്തെയും വേർപെടുത്താൻ - ലേ:) ഒരുദാഹരണമാണ്”. (ഇ.ഒ.സ.പ.പുതി. പേ - 288) 213

എന്നാൽ നിയമത്തെക്കുറിച്ച് വ്യത്യസ്തമായ ചില പോയിന്റുകൾ മറ്റൊരു ജമാഅത്തു ബുദ്ധിജീവി കേരള മുസ്ലിംകളുടെ ശ്രദ്ധയിൽപ്പെടുത്തുന്നത് കാണുക:

കേരളത്തിലെ ഭൂപരിഷ്കരണ നിയമപ്രകാരം ‘വെഫ്ഫ്’ ഭൂമി പതിച്ചു കിട്ടിയ ഒരാൾ അത് സംബന്ധമായി ചോദിച്ച സംശയങ്ങൾക്ക് ഉത്തരം നൽകവേ അദ്ദേഹം ചൂണ്ടിക്കാട്ടുന്നു:

“സർക്കാരിന്റെ നിയമം അനുവദിച്ചതുകൊണ്ട് വെഫ്ഫ് സ്വന്തം സ്വന്തമാക്കുന്നത് അനുവദനീയമാകുമെന്ന് കരുതുന്നതും തെറ്റാണ്.... ഒരു ഭൗതിക ഗവൺമെന്റ് അനുവദിക്കുന്നതൊക്കെ അവിടത്തെ മുസ്ലിംകൾക്ക് മതപരമായി ഹലാലായിത്തീരുമെങ്കിൽ മദ്യപാനവും പലിശയും ഇത്തുൻ മുസ്ലിംകൾക്ക് ഹലാലാകേണ്ടതായിരുന്നു. ഏതെങ്കിലും പള്ളിയോ പള്ളിയുടെ ഭാഗമോ അവിടത്തെ മൂക്രിക്കോ ഇമാമിനോ സ്വന്തം വീടാക്കാം എന്നു സർക്കാർ ഒരു നിയമം കൊണ്ടുവന്നാൽ മൂക്രിയും ഇമാമും പള്ളിയെ തങ്ങളുടെ വസതിയാക്കി കുടുംബസമേതം പാർപ്പിക്കുന്നത് അനുവദനീയമാകുമോ? സർക്കാരിന് അങ്ങനെ അനുവദിക്കാൻ അധികാരമുണ്ടെന്നും സർക്കാർ അനുവദിച്ചതുകൊ

ണ്ട് പള്ളി അല്ലെങ്കിൽ പള്ളിവക സ്വന്തം തങ്ങൾക്ക് ഉടമപ്പെട്ടതായിക്കഴിഞ്ഞിരിക്കുന്നുവെന്നും കരുതുന്നുവെങ്കിൽ അതൊരു തരം ശിർക്കാണ്”. (പ്രബോധനം വാരിക, ജനുവരി 21, 1989 അടിവര ലേഖകന്റേത്)

മറ്റൊരു ഉദ്ധരണികൂടി,

55 വയസ്സായ ഒരാൾക്ക് സർട്ടിഫിക്കറ്റു പ്രകാരം 52 വയസ്സ്. ജോലിയിൽ തുടരണമോ അതോ വിരമിക്കണമോ എന്ന ചോദ്യത്തിന് ജമാഅത്ത് ലേഖകൻ മറുപടി പറയവെ വ്യക്തമാക്കുന്നു:

“..... 55 വയസ്സായാൽ സർട്ടിഫിക്കറ്റിൽനിന്ന് റിട്ടയർ ചെയ്യണമെന്നത് സർക്കാർ നിശ്ചയിച്ചിട്ടുള്ള നിയമമാണ്. ആത്മീയമോ ധാർമ്മികമോ ആയ പരിഗണനകളെ ഈ നിയമത്തിനാധാരം..... അതുകൊണ്ടു നിയമപ്രകാരം 55 വയസ്സാകുന്നതുവരെ നിങ്ങൾക്കു സർട്ടിഫിക്കറ്റിൽ തുടരാം. കാരണം ഇവിടെ നിങ്ങൾ റിട്ടയർമെന്റ് സംബന്ധിച്ച സർക്കാർ നിയമം പാലിക്കുന്നുണ്ട്. 55നുശേഷം സർട്ടിഫിക്കറ്റിൽ തുടരുന്നതു വഴി ഏതെങ്കിലും ധർമ്മശാസനത്തെ ലംഘിക്കുന്നില്ലതാനും.....” (പ്രബോധനം, വാരിക, ഏപ്രിൽ 22, 1995) മറ്റൊന്നുകൂടി, ചോദ്യവും ഉത്തരവും തന്നെയാണ്. മൗദുദിയോടാണ് ചോദ്യം.

ചോദ്യം: “ഒരനിസ്ലാമിക ഗവൺമെന്റിന്റെ കീഴിൽ ജീവിക്കവെ ഒരാൾ ലൈസൻസ് കൂടാതെയോ നിശ്ചിതസമയവും കാലാവസ്ഥയും ലംഘിച്ചുകൊണ്ടോ ശിക്കാർ നടത്തുന്നതും ലൈറ്റില്ലാതെ രാത്രികാലങ്ങളിൽ സൈക്കിൾ ഓടിക്കുന്നതും അനുവദനീയമാണോ?

ഉത്തരം: “ഒരനിസ്ലാമിക ഗവൺമെന്റിന്റെ കീഴിൽ ജീവിക്കുമ്പോൾ നാട്ടിന്റെ നിയമസമാധാന നില പരിരക്ഷിക്കാൻ ആ ഗവൺമെന്റാവിഷ്കരിച്ച നിയമങ്ങളും ഒരു വ്യവസ്ഥാപിത സമൂഹത്തിന്റെ ഭദ്രമായ നിലനിൽപ്പിന് അനുപേക്ഷ്യമായ വ്യവസ്ഥകളും ഒരവസ്ഥയിലും ലംഘിക്കാൻ പാടുള്ളതല്ല. നിലവിലുള്ള ക്രമനിലയെ താറുമാറാക്കി അതിവേഗം കൂടുതൽ ഉത്തമമായ ക്രമം പുനസ്ഥാപിക്കാൻ കഴിയുന്ന സന്ദർഭത്തിൽ മാത്രമേ നാം നിയമലംഘനം നടത്തൂ. ആ പ്രത്യേക സാഹചര്യത്തിൽപ്പോലും മുൻപൊന്ന ലക്ഷ്യത്തിന് അവശ്യം ആവശ്യമായ നിയമങ്ങൾ മാത്രമേ ലംഘിക്കപ്പെടൂ. അല്ലാത്തപക്ഷം പ്രസ്തുത നിയമലംഘനത്തിനർത്ഥം ദൈവികലക്ഷ്യത്തിനു വിരുദ്ധമായ അരാജകത്വമായി മാറും. അല്ലാഹു അവന്റെ ഭൂമിയിൽ അസമാധാനമല്ല സമാധാനമാണ് കാംക്ഷിക്കുന്നത്. അതിനാൽ താങ്കൾ അവന്റെ ഭൂമിയിലെ

ക്രമസമാധാനനിലയെ ഭരണജിച്ച്കൊണ്ടേയിരിക്കുകയാണെങ്കിൽ താങ്കൾക്കവന്റെ സഹായം നിഷേധിക്കപ്പെടും". (ചോദ്യോത്തരം, പേ-278, 279) (അടിവര ലേഖകന്റേത്)

ഒന്നാം ഉദ്ധരണിയിൽ, അവിടെ സൂചിപ്പിക്കപ്പെട്ട നിയമത്തെ കുറിച്ച് ലേഖകൻ 'മതപരമല്ലാത്തത്' എന്നു പറഞ്ഞിരിക്കുന്നു.

രണ്ടാം ഉദ്ധരണിയിൽ, അവിടെ സൂചിപ്പിക്കപ്പെട്ട നിയമത്തെ കുറിച്ച് ലേഖകൻ 'ആത്മീയമോ ധാർമികമോ ആയ പരിഗണനകളുടെ അടിസ്ഥാനമാക്കിയതല്ലാത്തതും ധർമ്മശാസനം ലംഘിക്കാത്തതും' എന്നു പറഞ്ഞിരിക്കുന്നു.

മൂന്നാം ഉദ്ധരണിയിൽ, അവിടെ സൂചിപ്പിക്കപ്പെട്ട നിയമങ്ങളെക്കുറിച്ച്, മൗദുദി, 'ദൈവിക ലക്ഷ്യത്തിനു വിരുദ്ധമല്ലാത്തത്' എന്നും വിശേഷിപ്പിച്ചിരിക്കുന്നു.

ഒരു നിയമം 'മതപര'മാവുന്നതെപ്പോൾ?

അഥവാ ഏതു നിയമത്തെയാണ് 'മതപരം' എന്നു വിശേഷിപ്പിക്കാൻ കഴിയുക?

ആത്മീയമോ ധാർമികമോ ആയ പരിഗണനകൾ ലഭിക്കാത്തതും, ധർമ്മശാസനത്തെ ലംഘിക്കാത്തതുമായ ഭരണനിയമങ്ങളെ ഏതു വകുപ്പിലാണുൾപ്പെടുത്തുക?

ആ നിയമങ്ങളെ സാങ്കേതികമായെന്തു വിളിക്കും?

ദൈവികമല്ലാത്തതും അതേ സമയം ദൈവിക ലക്ഷ്യത്തിനു വിരുദ്ധമല്ലാത്തതുമായ നിയമങ്ങളെ എന്തുപേരിൽ വിശേഷിപ്പിക്കും?

ഇവിടെയാണ് 'മതപരം' 'ലൗകികം' എന്ന വിഭജനം വരുന്നത്. ഇതിൽ അപകടകരമായിക്കാണാൻ യാതൊന്നും തന്നെയില്ല. ഇക്കാര്യത്തിൽ, ദീനിയെ രണ്ടാക്കി തുണ്ടാക്കി എന്ന് സലഫികളെ ആക്ഷേപിക്കുന്നുവെങ്കിൽ, ഗതികേടിൽപ്പെടുമ്പോൾ ചിലപ്പോഴെങ്കിലും സത്യം പറഞ്ഞുപോകുന്ന ജമാഅത്തുകാരും ആക്ഷേപാർഹരാണ്.

ലോകത്തിലെ ഏറ്റവും കടുത്ത ശിർക്ക് - കുഹ്റുകളെപ്പറ്റി ഖുർആനിൽ വ്യക്തമാക്കിയിട്ടില്ലെന്നോ?

ഈ അദ്ധ്യായത്തിലെ ആദ്യ ഖണ്ഡികക്കുശേഷം 'അവർ ചർച്ച ചെയ്യാത്ത കാര്യങ്ങൾ' എന്ന ഉപശീർഷകത്തിൽ മദനി സാഹിബ് 5 നമ്പരുകളിലായി ഏതാനും ചോദ്യങ്ങൾകൊടുത്തിട്ടുണ്ട്. നാളിതുവരെ

ജമാഅത്തുകാർ വിശദീകരണം തരാത്ത ഏതാനും സംഗതികളാണ് അതിൽ എടുത്തുപറഞ്ഞിട്ടുള്ളത്. ഇത് കെ.സി.യെ വല്ലാതെ കുഴക്കിയിട്ടുണ്ടെന്ന് 288 മുതൽ 298 വരെയുള്ള പേജുകളിൽ അദ്ദേഹം എഴുതിയ വിശദീകരണം വായിച്ചാൽ എളുപ്പം മനസ്സിലാക്കാം. അവയോരോന്നിനും അക്കമിട്ടു പ്രതികരിച്ചിട്ടുണ്ട് കെ.സി. മദനി സാഹിബ് ചൂണ്ടിക്കാണിച്ച വസ്തുതകൾ പരിശോധിക്കുന്നതിനുമുമ്പ് ഒരു പ്രധാനകാര്യം കെ.സി. വിശദീകരിക്കുകയാണാദ്യം. ഖുർആനിലെ 21 : 25; 7:39; 4:32; 41:14; 16:36; 39:17; 12:40; 36:60; 7:70; 9:31; 4:60 എന്നീ 11 സൂക്തങ്ങൾ കെ.സി. ഉദ്ധരിച്ചിരിക്കുന്നു. [പതിവുപോലെ ഈ സൂക്തങ്ങളിൽ പ്രയോഗിക്കപ്പെട്ടിട്ടുള്ള ഇലാഹ്, ഇബാദത്ത്, താഗൂത്ത് എന്നീ ശബ്ദങ്ങൾ അർത്ഥം നൽകാതെ തന്നെയാണ് കൊടുത്തിട്ടുള്ളത്. ഇലാഹ്, ഇബാദത്ത്, താഗൂത്ത്, ദീൻ, റബ്ബ് തുടങ്ങിയ ഖുർആനിലെ സാങ്കേതികപദങ്ങൾ സമഗ്രമായി മനസ്സിലാക്കിയ, ഓരോരോ സന്ദർഭങ്ങളിൽ ഏതേത് അർത്ഥങ്ങളിലാണവ പ്രയോഗിക്കപ്പെട്ടിട്ടുള്ളതെന്ന് കൂടുതലും കണിശവുമായി മനസ്സിലാക്കിയ ജമാഅത്തുകാർ വളരെ കൂടുതലും കണിശവുമായിത്തന്നെ അവയ്ക്ക് അർത്ഥകൽപന നടത്തേണ്ടതല്ലേ? എന്തുകൊണ്ടാണെന്ന് ചെയ്തുന്നില്ല? മൗദുദിയുടെ തഫ്ഹീ മുൽ ഖുർആനിന്റെ പരിഭാഷകരും ഈ നയം സ്വീകരിച്ചിട്ടുണ്ടല്ലോ? എന്നൊന്നും ചോദിക്കുന്നില്ല. കാരണം, ഈ സാങ്കേതിക പദങ്ങൾ അങ്ങനെയൊന്നെ കൊടുക്കുകയാണെങ്കിൽ അടിക്കുറിപ്പുകൾകൊണ്ട് നിക്ഷിപ്ത താൽപര്യങ്ങൾക്കനുസരിച്ച് തരംപോലെ വിശദീകരണം നൽകാം! നേരെ മറിച്ച് ഏതെങ്കിലുമൊരർത്ഥം കൽപന നടത്തിപ്പോയാൽ 'ആപദം ആ അർത്ഥത്തിൽ മാത്രമേ ഉപയോഗിക്കാൻ പാടുള്ളൂ' എന്ന സ്ഥിതി വരും! അപ്പോൾ പിന്നെ അത്തരം സൂക്തങ്ങൾ മറ്റേതാവശ്യങ്ങൾക്കും ഉദ്ധരിക്കാൻ പറ്റാത്ത സ്ഥിതിയും വരും!] ശേഷം കെ.സി. എഴുതുന്നു:

"ഇസ്ലാമിലെ അടിസ്ഥാനാദർശം വിവരിക്കുന്ന ഇത്തരം ധാരാളം സൂക്തങ്ങൾ ഖുർആനിലുണ്ട്. മൗലികമായി ഇവയുടെയെല്ലാം ആശയം ഒന്നുതന്നെയാണ്. അതായത്, അല്ലാഹു അല്ലാതെ ഇലാഹില്ല; അവനു മാത്രം ഇബാദത്ത് ചെയ്യണം, മറ്റൊന്നിനും ചെയ്യരുത്. ഇതാണോ അടിസ്ഥാനാശയം. അടിസ്ഥാനാശയം ഒന്നായതോടൊപ്പം തന്നെ ഇവയിൽ ചില സൂക്തങ്ങളിൽനിന്ന് ഇബാദത്തിന്റെ വിശദീകരണം ലഭിക്കുന്നു; ചിലതിൽ നിന്ന് 'മറ്റൊന്നി'ന്റെ വിശദീകരണം ലഭിക്കുന്നു; ഖുർആനിലെ തന്നെ വേറെ സൂക്തങ്ങളിൽനിന്ന് ഇവ രണ്ടിന്റെയും വിപുലമായ

വിശദീകരണങ്ങളും ലഭിക്കുന്നു. അപ്പോൾ, ഖുർആനിൽ 'വഅ്ബുദ്ദുല്ലാഹ വലാ തുശ്ശികു ബിഹി ശൈഅൻ' എന്നോ 'ലാഇലാഹ ഇല്ലാ അന ഫ അ്ബുദ്ദുൻ' എന്നോ 'ഉഅ്ബുദ്ദുല്ലാഹ മാലകും മിൻഇലാഹിൻ ഗൈറുഹു' എന്നോ മാത്രം പറയുമ്പോഴും മറ്റു സൂക്തങ്ങളിൽ നിന്നും ലഭിച്ച വിശദീകരണങ്ങൾ കൂടി അവിടെ ഉദ്ദേശിക്കപ്പെടുന്നു. ഉദാഹരണത്തിന്, വിഗ്രഹങ്ങളെ പുജിക്കരുത്; പ്രവാചകന്മാർ, ശുഹദാക്കൾ തുടങ്ങിയ മഹാത്മാക്കളോട് പ്രാർത്ഥിക്കരുത്; പിശാച്, ദേഹേച്ഛ, അല്ലാഹുവിനെ യും അവന്റെ ദീനിയെയും എതിർക്കുന്ന ഭരണാധികാരികൾ തുടങ്ങിയ താ ഗുത്തുകൾക്ക് പരമമായ അനുസരണമർപ്പിക്കരുത്; പുരോഹിത പണ്ഡിതവർഗങ്ങളെ റബ്ബാക്കരുത്; വിധികർത്തൃത്വം അല്ലാഹു അല്ലാത്ത മറ്റാർക്കും വകവെച്ചു കൊടുക്കരുത് എന്നിങ്ങനെയുള്ള ശിർക്കിന്റെ എല്ലാവശങ്ങളും അതിൽ പരിഗണിക്കപ്പെടുന്നു..... വല്ല ശിർക്കിന്റെ എല്ലാവശങ്ങളും അതിൽ പരിഗണിക്കപ്പെടുന്നു..... വല്ല സമുദായത്തിലും കാലക്രമേണ ഏതെങ്കിലും തരം ശിർക്ക് കടന്നുകൂടിയിട്ടുണ്ടെങ്കിൽ അടിസ്ഥാനാശയങ്ങളുൾക്കൊള്ളുന്ന പൊതുപ്രഖ്യാപനത്തോടൊപ്പം ചിലപ്പോൾ ആ ശിർക്കിനെ പ്രത്യേകം എടുത്തുപറയുന്നതായി കാണാം. പൊതുപ്രഖ്യാപനത്തിൽ ആശിർക്ക് ഉൾപ്പെടാത്തതുകൊണ്ടോ പരിഗണിക്കപ്പെടാത്തതുകൊണ്ടോ അല്ല, അറിഞ്ഞോ അറിയാതെയോ അത് സമുദായത്തിൽ കടന്നുകൂടിയതുകൊണ്ടാണ് പ്രത്യേകം എടുത്തുപറയുന്നതു്....." (ഇതിനു സാക്ഷ്യങ്ങളായി തൗബ്, 30-31; നിസാഅ : 60 എന്നീ സൂക്തങ്ങളും കൊടുത്തിരിക്കുന്നു)

സകല സമുദായങ്ങൾക്കും അല്ലാഹുവിന്റെ പ്രവാചകൻമാർ എത്തിച്ചുകൊടുത്ത 'ഉഅ്ബുദ്ദുല്ലാഹ വജ്ഞനിബുത്താഗുത്ത' എന്ന സന്ദേശത്തിൽ അല്ലാഹു ഇറക്കിയതുകൊണ്ടല്ലാതെ വിധി കൽപിക്കുന്ന ഭരണാധികാരികൾക്ക് വിധികർത്തൃത്വാവകാശം വകവെച്ചുകൊടുക്കുന്നതായി ശിർക്കാണെന്ന ആശയവും ഉൾക്കൊള്ളുന്നുവെന്നല്ലേ ഇതു കുറിക്കുന്നത്! ചുരുക്കത്തിൽ ഖുർആനിലെ പൊതുപ്രഖ്യാപനങ്ങളെ ഖുർആൻ നൽകുന്ന വിശദീകരണങ്ങളോടുകൂടിത്തന്നെ മനസ്സിലാക്കണം എന്നു ഖുർആൻതന്നെ ഖണ്ഡിതമായി നമ്മെ പഠിപ്പിക്കുന്നുണ്ട്. ഇക്കാര്യം മനസ്സിലാക്കാത്തവർ പലതരം സംശയങ്ങളിലും ആശയക്കുഴപ്പത്തിലും അകപ്പെടുകതന്നെ ചെയ്യും." (ഇ.ഒ.സ.പ.പു- പേ - 290, 291, 292) 215, 21

ഉന്നയിക്കപ്പെട്ടിട്ടുള്ള സംശയങ്ങളുടെ ദുരീകരണത്തിന് തികച്ചും അ പര്യാപ്തമാണ് കെ.സി.യുടെ വിശദീകരണം. ചില കാര്യങ്ങൾ ഇവിടെ ചൂണ്ടിക്കാണിക്കാം.

1. "അടിസ്ഥാനാശയം ഒന്നായതോടൊപ്പം തന്നെ ഇവയിൽ ചില സൂക്തങ്ങളിൽനിന്ന് 'ഇബാദത്തിന്റെ വിശദീകരണം ലഭിക്കുന്നു; ചിലതിൽ നിന്ന് 'മറ്റൊന്ന്'ന്റെ വിശദീകരണം ലഭിക്കുന്നു; ഖുർആനിലെ തന്നെ വേറെ സൂക്തങ്ങളിൽനിന്ന് 'ഇവ രണ്ടി'ന്റെയും വിപുലമായ വിശദീകരണങ്ങളും ലഭിക്കുന്നു" എന്ന കെ.സി.യുടെ വരികളിൽ അവ്യക്തതയുണ്ട്. ഇവിടെ പറഞ്ഞ 'മറ്റൊന്ന്' എന്താണ്? പിന്നീടു പറയുന്ന 'ഇവരണ്ടും' ഏതൊക്കെ? ഒന്നും വ്യക്തമല്ല.

2. അല്ലാഹു അല്ലാതെ ഇലാഹില്ല. അതിനാൽ അവന്മാത്രം ഇബാദത്ത് ചെയ്യണം. മറ്റൊന്നിനും ചെയ്യരുത്. ഉദ്ധൃത സൂക്തങ്ങളിലെ അടിസ്ഥാനാശയം ഇതാണ്. ഇസ്ലാമിന്റെ മൗലികാദർശമായ ഇക്കാര്യം എല്ലാ പ്രവാചകന്മാരും അവരവരുടെ ജനതയോട് പ്രാധാന്യപൂർവ്വം പ്രബോധനം ചെയ്തിരുന്നു. തർക്കമല്ലാത്ത കാര്യം.

3. വിഗ്രഹങ്ങളെ പുജിക്കരുത്; പ്രവാചകന്മാർ, ശുഹദാക്കൾ തുടങ്ങിയ മഹാത്മാക്കളോട് പ്രാർത്ഥിക്കരുത്; പുരോഹിതപണ്ഡിതവർഗങ്ങളെ റബ്ബുകളാക്കരുത്; വിധികർത്തൃത്വം അഥവാ നിയമനിർമ്മാണാധികാരം അല്ലാഹു അല്ലാത്ത മറ്റാർക്കും വകവെച്ചു കൊടുക്കരുത് എന്നിങ്ങനെയുള്ള ശിർക്കിന്റെ എല്ലാ വശങ്ങളും മുകളിൽപറഞ്ഞ അടിസ്ഥാനാശയത്തിൽ പരിഗണിക്കപ്പെടുന്നതു് ഇപ്രകാരം പ്രവാചകന്മാർ അല്ലെങ്കിൽ വേദഗ്രന്ഥം വ്യക്തമാക്കിക്കൊടുത്തതിനാലാണ്. അല്ലാതെ പൊതുപ്രഖ്യാപനത്തിൽനിന്ന് അനുമാനിച്ചെടുത്തതല്ല.

4. 'വ്യക്തമായ പ്രബോധനം'. 'ബലാഗുൻ മുബീൻ', പ്രവാചകന്മാരുടെ ബാധ്യതയായതിനാൽ, 'ഉഅ്ബുദ്ദുല്ലാഹ വജ്ഞനിബുത്താഗുത്ത' എന്നു് ഒരു പ്രവാചകൻ തന്റെ സമുദായത്തോട് ആഹ്വാനം ചെയ്യുമ്പോൾ ഇലാഹും, ഇബാദത്തും, ശിർക്കും, താഗൂത്തുമെല്ലാമെന്തെന്നും വ്യക്തവും സ്പഷ്ടവുമായിത്തന്നെ പഠിപ്പിച്ചുകൊടുത്തിരിക്കണം. അവരിലോ, സംഭവകാലത്തോ നിലനിൽക്കുന്ന ശിർക്കിന്റെ എല്ലാവശങ്ങളെയും അദ്ദേഹം വ്യക്തമാക്കിക്കൊടുത്തിരിക്കണം. കാരണം, അദ്ദേഹത്തിലൂടെയാണ് തൗഹീദ് എന്തെന്നും തൗഹീദിന് വിരുദ്ധമെന്തെന്നും മനുഷ്യവർഗ്ഗം മനസ്സിലാക്കുന്നത്.

5. വിഗ്രഹങ്ങളെ പുജിക്കുന്ന ഒരു ജനവിഭാഗത്തിൽ നിയോഗിക്കപ്പെടുന്ന ഒരു പ്രവാചകൻ വിഗ്രഹപൂജയെ നേരിട്ടെതിർക്കാതെ 'ഉഅ്ബുദ്ദുല്ലാഹ മാലകും മിൻഇലാഹിൻ ഗൈറുഹു' മാത്രം പറഞ്ഞു മതിയാക്കുമെന്നോ? പണ്ഡിതപുരോഹിതന്മാരെ റബ്ബുകളാക്കുന്ന ഒരു ജനവി

ഭാഗത്തിൽ നിയോഗിക്കപ്പെടുന്ന ഒരു പ്രവാചകൻ ആ ജനവിഭാഗത്തോടു പുരോഹിതപുജയെന്ന ശീർക്കിനെപ്പറ്റി സൂചനമാത്രം ഉൾക്കൊള്ളിച്ച് ഉത്സാഹമില്ലാത്തതാണ്. എന്ന പൊതുപ്രഖ്യാപനം നടത്തി 'കടമ കഴിക്കൂ' മെന്നാണോ? ഭരണാധികാരികളായ താഗൂത്തുകൾക്ക് ഇബാദത്ത് ചെയ്യുന്ന ഒരു ജനവിഭാഗത്തിൽ നിയോഗിക്കപ്പെടുന്ന ഒരു പ്രവാചകൻ ആ ജനതയോടു താഗൂത്ത്പുജയെക്കുറിച്ച് മിണ്ടാതെ ഉത്സാഹമില്ലാത്തതാണ്. എന്ന പൊതുപ്രഖ്യാപനം നടത്തി 'ദൗത്യം പൂർത്തിയാക്കൂ' മെന്നാണോ? ആണെന്നു വിശ്വസിക്കാൻ കെ.സി.ക്കും കൂട്ടുകാർക്കും മാത്രമേ കഴിയൂ.

6. കെ.സി. എഴുതുന്നു. വല്ല സമുദായത്തിലും കാലക്രമേണ ഏതെങ്കിലുംതരം ശീർക്ക് കടന്നുകൂടിയിട്ടുണ്ടെങ്കിൽ അടിസ്ഥാനാശയങ്ങളുൾക്കൊള്ളുന്ന പൊതു പ്രഖ്യാപനത്തോടൊപ്പം ചിലപ്പോൾ ആ ശീർക്കിനെ പ്രത്യേകം എടുത്തുപറയുന്നതായി കാണാം. പൊതുപ്രഖ്യാപനത്തിൽ ആ ശീർക്ക് ഉൾപ്പെടാത്തതുകൊണ്ടോ പരിഗണിക്കപ്പെടാത്തതുകൊണ്ടോ അല്ല, അറിഞ്ഞോ അറിയാതെയോ അതു സമുദായത്തിൽ കടന്നുകൂടിയതുകൊണ്ടാണ് പ്രത്യേകം എടുത്തുപറയുന്നത്. ഇതാണ് ഈ ലേഖകൻ നേരത്തെ പറഞ്ഞത്. പ്രശ്നം കെ.സി.യെ കൂഴക്കുന്നുവെന്നു്. "ഏതെങ്കിലും തരം ശീർക്ക്" എന്ന് ഒഴുക്കൻമട്ടിൽ അദ്ദേഹം പറയരുതായിരുന്നു. കെ.സി.യും കൂട്ടുകാരും പറയുന്ന ലോകത്തിലെ ഏറ്റവും കടുത്ത ശീർക്കിനെപ്പറ്റി സംശയമുന്നയിക്കുമ്പോൾ 'ഏതെങ്കിലുംതരം ശീർക്കെ'ന്നുത്തരം പറഞ്ഞ് അതിനെ ലഘൂകരിക്കുന്നത് സത്യസന്ധമായ സമീപനമല്ല. വായനക്കാർ ഒന്നുകൂടി ശ്രദ്ധയിൽവെച്ചോളൂ. ഏറ്റവും കടുത്ത ഈ ശീർക്ക് കടന്നുകൂടിയ ഒരു സമുദായത്തോട് അല്ലാഹുവിന്റെയും റസൂലിന്റെയും പ്രതികരണമെന്തെന്നോ? ഒറ്റ പൊതുപ്രഖ്യാപനം നടത്തുക! ഉത്സാഹമില്ലാത്ത വലാതുശ്ശികു..... എന്ന്. 'മിക്കപ്പോഴും' ആ കടുത്ത ശീർക്കിനെപ്പറ്റി മിണ്ടിയെന്നിരിക്കിലും 'ചിലപ്പോൾ' പ്രത്യേകം പറഞ്ഞെന്നുമിരിക്കാം! കാരണം പൊതുപ്രഖ്യാപനത്തിൽ എല്ലാത്തരം ശീർക്കും ഉൾപ്പെടുമല്ലോ.

വായനക്കാരെ,

രാഷ്ട്രീയ ദൈവങ്ങളെപ്പറ്റിയും, രാഷ്ട്രീയ ശീർക്കിനെപ്പറ്റിയുമുള്ള പരാമർശം വിശുദ്ധ ഖുർആനിൽ ഇല്ലാതെപോയത് എന്തുകൊണ്ടു് എന്ന നമ്മുടെ ചോദ്യത്തിനു് നമ്മുടെ ബഹുമാന്യ സുഹൃത്തുക്കൾ ഇപ്പോൾ ഉത്തരം നൽകിയിരിക്കുന്നു. ലോകത്തിലെ ഏറ്റവും കടുത്ത ശീർക്കായ രാഷ്ട്രീയ ശീർക്ക് 'പാലിൽ വെണ്ണയെന്നപോലെ' ഖുർആനിലെ അടിസ്ഥാന

ജമാഅത്ത് സാഹിത്യവും വൈരുദ്ധ്യാധിഷ്ഠിത വസ്തുതകളും
നാശയ പൊതുപ്രഖ്യാപനത്തിൽ അദ്ദേഹമായി ലിഖിതപ്പെട്ടുകിടക്കുകയാണ്. ഇതാണ് ഉത്തരം!
മദനി സാഹിബ് അഞ്ചു നമ്പുകളിലായി സൂചിപ്പിച്ച വസ്തുതകൾക്കും സംശയങ്ങൾക്കും മറുപടി പറയുന്നതിനുമുമ്പ് വായനക്കാരെ വസ്തുതകളിലേക്കു് നയിക്കുന്നതിനായി ശ്രമമാണ് ഇവിടെ പാളിപ്പോയതെന്നു പ്രത്യേകം പറയേണ്ടതില്ലല്ലോ. ഇനി മദനി സൂചിപ്പിച്ച കാര്യങ്ങളും കെ.സി.യുടെ മറുപടിയും അങ്ങനെത്തന്നെ പകർത്തുകയാണ്. ശ്രദ്ധാപൂർവ്വം വായിക്കുക:

വസ്തുത നമ്പർ: 1-2
"യഹൂദരും ക്രൈസ്തവരുമടക്കമുള്ള പൂർവ്വസമുദായങ്ങൾ അവരുടെ ഭരണാധികാരികളുടെ നിയമങ്ങളനുസരിച്ചിരുന്നുവല്ലോ. വിശുദ്ധ ഖുർആനിൽ വിമർശിക്കപ്പെട്ട ജനവിഭാഗങ്ങളിൽ മിക്കവരും ദൈവികേതര-ഇസ്ലാമികേതര ഭരണകൂടങ്ങളുടെ പ്രജകളായി ജീവിച്ചിരുന്നവരാണ്. ലോകചരിത്രം സംശയാതീതമായി നമുക്ക് മനസ്സിലാക്കിത്തരുന്നതു്!

"അലക്സാണ്ടർ, സീസർ, ഖുസ്രുമാർ തുടങ്ങിയവരുടെ ഭരണനിയമങ്ങളനുസരിച്ച ജനവിഭാഗങ്ങൾ ആ അനുസരണംവഴി അല്ലാഹു അല്ലാത്തവർക്ക് ഇബാദത്തു ചെയ്തു മുശ്ശറികളായിട്ടുണ്ടെങ്കിൽ പരിശുദ്ധ ഖുർആനിൽ ആ ശീർക്കിനെപ്പറ്റി പ്രതിപാദിക്കപ്പെടാതെ പോവുമോ? അധികാരികളും അവർക്കുള്ള അനുസരണവും നിലനിൽക്കുന്ന കാലമത്രയും തുടരുന്ന, കാലഹരണപ്പെടാത്ത ഈ ശീർക്കിനെപ്പറ്റി നബി(സ) താക്കീതു് നൽകാതിരിക്കുമോ? മനുഷ്യനെ സ്വർഗത്തിലേക്കു് ഏല്പിക്കുന്നതും നരകത്തിൽനിന്നു് നീക്കുന്നതുമായ മുഴുവൻ കാര്യങ്ങളും പഠിപ്പിച്ച അന്തിമ പ്രവാചകൻ അത്യന്തം ഗുരുതരമായ രാഷ്ട്രീയകാര്യം വിസ്മരിച്ചുവെന്നാണോ നാം മനസ്സിലാക്കേണ്ടത്?" കെ.സി.യുടെ പ്രതികരണം.

"ഇവിടെ ചില കാര്യങ്ങൾ വ്യക്തമാക്കട്ടെ. (a) ഇസ്ലാമികേതര ഗവൺമെന്റിന്റെ നിയമങ്ങളനുസരിച്ച് അതിന്റെ പ്രജകളായി ജീവിക്കുന്നവരെല്ലാം മുശ്ശറികളാണെന്നു് ആരാണ് പറഞ്ഞത്? ജമാഅത്ത ഇസ്ലാമി അങ്ങനെ പറഞ്ഞിട്ടില്ലെന്നു് തീർച്ച. ഈ ആരോപണം നിങ്ങൾ വളരെ മുമ്പേ നടത്തി വരികയാണ്. ഇനിയെങ്കിലും അതൊന്നവസാനിപ്പിച്ചുകൂടെ? (b) ഇസ്ലാഹി സംഘടനകൾക്ക് ആരാണ് മാതൃക? പ്രവാചകന്മാരും അവരെ പിൻപറ്റിയ സജ്ജനങ്ങളുമാണോ? അതല്ല പ്ര

വാചകന്മാർക്ക് ശേഷം വികലമായ സമുദായങ്ങളോ? രണ്ടാമത്തേതല്ല എന്നു സമ്മതിക്കുമെങ്കിൽ പിന്നെ എന്തിനിത്തരം പ്രശ്നങ്ങൾ വലിച്ചിടുന്നു? (c) പൂർവ്വസമുദായങ്ങളിലേക്കെല്ലാം അല്ലാഹു പ്രവാചകൻമാരെ അയച്ചിട്ടുണ്ടെന്നും, “അല്ലാഹുവിന് ഇബാദത്ത് ചെയ്യുക, താഗൂത്തിനെ വെടിയിടുക” എന്ന സന്ദേശം അവർക്കെല്ലാം എത്തിച്ചുകൊടുത്തിട്ടുണ്ടെന്നും നിങ്ങൾ സമ്മതിക്കുമോ? സമ്മതിക്കുമെങ്കിൽ അല്ലാഹുവിനുമാത്രമവകാശപ്പെട്ട വിധികർത്തൃത്വം ഭരണാധികാരികൾക്ക് വക വെച്ചുകൊടുക്കുകയും തദടിസ്ഥാനത്തിൽ അവരെ അനുസരിക്കുകയും ചെയ്യുന്നതു ശിർക്കാണെന്ന് അവരെ താക്കീതു ചെയ്തിട്ടുണ്ടെന്നല്ലേ അതിനർത്ഥം? അപ്പോൾ ജമാഅത്തു പറയുന്ന ശിർക്കിനെപ്പറ്റി പൂർവ്വസമുദായങ്ങൾ താക്കീതു ചെയ്യപ്പെട്ടിട്ടുണ്ടെന്നും ഖുർആൻ അതു പരാമർശിച്ചിട്ടുണ്ടെന്നും വ്യക്തം. പിന്നെ നിങ്ങൾ ചമച്ചുണ്ടാക്കി ആരോപിക്കുന്ന ശിർക്കിനെപ്പറ്റി ഖുർആൻ ഒന്നും പ്രതിപാദിച്ചിട്ടില്ലെങ്കിൽ അതെന്തുകൊണ്ട് എന്ന് വിശദീകരിക്കേണ്ടത് നിങ്ങൾ തന്നെയല്ലേ? (d) പൂർവ്വസമുദായങ്ങളാകട്ടെ, ആധുനിക സമുദായങ്ങളാകട്ടെ, അല്ലാഹുവിനുമാത്രമുള്ള വിധികർത്തൃത്വാവകാശം ഭരണാധികാരികൾക്കോ മറ്റാർക്കെങ്കിലുമോ വകവെച്ചുകൊടുക്കുകയും തദടിസ്ഥാനത്തിൽ അവരെ അനുസരിക്കുകയും ചെയ്യുന്നുവെങ്കിൽ അത് ശിർക്ക്തന്നെയാണ്. ഇക്കാര്യത്തിൽ സംശയംവേണ്ടോ” (ഇ.ഒ.സ.പ.പു. പേ - 293, 294)

214, 217

ഈ ലേഖകനു പറയാനുള്ളത്:

(a) ‘അല്ലാഹുവിനുമാത്രം അർപ്പിക്കേണ്ടതും മറ്റാർക്കും അർപ്പിക്കാൻ പാടില്ലാത്തതുമായ ഇബാദത്തു് ആരാധനയല്ല. അനുസരണമോ അടിമത്തമോ ആണ് എന്നായിരുന്നു ജമാ അത്ത് ശക്തിയായി വാദിച്ചിരുന്നതു്. ‘താഗൂത്തിനെ കൈവെടിയിടുക’, ‘താഗൂത്തിന് ഇബാദത്ത് ചെയ്യരുത്’ എന്നതെല്ലാം അനിസ്ലാമിക ഭരണകൂടങ്ങൾക്കു് കീഴ്പെടുത്തു് അഥവാ അനുസരിക്കരുത് എന്നും ജമാ അത്ത് വ്യാഖ്യാനിച്ചു. തദടിസ്ഥാനത്തിലായിരുന്നു ജമാഅത്തു അംഗങ്ങൾ സർക്കാർ ഉദ്യോഗം രാജിവെച്ചതും സർട്ടിഫിക്കറ്റുകൾ ചീന്തിയെറിഞ്ഞതും മറ്റും. ഇതെല്ലാം ആരോപണങ്ങളല്ല, പച്ചയായ സത്യം മാത്രമാണ്. ഏതാനും ചില ഉദാഹരണങ്ങൾ വായിക്കുക:

“രാജ്യത്ത് നിലവിലുള്ള ഭരണവ്യവസ്ഥ സൈദ്ധാന്തികമായി, നിഷിദ്ധമായ അടിത്തറകളിൽ അധിഷ്ഠിതമായിരുന്നു. അതിന്റെ അസ്തിവാരം ദൈവത്തിന്റെ അധീശാധിപത്യത്തിനുപകരം ജനങ്ങളുടെ പരമാധിപ്യം

രമായിരുന്നു. അതിന്റെ നീതിന്യായ വ്യവസ്ഥ മനുഷ്യനിർമ്മിത നിയമങ്ങളിൽ സ്ഥാപിതമായതായിരുന്നു. അതിനു കീഴിൽ നടക്കുന്ന സ്ഥാപനങ്ങളെ സംബന്ധിച്ചു പറയപ്പെട്ടിരുന്നു അവയും ഈ നിഷിദ്ധവ്യവസ്ഥയുടെ ഉപകരണങ്ങളാണെന്ന്. അതിന്റെ വിദ്യാഭ്യാസവ്യവസ്ഥ പ്രചാരം നൽകിയിരുന്ന മൂല്യങ്ങൾ സത്യവിരുദ്ധവും ഇസ്ലാമിക വിരുദ്ധവുമായിരുന്നു. അതിനാൽ ജമാഅത്തിന്റെ ഒന്നാം തീയതി മുതൽ തന്നെയുള്ള നയം ഇതായിരുന്നു; ഈ വ്യവസ്ഥയുമായി സഹകരിക്കൽ തെറ്റാണ്; അതിന്റെ നീതിന്യായവ്യവസ്ഥയോട് സഹായമേന്മയ്ക്കായി താഗൂത്തിനോടു് സഹായമർത്ഥിക്കലാണ്; അതിന്റെ വിദ്യാഭ്യാസവ്യവസ്ഥ ഉപയോഗപ്പെടുത്തലും ദുഷ്ടത്തിൽനിന്ന് വിമുക്തമല്ല. അതിനും പുറമെ, ഈ വ്യവസ്ഥക്കു കീഴിൽ പ്രവർത്തിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്ന ഖാഷ്ടിയ സ്ഥാപനങ്ങളോട് സഹകരിക്കുകയും അവയുടെ തെരഞ്ഞെടുപ്പുകളിൽ പങ്കെടുക്കലും നിഷിദ്ധമാണ്.” “ജമാഅത്ത് പ്രവർത്തകരെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം, ശരീഅത്ത്, നിർബന്ധിതാവസ്ഥയിൽ അവർക്ക് അനുവദിച്ച ഇളവ് നിഷേധിക്കുക എന്നത് ചിന്താർഹമായ ഒരു കാര്യമായി നസ്സിലാക്കപ്പെട്ടു. പ്രബോധക സംഘടനയിലെ അംഗങ്ങളെന്ന നിലക്ക് അവർ നിർബന്ധിതാവസ്ഥയിലല്ലാതെ, ഇടപാടുകളുടെ തീർപ്പിനായി അനിസ്ലാമിക കോടതികളെ സമീപിക്കൽ ഉദ്ദിഷ്ട മാനദണ്ഡത്തിന് എതിരാവുമെങ്കിലും, അത് സംബന്ധിച്ച് നിരോധം ഏർപ്പെടുത്തൽ തീയായിരിക്കില്ല.”

“മുസ്ലീം സമുദായത്തെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം, അവരെ അനിസ്ലാമിക കോടതികളെ സമീപിക്കുന്നതിൽനിന്ന് വിലക്കാൻ സാധിക്കുന്ന ലക്ഷ്യമായിരുന്നില്ല ജമാഅത്ത്. പക്ഷെ കലാപങ്ങൾക്കിരയാവുന്ന ക്രിമിനൽ കോടതികളിൽനിന്ന് നിയമസഹായം തേടുകയാണെങ്കിൽ അവരെ സഹായിക്കുകയോ അവർക്ക് പിന്തുണ നൽകുകയോ ചെയ്യുന്ന നിലപാടും ജമാഅത്തു് സ്വീകരിച്ചില്ല.”

“ഭരണവ്യവസ്ഥക്കു കീഴിൽ നടത്തപ്പെടുന്ന വിദ്യാഭ്യാസ സ്ഥാപനങ്ങളിലെ പ്രവേശനത്തോടു് ബന്ധപ്പെട്ടതായിരുന്നു ഒരു പ്രശ്നം ജമാഅത്ത് സാഹിത്യങ്ങളിൽ ആ സ്ഥാപനങ്ങളെ വിശേഷിപ്പിച്ചിരുന്നത് ഹാലാലയങ്ങൾ എന്നായിരുന്നു.” (ഇന്ത്യൻ ജമാഅത്തെ ഇസ്ലാമിയു് 27 വർഷം, പേ - 55, 56, 61, 62)

“ഒരാൾ ദൈവേതര ഭരണവ്യവസ്ഥക്ക് കീഴിൽ, ദൈവേതര ഭരണവ്യവസ്ഥ നടത്തേണ്ടതിനായി തെരഞ്ഞെടുപ്പിൽ മൽസരിക്കുകയും

അസംബ്ളിയിൽ പോവുകയും ചെയ്യുന്നപക്ഷം അതുതാഹീദ് വിശ്വാസത്തിനു വിരുദ്ധമായതും അനുവദനീയമല്ലാത്തതും ആണെന്ന നില പാടാണ് ആരും മൂലഭാഷേ ജമാഅത്തിനുണ്ടായിരുന്നത്” (പ്രബോധനം, 1962, ജനു: 15)

“മുസ്ലിമിനു, അല്ലാഹുവിന്റെ ദീനിക്കാത്ത് കർമ്മരൂപത്തിൽത്തന്നെ മുഴുജീവിതത്തെയും നയിക്കാൻ തീരുമാനിച്ചു കഴിഞ്ഞ മുസ്ലിമിനു വല്ല അനിസ്ലാമിക ഭരണകൂടത്തിലും പങ്കുവഹിക്കുക ഒരിക്കലും നന്നല്ല. ഇന്നത്തെ മതേതര ഭൗതികരാഷ്ട്രത്തിൽ സ്ഥാനാർത്ഥിയായി നിൽക്കാനോ മറ്റുവല്ല സ്ഥാനാർത്ഥികളുടെയും വിജയത്തിനുവേണ്ടി പ്രവർത്തിക്കാനോ വോട്ടു രേഖപ്പെടുത്താൻ തന്നെയുമോ ഒരു മുസ്ലിമിന് നിവൃത്തിയില്ല. എന്തെന്നാൽ തന്നെ നാട്ടിന്റെ ഉടമാവകാശിയായി മുസ്ലിം കരുതുന്നില്ല; എങ്കിലല്ലേ ആ അവകാശം മറ്റൊരാൾക്ക് കൈമാറ്റം ചെയ്യാനുള്ളൂ? അപ്രകാരം തന്നെ, നിയമനിർമ്മാണാധികാരിയായും അവൻ വിചാരിക്കുന്നില്ല; എന്നാലല്ലേ, തന്റെ അധികാരം മറ്റൊരാളെ ഭാരമേൽപ്പിക്കാനൊക്കൂ! ഇസ്ലാമിന്റെ ദൃഷ്ടിയിൽ ഇതെല്ലാം തീരെ തെറ്റായ ധാരണകളാണ്. യഥാർത്ഥ മുസ്ലിമിന്റെ മഹത്വം അത്തരം അധികാരാവകാശങ്ങളിലല്ല സ്ഥിതിചെയ്യുന്നത്. ദൈവികനിയമത്തെ തികച്ചും പാലിക്കുന്നതിൽ മാത്രമാണ്.

ഒരു മുസ്ലിമിനു വല്ല ഭരണകൂടത്തിലും പങ്കുവഹിക്കേണ്ടമെങ്കിൽ, നന്നാകുന്നതാൽ ഒരുപാധിയെങ്കിലും പൂർത്തിയാവണം. ദൈവത്തിന്റെ പരമാധിപത്യം അംഗീകരിക്കപ്പെടുകയും ശരീഅത്തിനെ നിയമനിർമ്മാണത്തിനുള്ള അടിസ്ഥാനകേന്ദ്രമായി നിശ്ചയിക്കപ്പെടുകയും ചെയ്തിട്ടുള്ള ഒരു രാഷ്ട്രമായിരിക്കുക. പ്രസ്തുത ഉപാധി കൂടാതെ യാതൊരു ഭരണകൂടത്തിലും പങ്കു വഹിക്കാൻ മുസ്ലിമിനെ തന്റെ ദീൻ അനുവദിച്ചിട്ടില്ല.” (പ്രബോധനം, 1954, നവം: 15)

ഈ നിലപാടുകളൊക്കെ ജമാഅത്തിന് സ്വീകരിക്കേണ്ടി വന്നതെന്തുകൊണ്ടു? സംശയം വേണ്ട, അനുസരണ ശീർക്കിനെ ഭയന്നതുകൊണ്ടുതന്നെ. “..... ദൈവത്തിന്റെ അനുമതികൂടാതെയോ ദൈവികനിയമങ്ങൾക്ക് വിരുദ്ധമായോ അല്ലാഹു അല്ലാത്തവരെ പിൻപറ്റുന്നതും അനുസരിക്കുന്നതും ശീർക്കുതന്നെയാണെന്നും ഇങ്ങനെ പിൻപറ്റുന്നവരും അനുസരിക്കുന്നവരും തങ്ങൾ പിൻപറ്റുകയും അനുസരിക്കുകയും ചെയ്യുന്നവരെ ശപിച്ചുകൊണ്ടാണെങ്കിലും ഫലത്തിൽ ആ മാർഗ്ഗമാണ് സ്വീകരിക്കുന്നതെങ്കിൽ ഖുർആന്റെ വെളിച്ചത്തിൽ അവരെ അല്ലാഹു

വിൽ പങ്കാളികളാക്കുക തന്നെയാണ് ചെയ്യുന്നതെന്നും ഇതിൽനിന്ന് വ്യക്തമായി ഗ്രഹിക്കാവുന്നതാണ്..... (തഫ്ഹീമുൽ ഖുർആൻ-വാ - 2-പേ - 450, 451)

പൂർണ്ണരൂപം മുൻപു ഉദ്ധരിച്ചിട്ടുണ്ട്. ഇതും ഇതുപോലെ വേറെയും ധാരാളം എഴുതിപിടിപ്പിച്ചിട്ടുണ്ട് ജമാഅത്തുകാർ വിശദമായി നോക്കാൻ സ്ഥലങ്ങളിലിടെ സൂചിപ്പിക്കാം: [ഇബാദത്തു് ഇസ്ലാമിൽ - സംശയങ്ങളും മറുപടിയും - പേ - 34, 35; ഇബാദത്തു് ഒരു സമഗ്രപഠനം പഴയത്. പേ - 63, 69, 72, 73, 75, 104, 107; ഖുർആനിലെ നാലു സാങ്കേതികശബ്ദങ്ങൾ - പേ - 135; തഫ്ഹീമുൽ ഖുർആൻ-വാ- 3- പേ. 25, 26, 439, 440; ഇസ്ലാം ഒറ്റനോട്ടത്തിൽ - പേ. 193, 194; ഇസ്ലാമിലെ ഇബാദത്തു് - പേ.95, 96, 113; ഇബാദത്തു് പണ്ഡിതന്മാരുടെ വീക്ഷണത്തിൽ - 67, 68] ഇസ്ലാമിനേതര ഗവൺമെന്റിന്റെ ഇസ്ലാമികമല്ലാത്ത നിയമങ്ങൾ അനുസരിച്ചാൽ ശീർക്കാവുമെന്നു ‘കാടുകയറി’പ്പറഞ്ഞല്ലോ. ഈ പരമാർത്ഥം ജനശ്രദ്ധയിൽകൊണ്ടുവരുന്നത് ഇനിയെങ്കിലും ഒന്നു വസാനിപ്പിക്കാൻ ഒരു വഴിയേയുള്ളൂ. ജമാഅത്തു് അബദ്ധം സമ്മതിക്കുകയും വിതൺപ്രവാദങ്ങൾ പിൻവലിക്കുകയും ചെയ്യുക.

(b) ‘ഇസ്ലാഹീ-സംഘടനകൾക്കു് ആരാണ് മാതൃക? എന്നൊക്കെയുള്ള ചോദ്യങ്ങളുണ്ടല്ലോ. മൗലവിയുടെ ‘ദയനീയമായ ഇടറിയ സ്വര’മാണത്. പ്രവാചകന്മാരും അവരെ പിൻപറ്റിയ സജ്ജനങ്ങളും മാതൃകയായിനാൽ തന്നെയാണ് ‘രാഷ്ട്രീയ ശീർക്കി’നെതിരിലും ‘രാഷ്ട്രീയ ദൈവ’ങ്ങൾക്കെതിരിലും ഉള്ള അവരുടെ വാക്കുകളുദ്ധരിക്കാൻ ആവശ്യപ്പെട്ടത്. ഖുർആനിൽ എന്തുപറഞ്ഞു? റസൂൽ(സ) എന്തുപറഞ്ഞു? എന്നൊക്കെ മദനിസാഹിബ് ചോദിക്കുന്നതിന്റെ അർത്ഥമതാണ്. ഏതെങ്കിലും ജനവിഭാഗത്തെ ജമാഅത്തു് ചമച്ചുണ്ടാക്കിയ ‘രാഷ്ട്രീയ ശീർക്കി’ന്റെ പേരിൽ ഖുർആൻ വിമർശിച്ചതെവിടെ?

(c) ‘അല്ലാഹുവിനു ഇബാദത്തു ചെയ്യുക, താഗൂത്തിനെ വെടിയുക’ എന്ന സന്ദേശം (അല്ലാഹുവിനെ ഇബാദത്തു് ചെയ്യുക ശൈത്താനെ വെടിയുക - അമീൻ അഹ്സൻസ്ലാഹി - ശീർക്കു് അഥവാ ബഹുദൈവത്വം പേ. 135) മുൻ കഴിഞ്ഞ പ്രവാചകന്മാർ അവരുടെ സമുദായങ്ങൾക്കു് എത്തിച്ചുകൊടുത്തിട്ടുണ്ടെന്നുപറഞ്ഞാൽ, ശീർക്കിന്റെ എല്ലാത്തരം രൂപങ്ങളും എല്ലാ ജനവിഭാഗത്തിലും എല്ലാകാലങ്ങളിലും നിലനിന്നിരുന്നുവെന്നോ എല്ലാ പ്രവാചകന്മാരും അവ വിമർശിക്കപ്പെട്ടിരുന്നുവെന്നോ അതിനർത്ഥമില്ല. മറ്റൊരുവിധത്തിൽ പറഞ്ഞാൽ; ഇന്നു സമു

ഹത്തിൽ ഇന്ന ഇന്ന തരം ശിർക്കുകൾ നിലനിന്നിരുന്നുവെന്നു പറയാൻ, ഇന്ന ഇന്ന പ്രവാചകന്മാർ അതിനെ വിമർശിച്ചുവെന്നു പറയാൻ പ്രത്യേകം വേറെ തെളിവുകൾ തന്നെ ആവശ്യമാണ്. ഖുർആന്റെ പൊതുപ്രസ്താവനയെ 'പിഴഞ്ഞുറ്റി'യാൽ തെളിവാവില്ല. അതിനാൽ ജമാഅത്തു് പറയുന്ന ശിർക്കിനെപ്പറ്റി, ജമാഅത്തുതന്നെ ചമച്ചുണ്ടാക്കിയ ആ ശിർക്കിനെപ്പറ്റി, പൂർവ്വ സമുദായങ്ങളിൽ ഏത് സമുദായത്തിലാണ് നിലനിന്നിരുന്നതെന്നും എവിടെയാണ് വിമർശിക്കപ്പെട്ടിട്ടുള്ളതെന്നും വിശദീകരിക്കേണ്ടത്, സൂഹൃത്തുക്കളെ, നിങ്ങൾതന്നെയാണ്.

(d) "പൂർവ്വ സമുദായങ്ങളാകട്ടെ, ആധുനിക സമുദായങ്ങളാകട്ടെ അല്ലാഹുവിനു മാത്രമുള്ള വിധികർത്തൃത്വാവകാശം ഭരണാധികാരികൾക്കോ മറ്റാർക്കെങ്കിലുമോ വകവെച്ചു കൊടുക്കുകയും തദടിസ്ഥാനത്തിൽ അവരെ അനുസരിക്കുകയും ചെയ്യുന്നുവെങ്കിൽ അത് ശിർക്ക് തന്നെയാണ്" എന്ന് കെ.സി. എഴുതിയതിനെപ്പറ്റി നമുക്ക് ചോദിക്കാനുള്ളത് ഇതാണ്.

"പൂർവ്വ സമുദായങ്ങളാകട്ടെ, ആധുനിക സമുദായങ്ങളാകട്ടെ അല്ലാഹുവിനു മാത്രമുള്ള വിധികർത്തൃത്വാവകാശം ഭരണാധികാരികൾക്കോ മറ്റാർക്കെങ്കിലുമോ വകവെച്ചു കൊടുക്കുകയും തദടിസ്ഥാനത്തിൽ അവരെ അനുസരിക്കുകയും ചെയ്യുന്നതിനാൽ അത് ശിർക്കാണ്." എന്നു പറയാൻ കെ.സി. ധൈര്യപ്പെട്ടിട്ടില്ല. 'ചെയ്യുന്നുവെങ്കിൽ' എന്ന 'സന്ദേഹസ്വര'ത്തിലാണ് ട്രേഫിംഗ് സംസാരിക്കുന്നത്. 1941 മുതൽ രണ്ടുമൂന്നു ദശകങ്ങൾ ഇന്ത്യൻ മുസ്ലിംകളുടെ നേരെ നോക്കി കണിശവും കർക്കശവുമായിപ്പറഞ്ഞ കാര്യമായിരുന്നല്ലോ അവരെക്കെ താഗുത്തിനെ അനുസരിക്കുന്നു എന്നത്. സലഫി പ്രതികരണത്തിന്റെ സ്വാധീനഫലമെന്ന് നമുക്ക് ഈ അയഞ്ഞ നിലപാടിനെ കുറിച്ച് വിലയിരുത്താം.

വസ്തുത നമ്പർ - 3:

അവർ അവരുടെ മതപണ്ഡിതന്മാരെയും പുരോഹിതന്മാരെയും റബ്ബുകളാക്കി എന്ന് വിശുദ്ധ ഖുർആൻ വ്യക്തമായിത്തന്നെ പറയുകയും അവർ രാജാക്കന്മാരെയും മന്ത്രിമാരെയും അധികാരികളെയും റബ്ബുകളാക്കി എന്ന് ഒരിടത്തും പറയാതിരിക്കുകയും ചെയ്തതിൽ നിന്ന് എന്താണ് മനസ്സിലാക്കേണ്ടത്? രാജാക്കന്മാർ, മന്ത്രിമാർ, ഭരണാധികാരികൾ എന്നീ അർത്ഥങ്ങൾ കുറിക്കുന്ന പദങ്ങൾ ഖുർആനിൽതന്നെ മറ്റു സന്ദർഭങ്ങളിൽ പ്രയോഗിച്ചിരിക്കെ രാഷ്ട്രീയദൈവങ്ങളെ കുറിച്ചുള്ള പരാ

മർശം വിശുദ്ധ ഖുർആനിൽ ഇല്ലാതെ പോയതു യാദൃച്ഛിക സംഭവമായിട്ടാണോ കരുതേണ്ടത്? വിശുദ്ധ ഖുർആനിൽ എന്തുപറഞ്ഞു എന്നതുപോലെത്തന്നെ എന്തുപറഞ്ഞില്ല എന്നതും പരിഗണിക്കേണ്ട വിഷയമല്ലേ?"

കെ.സി.യുടെ പ്രതികരണം:

"ഒന്നും രണ്ടും വസ്തുതകൾക്കു നൽകിയ മറുപടിതന്നെയാണിതിനും പറയാനുള്ളത് - പുറമെ. ഇത്തവളു..... വമാ ഉമിറു ഇല്ലാ ലിയ അബുദു ഇലാഹൻ വാഹിദൻ ലാഇലാഹ ഇല്ലാഹുവ സുബ്ഹാനഹു അമ്മാ യു ശ്ശിക്വൻ എന്ന സൂക്തത്തിന്റെ അവസാനഭാഗത്തേക്ക് സൂഹൃത്തുക്കളുടെ ശ്രദ്ധ ക്ഷണിക്കുകയാണ്. അല്ലാഹുവിനു മാത്രമുള്ള വിധികർത്തൃത്വം പണ്ഡിത-പുരോഹിത വർഗങ്ങൾക്ക് മാത്രമല്ല രാജാക്കൾ തുടങ്ങിയ ഭരണാധികാരികൾക്ക് വകവെച്ചു കൊടുക്കുന്നതും ശിർക്കാണെന്ന തത്വം ഏകനായ ഇലാഹിന് ഇബാദത്ത് ചെയ്യാനല്ലാതെ അവർ കൽപിക്കപ്പെട്ടിട്ടില്ല' എന്ന പ്രഖ്യാപനത്തിൽ അടങ്ങിയിട്ടുണ്ടെന്നു നാം വിവരിച്ചിട്ടുണ്ട്. അപ്പോൾ ജമാഅത്തിന്റെ വാദം ഇവിടെയെല്ലാം വളരെ പ്രകടമാണ് - എന്നാൽ ഇവിടെ പ്രശ്നം അതല്ല. ഇബാദത്ത്, താഗുത്ത് എന്നിവയുടെ വിശാലാർത്ഥം താൽപര്യങ്ങൾ ഗ്രഹിക്കാൻ കഴിഞ്ഞിട്ടില്ലാത്തവർ വെളിച്ചം കാണാതെ ഇരുട്ടിൽ തപ്പിക്കൊണ്ടിരിക്കുക തന്നെ ചെയ്യും. അതാണിവിടെ സംഭവിക്കുന്നതും" (ഇ.ഒ.സ.പ.പു. പേ - 294, 295) 217 - 218

ഈ ലേഖകനു പറയാനുള്ളത്:

ആയത്തിൽനിന്നു ലഭിക്കുന്ന തത്വത്തെപ്പറ്റിയൊന്നും ഇവിടെ പറയണ്ട യാതൊരാവശ്യവുമില്ല. അതൊരു തർക്കമല്ല. പുരോഹിതന്മാരെ റബ്ബുകളാക്കി എന്നു വ്യക്തമാക്കിപ്പറയുകയും രാജാക്കന്മാരെയും മന്ത്രിമാരെയും റബ്ബുകളാക്കി എന്നു പറയാതിരിക്കുകയും ചെയ്തതിൽനിന്ന് മനസ്സിലാകുന്നതെന്ത്? യഹൂദരും ക്രൈസ്തവരും രാജാക്കളെയും മന്ത്രിമാരെയും റബ്ബുകളാക്കിയിട്ടില്ല എന്നുതന്നെ. അഥവാ പുരോഹിതരെ കുറിച്ചും പണ്ഡിതന്മാരെ കുറിച്ചും അവർക്കുണ്ടായിരുന്ന വിശ്വാസം രാജാക്കന്മാരെക്കുറിച്ചോ ഭരണാധികാരികളെക്കുറിച്ചോ ഉണ്ടായിരുന്നില്ലെന്നർത്ഥം. അതിനാൽ യഹൂദരുടെയും ക്രിസ്ത്യാനികളുടെയും പേരിൽ 'വ്യാജാരോപണം' നടത്തേണ്ട.

വായനക്കാർ ഇപ്പോൾ മറന്നുപോയിരിക്കാനിടയുള്ള ഒരു സംഗതികൂടി

ഓർമ്മിപ്പിക്കാം. അതായത് മുൻപതിപ്പിൽ “അനുസരണം തന്നെയാണ് ശിർക്ക്” “അല്ലാഹുവിനെതിരിലുള്ള അനുസരണമാണ് ശിർക്ക്” എന്നൊക്കെ എഴുതിയതാണ് ഹമീദ് മദനി വിമർശിച്ചിട്ടുള്ളത്. അതിപ്പോൾ, ‘വിധികർത്തൃത്വം വകവെച്ചുകൊടുത്തുകൊണ്ടുള്ള അനുസരണം’ എന്ന് തിരുത്തിയിരിക്കുകയാണ്.

വസ്തുത നമ്പർ:4

‘ക്രിസ്ത്യാനികൾ പുരോഹിതന്മാരുടെ വിധിവിധികൾ സ്വീകരിച്ചിരുന്നില്ലേ എന്നു നബി(സ) അഭിപ്രായപ്പെട്ടു ചോദിച്ചു. എന്നാൽ ക്രിസ്ത്യാനികൾ ചൈതന്യമാരുടെ ഭരണനിയമങ്ങൾ അനുസരിച്ചിരുന്നതിനെ നബി(സ) ചോദ്യം ചെയ്തിട്ടുണ്ടോ? ഇല്ലെങ്കിൽ നബി(സ) എന്തുകൊണ്ട് അത് ചോദിച്ചില്ല എന്ന പ്രശ്നം പരിഗണിക്കേണ്ടതില്ലേ?’

കെ.സി.യുടെ പ്രതികരണം:

വസ്തുതകളെപ്പറ്റി മേലെപറഞ്ഞതെല്ലാം ഒരിക്കൽകൂടി ശ്രദ്ധിക്കുക - പുറമെ ചിലതു കൂടി. നബി(സ) അതുചോദിച്ചപ്പോൾ ഇതു ചോദിച്ചപ്പോൾ എന്നൊക്കെ ചോദിക്കുന്നത് തികച്ചും നിരർത്ഥമാണ്. കാരണം, നബി(സ) അഭിപ്രായപ്പെട്ട ചോദ്യം ചെയ്യുകയായിരുന്നില്ല. ഇവിടെ, നബിയെക്കുറിച്ചു അറിയുന്നില്ല. കേട്ടറിഞ്ഞ അഭിപ്രായം നേരിൽ കാണാൻ വന്നതാണ്. അദ്ദേഹം സദസ്സിലെത്തിയപ്പോൾ യാദൃശ്ചികമായി തിരുമേനി “ഇത്തഖദു... യുശ്ശികുൻ എന്ന സൂക്തം ഓടുന്നതാണ് കേട്ടത്. ആരാധനയിൽ മാത്രം ഒരുങ്ങിപ്പോയ ഇബാദത്തായിരുന്നു അഭിപ്രായപ്പെട്ട മനസ്സിലുണ്ടായിരുന്നത്. തന്നിമിത്തം അദ്ദേഹത്തിനു കാര്യം മനസ്സിലായില്ല. അവർ പണ്ഡിത പുരോഹിതവർഗങ്ങളെ ആരാധിക്കുന്നില്ലല്ലോ! അഭിപ്രായപ്പെട്ടു. തിരുമേനി കാര്യം വിശദീകരിച്ചു കൊടുത്തു. അതായത്, തിരുമേനി അഭിപ്രായപ്പെട്ട ചോദ്യത്തിനുത്തരം പറഞ്ഞതാണ്; അല്ലാതെ അഭിപ്രായപ്പെട്ടവർക്ക് ക്രിസ്ത്യാനികളുടെ ശിർക്കുകളെ സംബന്ധിച്ചു ചോദ്യം ചെയ്തതല്ല. അപ്പോൾ അതു ചോദിക്കാത്തതെന്ത് ഇതു ചോദിക്കാത്തതെന്ത് എന്തൊക്കെ ചോദിക്കുന്നതിനർത്ഥമെന്ത്?

ഉഅബ്ദുല്ലാഹ് വജ്തനിബുത്താഗുത്ത എന്ന സന്ദേശം ഈ സാന്നിധി ക്രിസ്ത്യാനികൾക്കെത്തിച്ചു കൊടുത്തിട്ടുണ്ട് എന്നും സൂക്തത്തിന്റെ അവസാനഭാഗം (വമാജിറു) തുറന്ന മനസ്സോടെ വായിക്കുക എന്നും ആവർത്തിച്ചുകൊള്ളട്ടെ. (ഇ.ഒ.സ.പ.പു. പേ - 295) 218, 219

ഈ ലേഖകനു പറയാനുള്ളത്:

കെ.സി.യുടെ ഉദ്ദേശ്യമെന്താണ്?

‘പണ്ഡിത-പുരോഹിതന്മാരെ റബ്ബുകളാക്കി’യെന്നു യഹൂദരെയും ക്രിസ്ത്യാനികളെയും അല്ലാഹു ആക്ഷേപിച്ചതിൽനിന്നു “അവർ അവരിലെ രാജാക്കന്മാരെയും ഭരണാധികാരികളെയും റബ്ബുകളാക്കി” എന്നും കൂടി മനസ്സിലാക്കണമെന്നാണോ? എങ്കിൽ അതു കളവാണ്. ക്രിസ്ത്യാനികളും യഹൂദരും ചെയ്യാത്ത ഒരു തെറ്റിനു അല്ലാഹു വിമർശിച്ചുവെന്നു വരുത്തിത്തീർക്കുന്ന, അല്ലാഹുവിന്റെ പേരിൽ പറയുന്ന കളവ്. നഗ്നമായ ദുർവ്യാഖ്യാനം.

‘ആരാധനയിൽ ഒരുങ്ങിയ ഇബാദത്തായിരുന്നു അഭിപ്രായപ്പെട്ട മനസ്സിലുണ്ടായിരുന്നത് എന്നതിനു അവിടെ ഒരുതെളിവും ലഭിക്കുകയില്ല. അഭിപ്രായപ്പെട്ട (റ) അന്വേഷിച്ചു: ‘ഇന്നാലസനാ നഅബ്ദുല്ലാഹു’ (ഞങ്ങൾ അവരെ ആരാധിക്കുന്നില്ലല്ലോ?) നബി(സ) മറുപടി പറഞ്ഞത്: “ആരാധിക്കുന്നില്ലെന്ന് ശരിതന്നെ, പക്ഷെ, അനുസരിക്കുന്നുണ്ടല്ലോ അതു തന്നെയാണവർക്കുള്ള ഇബാദത്ത്” എന്നല്ല, “ആരാധനാ ഇബാദത്ത് ചെയ്യുന്നില്ലെന്ന് ശരിതന്നെ പക്ഷെ, അനുസരണ ഇബാദത്ത് ചെയ്യുന്നുണ്ട്.” എന്നുമല്ല. നേരെമറിച്ച, “തീർച്ചയായും നിങ്ങൾ ആരാധിക്കുന്നുണ്ട്. ഹലാൽ ഹറാമുകൾ നിർണ്ണയിക്കാനുള്ള അല്ലാഹുവിന്റെ അവകാശം അവർക്ക് വകവെച്ചുകൊടുത്തതാണ് ആരാധന” ഇതാണ് നബി(സ)യുടെ വിവരണത്തിന്റെ സാരം.

ഈസാനബി (അ)യുടെ സമുദായത്തിൽ അദ്ദേഹത്തിന്റെ പ്രബോധനകാലത്ത് ‘രാഷ്ട്രീയ ദൈവ’ങ്ങളുണ്ടായിരിക്കുകയും ‘രാഷ്ട്രീയ ശിർക്ക്’ നിർബാധം നിലനിൽക്കുകയും അദ്ദേഹം അതിനെതിരിൽ വിമർശനങ്ങളുണ്ടാക്കുകയും ചെയ്തുവെന്ന് നാം വിശ്വസിക്കണമെന്നാണ് കെ.സി. വീണ്ടും ശാഠ്യം പിടിക്കുന്നത്. കെ.സി.യും കൂട്ടുകാരും ഒരു കാര്യം മനസ്സിലാക്കണം. പ്രവാചകന്മാർ നിയോഗിക്കപ്പെട്ടത് പൊതുപ്രഖ്യാപനം മാത്രം നടത്താനല്ല, നിയോഗ കാലത്ത് നിലനിൽക്കുന്ന എല്ലാതരം ശിർക്കിനെയും വ്യക്തവും ശക്തവുമായ ഭാഷയിൽ തുറന്നെത്തിക്കുവാനും കൂടിയാണ്. ഒരു പ്രവാചകൻ തന്റെ ജനതയോട് ‘ഉഅബ്ദുല്ലാഹ് വലാ തുശ്ശികു’ എന്നു പറയുമ്പോൾ ആ ജനതയിൽ നിലനിൽക്കുന്ന ഏതെല്ലാം തരം ശിർക്കുകളുണ്ടോ അതെല്ലാമാണ് ആ പ്രവാചകൻ ‘വലാ തുശ്ശികു’-വിലൂടെ ഉദ്ദേശിക്കുന്നത്. ഉദാഹരണത്തിനു നൂഹ് നബി (അ) തന്റെ ജനതയോടു ‘ഉഅബ്ദുല്ലാഹ് മാലകുഹ് മിൻഇലാ

ഹിന്ദു ഗൈറുഹു' എന്നു പറഞ്ഞപ്പോൾ തന്റെ ജനതയിൽ നിലനിന്നിരുന്ന ശിർക്ക് മാത്രമേ അദ്ദേഹം ഉദ്ദേശിച്ചിട്ടുള്ളൂ. ഏതെല്ലാം തരം ശിർക്കുകളായിരുന്നു അതെന്ന് ഖുർആൻ വിശദീകരിച്ചുവോ അതെല്ലാം അദ്ദേഹം വിമർശിച്ചുവെന്ന് സാരം. നൂഹ് നബിയുടെ ജനതയിൽ നിലനിന്നതെന്ന് ഖുർആൻ കൊണ്ടോ ഹദീസുകൊണ്ടോ തെളിയാത്ത ഒരു ശിർക്കിനെപ്പറ്റി വലാതുശ്ശികു അദ്ദേഹം പറഞ്ഞിട്ടുള്ളതിനാൽ - അതവരിൽ നിലനിന്നിരുന്നതു തന്നെയാണ് എന്നു പറയുന്നത് വിവരക്കേടാണ്. ആദ്ജനത, സമുദ്, ഇബ്രാഹിം നബിയുടെ ജനത, ലൂത്ന നബിയുടെ ജനത, ശുഐബ് നബിയുടെ ജനത, യൂസുഫ് നബിയുടെ ജനത. തുടങ്ങി കഴിഞ്ഞുപോയ സമൂഹങ്ങളുടെ വിശ്വാസവ്യതിയാനങ്ങളെ പ്രവാചകന്മാർ വിമർശിച്ചത് ഖുർആൻ എടുത്തുദ്ധരിച്ചിട്ടുണ്ട്. ജമാഅത്ത് ചമച്ചുണ്ടാക്കിയ 'രാഷ്ട്രീയ ശിർക്കി'നെതിരിലോ 'രാഷ്ട്രീയ ദൈവങ്ങൾ'ക്കെതിരിലോ അവർ വിമർശനമുന്നയിച്ചതായി കാണിക്കാൻ എത്ര സാഹസപ്പെട്ടിട്ടും കെ.സി.ക്കു കഴിയുന്നില്ല.

വസ്തുത നമ്പർ: 5

“ഒരാൾക്ക് ഹറാമാക്കാനും ഹലാലാക്കാനും അവകാശം നൽകുന്നതും ഭരണപരമായ നടപടി ക്രമങ്ങൾ ആവിഷ്കരിക്കാൻ അനുവാദം നൽകുന്നതും തമ്മിൽ മൗലികമായ അന്തരമുണ്ടെന്നല്ലേ ഇതിൽനിന്നൊക്കെ മനസ്സിലാക്കാൻ കഴിയുന്നത്?”

ഇതോടൊപ്പം താരതമ്യത്തിലെ തന്നെ മറ്റൊരു പ്രസ്താവനവും കെ.സി. ഉദ്ധരിക്കുന്നു.

“സീസർക്കുള്ള അനുസരണം അയാൾക്കുള്ള ഇബാദത്തായി വിശേഷിപ്പിക്കാതിരിക്കുകയും മാർപ്പാപ്പക്കുള്ള അനുസരണം അയാൾക്കുള്ള ഇബാദത്തായി വിശേഷിപ്പിക്കപ്പെടുകയും ചെയ്യുമ്പോൾ അവ ക്രമമായ മനസ്സുള്ള ഏതൊരാൾക്കും മനസ്സിലാക്കാം, അനുസരണത്തേക്കാൾ ഉപരിയായ എന്തോ ആണ് ഇബാദത്തെന്ന്. അതെ, മാർപ്പാപ്പമാരുടെ മേൽ ആരോപിക്കപ്പെട്ട ദിവ്യത്വവും അവരോടുള്ള ആരാധനാഭാവവും മാണ് അവർക്കുള്ള അനുസരണത്തെ ഇബാദത്താക്കിത്തീർക്കുന്നതെന്നും. സീസർമാരുടെ മേൽ ദിവ്യത്വം ആരോപിക്കപ്പെടാത്തതുകൊണ്ടും അവരോട് ആർക്കും ആരാധനാഭാവമില്ലാത്തതുകൊണ്ടുമാണ് അവർക്കുള്ള അനുസരണം ഇബാദത്താകാതിരിക്കുന്നതെന്നും” (ഇ.ഒ.സ.പ. പാ. പേ - 296 അടിവര കെ.സിയുടേത്)

കെ.സി.യുടെ പ്രതികരണം: പ്രസക്തഭാഗങ്ങൾ:

“അതിൽ അടിവരയിട്ട ഭാഗം ശ്രദ്ധിക്കുക. ഇബാദത്താകുന്നതും ആകാത്തതുമൊക്കെ അനുസരണം തന്നെയാണെന്നു അതു തുറന്നു സമ്മതിക്കുന്നു. ഈ വിവാദത്തിൽ, അനുസരണമല്ല ഇബാദത്ത് എന്ന് ഇനിപറയില്ലെന്നാശ്വസിക്കട്ടെയോ?”

ഈ ലേഖകന് പറയാനുള്ളത്:

ആശ്വസിക്കാൻ വരട്ടെ. ഒരാളുടെ വാക്കുകൾ അയാളുദ്ദേശിക്കാത്ത, അയാൾ നിരാകരിക്കുന്ന ഒരു കാര്യത്തിനുവേണ്ടി, അതും അക്കാര്യം നിഷേധിക്കുന്ന വാക്യത്തിന്റെ തൊട്ടുതാഴെയുള്ള വാക്കുകൾ എടുത്തുകൊണ്ടു, ഉദ്ധരിക്കുന്നത് ചതിയാണെന്നു പറയേണ്ടി വരുന്നതിൽ ദുഃഖമുണ്ട്. “അനുസരണത്തേക്കാൾ ഉപരിയായ എന്തോ ആണ്” എന്ന് മദനി പറയുന്നു. എന്നിട്ടും മൗലവി ഈ ‘കൃത്രിമം’ കാണിച്ചതിൽ അത്ഭുതമില്ല! അദ്ദേഹം അത്ര പരവശനായിട്ടുണ്ട്!

കെ.സി. തുടരുന്നു.

“ഈ അനുസരണത്തെ ഇബാദത്താക്കിത്തീർക്കുന്ന കാര്യമെന്ത് എന്നതിലേ ഇനി ഭിന്നതയുള്ളൂ. നിങ്ങൾ പറയുന്നു അനുസരിക്കപ്പെടുന്ന വസ്തുവിന് കൽപിക്കപ്പെടുന്ന ദിവ്യത്വവും അവരോടുള്ള ആരാധനാഭാവവുമാണ് ആ കാര്യമെന്ന്. ഞങ്ങൾ പറയുന്നു. അല്ലാഹുവിനു മാത്രമുള്ള വിധികർത്തൃത്വാവകാശം അല്ലാഹു അല്ലാത്തവർക്ക് വക വെച്ചുകൊടുക്കുന്നു എന്നതാണ് കാര്യമെന്ന്. ദിവ്യത്വത്തിന്റെ പ്രശ്നമേ ഇവിടെയില്ലെന്നും.....”

ഈ ലേഖകന് പറയാനുള്ളത്:

ഇവിടെ രണ്ടു കാര്യങ്ങളും (ദിവ്യത്വ കൽപനയും, വിധി കർത്തൃത്വാവകാശം വകവെച്ചുകൊടുക്കലും) പരസ്പരവിരുദ്ധമായ കാര്യങ്ങളായി കെ.സി. ചിത്രീകരിച്ചത് ഒരുതരം കൃത്രിമമാണ്. യഥാർത്ഥത്തിൽ വിധികർത്തൃത്വം വകവെച്ചുകൊടുക്കുന്നതും ദിവ്യത്വം തന്നെ. ‘പുണ്യ പാപങ്ങൾ നിർണ്ണയിക്കുന്ന പുരോഹിതന്മാരുടെ നിയമങ്ങൾ അഥവാ വിധി വിലക്കുകൾ ദൈവിക നിയമത്തെപ്പോലെ പവിത്രവും അലൗഘനീയവുമാണെന്നാണ് ക്രൈസ്തവ ലോകത്തിന്റെ വിശ്വാസം. ദിവ്യത്വത്തിന്റെ പ്രശ്നമേ ഇവിടെയില്ലെന്നാണല്ലോ കെ.സി. പറയുന്നത്. മൗദുദി പറയുന്നത് വായിച്ചോളൂ!

തൗബ 31-ന്റെ വ്യാഖ്യാനക്കുറിപ്പിൽ

“..... പണ്ഡിതന്മാരെയും പുരോഹിതന്മാരെയും ഞങ്ങൾ ദൈവ ങ്ങളാക്കിയതായി ആരോപിച്ചിട്ടുള്ളതിന്റെ അടിസ്ഥാനമെന്തെന്ന് അദ്ദേ ഹം അന്വേഷിച്ചു. തിരുമേനി പ്രതിവചിച്ചു. പണ്ഡിത പുരോഹിതന്മാർ ഹറാമാക്കുന്നത് ഹറാമായും ഹലാലാക്കുന്നത് ഹലാലായും, നിങ്ങൾ അംഗീകരിക്കാറില്ലേ? അദ്ദേഹം പറഞ്ഞു ഉവ്വ്, അങ്ങനെ ചെയ്യാറുണ്ട്. അവിടുന്ന് പ്രത്യുത്തരം നൽകി: ശരി, അതുതന്നെയാണവരെ ഉദൈവ മാക്കലും അവർക്ക് ഇബാദത്ത് ചെയ്യലും. ദൈവികഗ്രന്ഥത്തിന്റെ പിൻബലമില്ലാതെ, മനുഷ്യജീവിതത്തിൽ പാടുള്ളതിനും പാടില്ലാത്ത തിനും പരിധികൾ നിശ്ചയിക്കുന്നവർ യഥാർത്ഥത്തിൽ ദൈവത്തിന്റെ സ്ഥാനത്ത് തങ്ങളെത്തന്നെ പ്രതിഷ്ഠിക്കുകയാണ് ചെയ്യുന്നതെന്നും അത്ത രക്കാർക്ക് നിയമനിർമ്മാണാവകാശം അംഗീകരിച്ചു കൊടുക്കുന്നത് ഫലത്തിൽ അവരെ ദൈവമാക്കലാണെന്നും ഇതിൽനിന്നും വ്യക്തമാ യി.” (തഹ്ഫീമുൽഖുർആൻ - വാ - 2 - പേ - 177) ‘പുരോഹിതപൂജ’ വിശദീകരിച്ചുകൊണ്ട് അമീൻ അഹ്സൻ ഇസ്ലാഹി എഴുതി:

“അല്ലാഹുവിന്റെ അധീശത്വം തേഞ്ഞുമാഞ്ഞുപോയി തൽസ്ഥാ നത്തു പുരോഹിതരുടെ ദിവ്യത്വം കയറിക്കൂടി”... (ശിർക്ക് അഥവാ ബഹുദൈവത്വം - പേ - 98) ഇനി ഞങ്ങൾ എന്താണു കെ.സിക്ക് അവകാശമില്ല. ‘ഞാൻ’ എന്നുപറയാനേ അവകാശമുള്ളൂ. കാരണം ദിവ്യത്വത്തിന്റെ പ്രശ്നത്തിൽ മറ്റു ജമാഅത്ത് സാഹിത്യങ്ങൾ സലഫി വീക്ഷണത്തോടാണ് യോജിക്കുന്നത്.

ദിവ്യത്വത്തിന്റെ പ്രശ്നം തന്നെയിവിടെയില്ല എന്നു സമർത്ഥിക്കാൻ ‘തഖ്ലീദ് ഒരു പാഠം’ (കെ.പി. മുഹമ്മദ് മൗലവിയും എ.പി. അബ്ദുൽ ഖാദിർ മൗലവിയും) എന്ന ഗ്രന്ഥത്തിൽനിന്ന് കെ.സി. ഉദ്ധരിച്ചിരി ക്കുന്നു. അദ്ദേഹം തുടങ്ങുന്നു:

“തഖ്ലീദ് ശിർക്കാണെന്നു ഖുർആൻ സൂക്തത്തിന്റെ വെളിച്ചത്തിൽ സമർത്ഥിക്കുകയാണവർ.....

അവസാനിപ്പിക്കുന്നത് ഇങ്ങനെയാണ്: ദൈവമാണവർ എന്നും ‘മദനി സാഹിബ് പറഞ്ഞ ദിവ്യത്വമോ ആരാധനാഭാവമോ ഒന്നും ഇവർ പറഞ്ഞില്ല. കർഷണ തഖ്ലീദ് ചെയ്യുന്നവർ അവർ തഖ്ലീദ് ചെയ്യുന്ന പണ്ഡിതന്മാർക്ക് ദിവ്യത്വം കൽപിക്കുന്നുണ്ടെന്നു പറഞ്ഞാൽ അതംഗീകരിക്കാൻ ആളെക്കിട്ടില്ലല്ലോ (ഇ.ഒ.സ.പ.പും.പേ. 298) ഈ ലേഖകനു പറയുന്നുള്ളത്:

“തഖ്ലീദ് ശിർക്കാണെന്നു ഖുർആൻ സൂക്തത്തിന്റെ വെളിച്ചത്തിൽ സമർത്ഥിക്കുകയാണവർ” എന്നു കെ.സി. പറയുന്നത് ശരിയല്ല. ‘തഖ്ലീദ് ശിർക്കാണെന്നു മൊത്തത്തിൽ പ്രസ്താവിക്കുകയല്ല. ‘തഖ്ലീദ് മതദ്വേഷം തെറ്റാണെന്നും’ അതിഗുരുതരമായ പാപമായ ശിർക്കിനു തഖ്ലീദ് വഴിവെക്കുന്നുവെന്നുമാണ് അവർ സമർത്ഥിച്ചിട്ടുള്ളത്.

ഹലാൽ ഹറാമുകൾ തീരുമാനിക്കാനുള്ള അധികാരം അല്ലാഹുവി നുമാത്രമാണ്. ഈ അധികാരം മറ്റൊരാൾക്കു വകവെച്ചുകൊടുത്താൽ ദിവ്യത്വം ആരോപിച്ചു എന്നുപറയാവുന്നതാണ്. ദൈവമെന്നു പേരിട്ടു പൂജിക്കണമെന്നില്ല. കെ.സി. ഉദ്ധരിച്ച അവസാനത്തെ ഭാഗത്തിനു ശേഷമുള്ള പാഠഗ്രാഹിത് ഇങ്ങനെ കാണാം.

“മതനിയമങ്ങൾ നിശ്ചയിക്കാൻ അല്ലാഹുവിന്നേ അധികാരമുള്ളൂ എന്നു നമുക്കറിയാം, അതിനർത്ഥം ഒരാളുടെ അഭിപ്രായത്തെ മതനി യമമായി അംഗീകരിക്കത്തക്ക നിലക്കുള്ള സ്നേഹാദരവ് അല്ലാഹുവിനോട് മാത്രമെ പ്രകടിപ്പിക്കാൻ പാടുള്ളുവെന്നാണ്, അപ്പോൾ ഒരാളോടുള്ള സ്നേഹാദരവ് കാരണമായി അയാളെ തഖ്ലീദ് ചെയ്യുന്നവൻ മുകളിൽ പറഞ്ഞ വാക്യത്തിന്റെ വെളിച്ചത്തിൽ (2: 165) അല്ലാഹുവിനു സമന്മാ രെ സ്വീകരിക്കുകയെന്ന അപകടത്തിലാണ് ചെന്നു ചാടുന്നത്. എന്തു കൊണ്ടെന്നാൽ അയാൾ അല്ലാഹുവിനോട് മാത്രം പ്രകടിപ്പിക്കേണ്ട തരത്തിലുള്ള സ്നേഹാദരവ് ഇവിടെ മറ്റൊരു വ്യക്തിയോട് പ്രകടിപ്പിച്ചി രിക്കുന്നു.” (തഖ്ലീദ് - ഒരു പാഠം - പേ - 68, 69, 1994)

ദേഹേച്ഛയെക്കുറിച്ചു വീണ്ടും.....

ഈ വിഷയകമായി ഉന്നയിക്കപ്പെട്ടിട്ടുള്ള ചോദ്യങ്ങൾക്കു മര്യാദയുള്ള ഉത്തരമാണ് നാം പ്രതീക്ഷിക്കുന്നതെങ്കിലും കെ.സി. ആ പ്രതീക്ഷ അസ്ഥാനത്താക്കിയിരിക്കുകയാണ്. ദേഹേച്ഛയുള്ള ഇബാദത്തുമായി ബന്ധപ്പെട്ട ഏറ്റവും ഒടുവിലത്തെ ഈ നിരൂപണ ചർച്ചയിലും കെ. സി. യുടെ നിലപാടിൽ മാറ്റമൊന്നുമില്ല.

കെ.സി. എഴുതിയ വരികൾതന്നെ ഉദ്ധരിച്ചുകൊണ്ട് അബ്ദുൽഹമീദ് ചൂണ്ടിക്കാട്ടിയ വൈരുദ്ധ്യങ്ങളെക്കുറിച്ചും അബദ്ധങ്ങളെക്കുറിച്ചും ആശയക്കുഴപ്പങ്ങളെക്കുറിച്ചും ഒരക്ഷരം ഉരിയാടാതെ, അതൊക്കെ അസംബന്ധമാണെന്നു പറഞ്ഞാഴിവാതിരിക്കുകയാണ്, കെ സി.

മദനി ചൂണ്ടിക്കാണിച്ചിരുന്ന വസ്തുതകൾ നമുക്കിങ്ങനെ സംക്ഷേപിക്കാം:

1) ഫുർഖാൻ 43ലും ജാമിയ 23ലും പരാമർശിക്കപ്പെട്ട 'ദേഹേച്ഛയെ ഇലാഹാക്കൽ' (ഇലാഹിനെ ദേഹേച്ഛയാക്കൽ) ലാത്ത, ഉസ്സ്, മനാത്ത തുടങ്ങിയ ദൈവങ്ങളെ തന്നിഷ്ടപ്രകാരം തെരഞ്ഞെടുത്താറായിച്ചിരുന്ന മുശ്റിക്കുകളുടെ കാര്യത്തിൽ അവതരിച്ചതാണ്.

2) ദേഹേച്ഛയെ അനുസരിക്കുക 'ശിർക്കാകുന്ന മഹാപരാധമാകുന്നു' എന്നല്ല ആയത്തിൽ പറയുന്നത്.

3) കെ.സി. യും കൂട്ടുകാരും പറയുന്നതനുസരിച്ച് ദേഹേച്ഛക്ക് ഇബാദത്തു ചെയ്യുന്നവർ കേവല ഭൗതികവാദികളോ, നിരീശ്വരവാദികളോ മാത്രമായിരിക്കും. ആയത്താകട്ടെ അവരുടെ കാര്യത്തിൽ അവതരിച്ചതല്ലതാനും. എന്നു മാത്രമല്ല; ഒരു നിരീശ്വരവാദിയെ 'മുശ്റിക്ക' എന്നു വിളിക്കണമോ? അതോ കാഫിർ എന്നാണോ വിളിക്കേണ്ടത്? എന്ന തർക്കത്തിന് ഇവിടെ പ്രസക്തിയില്ല; ആ ചർച്ചകൊണ്ടു മുസ്ലിം സമുദായത്തിന് ഒരു പ്രയോജനവുമില്ല.

4) ദേഹേച്ഛയുള്ള ഇബാദത്തിനെക്കുറിച്ചുള്ള സലഫി വീക്ഷണപ്രകാരമാണെങ്കിലും ഏറ്റവും ഒടുവിലായി കെ. സി. യും കൂട്ടുകാരും വ്യാഖ്യാനി

ച്ചെത്തിയ പുതിയ വീക്ഷണമനുസരിച്ചാണെങ്കിലും ദേഹേച്ഛയെ ഇലാഹാക്കിയവൻ' (ഇലാഹിനെ ദേഹേച്ഛയാക്കിയവൻ) ഇസ്ലാമിൽനിന്നു പുറത്താണെന്നു വ്യക്തമാകുന്നു. പിന്നെയും ഈ വിവാദം നീട്ടിക്കൊണ്ടു പോകുന്നത് അനാവശ്യമല്ലേ?

5). അല്ലാഹുവിനുമാത്രം അർപ്പിക്കേണ്ട ഇബാദത്തിൽ അനുസരണവും അടിമത്തവും ഉൾപ്പെടുന്നുണ്ടെന്നു മനസ്സിലാക്കി തൗഹീദ് സമ്പൂർണ്ണമായി ഉൾക്കൊള്ളണമെന്നു സലഫികളെ ഉദ്ബോധിപ്പിക്കാൻ വേണ്ടിയായിരുന്നു ജമാഅത്ത് ഈ ആയത്തുകൾ ഇത്രയും കാലം ഉദ്ധരിച്ചിരുന്നത്. എന്നാൽ അനുസരണം അടിമത്തങ്ങളെക്കുറിച്ച് ഇപ്പോൾ ഒരു ഗതിയുമില്ലാതെ ദയനീയമായി അഭയം പ്രാപിച്ചിരിക്കുന്ന വിചിത്രമായ നൂതനവ്യാഖ്യാനപ്രകാരവും ഇന്ത്യൻ മുസ്ലിംകൾ അനുസരണശീർക്കിയിട്ടു നിന്ന് മുക്തരാണെന്നത് എത്രയും വ്യക്തമായിരിക്കുന്നു. എന്നിരിക്കെ ഇനിയും ഉരുണ്ടു മറിയുന്ന ഈ അഭ്യാസം എത്രമാത്രം ലജ്ജാകരമല്ല!

നമ്മുടെ ഈ ചർച്ച കൂടുതൽ ഫലവത്താകാനുപകരിക്കുന്ന ചില വസ്തുതകൾക്കുടി ശ്രദ്ധയിൽപെടുത്താം: മർമ്മപ്രധാന പ്രശ്നമായി കെ.സി. എഴുതി:

A. "നേരത്തെ പണ്ഡിത-പുരോഹിത പ്രശ്നത്തിൽ പറഞ്ഞതുപോലെ ഇവിടെയും ദേഹേച്ഛയെ ഇലാഹാക്കുകയെന്നത് ദേഹേച്ഛയെ അനുസരിക്കലാണ്....." (പേ - 302) 223

"അനുസരണമല്ല അനുസരിക്കുന്ന വിഷയമാണ് പ്രധാനം" എന്ന 'രക്ഷാകവചം' അവിടെ പൊളിഞ്ഞതുപോലെ ഇവിടെയും പൊളിഞ്ഞു എന്നു മനസ്സിലാക്കുക" (പേ - 302, അടിവര ലേഖകന്റേത്) 223

ഖുർആൻ എന്തു പറഞ്ഞാലും ശരി, മുഹമ്മ്സീറുകൾ എങ്ങനെ വ്യാഖ്യാനിച്ചാലും ശരി, കെ.സി. അതിനെല്ലാം അവസാനം വ്യാഖ്യാനം പറയുമ്പോൾ മുകളിൽ പറഞ്ഞ വാചകംതന്നെ ആവർത്തിച്ചു കൊണ്ടിരിക്കുന്നതാണ് കാണുന്നത്. വായനക്കാർക്ക് യാഥാർത്ഥ്യം മനസ്സിലാക്കാൻ, ഇതേ കാര്യത്തെക്കുറിച്ച് 'പ്രബോധനം' മുബെഴുതിയത് ഇവിടെ ഉദ്ധരിക്കാം:

"അനുസരണം തെറ്റോ ശരിയോ ശിർക്കോ ആയിത്തീരുന്നത് അനുസരിക്കുന്ന വ്യക്തിയുടെ മനസ്ഥിതിയെയും അനുസരിക്കുന്ന കാര്യത്തെയും ആശ്രയിച്ചാണ്"(പ്രബോധനം, 1972, ജുലായ്)

B. കെ.സി. എഴുതി: " 'ഇത്തഖദ ഇലാഹഹു ഹവാഹു' എന്നതു

കൊണ്ട് വിഗ്രഹപൂജകരെ മാത്രമാണുദ്ദേശിക്കുന്നതെന്ന് നജ്മിലെ 23-ാം വചനവും അൽഅൻആയിലെ 56-ാം വചനവും സൂചിപ്പിക്കുന്നു എന്നാണ് മദനി ധരിച്ചിട്ടുള്ളതെങ്കിൽ അതു തെറ്റാണ്..... (പേ - 299) 221

പക്ഷെ, ഇതെഴുതിയ കെ. സി. സത്യം തുറന്നു പറയുന്നു.

“നബി(സ)യുടെ മുമ്പിൽ തന്നിഷ്ടക്കാരായി നിന്ന ബിംബാരാധകരെക്കുറിപ്പാണിപ്പറഞ്ഞത്.....” (ഇ. ഒ. സ. പ. പു പേ - 444) ഹുർഖാൻ 43 ന്റെ വിശദീകരണമായിപ്പറഞ്ഞത്) 320

C. പേജ് 439 മുതൽ 450 വരെ മഹാദുഃശക്തിയാകുന്ന ദേഹേച്ഛയെപ്പറ്റി കെ. സി. വളരെ വിശദമായി പ്രതിപാദിച്ചിട്ടുള്ള കാര്യങ്ങൾ കൂടി ഇവിടെ ശ്രദ്ധയിൽ കൊണ്ടുവരികയാണിനി. ഈ നാലാം അദ്ധ്യായത്തിൽ സംക്ഷിപ്തമായി കാര്യങ്ങളുടെ വിശദീകരണം അവിടെനിന്നെല്ലാം ലഭിക്കുന്നുണ്ട്. ദേഹേച്ഛയെക്കുറിച്ച് ജമാഅത്തിന്റെ സമഗ്രവീക്ഷണമാണത്. അതിലെ അവ്യക്തതകളാണ് ഇനി നീങ്ങിക്കിട്ടേണ്ടത്. അസംബന്ധങ്ങളെന്നു പറഞ്ഞ് ഒഴിവാക്കാതെ ഇനിയെങ്കിലും ഇതൊന്ന് ശ്രദ്ധിക്കണമെന്നപേക്ഷിക്കയാണ്.

സഹൃദയനായ സത്യാന്വേഷി ചോദിക്കുന്നു: ‘ദേഹേച്ഛയെ ഇലാഹാക്കുക’ എന്നതിന്റെ വ്യക്തമായ താൽപര്യമെന്ത്? അഥവാ ദേഹേച്ഛ എപ്പോഴാണ് ഇലാഹായിത്തീരുക?

(പുതിയ പുസ്തകപ്രകാരം) ജമാഅത്ത് ഉത്തരം നൽകുന്നു:

“എന്റെ ജീവിതത്തിൽ അനുഷ്ടിക്കാൻ എന്തു നിയമമാണ് അല്ലാഹു നിർദ്ദേശിച്ചത് എന്നു ഞാൻ ചിന്തിക്കുന്നേയില്ല. എനിക്കതരിയേണ്ടതുമില്ല. എന്ത് ഇഷ്ടിക്കുന്നു. അതു ഞാൻ ചെയ്യുന്നു. അതു അല്ലാഹുവിന്റെ കരുണയെക്കൊത്താലും ഇല്ലെങ്കിലും. ഇഷ്ടക്കപ്പനും മറ്റൊന്നിനെയും ഞാൻ പരിഗണിക്കുന്നില്ല. ഇഹ മാത്രമാണ് എനിക്കു പ്രധാനം. ഇതാണ് ഒരു മനുഷ്യന്റെ നിലപാടെങ്കിൽ അവൻ ഫലത്തിൽ അല്ലാഹുവിന്റെ വിധികർത്താധികാരം തള്ളുകയും തത്സ്ഥാനത്ത് തന്റെ ഇഹക്കു ആ അധികാരം വകവെച്ചുകൊടുക്കുകയും ചെയ്തിരിക്കുന്നു. ഇഹയെ അല്ലാഹുവിന്റെ പങ്കാളിയോ സമാനനോ ആക്കിയിരിക്കുന്നു. ഇത് ശിരക്കാണ് (പേ - 278)

അവ്യക്തതകൾ

1) ഒരു വ്യക്തി തന്റെ ജീവിതത്തിൽ അല്ലാഹുവിന്റെ നിയമനിർദ്ദേശങ്ങൾ പരിഗണിക്കാതിരിക്കുക എന്ന ഗുരുതരമായ വിഴ്ചന വരു

ത്തുന്നത് ഇവിടെ ഗൗരവമായി കണ്ടിട്ടില്ലെന്നു മാത്രമല്ല; പരിഗണിച്ചിട്ടുപോലുമില്ല. അല്ലാഹുവിനെത്തന്നെ തള്ളിയ ഈ മനുഷ്യൻ ‘അല്ലാഹുവിന്റെ വിധികർത്താധികാരം തള്ളിയതാണത്രെ’ ഗുരുതരമായ കാര്യം.

2) ‘ദേഹേച്ഛയെ ഇലാഹാക്കിയവൻ’ എന്നാക്ഷേപിക്കപ്പെട്ട മക്കാ മുശ്തക്കിന്റെ നിലപാട് ഇതായിരുന്നോ? ആയിരുന്നുവെന്ന് വാദിക്കുന്ന പക്ഷം പതിനാലു നൂറ്റാണ്ടുകൾക്കുശേഷം മക്കാ മുശ്തക്കുകളുടെ പേരിൽ ഉന്നയിക്കപ്പെടുന്ന ഏറ്റവും വലിയ കള്ള ആരോപണം മാത്രമായിരിക്കും അത്. കാരണം അല്ലാഹുവിന്റെ നിയമനിർദ്ദേശങ്ങൾ പരിഗണിക്കാൻ തയ്യാറുള്ളവർ തന്നെയായിരുന്നു അവർ. ഖുർആൻ 7 : 28-ൽ പറയുന്നു:

അവർ വല്ല നീചവൃത്തിയും ചെയ്താൽ, ഞങ്ങളുടെ പിതാക്കൾ അതിൽ നിലകൊള്ളുന്നതായി ഞങ്ങൾ കണ്ടിട്ടുണ്ടെന്നും, അല്ലാഹു ഞങ്ങളോട് കരുപിച്ചതാണത് എന്നുമാണവർ പറയുക.....”

3) ‘ദേഹേച്ഛയെ ഇലാഹാക്കിയവൻ’ എന്നാക്ഷേപിക്കപ്പെട്ട മക്കാ മുശ്തക്കിന്റെ നിലപാട് ‘ഇഷ്ടയ്ക്കപ്പനും മറ്റൊന്നിനെയും പരിഗണിക്കാല്ല എന്നതായിരുന്നോ? ആയിരുന്നുവെന്ന് വാദിക്കുന്നുവെങ്കിൽ അതു പതിനാലു നൂറ്റാണ്ടുകൾക്കുശേഷം മക്കാമുശ്തക്കുകളുടെ പേരിൽ ഉന്നയിക്കുന്ന വ്യാജാരോപണം മാത്രമായിരിക്കും.

4) “ഇതാണ് ഒരു മനുഷ്യന്റെ നിലപാടെങ്കിൽ അവൻ ഫലത്തിൽ അല്ലാഹുവിന്റെ വിധികർത്താധികാരം തള്ളുന്നു” എന്നു പറയുമ്പോൾ ‘ഫലത്തിൽ’ എന്ന വാക്ക് പ്രയോഗിക്കുന്നതിന്റെ അർത്ഥമെന്ത്?

‘അല്ലാഹുവിന്റെ വിധികർത്താധികാരം നേർക്കുനേരെ തള്ളുന്നുല്ല, എങ്കിലും പ്രവർത്തനങ്ങളിലൂടെ അയാൾ (ഫലത്തിൽ), വിധികർത്താധികാരം തള്ളുന്നതുപോലെ ആയിത്തീരുന്നു’ എന്നാണതിന്റെ ധ്വനി. ഈ പ്രയോഗത്തെത്തന്നെയാണ് സൂഹൃത്തുക്കളേ ഭാഷയിൽ ലങ്കാരികം എന്നു വിളിക്കുന്നത്. (ഈ ഫലത്തിൽ പ്രയോഗം കെ. വേറെയും സ്ഥലങ്ങളിൽ ഇപ്രയോഗിച്ചിട്ടുണ്ട് - ഉദാ: പേജ് 394)

5) ജാമിയ 23 -ന്റെ വ്യാഖ്യാനത്തിൽ ഇമാം സമഖ്ശരി പറഞ്ഞ വാചകം അർത്ഥമെന്തെന്നു നടത്തിയതിൽ കെ. പി. ക്കു തെറ്റു പറിയെ ചൂണ്ടിക്കാണിച്ചുകൊണ്ടു കെ. സി. ശരിയായ അർത്ഥമെന്തെന്നു നട

യതിങ്ങനെയാണ്:

“അപ്പോൾ അവൻ തന്റെ ദേഹേഛയെ വിവിധ ഇലാഹുകളാക്കിയ തുപോലെയായി.....” (പേ - 389)

ഇവിടെ ഇതിനെ കെ.സി. ശരി വെച്ചിരിക്കയാണല്ലോ. ഇവിടെ ‘വിവിധ ഇലാഹുകളാക്കി’ എന്നു പറയാതെ ‘ആക്കിയതുപോലെയായി’ എന്നു പറഞ്ഞിരിക്കുന്നു. സുഹൃത്തുക്കളേ, ഇതിനെത്തന്നെയാണ് ഭാഷയിൽ ആലങ്കാരികപ്രയോഗം എന്നു പറയുന്നത്. സംശയം വേണ്ടോ.

6) ഫുർഖാൻ 43 ന്റെയും ജാമിയ 23 ന്റെയും വ്യാഖ്യാനത്തിൽ വ്യാഖ്യാതാക്കൾ പ്രധാനപ്പെട്ട രണ്ടടിപ്രായങ്ങൾ പറഞ്ഞിരിക്കുന്നുവല്ലോ, ഒന്ന്, ഇഷ്ടപ്പെട്ട ശിലയെ ദൈവമാക്കി ആരാധിക്കുക, രണ്ട് ദൈവത്തിന്റെ നിയമനിർദ്ദേശങ്ങൾ തള്ളിക്കളഞ്ഞ് കന്നുകാലികളെപ്പോലെ ജീവിക്കുക.

ഇതിൽ ഒന്നാമത്തേത് ദുർബലമാണെന്നു വിധിച്ച് കെ.സി. തള്ളിക്കളഞ്ഞിരിക്കുന്നു. രണ്ടാമത്തേത് പ്രബലമാണെന്നും വിധിച്ചു. അതിനായി ചില ഉദ്ധരണികളും കൊടുത്തിരിക്കുന്നു, ആ ഉദ്ധരണികളിലാകട്ടെ, ദേഹേച്ഛക്ക് ഇബാദത്ത് ചെയ്തവനെ ‘മുശ്റിക്ക്’ എന്നു വിളിക്കാതെ ‘ദാലികൽ കാഫിർ’ എന്നാണ് വിളിക്കുന്നത്. (390, 395) ദാലികൽ ‘മുശ്റിക്ക്’ എന്നു എന്തുകൊണ്ട് വിളിച്ചില്ല എന്നതും പരിഗണിക്കേണ്ട വശമല്ലേ?

D. ഫുർഖാനിലെ 41 -മുതൽ 44 വരെയുള്ള സൂക്തങ്ങളെ കെ.സി. വ്യാഖ്യാനിക്കുന്നു:

“നിന്നെക്കാണുമ്പോൾ, ഇവനെയാണോ അല്ലാഹു ദൂതനായി നിശ്ചയിച്ചിരിക്കുന്നത് എന്നു പരിഹസിക്കുകയാണവർ. നാം ശക്തമായൊരച്ഛ നിന്നിരുന്നില്ലെങ്കിൽ നമ്മുടെ ദൈവങ്ങളെ ആരാധിക്കുന്നതിൽ നിന്ന് ഇവൻ നമ്മെ തെറ്റിച്ചു കളയുമായിരുന്നു എന്നു അവർ പറയുകയും ചെയ്തു. തീർച്ചയായും ശിക്ഷയെക്കണ്ടുമുട്ടുമ്പോൾ ആരാണ് ഏറ്റവും വഴിപിഴച്ചു പോയിട്ടുള്ളതെന്ന് അവർക്ക് മനസ്സിലാകും. സ്വന്തം ദേഹേഛയെ തന്റെ ഇലാഹാക്കിയവനെക്കുറിച്ച് നീ ചിന്തിച്ചിട്ടുണ്ടോ? ഇത്തരക്കാരെ സന്മാർഗ്ഗത്തിലാക്കാനുള്ള ഉത്തരവാദിത്വം നീ ഏറ്റെടുക്കുകയോ? അവരിലധികപേരും കേൾക്കുകയോ ചിന്തിക്കുകയോ ചെയ്യുന്നുണ്ടെന്ന് നീ കരുതുന്നവോ? കാലികളെപ്പോലെയത്രെ അവർ. അല്ല അവയേക്കാൾ വഴി പിഴച്ചവർ.

നബി (സ)യുടെ മുമ്പിൽ തന്നിഷ്ടക്കാരായി നിന്ന ബിംബാധാകരെക്കുറിച്ചാണിപ്പറഞ്ഞത്. തിരുമേനി അല്ലാഹുവിന്റെ വിവിധ ദൃഷ്ടാന്തങ്ങൾ അവർക്ക് വിവരിച്ചു കൊടുക്കുന്നു. അവയെക്കുറിച്ച് ചിന്തിച്ചു നോക്കാൻ അവർ തയ്യാറാകുന്നില്ല. കേൾക്കാൻപോലും സന്നദ്ധരാകുന്നില്ല. ഞങ്ങൾക്കു ഞങ്ങളുടെ ഇലാഹുകൾ തന്നെ മതി എന്നവർ ശാഠ്യം പിടിക്കുന്നു.....” (ഇ.ഒ.സ.പ.പു. പേ - 444) 3 2 0

ഇവിടെ ആയത്തിലും വ്യാഖ്യാനത്തിലും സ്പഷ്ടമാക്കുന്ന ഒരു കാര്യം ‘അവർക്ക് അവർ ഇബാദത്ത് അർപ്പിച്ചിരുന്ന വേരെയും ഇലാഹുകൾ ഉണ്ടായിരുന്നെന്നാണല്ലോ. അപ്പോൾ പിന്നെ അവരെക്കുറിച്ച് ‘അവർ ഇഹക്കപ്പുറം മറ്റൊന്നിന് വിധേയത്വം അർപ്പിക്കാൻ തയ്യാറില്ലാത്തവരായിരുന്നു’ വെന്നു പറയുന്നതു ചുരുങ്ങിയതു വിരുദ്ധമല്ലേ? ചുരുങ്ങിയിൽ വ്യക്തമായി പറഞ്ഞതിനെത്തന്നെ നിഷേധിക്കുന്ന ക്രൂരമായ ദുർവ്യാഖ്യാനമല്ലേ ഇത്?

E. ഭൗതികരുടെയും നിരീശ്വരരുടെയും ഇലാഹിനെപ്പറ്റി വ്യാഖ്യാനിക്കവേ കെ.സി. എഴുതി.

“ഇവരെ സംബന്ധിച്ചു നമുക്കൊന്നു ചിന്തിക്കാം. ഇവർക്കു വല്ല ഇലാഹുമുണ്ടോ? ഉണ്ടെങ്കിൽ ആരു? ഇവർ അല്ലാഹുവിൽ വിശ്വസിക്കുന്നില്ല - അഥവാ വിശ്വസിക്കുന്നുണ്ടെങ്കിൽതന്നെ അതവരുടെ ജീവിതത്തിൽ ഒട്ടും സ്വാധീനം ചെലുത്തുന്നില്ല. ജീവിതം അൽപംപോലും അല്ലാഹുവിനു വിട്ടുകൊടുത്തിട്ടുമില്ല. അപ്പോൾ ഫലത്തിൽ അല്ലാഹു അവരുടെ ഇലാഹല്ലെന്നു വ്യക്തം. എന്നാൽ ഒരു വസ്തുവിനെ അവർ പൂർണ്ണമായും അനുസരിക്കുന്നുണ്ട്. തങ്ങളുടെ ജീവിതമെല്ലാവും അതിനവർ അർപ്പിച്ചിട്ടുമുണ്ട്. അതിനുവേണ്ടി എന്തു ത്യാഗവും അവർ സഹിക്കുന്നു. അതിനുവേണ്ടി ആരെയും നേരിടാൻ അവർ തയ്യാറാണ്. ഒരു സാക്ഷാൽ വിശ്വാസിക്ക് അല്ലാഹുവുമായി എത്ര ശക്തമായ ബന്ധമുണ്ടാകുമോ അത്രതന്നെ ശക്തമായ ബന്ധം ഇവർക്ക് ആ വസ്തുവുമായുണ്ട്. അവരുടെ ജീവിതത്തിലുടനീളം അത് പ്രകടമാണ്. എന്താണാവസ്തു? അവരുടെ ദേഹേഛതന്നെ. അവർ പൂർണ്ണമായും ദേഹേഛയുടെ അടിമകളാണ്. ദേഹേഛ അവരുടെ ഇലാഹും. ബിംബാധാകർ ചെയ്യുന്നതുപോലെ ഇവർ ദേഹേഛയെയോ അതിന്റെ സ്ഥൂലപ്രതീകത്തെയോ പ്രതിഷ്ഠിച്ച് സാദരം പൂജിക്കുന്നില്ലെന്ന് ശരിതന്നെ. എന്നാൽ, സാക്ഷാൽ മുസ്ലിം പൂർണ്ണാനുസരണവും ജീവിതാർപ്പണവും ചെയ്യുന്നത് അല്ലാഹുവിനുമാത്രമാണെങ്കിൽ ഇവരത് ചെയ്യുന്നത് ദേഹേഛക്കു മാത്രമാ

ഒന്നെന്നതിൽ സംശയമില്ല”..... (ഇ.ഒ.സ.പ.പു.പേ-447. അടിവര ലേഖകന്റേത്) 342

ഒന്നാം തരം വ്യാഖ്യാനം! വളരെ മനോഹരമായിരിക്കുന്നു വാചകങ്ങൾ! എല്ലാം അല്ലാഹുവും റസൂലും വ്യാഖ്യാതാക്കളും പറഞ്ഞതു തന്നെയായിരിക്കും! ശിർക്കു വിശദീകരിച്ചു വിശദീകരിച്ചു ‘തൗഹീദാ’ യിപ്പോയെന്നേയുള്ളൂ! തൗഹീദിന്റെ വിപരീതവും തൗഹീദ് തന്നെ! മുസ്ലിമിന്റെ ഏകിലാഹ് അല്ലാഹു. ഭൗതികവാദിയുടെ ഏക ഇലാഹ് ദേഹേച്ഛ! രണ്ടുപേരും തൗഹീദ് വാദികൾ തന്നെ! ഇതിനുപുറമെ എല്ലാ മുശ്ശിക്കുകളും പിശാചിനു ഇബാദത്ത് ചെയ്യുന്നുണ്ടെന്ന് കെ.സി. തന്നെ മറ്റൊരിടത്ത് സമർത്ഥിച്ചിട്ടുണ്ട്. ജമാഅത്ത് സാഹിത്യങ്ങളിൽ അനവധി സ്ഥലങ്ങളിൽ ‘നിരീശ്വരൻ’ എന്നൊരു വാക്കും കാണുന്നുണ്ടല്ലോ. അതാരാണെന്നു ചോദിക്കാതിരിക്കുക!

F. അല്ലാഹുവിന്റെ പുറമെ ഇബാദത്തെടുക്കപ്പെട്ടവയെയും അവർക്ക് ഇബാദത്ത് ചെയ്തവരെയും പരലോകത്ത് അഭിമുഖമാക്കി നിർത്തുമെന്നും വിചാരണചെയ്യുമെന്നും ഖുർആൻ പറയുന്നു (25:17, 18). ഭൗതികവാദികളെ ഒരു വശത്തും അവരുടെ ദേഹേച്ഛകളെ എതിർവശത്തും നിർത്തി ചോദ്യം ചെയ്യുമെന്നാണോ ഇതിൽനിന്നും നാം മനസ്സിലാക്കേണ്ടത്? ഇങ്ങനെയും വല്ല മുഹസ്സിറും പറഞ്ഞിരിക്കുമോ?

G. അല്ലാഹു ഒഴികെയുള്ള ഇലാഹുകളിൽ ഏറ്റവും വലിയ ഇലാഹ് ദേഹേച്ഛയാണെന്നു സമർത്ഥിക്കാൻ കെ.സി. ഒരു ഹദീസുദ്ധരിച്ചിട്ടുണ്ട്.

“അല്ലാഹുവിന്റെയടുക്കൽ ആകാശത്തിന്റെ നിഴലിനുതാഴെ, അല്ലാഹുവിനെ വിട്ട് ഇബാദത്ത് ചെയ്യപ്പെടുന്ന ഇലാഹുകളിൽ, പിൻപറ്റപ്പെടുന്ന ഇഹ്വേക്കാൾ ഭീകരമായ ഒരു ഇലാഹ് വേറെയില്ല.” എന്നതാണ് ഇത്. (പേ - 449)

താരതമ്യത്തിൽ മദനി സാഹിബ് പ്രസ്തുത ഹദീസിനെക്കുറിച്ച് ഇങ്ങനെ എഴുതിയിരുന്നു.

“ഇമാം സയ്യൂതിയും ഇമാം ശൗക്കാനിയും മറ്റും വാറോല ഹദീസുകളുടെ കൂട്ടത്തിൽ കാര്യമായി എണ്ണിപറഞ്ഞ ഈ ഹദീസിന്റെ റിപ്പോർട്ടർമാരുടെ പരമ്പര എത്ര ശുഭീരമാണെന്നോ? പരമ്പരയിൽ ആറുപേർ അയ്യോശിർ, രണ്ടുപേർ പെരുകുള്ളൻമാരും; പെരുകുള്ളൻ സ്ഥാപിക്കാൻ ഇത്തരം തെളിവുകൾ തന്നെയല്ലേ വേണ്ടത്?” (പേ - 129)

ദൗർഭാഗ്യകരമെന്നു പറയട്ടെ! കെ.സി. ഹദീസ് വീണ്ടും ഉദ്ധരിച്ചിരി

ക്കുന്നു. എന്നിട്ട് താഴെ ഒരടിക്കുറിപ്പ്. “ഇതിന്റെ സനദ് വളരെ ദുർബലമാണ്”. (പേ-449) പേ-339-ൽ ഒരു ന്യായീകരണവും കൊടുത്തിട്ടുണ്ട്. “ഖുർആൻ, ഹദീസ് എന്നിവ വഴി ആദ്യമേ സ്ഥാപിതമായിക്കഴിഞ്ഞ യഥാർത്ഥ്യങ്ങളെ പിന്തുടർന്നുകൊണ്ടു കാണപ്പെടുന്ന ഹദീസുകൾ, സനദിനെ വല്ലാതെയൊന്നും ശ്രദ്ധിക്കാതെ, അഥവാ സനദിന് ദൗർബ്ബല്യമുണ്ടെന്നറിഞ്ഞുകൊണ്ടുതന്നെ അൽപം ലാഘവത്തോടെ ഉദ്ധരിക്കുക എന്ന പതിവ് ഇസ്ലാമിക സാഹിത്യത്തിൽ പൊതുവെ കാണപ്പെടാറുണ്ട്. ഉന്നതരായ ഇമാമീങ്ങളുടെ ഗ്രന്ഥങ്ങളിൽപോലും കാണപ്പെടാറുണ്ട്..... ദേഹേച്ഛയെ സംബന്ധിച്ച് ഈ വചനം സനദിന്റെ ദൗർബ്ബല്യം പരിഗണിച്ചു നാം നബി വചനമായി അംഗീകരിക്കുന്നില്ലെന്നു വെക്കുക. അപ്പോഴും പുരാതന സാഹിത്യങ്ങൾ പലതിലും ഇബാദത്ത് ചെയ്യപ്പെടുന്ന ഇലാഹാണ് ദേഹേച്ഛ എന്ന പ്രസ്താവം സ്ഥലം പിടിച്ചിരുന്നു എന്ന കാര്യമിവിടെ അവശേഷിക്കുന്നു. ഇനി അതും നാം അവഗണിക്കുക. എന്നാലും എന്റെ വാദത്തിനു സുസ്ഥിരമായ തെളിവുകൾ ഞാൻ വേറെത്തന്നെ കൊടുത്തിട്ടുണ്ട്”. (ഇ.ഒ.സ.പ.പേ-340)

നോക്കുക സത്യം മറച്ചുവെക്കാൻ എന്തൊരു വാചകക്കസർത്ത്! (a) കഴിഞ്ഞ പതിപ്പിൽ പ്രസ്തുത ഹദീസിന്റെ ‘സനദ് വളരെ ദുർബ്ബലമാണ്’ എന്ന സത്യം വായനക്കാരിൽനിന്നു മറച്ചുവെച്ചു. മദനി അത് വെളിപ്പെടുത്തിയപ്പോൾ പുതിയ പതിപ്പിൽ ‘സനദ് വളരെ ദുർബ്ബല’മെന്നു അടിക്കുറിപ്പും വന്നു. കെ.സി.യുടെ ഈ അടിക്കുറിപ്പിലെ അറിയിപ്പിനെന്തു പ്രയോജനം? ഈ നാട്ടിലെ യാഥാസ്ഥിതികർപോലും ഇതുവരെ ചെയ്യാത്ത കാര്യം! (b) സ്ഥാപിതമായിക്കഴിഞ്ഞുവെന്നു കെ.സി. സമാധാനിച്ച (അ) ‘യാഥാർത്ഥ്യങ്ങൾ തകർന്നു തരിപ്പണമായത് വായനക്കാർ കണ്ടുവല്ലോ. ‘സനദിനെ വല്ലാതെയൊന്നും ശ്രദ്ധിക്കാത്ത’ ആ സമീപനമുണ്ടല്ലോ. പണ്ഡിതന്മാർക്ക് അതു യോജിച്ചതല്ലെന്ന് ഉണർത്തുന്നതിൽ മുഷിവ് തോന്നരുത്. (c) സനദിന് ദുർബ്ബലതയുണ്ടെന്നറിഞ്ഞുകൊണ്ടുതന്നെ ഹദീസ് ലാഘവത്തോടെ ഉദ്ധരിക്കുന്ന ഏർപ്പാടിനെ സംബന്ധിച്ച് ‘വഞ്ചന’യെന്നോ, ദുരുദ്ദേശ്യപൂർവ്വമായ ദുർവ്യാഖ്യാനമെന്നോ ആണ് മലയാളത്തിൽ പറയുന്നത്. മൗലവിയുടെ ഈ പതിവിന് ഉന്നതരായ ഇമാമീങ്ങളെ കക്ഷിചേർക്കേണ്ട. (d) ‘ഈ വചനം സനദിന്റെ ദൗർബ്ബല്യം പരിഗണിച്ചു നാം നബി വചനമായി അംഗീകരിക്കുന്നില്ലെന്നു വെക്കുക’ എന്നെഴുതുവോൾ, ‘പെരുകുള്ളന്മാരുടെ സനദിലൂടെ ഉദ്ധരിക്കപ്പെടുന്ന ഒരു വചനം നബി വചനമായി അംഗീകരിക്കു

കയില്ല' എന്ന തത്വം മൗലവിക്ക് തന്നെ ബോധ്യമുണ്ടെന്നല്ലേ അതിൽ നിന്നു മനസ്സിലാവുക? (e) പുരാതന സാഹിത്യങ്ങളോ? ഏതാണവ? കെ.സി. ഉദ്ധരിച്ച ആയത്തുകളിലും വിദീസുകളിലും കാണാത്തത് ഇനി പുരാതനസാഹിത്യങ്ങളിലുണ്ടെങ്കിൽതന്നെ സ്വീകാര്യമാവുമോ? (f) “എന്നാലും എന്റെ വാദത്തിനു സുസ്ഥിരമായ ധാരാളം തെളിവുകൾ ഞാൻ വേറെത്തന്നെ കൊടുത്തിട്ടുണ്ട്” എന്നാണല്ലോ പറഞ്ഞത്. അപ്പോൾ ഈ ഹദീസ് ‘സുസ്ഥിര തെളിവി’ൽ പെടിയല്ലെന്നു മൗലവി തന്നെ മനസ്സിലാക്കിയിരിക്കുന്നുവെന്നർത്ഥം.

അതിനാൽ, ജമാഅത്തു സുഹൃത്തുക്കളേ, ദേഹേച്ഛയ്ക്കുള്ള ഇബാദത്തിന്റെ വിശദീകരണത്തിലും നിങ്ങൾക്ക് അബദ്ധങ്ങൾ പിണഞ്ഞിട്ടുണ്ട്; അവ്യക്തതകൾ ഉണ്ടായിട്ടുണ്ട്; പൂർവ്വാപരവൈരുദ്ധ്യങ്ങളിൽ ചെന്നുപെടേണ്ടി വന്നിട്ടുണ്ട്; ദുർവ്യാഖ്യാനങ്ങൾക്ക് മുതിരേണ്ടി വന്നിട്ടുണ്ട്; ചൂണ്ടിക്കാണിച്ച അബദ്ധങ്ങൾക്ക് നേരെ കണ്ണടക്കേണ്ടി വന്നിട്ടുണ്ട്; വൈരുദ്ധ്യാധിഷ്ഠിത വസ്തുതകളിൽപ്പെട്ടുണ്ടേണ്ടി വന്നിട്ടുണ്ട്. ശാന്തമായി ചിന്തിച്ചാലേ ഇതു ബോദ്ധ്യമാവൂ.

5

ഭരണകൂടമെന്ന താഗൂത്ത്

കെ.സി. നിരൂപണമാരംഭിക്കുന്നതുതന്നെ ഇങ്ങനെ പറഞ്ഞുകൊണ്ടാണ്:

“ഭരണകൂടമെന്ന താഗൂത്ത് - ഈ തലക്കെട്ടിലാണ് മദനി സാഹിബ് ചർച്ച ആരംഭിച്ചത്. അത് പേജ് 22 മുതൽ 31 വരെ നീണ്ടുപോകുന്നു. കെ.പി. മുഹമ്മദ് മൗലവി ജമാഅത്തിന്റെ മേൽവെച്ചുകെട്ടിയ തെറ്റായ ആരോപണത്തെ പിന്താങ്ങിക്കൊണ്ട് മദനി സാഹിബ് പത്തുപേജുകളിലായി പരത്തിപ്പറഞ്ഞ കാര്യങ്ങളൊന്നുംതന്നെ മറുപടിയർഹിക്കുന്ന വയല്ലാത്തതിനാൽ ഞാനതവഗണിക്കുകയാണ്” (ഇ.ഒ.സ.പ.പു.പേ. 303)

അനുസരണ-അടിമത്ത ശീർക്കു വിശദീകരിക്കാൻവേണ്ടി കെ.സി. തന്റെ ഗ്രന്ഥത്തിൽ എഴുതിയ അബദ്ധജടിലമായ ചില വാചകങ്ങൾ ഉദ്ധരിച്ച് അവയിലെ പൂർവ്വാപര വൈരുദ്ധ്യങ്ങളും അർത്ഥമില്ലായ്മയും തൊലിയുരിച്ചുകാണിക്കുന്ന ആ ഭാഗങ്ങൾ കെ.സി. അവഗണിച്ചതിൽ അത്ഭുതമില്ല! ഇതുവരെയും അദ്ദേഹം പാലിച്ചുപോന്ന നിരൂപണമര്യാദ! ശേഷം ‘സത്യം ഗ്രഹിക്കാനുതകുന്ന ചില കാര്യങ്ങളെ’ന്നുപറഞ്ഞ് 8 കാര്യങ്ങൾ അദ്ദേഹം നമ്പരിട്ടുകൊടുത്തിട്ടുണ്ട്. അതിലൊന്ന് കെ.പി. മുഹമ്മദ് മൗലവിയും മദനിസാഹിബും ജമാഅത്തിന്റെ മേൽ കെട്ടി വെച്ചുവെന്നു പറയുന്ന ആരോപണത്തെക്കുറിച്ചാണ്. അതിങ്ങനെയാണ്:

“ആ ജനത (ഇസ്രായീല്യർ) ഫിർഓന്ദ് ഇബാദത്ത് ചെയ്തുവെന്നു (ആരാധിച്ചുവെന്നു) (ബ്രാക്കറ്റ് കെ.സി.യുടെ വക) അല്ലാഹു പറഞ്ഞിട്ടില്ല. മുസാനബി (അ) പറഞ്ഞിട്ടില്ല. ഫാറൂൻ നബി (അ) പറഞ്ഞിട്ടില്ല. മുഹമ്മദ് നബി (സ) പറഞ്ഞിട്ടില്ല” (താരതമ്യം - പേ - 27) ഇതോട് ചേർത്ത് പറയട്ടെ: ജമാഅത്തെ ഇസ്ലാമിയും പറഞ്ഞിട്ടില്ല. പിന്നെ പറഞ്ഞത് ആരെന്നോ? ജമാഅത്തെ ഇസ്ലാമി അങ്ങനെ പറയുന്നുവെന്ന് കെ.പി. മുഹമ്മദ്മൗലവി ആരോപിച്ചു. ഇബാദത്തിനു അനുസരണം, അടിമവേലയെന്നൊക്കെയാണർത്ഥമെന്നും അതുകൊണ്ട് അല്ലാഹു അല്ലാത്തവർക്ക് അടിമവേല ചെയ്യുന്നതും അവരെ അനുസരിക്കുന്നതുമൊക്കെ അവർക്കുള്ള ഇബാദത്തും അതുവഴി ശീർക്കും

ആണെന്നു വാദിക്കുന്നവർ തെറ്റു ധരിച്ച “ചില ആയത്തുകൾ വിവരിക്കാം”. [ഇബാദത്തും ഇതാഅത്തും പേ - 106] തുടർന്ന് ‘വഖൗമു ഹുമാ ലനാ ആബിദുൻ’ എന്നവാക്യമുള്ള സൂക്തവും അർത്ഥതാൽപര്യങ്ങളും വിവരിച്ച ശേഷം മൗലവി ഇങ്ങനെ എഴുതി: “ആബിദുൻ എന്നതിന് അടിമവേല ചെയ്യുന്നവർ എന്നാണ് ഇവർ (ജമാഅത്തുകാർ) അർത്ഥം കൊടുക്കാനുള്ളത്. ഇബാദത്ത് എന്നതിന് അടിമവേലയെന്നും അർത്ഥം കൽപിക്കുന്നു. ഇബാദത്ത് അല്ലാഹുവിന് മാത്രമേ പാടുള്ളു. അതുകൊണ്ടു അവനല്ലാത്തവർക്ക് അടിമവേല ചെയ്താൽ ശിർക്കും അങ്ങനെ ചെയ്യുന്നവൻ മുശ്ശിക്കു (ബഹുദൈവാരാധകൻ) മായിത്തീരുന്നു. ഇതാണ് അവരുടെ സമർത്ഥനം? (ഇബാദത്തും ഇതാഅത്തും പേ ജ്-108) മൗലവിയുടെ ഈ ആരോപണത്തെ പിന്താങ്ങിക്കൊണ്ടു മദനി സാഹിബും കുറെ കസർത്തുകൾ നടത്തി” (ഇ.ഒ.സ.പ.പു.പേ - 303).

2, 3, 5 എന്നീ നമ്പരുകളിലും ഇതേ കാര്യം തന്നെയാണ് പറഞ്ഞിട്ടുള്ളത്.

“ഇബാദത്തിന് അറബിഭാഷയിൽ അടിമവേല, അനുസരണം എന്നീ അർത്ഥങ്ങളുണ്ട്. ഈ അർത്ഥങ്ങളിൽ ഖുർആൻ ഈ പദം പ്രയോഗിച്ചിട്ടുണ്ട് എന്നതിന് തെളിവായി മാത്രമാണ് മുസ്തലഹാത്തിൽ 23:47; 26:22 എന്നീ രണ്ടു സൂക്തങ്ങളും കൊടുത്തിട്ടുള്ളത്. അല്ലാതെ ഇസ്രാ ഈലൂർ ഫിർഔനെ ആരാധിച്ചിരുന്നോ, അനുസരിച്ചിരുന്നോ ഇബാദത്ത് ചെയ്തിരുന്നോ എന്നൊന്നും അതിൽ ചർച്ചാ വിഷയമേ ആക്കിയിട്ടില്ല.” (പേ - 304) എന്ന് നമ്പർ 2ലും,

“..... മൗലവിയും മദനി സാഹിബും അവയെ ആരാധനയാക്കാൻ ശ്രമിക്കുന്നു..” വെന്ന് നമ്പർ 3ലും,

“അല്ലാഹുവിനുമത്രമുള്ള വിധികർത്താവകാശം ഇസ്രായിലൂർ ഫിർഔനു വകവെച്ചു കൊടുക്കുകയും തദടിസ്ഥാനത്തിൽ അനുസരിക്കുകയും ചെയ്തിട്ടുണ്ടോ; എന്നാൽ അതു ശിർക്ക് തന്നെയാണ്. പക്ഷേ അത് ഈ സൂക്തങ്ങളുടെ ചർച്ചയിൽ ഉന്നയിക്കപ്പെട്ടിട്ടില്ല.” (Ibid) എന്ന് നമ്പർ 5ലും പറഞ്ഞിരിക്കുന്നു.

ശുദ്ധമായ കളവാണിതെന്നാണ് മറുപടിയിൽ ഒന്നാമതായി പറയാനുള്ളത്. ഇനി പറയാനുള്ളത്.

1. കെ.പി. യുടെ ഗ്രന്ഥത്തിലെ 106, 108 പേജുകളിൽ പറഞ്ഞ കാര്യങ്ങൾ തെറ്റായ ആരോപണമാണെന്ന് കെ.സി.ക്ക് ബോധോദയം

മുണ്ടായതിപ്പോഴാണ്. പഴയ പതിപ്പിൽ ആ ‘ആരോപണം’ അംഗീകരിച്ചു മറുപടി പറയാനാണ് കെ.സി. ശ്രമിച്ചിട്ടുള്ളത്. (പഴയ പതിപ്പിലും പുതിയ പതിപ്പിലും ‘ഇസ്രായിലൂരുടെ അടിമത്തം’ എന്ന ശിർഷകത്തിൽ ചർച്ച ചെയ്തിട്ടുള്ളത് വായിക്കുക)

2. ‘ഇബാദത്ത് എന്നപദം ഒരറബിയുടെ മനസ്സിൽ ഉണർത്തുന്ന പരമ വിഭാവനം അടിമത്തത്തിന്റേതും ദാസ്യത്തിന്റേതുംതന്നെ’ എന്നു ശക്തിയായി വാദിച്ച മൗലുദിയെ ന്യായീകരിക്കുന്നത് വെറുതെയാണ്. ‘ഖുർആനിലെ നാലു സാങ്കേതികശബ്ദങ്ങൾ’ (മുസ്തലഹാത്ത്) പേ - 127 മുതൽ 155വരെ ഇബാദത്തിനെക്കുറിച്ചാണ് ചർച്ച. അതിന്റെ തുടക്കത്തിൽത്തന്നെ അദ്ദേഹം ശക്തിയായി വാദിച്ചിട്ടുള്ള കാര്യമാണ് മുകളിൽ അടിവര കൊടുത്തത്. പേജ് 143-ൽ അദ്ദേഹം എഴുതി:

“മുകളിൽ ഉദ്ധരിച്ച ഉദാഹരണങ്ങളിലെല്ലാം അല്ലാഹുവിനെകൂടാതെ മറ്റുള്ളവർക്ക് ഇബാദത്ത് ചെയ്യുന്നതിനെ സംബന്ധിച്ച പരാമർശമുണ്ട്. അതിൽ അടിമത്തവും അനുസരണവും എന്ന അർത്ഥത്തിൽ ഇബാദത്ത് പ്രയോഗിച്ചേടത്തെയും മഅ്ബൂദ് (ഇബാദത്ത് ചെയ്യപ്പെടുന്നവൻ) ആയി ഉദ്ദേശിക്കപ്പെട്ടിട്ടുള്ളത്, ഒന്നുകിൽ പിശാചാണ്. അല്ലെങ്കിൽ താഗൂത്തായി ചമഞ്ഞ് അല്ലാഹുവിന്റെ ദാസന്മാരെ അവന്റെ ദാസ്യത്തിൽ നിന്നകറ്റി സ്വന്തം ദാസന്മാരും അനുവർത്തികളുമാക്കുന്ന ധിക്കാരിയായ മനുഷ്യനാണ്. അതുമല്ലെങ്കിൽ, അല്ലാഹുവിന്റെ ഗ്രന്ഥത്തെ വിട്ടു അവനെ അവഗണിച്ച് സ്വയം നിർമ്മിച്ച മാർഗങ്ങളിലൂടെ ജനങ്ങളെ നയിക്കുന്ന പുരോഹിതരും മതാചാര്യന്മാരുമാണ്..... ഈ മഅ്ബൂദുകളെല്ലാം മിഥ്യകളും അവർക്ക് ഇബാദത്ത് ചെയ്യുന്നത് തെറ്റുമാണെന്ന് ഖുർആൻ സ്ഥാപിക്കുന്നു. ആ ഇബാദത്ത് അടിമത്തമാകട്ടെ, അനുസരണമാകട്ടെ, ആരാധനയാകട്ടെ, നിങ്ങൾ ഇബാദത്ത് ചെയ്തുകൊണ്ടിരിക്കുന്ന ഈ എല്ലാ മഅ്ബൂദുകളും അല്ലാഹുവിന്റെ അടിമകളും ദാസന്മാരുമാണെന്നും ഇബാദത്ത് ചെയ്യപ്പെടാൻ അവയ്ക്ക് അർഹതയില്ലെന്നും അവയ്ക്ക് ഇബാദത്ത് ചെയ്യുന്നതുമൂലം പരാജയവും നിന്ദതയുമല്ലാതെ യാതൊന്നും നേടാൻ കഴിയുകയില്ലെന്നും ഖുർആൻ പഠിപ്പിക്കുന്നു.” (Ibid -144) 87

“..... അടിമത്തമായാലും അവസുമാത്രം; അനുസരണമായാലും അവസുമാത്രം; ആരാധനയായാലും അവസുമാത്രം. ഇതിൽ ഏതിനും ഇബാദത്തിന്റെ കലർപ്പുപോലും അല്ലാഹു അല്ലാത്തവർക്ക് ആയിക്കൂട”. (Ibid-148) 89

“..... അടിമത്തം, അനുസരണം, ആരാധന എന്നിവ മൂന്നും അല്ലാഹുവിനായിരിക്കണമെന്നാണ് ഖുർആന്റെ സന്ദേശമെന്നത് സുവിദിതമത്രെ. അതിനാൽ ഈ സ്ഥലങ്ങളിൽ (‘അല്ലാഹുവിനുമാത്രം ഇബാദത്ത് ചെയ്യുക, മറ്റാർക്കും ഇബാദത്ത് ചെയ്യാതിരിക്കുക’ എന്നു പറയുന്ന സന്ദർഭങ്ങളിലെല്ലാം) (ബ്രാക്കറ്റ് എന്റേറ്റ്). ഇബാദത്തിനെ ഏതെങ്കിലും ഒരാൾക്കായി മാത്രം പരിമിതപ്പെടുത്തുന്നത് യഥാർത്ഥത്തിൽ ഖുർആന്റെ പ്രബോധനത്തെ പരിമിതപ്പെടുത്തലായിത്തീരും. ഇതിന്റെ അനിവാര്യഫലം, ഖുർആനിക പ്രബോധനത്തെ സ്തംഭനപ്പെടുത്തി അപൂർണ്ണമായ വിഭാവനയോടെ വിശ്വാസികളായിത്തീരുന്നവർ പ്രായോഗികതലത്തിൽ അതിനെ അപൂർണ്ണവും ഭാഗികവുമായി അവതരിപ്പിക്കുമെന്നതാണ്.” (Ibid - 155) 93

അതിനാൽ ഖുർആനിൽ ഇബാദത്ത് എന്നവാക്ക് ഏതർത്ഥത്തിൽ ഉപയോഗിച്ചു (23:47:26:22) എന്നുപറയാൻ മാത്രമല്ല മൗദുദി അതൊന്നും തെളിവാക്കുകയുണ്ടായിട്ടുണ്ട്. ‘അല്ലാഹുവിനുമാത്രം ഇബാദത്തു ചെയ്യുക മറ്റാർക്കും ഇബാദത്ത് ചെയ്യാതിരിക്കുക’ എന്ന അടിസ്ഥാനാശയം വിശദീകരിക്കാൻവേണ്ടിയാണ് അദ്ദേഹം പ്രസ്തുത സൂക്തങ്ങൾ തെളിവാക്കുകയുണ്ടായിട്ടുള്ളത്.

ഫിർഓൻ ആരാധ്യത അവകാശപ്പെട്ടുവെന്ന് മൗദുദിയും

(മുസ്തലഹാത്തിൽ) ‘ഖുർ ആനിലെ നാലു സാങ്കേതികശബ്ദങ്ങളിൽ പേജ് 90-ൽ മൗദുദി എഴുതി:

“..... പൊതുവെ ഈജിപ്തുകാരുടെ വലിയ ബിംബസൂര്യനായിരുന്നുവല്ലോ. സൂര്യന് ഈജിപ്തുകാർ ഭാഷയിൽ ‘റൗ’ എന്നുപറഞ്ഞിരുന്നു. ഫിർഓൻ എന്നതിന്റെ സാരം ‘സൂര്യന്റെ സന്താനങ്ങൾ’ സൂര്യന്റെ അവതാരം എന്നുമായിരുന്നു. വാസ്തവത്തിൽ, ഫിർഓൻ വാദിച്ചിരുന്നത്, ‘ഞാൻ സൂര്യദേവതയുടെ അവതാരമാണ്’ എന്നുമാത്രമായിരുന്നു.” (പേ - 90) 56

“ഈ ഖുർആൻ സൂക്തങ്ങളിൽനിന്ന് ഒരു കാര്യംകൂടി മനസ്സിലാക്കാം ചരിത്രവും പ്രാചീനരേഖകളും അതിനുപോൽബലകമാണ്. അതായത് ഈജിപ്തിലെ ഫറോവമാർ വെറും നിരുപാധിക ഭരണാധിപത്യത്തിന്റെ (Absolute Sovereignty) വാദികളായിരുന്നില്ല. മറിച്ച് ദേവതകളോട് തങ്ങളെ ബന്ധപ്പെടുത്തിക്കൊണ്ടു് ഒരുതരം പവിത്രത കൂടി അവർ വാദിച്ചിരുന്നു. പ്രജകളുടെ മനസ്സിലും ആത്മാവിലും തങ്ങളുടെ പിടുത്തം

സൂക്ഷ്മമാകാനായിരുന്നു അത്..... പ്രജകൾ അവരുടെ മുമ്പിൽ ആരാധനയുടെ ഏതോ തരത്തിലുള്ള ചില ആചാരങ്ങൾ നടത്തണമെന്ന് അവർ നിർബ്ബന്ധമാക്കിയിട്ടുണ്ടു്.” (ഖു. നാ.സാ.ശ.പേ- 91) (അടിവര ലേഖകന്റേത്) 58

മറ്റു പല സ്ഥലങ്ങളിലും മൗദുദി ഇക്കാര്യം തറപ്പിച്ചു പറഞ്ഞിട്ടുണ്ട്. ഉദാഹരണങ്ങൾ കാണുക:

“സൂര്യദേവതയുടെ അവതാരമെന്ന നിലക്കാണ് ഫറോവൻ തന്നെയും ആരാധ്യനായിത്തീർന്നത്. ഫറോവൻ മറ്റേതൊരു ദൈവങ്ങളെ ആരാധിച്ചിരുന്നുവെന്നതിന് ഖുർആൻ തന്നെ (7:127) സാക്ഷ്യം വഹിക്കുന്നുണ്ടു്.....” (തഫ്ഹീമുൽ ഖുർആൻ. വാ. 3 പേ. 609)

“ഫിർഓൻ എന്നതിന്റെ അർത്ഥം ‘സൂര്യവംശം’ എന്നാണ്. പുരാതന ഈജിപ്തുകാർ പരമേശ്വരനായി ആരാധിച്ചുവന്ന സൂര്യനെ ‘റൗ’ എന്നാണ് വിളിച്ചിരുന്നത്. ‘റൗ’നോട് ബന്ധപ്പെടുത്തിയാണ് ഫിർഓൻ അഥവാ ഫറോവൻ എന്നപ്രയോഗം. പുരാണിക ഈജിപ്തുകാരുടെ വിശ്വാസപ്രകാരം ഒരാൾ ഭരണാധിപതിയാകാനുള്ള യോഗ്യത ഭൂമിയിൽ ‘റൗ’ന്റെ അവതാരവും പ്രതിനിധിയും ആയിരിക്കുക മാത്രമായിരുന്നു.....” (തഫ്ഹീമുൽ ഖുർആൻ വാ - 2- പേ - 58, 59) - അടിവര ലേഖകന്റേത്)

“..... ബാബിലോണിയെയും ഈജിപ്തിനെയും സംബന്ധിച്ച പുരാവസ്തു ഗവേഷണങ്ങൾ വഴി വളരെ വ്യക്തമായ വിവരങ്ങൾ ലഭിച്ചിട്ടുണ്ട്. ഫറോവന്മാരും ബാബിലോണിയയിലെ ഭരണാധികാരികളും പുരോഹിത രാജാക്കന്മാർ (Priest Kings) ആയിരുന്നുവെന്ന് അതിൽനിന്ന് തെളിഞ്ഞിട്ടുണ്ട്. തങ്ങളുടെ ജനതകൾ ആരാധിച്ചിരുന്ന ദേവന്മാരെ അവരിരുവരും ആരാധ്യരായി അംഗീകരിച്ചിരുന്നുവെന്നു മാത്രമല്ല; അവർ ആ ദേവന്മാരുടെ മുഖ്യപൂജാരികൾ (Chief Priest) കൂടി ആയിരുന്നു. ആ ദൈവങ്ങളുടെ പ്രതിനിധികളാണെന്ന നിലപാടാണ് ഇവർക്ക് അംഗീകരിച്ചുകൊടുത്തിരുന്നത്. ഖുർആന്റെ വിവരണവും അതാണ് ശരിവെക്കുന്നത്” (ചോദ്യോത്തരം - പേ - 41, 42 അടിവര ലേഖകന്റേത്)

“കെ.പി.യും മദനിയും മാത്രമല്ല കെ.സി.യുടെ ഗുരുനാഥൻ മൗദുദിയും ‘ആരാധനയാക്കാൻ ശ്രമിച്ചിരിക്കുന്നു’. അപ്പോൾ കെ.സി.യുടെ ‘കൗശല’ത്തിന്..... ഈ ഉദ്ധരണികൾ ‘വിന’യായിത്തീരുന്നു. കെ.പി.യെയും മദനിയെയും വെറുതെ വിടുക. പണ്ഡിത യോജ്യമല്ലാത്ത അഭ്യാസം ഒഴിവാക്കുകയും ചെയ്യുക.

40/41, 42

8-ാം നമ്പറിൽ കെ.സി. പറയുന്നത് അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഒരു വാചകം പശ്ചാത്തലത്തിൽ നിന്നുടർത്തിയെടുത്ത് മദനി സാഹിബ് ദുരുപയോഗപ്പെടുത്തിയെന്നാണ്. വാചകമിതാണ്:

“വല്ലാത്ത ആരാധനതന്നെ. കടുത്ത അക്രമിയും സ്വേച്ഛാധിപതിയുമായ ഭരണാധികാരിയെ ഗത്യന്തരമില്ലാതെ മനുഷ്യാപത്തോടെ അനുസരിക്കുന്നതും ഇബാദത്തായെന്നോ പ്രാർത്ഥനാ മയം സമം ശാപമയം!” (പഴയപതിപ്പ് - പേ - 104)

“താരതമ്യം വായനക്കാർക്ക്, ഈ വാചകത്തിന്റെ പശ്ചാത്തലം സമഗ്രപഠനത്തിൽനിന്നു നിഷ്പ്രയാസം ഗ്രഹിക്കാൻ കഴിയുന്നതാണ്. അതോടെ മദനി സാഹിബിന്റെ ദുരുപയോഗപ്പെടുത്തലും സ്വയം മനസ്സിലായിക്കൊള്ളും. അതിനാൽ മദനിയെപ്പോലുള്ളവർ ഇത്രത്തോളം തരംതാഴാമോ എന്നതാണ് പ്രശ്നം! (ഇ.ഒ.സ.പ.പു.പേ - 305)

ഇവിടെ ഒരു ദുരുപയോഗപ്പെടുത്തലും നടന്നിട്ടില്ല. പശ്ചാത്തലത്തിൽ നിന്നുടർത്തി തെറ്റു ധരിപ്പിക്കുന്ന യാതൊന്നും ഇവിടെയുണ്ടായിട്ടുമില്ല. അക്ഷരാർത്ഥത്തിലും ആലങ്കാരികാർത്ഥത്തിലും ആരാധന നടന്നിട്ടില്ല. നിർബന്ധിതമായി മനസ്സാ ശപിച്ചുകൊണ്ടുള്ള അനുസരണം മാത്രമേ നടന്നിട്ടുള്ളൂ” എന്ന് സമർത്ഥിക്കലാണ് മൗലവിയുടെ ഉദ്ദേശ്യമെന്ന് പശ്ചാത്തലത്തിൽ നിന്ന് വളരെ വളരെ വ്യക്തമാണ്. “മൗലവിയുടെ ആ ഉദ്ദേശ്യത്തെപ്പറ്റി പറയാൻ മദനി അതുദ്ധരിച്ചതിന് അദ്ദേഹത്തെ പഴി പറഞ്ഞിട്ടു കാര്യമില്ല. പ്രസ്ഥാനാസയതയാൽ പരിഹാസപൂർവ്വം കെ.സി. എഴുതിയ വാചകത്തിന്റെ ഭവിഷ്യത്ത് തന്നെ അലട്ടുന്നുവെന്ന ഒരൊറ്റ കാരണം മാത്രമേ മദനി തരംതാഴാമോ എന്ന ചോദ്യത്തിന് പ്രേരകമായുള്ളൂ. മദനി സാഹിബ് ‘പശ്ചാത്തലം’ അടർത്തിയതും ‘ദുരുപയോഗപ്പെടുത്തിയതും’ വെറുമൊരു ആരോപണമായി ഉന്നയിച്ചു എന്നല്ലാതെ, കെ.സി. അതു വിശദീകരിച്ചിട്ടില്ല. കാര്യം വിശദീകരിക്കാതെ അദ്ദേഹം ഒഴിഞ്ഞുമാറിയതുതന്നെ ന്യായീകരണത്തിന് പോംവഴികളൊന്നും കാണാഞ്ഞിട്ടാണ്.”

6

താഗൂത്തും

താഗൂത്തിനുള്ള ഇബാദത്തും

6, 7, 8 അദ്ധ്യായങ്ങളിൽ താഗൂത്തും താഗൂത്തിനുള്ള ഇബാദത്തുമാണ് ചർച്ച. വിഷയം നമ്പർ 6 വേറെ അദ്ധ്യായമായും 7, 8 അദ്ധ്യായങ്ങൾ ഒന്നിച്ചുമാണ് കെ.സി. ക്രോഡീകരിച്ചിരിക്കുന്നത്. മുൻപു ചർച്ച കഴിഞ്ഞുപോയ പല കാര്യങ്ങളും ആവർത്തിച്ചിട്ടുണ്ടി അദ്ധ്യായങ്ങളിലും, ആ അദ്ധ്യായങ്ങൾ വായിച്ചാൽ മദനി സാഹിബ് ചൂണ്ടിക്കാണിച്ച പല കാര്യങ്ങളും ഖണ്ഡിക്കാൻ കെ.സി. തുനിഞ്ഞിട്ടില്ലെന്നും, മറിച്ച്, ‘മദനി തരംതാണ തട്ടിപ്പുകൾ നടത്തി’ എന്നാരോപിച്ച് ധാരാളം വാരിവലിച്ചെഴുതി സമാധാനിച്ചിരിക്കയാണെന്നും, ‘കെ.പി. അർത്ഥശരീരമായ വികൃതികൾ കാണിച്ചിരിക്കുന്നുവെന്നു വീണ്ടും ശക്തിയായി മുൻ ആരോപണം തറപ്പിച്ചും ഉറപ്പിച്ചും ആവർത്തിക്കുന്നുവെന്നും, അനുസരണ ശീർക്കിനെ കാടുകയറി വ്യാഖ്യാനിച്ച അപരായം സമ്മതിക്കാൻ ലവലേശം സന്നദ്ധത കാണിച്ചിട്ടില്ലെന്നും, അനുസരണശീർക്കിനെപ്പറ്റിയുള്ള പഴയ വ്യാഖ്യാനം തിരുത്തി പുതിയ വ്യാഖ്യാനത്തിനു ശ്രമിച്ചിട്ടുണ്ടെങ്കിലും, അതൊരു തിരുത്താണെന്നോ പുത്തൻ വ്യാഖ്യാനമാണെന്നോ, വായനക്കാർ മനസ്സിലാക്കിപ്പോവാതിരിക്കാൻ, വേണ്ട പൊടിക്കൈ പ്രയോഗങ്ങളൊക്കെ നടത്തിയിട്ടുണ്ടെന്നും മനസ്സിലാകും. ഇടക്ക് സലഫികളുടെ മനം കൂളിർപ്പിക്കാൻ സാമ്പന്നവുമുണ്ട്:

“മദനിയോടും കൂട്ടുകാരോടും വിനയപൂർവ്വം പറയട്ടെ, രോഷാകുലരാകരുത്, വിഷയങ്ങൾ അൽപം ആഴത്തിലിറങ്ങി ചർച്ച ചെയ്യുമ്പോൾ സത്യം സ്സൂക്ഷ്മമായി പുറത്തുവരാൻ ആവശ്യമായതൊക്കെ പറയേണ്ടിവരും. അതു മറുപക്ഷത്തെ താറടിക്കാനുദ്ദേശിച്ചു പറയുന്നതാണെന്ന് ധരിക്കുന്നതു ശരിയല്ല. അങ്ങനെ ഉദ്ദേശിച്ചിട്ടുമില്ല” (ഇ.ഒ.സ.പ.പു. പേ. 310)

ഒന്നുകിൽ ഭൂലോക വാസികളെ മുഴുവൻ മുശ്ശരിക്കുകയാണെന്ന് അല്ലെങ്കിൽ കടുത്ത മുശ്ശരിക്കിനെപ്പോലും ശീർക്കിൽനിന്നു മുക്തനാ

ക്കുക! ഭൗതികവാദിയെയും ഇബ്ലീസിനെയും 'ദേഹേഹ'യെന്ന ഏക ഇലാഹിനു ഇബാദത്തു ചെയ്യുന്ന തൗഹീദ് വാദി (മുവഹ്ഹിദ്) ആക്കുക! തൗഹീദിന്റെ വിപരീതവും തൗഹീദ് ആക്കിത്തീർക്കുക! ഇബാദത്തിന്റെ നേർവിപരീതവും ഇബാദത്ത് തന്നെയാക്കിത്തീർക്കുക! ഇതൊക്കെ യാണല്ലോ ആഴത്തിലിറങ്ങിയ ചർച്ച! ഈ വക (അ)സത്യങ്ങളൊക്കെ സ്റ്റുടമായി പുറത്തുവരുമ്പോൾ, അംഗീകരിക്കാത്ത പക്ഷം ആവശ്യമായതൊക്കെ പറയുമത്രെ! എന്തുമത്രെ സൗമ്യത! എന്തുമത്രെ വിനയം!

മദനി സാഹിബും കൂട്ടുകാരും 'വൻതോതിൽ' നടത്തിയെന്നു പറഞ്ഞ, 'സാധാരണഗതിവിട്ടു കാടുകയറിപ്പോയി' എന്നുപറഞ്ഞ തട്ടിപ്പിനെ കുറിച്ച് കെ.സി. എഴുതുന്നതുകാണുക:

“രണ്ടിലൊന്നുമാത്രമേ പ്രായോഗികമായി അവർക്ക് ചെയ്യാനുള്ളൂ. ഒന്നുകിൽ അല്ലാഹുവിനെ അനുസരിക്കുക, അല്ലെങ്കിൽ പിശാചുക്കളെ അനുസരിക്കുക. മൂന്നാമതൊന്നില്ല” (ഒന്നാം പതിപ്പ് - പേ - 69)

എന്റെ ഈ വാക്കുകൾ എടുത്തുകാട്ടി മദനിയും കൂട്ടുകാരും വൻ തോതിൽ തട്ടിപ്പുകൾ നടത്തുന്നുണ്ടെന്ന് ഖേദപൂർവ്വം പറയേണ്ടിവന്നിരിക്കുന്നു. വാസ്തവത്തിൽ ഇതൊരു പൊതു തത്വപ്രഖ്യാപനമല്ല. ഒരു പ്രത്യേക സംഭവത്തെ പറ്റി പ്രത്യേക പശ്ചാത്തലത്തിൽ പറഞ്ഞതാണ് അതെന്ന് അതേ പേജിൽ തന്നെ അൽപം മേലെ പറഞ്ഞ വരികൾ വ്യക്തമാക്കുന്നുണ്ട്. അതിതാ:

“സംഗതി വളരെ വ്യക്തമാണ്. ഒരു വശത്ത് അല്ലാഹു ശവം ഹറാമാക്കുന്നു. മറുവശത്ത് പിശാചുക്കൾ അതിന്നെതിരെ ശവം തിന്നാനുപദേശിക്കുന്നു. അവിടെ അല്ലാഹുവിന്റെ കൽപന തള്ളി പിശാചുക്കളുടെ ഉപദേശം - ഹറാമാക്കിയത് ശരിയല്ല, അനുവദനീയം തന്നെയാണ് എന്ന ഉപദേശം - അംഗീകരിക്കുന്നു” 277

ഈ അവസ്ഥയിലെത്തിയ ആളുകളെപ്പറ്റിയാണ് അവർക്ക് ഒന്നുകിൽ അല്ലാഹുവിനെ വിട്ടു പിശാചുക്കളെ അനുസരിക്കുക, അല്ലെങ്കിൽ പിശാചുക്കളെ വിട്ടു അല്ലാഹുവിനെ അനുസരിക്കുക ഇവ രണ്ടിലൊന്നല്ലാതെ മൂന്നാമതൊന്നു ചെയ്യാനില്ല എന്നു ഞാൻ പറഞ്ഞത്” (ഇ.ഒ.സ. പ.പു. പേ - 306 അടിവര കെ.സി.യുടേത്) 225

ഇവിടെ മുൻപു പറഞ്ഞിട്ടുള്ള ഒരു കാര്യം ആദ്യമേ ആവർത്തിക്കട്ടെ. ആശയപരമായ അവിശ്വസനീയ ചൂണ്ടിക്കാണിക്കാനോ, സൂചിപ്പിക്കാനോ ഒരഭിപ്രായമായി ജമാഅത്തുകാർ ഒരിടത്തു പറഞ്ഞ കാര്യത്തി

ന്ദ് വിരുദ്ധമാവുന്നുണ്ടെന്ന് തെളിയിക്കുവാനോ, ഇസ്ലാമികമായി തികച്ചും അബദ്ധമാണെന്നുണർത്തുവാനോ, പ്രായോഗികമായും ബുദ്ധിപരമായും ശുദ്ധ അസംബന്ധമാണെന്നു സമർത്ഥിക്കുവാനോ, സമ്പന്നീകരണത്തോടു യോജിക്കുന്നുവെന്ന് ശ്രദ്ധയിൽപ്പെടുത്താനോ വേണ്ടി മദനി സാഹിബ് 'താരതമ്യ'ത്തിന്റെ പല ഭാഗങ്ങളിലും കെ.സി.യുടെയും മൗദുദിയുടെയും ചില വാചകങ്ങൾ എടുത്തുദ്ധരിച്ചിട്ടുണ്ട്. എന്നാൽ അവിടെയൊന്നും അദ്ദേഹം സത്യവിരുദ്ധമായി വാചകങ്ങൾ പശ്ചാത്തലത്തിൽ നിന്നടർത്തി ദുരുപയോഗപ്പെടുത്തിയിട്ടില്ല. പക്ഷെ മദനി തന്റെ ദൗത്യത്തിൽ വിജയം നേടുന്നതിൽ കെ.സി.യ്ക്കുള്ള അസഹ്യതയും ഏതു പശ്ചാത്തലത്തിലായാലും എഴുതാൻ പാടില്ലാത്തത് എഴുതിപ്പോയ കെ.സിക്ക് താനെഴുതിവെച്ച അബദ്ധങ്ങൾ ചൂണ്ടിക്കാണിക്കപ്പെടുമ്പോഴുള്ള സംഭ്രമവുമാണിതൊക്കെ. പുസ്തകത്തിലുടനീളം ഇതു പ്രകടമായിട്ടുണ്ട്. ഒരുവിധത്തിലും ന്യായീകരിക്കാൻ പറ്റില്ലെന്നു തോന്നിയ ഭാഗങ്ങളൊക്കെ അദ്ദേഹം വിട്ടുകളയുകയും ഒരു വിധം ന്യായീകരിച്ചു പിടിച്ചു നിൽക്കാമെന്നു തോന്നിയേടത്തൊക്കെ അതിനദ്ദേഹം മുതിരുകയും ചെയ്തുവെന്നതാണ് സംഭവം.

സുറ: അൽ അൻ ആം-ലെ 121-ാം സൂക്തത്തിന്റെ വിശദീകരണത്തിലാണ് കെ.സി.യുടെ ആ വാചകമുള്ളത്. സൂക്തത്തിന്റെ അന്ത്യവാചകം 'വഇൻ അതഅ്തുമുഹും ഇന്നക്കും ലമുശ്ശിക്കൂൻ' (നിങ്ങൾ അവരെ അനുസരിക്കുന്ന പക്ഷം നിങ്ങളും മുശ്ശിക്കുകൾതന്നെ) എന്നാണ്. ഇബാദത്ത് ഒരു സമഗ്രപഠനത്തിന്റെ പുതിയ പതിപ്പിൽ പേ. 376 മുതൽ 383 വരെ കൊടുത്തിട്ടുള്ള ഉദ്ധൃത സൂക്തത്തിന്റെ വിശദീകരണം വായിച്ചാൽ ഒരു തട്ടിപ്പും അവിടെ നടന്നിട്ടില്ലെന്നു വ്യക്തമാകും. ആ ദുരാരോപണം പൊള്ളയാണെന്ന് മനസ്സിലാക്കാൻ വിവാദമായ ഉദ്ധരണിയുടെ നേർമുകളിലുള്ള വാചകം മാത്രം മതി. അതിങ്ങനെയാണ്.

“വ്യാഖ്യാതാക്കൾ അവരുടെ സാങ്കേതികഭാഷയിൽ സംസാരിച്ചതാണ് നാമിക്കേണ്ടത്. ഇതിലേതു വ്യാഖ്യാനമാണെങ്കിലും ഇവിടെ പ്രായോഗികരൂപത്ത് സംഭവിക്കുന്നത് പിശാചുക്കളെ അനുസരിക്കുകയെന്നതു തന്നെയാണ്” 277

അതായത് ഫിസ്ഖാക്കളെ, കൂഫ്റാക്കളെ, ശിർക്കാക്കളെ ഏതു തരം ഹറാം ചെയ്യണമെങ്കിലും പിശാചിനെ അനുസരിക്കണം. പിശാചിനെ അനുസരിച്ചുകൊണ്ടല്ലാതെ ഹറാം ചെയ്യുക പ്രായോഗികമായി സാധ്യമല്ലെന്നു തന്നെയല്ല ഇപ്പറഞ്ഞതിന്റെയർത്ഥം? 'പിശാചിനെത്തന്നെ

അംഗീകരിക്കണമെന്നും അനുസരിക്കണമെന്നും വിചാരിക്കുന്ന അവസ്ഥയിലെത്തിയ ആളുകളും അത്തരം അവസ്ഥയിലെല്ലാത്തവരും ഈ വിഷയത്തിൽ പ്രായോഗികമായി ഒരുപോലെത്തന്നെ. അതിനാൽ മദനി സാഹിബ് ഈ ഉദ്ധരണികൊണ്ട് തൃപ്തിപ്പെടുന്നതിനേന്ന് ഇനിയും ആരോപിക്കുന്നതിൽ കഴമ്പില്ല. ഒന്നുകിൽ പിശാചിനെ അനുസരിച്ചുകൊണ്ടല്ലാതെ പ്രായോഗികമായി ഹറാം ചെയ്യുന്നത് ഒന്നു വിശദീകരിച്ചുതരണം. അല്ലെങ്കിൽ, എഴുതിപ്പോയ വാചകം മാറ്റി തിരുത്തിയെഴുതണം അതുമല്ലെങ്കിൽ അബദ്ധം പറ്റിപ്പോയെന്നു അങ്ങു സമ്മതിക്കണം എങ്കിലേ ഇവിടത്തെ പ്രശ്നത്തിനു പരിഹാരമാകൂ. 6:121 വ്യാഖ്യാനിച്ചുകൊണ്ട് മുഖ്യാരിക്ക് ജമാഅത്തുകാർ എഴുതിയിട്ടുള്ളത് വായനക്കാർ ശ്രദ്ധിക്കുക: 'പിശാചുക്കളോട് കാണിക്കുന്ന ഏതാനുസരണവും ശിർക്കാണെന്നു വന്നു എന്ന വസ്തുത വളരെ വ്യക്തം' (വഴി മാറിത്തരു - പേ. 77) ഇതെഴുതിവിട്ടവരാണിപ്പോൾ ന്യായീകരിക്കുന്നത്. വായനക്കാർക്കും ബുദ്ധിയുണ്ട്.

താഗൂത്തിനെ വർജ്ജിക്കൽ

"താഗൂത്തിനെ വർജ്ജിക്കണം എന്നതുകൊണ്ടുള്ള വിവക്ഷ അന്ധ വിശ്വാസാധിഷ്ഠിതമായ ബഹുദൈവാരാധന പാടെ ഉപേക്ഷിക്കണമെന്നും അതിനു പ്രേരണയും പ്രചോദനവും ന്യായീകരണവും കണ്ടെത്തി ദുർബോധനം നൽകുന്ന അതിക്രമകാരിയായ പിശാചിനെ പുറം തള്ളണമെന്നുമാണ്. ഇതു തന്നെയാണ് എല്ലാ പ്രവാചകന്മാരും ഈ ഭൂമുഖത്തു പ്രബോധനം ചെയ്തിട്ടുള്ളതും." (ഇബാദത്തും ഇതാഅത്തും - പേ - 89) താഗൂത്തിനുള്ള ഇബാദത്ത് എന്തെന്ന് വിശദീകരിച്ച കെ.പി. തന്റെ ചർച്ചയിൽ അവസാനഭാഗത്ത് എഴുതിയ ഈ തത്വത്തോടു ജമാഅത്ത് സാഹിത്യവും യോജിക്കാതെയില്ല. സുറത്തുൽ ബഖറ:യിലെ 256-ാം വചനം വിശദീകരിച്ചുകൊണ്ട് അമീൻ അഹ്സൻ ഇസ്ലാഹി എഴുതി ("വല്ലവനും താഗൂത്തിനെ നിഷേധിക്കുകയും അല്ലാഹുവിൽ വിശ്വസിക്കുകയും ചെയ്താൽ...") ഇവിടെ താഗൂത്തിനെതിരിൽ വന്നത് 'അല്ലാഹു'വാണ്. ഇതിൽനിന്ന് അല്ലാഹു അല്ലാത്ത എല്ലാവിധ ആരാധ്യന്മാരും 'താഗൂത്തുക'ളാണെന്നു വ്യക്തമായി. (ശിർക്ക് അഥവാ ബഹുദൈവത്വം പേ - 134, 1983) "അല്ലാഹുവിന് ഇബാദത്തു ചെയ്യുക. താഗൂത്തിനെ കൈവെടിയുക" എന്ന് എല്ലാ പ്രവാചകന്മാരും ജനങ്ങളോട് ഉൽബോധിപ്പിച്ചു. 'ഇവിടെ ഉപയോഗിച്ച 'താഗൂത്ത്'

കൊണ്ടുദ്ദേശ്യം ശൈത്താൻ ആകുന്നുവെന്നു വ്യക്തം" എന്ന് അമീൻ അഹ്സൻ ഇസ്ലാഹി വ്യാഖ്യാനിക്കുന്നു. (ശിർക്ക് അഥവാ ബഹുദൈവത്വം - പേ - 134, 135, 1983) 4: 76-ൽ "...സത്യനിഷേധികൾ താഗൂത്തിന്റെ മാർഗത്തിൽ സമരം ചെയ്യുന്നു....." എന്ന സൂക്തത്തിലെ താഗൂത്തും 'ശൈത്താൻ' ആണെന്നാണ് അമീൻ അഹ്സൻ ഇസ്ലാഹി പറയുന്നത് - (ശിർക്ക് അഥവാ ബഹുദൈവത്വം - പേ. 135) കെ.പി. യോട് ഇസ്ലാഹി യോജിക്കുന്നുവെന്നർത്ഥം. ശൈത്താൻ, ദുർമൂർത്തി, പരദൈവം എന്നൊക്കെ താഗൂത്തിന് മലയാള സാഹിത്യത്തിൽ അർത്ഥകൽപന ചെയ്യാറുള്ളത് കെ.സി.ക്കും കൂട്ടുകാർക്കും കടുത്ത അലർജിയുണ്ടാകുന്നുവെങ്കിലും ഈ അർത്ഥകൽപന I.P.H. സാഹിത്യത്തിലും കയറിക്കൂടിയിട്ടുണ്ട്. ഈയിടെ പ്രസിദ്ധീകരിച്ച, വിശുദ്ധ ഖുർആന്റെ ആശയം പദ്യത്തിലാവിഷ്കരിച്ച 'അമൃതവാണി'യിൽ ദുർദൈവങ്ങൾ, ദുർമൂർത്തികൾ, ക്ഷുദ്രദൈവങ്ങൾ, ശൈത്താൻ, സാത്താൻ, ദൈവാജ്ഞലാലിക്കുന്നവർ എന്നൊക്കെയാണ് താഗൂത്തിന് അർത്ഥം കൊടുത്തിരിക്കുന്നത്.

ഇസ്ലാമികേതര ഭരണകൂടത്തിന്റെ നിയമങ്ങളെ സർച്ചാത്മക സവീകരിക്കുന്നവരെന്നും മറ്റും സലഫികളെ കുറിച്ച് പ്രചരിപ്പിക്കുന്നുണ്ട്. അന്ധമായ വിരോധം മാത്രമാണിത്. തെറ്റുധാരണകൾ നീങ്ങാൻ സുറത്തുനിസാഅ്: 60-ാം വാക്യത്തിന്റെ വ്യാഖ്യാനത്തിൽ മുഹമ്മദ് അമാനി മൗലവി എഴുതിയത് വായിക്കുക: "... അവതരണ ഹേതു ഇവയിൽ ഏതെങ്കിലുമായിരുന്നാലും അല്ലെങ്കിലും ശരി, അല്ലാഹുവിന്റെയും റസൂലിന്റെയും - അഥവാ ഖുർആന്റെയും സുന്നത്തിന്റെയും - തീരുമാനത്തിനു വഴങ്ങുവാൻ തയ്യാറില്ലാതെ, അവിശ്വാസികളായ ദുഷ്ടക്കിളികളുടെ തീരുമാനത്തിൽ തൂപ്പിപ്പെടുന്ന എല്ലാ കപട മുസ്ലിംകളും ഈ വചനങ്ങളിലെ ആക്ഷേപത്തിനു വിധേയരാണെന്നു തീർച്ചതന്നെ.

'താഗൂത്തി'ന്റെ അർത്ഥവും ഉദ്ദേശ്യവും സംബന്ധിച്ച് ഒന്നിലധികം പ്രാവശ്യം മുമ്പു വിവരിച്ചു കഴിഞ്ഞതാണ്. അല്ലാഹുവിന്റെ വിധി നിയമങ്ങളെ ധിക്കരിക്കുന്ന എല്ലാ ദുഷ്ടക്കിളികളും അതിൽ ഉൾപ്പെടും. ഈ വചനങ്ങൾ മുമ്പിൽവെച്ചുകൊണ്ടു പരിശോധിച്ചാൽ, ഇന്നത്തെ മുസ്ലിം സമൂഹത്തിൽ വലിയൊരു വിഭാഗം ഇത്തരം കപട വിശ്വാസികളിൽപ്പെടുന്നതായി കാണാവുന്നതാണ്. എന്തെങ്കിലും പ്രശ്നമോ, കക്ഷിവിഴക്കോ നേരിടുമ്പോൾ തങ്ങൾക്കനുകൂലമായ വിധി എവിടെ നിന്നു ലഭിക്കുമെന്നുള്ളതല്ലാതെ, സത്യവും ന്യായവും ഏതു ഭാഗത്താ

ണെന്നോ, അല്ലാഹുവും റസൂലും കൽപിക്കുന്ന വിധിയെന്താണെന്നോ അവർക്കു ചിന്താവിഷയമേ അല്ല. ഒരുപക്ഷേ, ഇസ്‌ലാമിലെ വിധിയായിരിക്കും തങ്ങൾക്കനുഭവമെന്നു കണ്ടാൽ, അപ്പോഴവർ വലിയ മതഭക്തന്മാരായി പ്രത്യക്ഷപ്പെടുകയും ചെയ്യും. നേരെ മറിച്ച് ഇസ്‌ലാമിക നിയമങ്ങളുമായി യാതൊരു പൊരുത്തവുമില്ലാത്ത ഏതെങ്കിലും സർക്കാർ നിയമത്തെയോ, കോടതി വിധിയെയോ, മധ്യസ്ഥ തീരുമാനത്തെയോ അനുസരിക്കുന്നതിലാണ് തങ്ങൾക്കു ഗുണമുണ്ടായിരിക്കുകയെന്നു കണ്ടാൽ, അവിടെപ്പിന്നെ തങ്ങൾ സ്വീകരിക്കുവാൻ ബാധ്യസ്ഥരായ ഇസ്‌ലാമിന്റെ വിധിവിധികൾ അവരുടെ ദൃഷ്ടിയിൽ അപ്രായോഗികവുമായിരിക്കും. ഒരു മതേതര രാഷ്ട്രമായ നമ്മുടെ രാജ്യത്ത് ജനാധിപത്യവ്യവസ്ഥയുടെയും, ജനക്ഷേമത്തിന്റെയും പേരിൽ നിർമ്മിക്കപ്പെടുന്ന പല നിയമങ്ങളും അവയുടെ ലക്ഷ്യം പ്രത്യക്ഷത്തിൽ പ്രശംസനീയം തന്നെയായിരുന്നു കൊള്ളട്ടെ - ഇസ്‌ലാമിന്റെ തത്വസിദ്ധാന്തങ്ങൾക്കു നിരക്കാത്തവയായിരിക്കും. അന്യരുടെ സ്വത്തോ അവകാശങ്ങളോ അവയുടെ യഥാർത്ഥ ഉടമസ്ഥന്മാർക്കു വിട്ടുകൊടുക്കാതെ സ്വായത്തമാക്കുവാനും, കൊടുത്തു തീർക്കുവാൻ കടമപ്പെട്ട കടബാധ്യതകളെ കൊടുത്തു തീർത്താതെ കഴിക്കുവാനും സഹായകമാകുന്ന അത്തരം പല നിയമങ്ങൾക്കും ദൈവികനിയമങ്ങളേക്കാൾ വില കൽപിക്കുന്നതായി കാണാം.

നിർബന്ധപൂർവ്വം അടിച്ചേൽപ്പിക്കപ്പെടുന്നുവെങ്കിൽപോലും അങ്ങനെയുള്ള അന്യായമായ നിയമനടപടികളിൽ നിന്നു കഴിവതും ഒഴിഞ്ഞു മാറേണ്ടതു് സത്യവിശ്വാസികളെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം അവരുടെ കടമയത്രെ. എന്നിരിക്കെ നിർബന്ധമല്ലാത്ത അവസ്ഥയിൽ പോലും അവയെ ആയുധമാക്കി മതശാസനകളെ പുറം തള്ളിക്കളയുന്നതു് തികച്ചും കാപട്യമാകുന്നു. അല്ലെങ്കിൽ ധിക്കാരമാണ്. അജ്ഞാനികളായ സാധാരണക്കാർ മാത്രമല്ല, കുറച്ചൊക്കെ വിവരമുള്ളവരെന്നു കരുതപ്പെടുന്ന വ്യക്തികളിൽപോലും ഈ തരക്കാരെ കാണപ്പെടാറുള്ളതാണ് കൂടുതൽ സങ്കടം. ഇസ്‌ലാമിന്റെ നിയമം ഇന്നിന്ന പ്രകാരത്തിലാണല്ലോ - അതല്ലേ സ്വീകരിക്കേണ്ടത് - എന്നു വല്ലവരും പറഞ്ഞാൽ, എന്തെങ്കിലും ദുർന്യായങ്ങളും ഉപായങ്ങളും പറഞ്ഞ് തടിതപ്പുകയായിരിക്കും ഇത്തരക്കാർ ചെയ്യുക. അതെ 61-ാം വചനത്തിൽ അല്ലാഹു പ്രസ്താവിച്ച അതേ സമ്പ്രദായം തന്നെ. 59-ാം വചനത്തിൽ അല്ലാഹു ചൂണ്ടിക്കാട്ടിയതുപോലെ, അവർ അല്ലാഹുവിലും അന്ത്യനാളിലും വിശ്വസിക്കുന്നുവെങ്കിൽ ഈ നില അവർ മാറ്റിയേ തീരൂ. അല്ലാഹുതന്നെ

സഹായം. “വിശുദ്ധഖുർആൻ വിവരണം, 1981, ഒന്നാംഭാഗം, വാല്യം - 3 - പേ - 136, 137)

വാക്കൊന്നു പ്രവൃത്തി മറ്റൊന്നു !

A. ശൈശവ വിവാഹത്തെക്കുറിച്ച് ചോദിച്ച ചോദ്യത്തിനുത്തരമായി പ്രബോധനം എഴുതുന്നു:

“..... സാങ്കേതികമായി ഇസ്‌ലാമിക കർമ്മശാസ്ത്രം വിവാഹപ്രായം നിർണ്ണയിച്ചിട്ടില്ല എന്നതുകൊണ്ടു മാത്രം ബാലികാവിവാഹങ്ങളെ പ്രോൽസാഹിപ്പിക്കുന്നതു് ശരിയോ ആരോഗ്യകരമോ അല്ല. ഇന്ത്യാ ഗവൺമെന്റാകട്ടെ യുവതികളുടെ വിവാഹപ്രായം 18ഉം യുവാക്കളുടേത് 21ഉം ആയി നിർണ്ണയിച്ചിട്ടുണ്ട്. അതിനുമുമ്പുള്ള വിവാഹങ്ങൾ നിയമദൃഷ്ട്യാ കുറ്റകരമാണ്. പക്ഷേ മറ്റൊരു നിയമങ്ങളെയും പോലെ വിവാഹപ്രായ നിയന്ത്രണവും ലംഘിക്കപ്പെടുകയാണ്. ഇതിനെതിരെ ബോധവൽക്കരണമാണ് പ്രശ്നപരിഹാരം.....” (പ്രബോധനം വാരിക, ഡിസംബർ 12, 1992. അടിവര ലേഖകന്റേത്)

താഗൂത്തീ നിയമത്തിനു വേണ്ടി ബോധവൽക്കരണം നടത്തണമെന്നു്! അപ്പോൾ ജമാഅത്ത് വിശദീകരിച്ച വജ്തനിബുത്താഗൂത്തയുടെ അർത്ഥമെന്ത്? പ്രായോഗികരംഗത്തു ഇതര മുസ്‌ലിംകളിൽനിന്നു എന്തു മാഹാത്മ്യമാണ് ജമാഅത്ത് നേടിയത്?

B. ജമാഅത്ത് പാർലമെന്റ്-നിയമസഭാ തിരഞ്ഞെടുപ്പുകളിൽ മൽസരിക്കാത്തതെന്താണെന്നു ചോദ്യത്തിനു് പറഞ്ഞ മറുപടി കാണുക.

“പരിവർത്തനത്തിന്റെ ഉപാധികളിലൊന്നായി ഇലക്ഷനിൽ പങ്കെടുക്കുന്നതിനെയും ജമാഅത്തെ ഇസ്‌ലാമി അംഗീകരിക്കുന്നുവെന്നു് അതിന്റെ പോളിസിയിൽ വ്യക്തമാക്കിയിട്ടുണ്ട്. പക്ഷേ, വമ്പിച്ച ആൾ ശക്തിയും ധനശേഷിയുമില്ലാതെ തിരഞ്ഞെടുപ്പിൽ സ്ഥാനാർത്ഥികളെ നിർത്തി കാമ്പയിൻ നടത്താനാവില്ല. സംഘടന കൂറെകൂടി വളരുമ്പോൾ തിരഞ്ഞെടുപ്പിൽ മൽസരിക്കുമെന്നു് അതിന്റെ വക്താക്കൾ ആവർത്തിച്ചു വ്യക്തമാക്കിയിട്ടുണ്ട്. (പ്രബോധനം വാരിക, 1989, ഒക്ടോ: 7. അടിവര ലേഖകന്റേത്)

താഗൂത്തീ വ്യവസ്ഥയിൽ ഭരണചക്രം തിരിക്കുന്നതിൽ പങ്കാളികളാകുമെന്നു്! ഇപ്പോൾ മത്സരത്തിനു് സ്ഥാനാർത്ഥികളെ നിർത്താത്തതു് വ്യവസ്ഥ താഗൂത്തായതുകൊണ്ടാണെന്നുമല്ല! ആൾ ശക്തിയും ധനശേഷിയും ഇല്ലാത്തതുകൊണ്ടാണ്! വിഭവങ്ങളുടെ പരിമിതികൊണ്ടുമാണ് !

അപ്പോൾ ജമാഅത്ത് വിശദീകരിച്ച ആ 'വജ്ഞനിബുത്താഗുത്ത'യുടെ വിവക്ഷയെന്ത്? പ്രായോഗികരംഗത്തു ഇതര മുസ്ലിംകളിൽനിന്നു എന്തു സവിശേഷതയാണ് ജമാഅത്തു നേടിയത്?

C. താഗുത്തിനെക്കുറിച്ച് വിശദീകരിക്കവെ കെ.സി. എഴുതി:

“മതത്തിന്റെ പരിവേഷമൊന്നുമില്ലാതെ തന്നെ മനുഷ്യനെ അല്ലാഹുവിനുള്ള സമർപ്പണത്തിൽ നിന്ന് തെറ്റിക്കുന്ന ദുഷ്ടങ്ങളായ വേറെയും പല ശക്തികളുണ്ടിവിടെ. അവയും താഗുത്തിന്റെ വിഭാഗങ്ങൾ തന്നെ. ഉദാഹരണത്തിന്, കമ്മ്യൂണിസ്റ്റ് പാർട്ടി. അവന്തര വിഭാഗങ്ങൾ എല്ലാം ഉദ്ദേശിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. വ്യക്തമായ ആദർശ-ലക്ഷ്യ-പരിപാടികളുണ്ടതിന്. വൈരുദ്ധ്യാധിഷ്ഠിത ഭൗതികവാദമാണതിന്റെ ആദർശം. വർഗരഹിത സമുദായമാണ് അന്തിമലക്ഷ്യം. വർഗസമരമാണ് പ്രവർത്തനമാർഗം. അതിന്റെ വീക്ഷണത്തിൽ എതിർത്തുനശിപ്പിക്കപ്പെടേണ്ട ഒരു ചിത്തവസ്തുവാണ് മതം. അതോടനുബന്ധപ്പെട്ട സകലതും അങ്ങനെതന്നെ. മതത്തെയോ മതക്കാരെയോ എപ്പോഴെങ്കിലും അതു സഹിക്കുന്നുണ്ടെങ്കിൽ ഒരു താൽക്കാലിക നയം എന്ന നിലയ്ക്ക് മാത്രമാണ് പെറ്റു പെരുകേണ്ട ജാതിയോ സമുദായമോ അല്ല. ആക്രമണാത്മകമായ പ്രചാരണസ്വഭാവത്തോടുകൂടിയ ഒരാദർശപാർട്ടിയാണത്. ചുരുങ്ങിയ കാലംകൊണ്ട് അത് ലോകത്ത് വലിയൊരു ശക്തിയായി വളർന്നിരിക്കുന്നു. ലോകമനുഷ്യരിൽ മതശത്രുക്കളെയോ മതവിരോധികളെയോ മാത്രം തിരഞ്ഞെടുത്ത് സംഘടിപ്പിച്ചുണ്ടാക്കിയതല്ല ഈ പാർട്ടി. ജൂതനോ ക്രിസ്ത്യനോ ഹിന്ദുവോ മുസ്ലിമോ തവോ മതക്കാരനോ കൺഫ്യൂഷൻ മതക്കാരനോ ബുദ്ധമതക്കാരനോ മറ്റേതെങ്കിലും മതക്കാരനോ ആയിരുന്നവരാണ് ഈ പാർട്ടിയിലെ മിക്ക അംഗങ്ങളും. പാർട്ടിയുടെ ആദർശലക്ഷ്യങ്ങൾ പൂർണ്ണമായാൽക്കൊള്ളാത്ത എത്രയോ പേർ ഇക്കൂട്ടത്തിലുണ്ടെന്ന യാഥാർത്ഥ്യം ഇവിടെ വിസ്മരിക്കുന്നില്ല. എന്നാൽ അവരും പാർട്ടിയുടെ നേതൃത്വം അംഗീകരിക്കുന്നവരും ജീവിതത്തിന്റെ സിംഹഭാഗവും പാർട്ടിക്ക് വിട്ടുകൊടുത്തവരും തന്നെയാണെന്ന വസ്തുതയും അവഗണിച്ചുകൂടാ. ഏതുനിലക്കും പാർട്ടിയുമായി ബന്ധപ്പെട്ട എല്ലാവരെയും പാർട്ടി അല്ലാഹുവിനുള്ള സമർപ്പണത്തിൽനിന്ന് വളരെയകലെ മാറ്റിനിർത്തുന്നു. മതമോ, മതത്തിന്റെ പരിവേഷമോ ഒന്നും ഇവിടെയില്ല. ദൈവം തന്നെ ഇല്ലെങ്കിൽ പിന്നെ എന്തു മതം! ഇവിടെ പേരുമാറുന്നില്ല, സമുദായം മാറുന്നില്ല, ജാതി മാറുന്നില്ല, മതം മാറുന്നില്ല.

ല്ല, ഇവയുമായി ബന്ധപ്പെട്ട അവകാശങ്ങളൊന്നും നഷ്ടപ്പെടുന്നുമില്ല. എല്ലാം നിലനിർത്തിക്കൊണ്ടുതന്നെ മനുഷ്യൻ മുർത്തദ് (മതപരിത്യാഗി) ആയിത്തീരുകയാണ്. ഒന്നിച്ചും കൂട്ടമായും. ഏതെങ്കിലുമൊരിടത്തല്ല, ലോകത്തിന്റെ പലഭാഗങ്ങളിലും സർവ്വസാധാരണയായിക്കഴിഞ്ഞിരിക്കയാണിനിത്. എല്ലാവർക്കും ശീലിച്ചു കഴിഞ്ഞു. ആർക്കും ബോജാരില്ല. ആക്ഷേപമില്ല. കമ്മ്യൂണിസ്റ്റ് പാർട്ടി കറകളുണ്ടാക്കിയ രാഷ്ട്രീയപാർട്ടിയാണെന്നും മതത്തിൽ രാഷ്ട്രീയമില്ലെന്നും അംഗീകരിക്കപ്പെട്ടു കഴിഞ്ഞാൽ പിന്നെ സ്വാഭാവികമായും ഈ അവസ്ഥതന്നെയല്ലാതെ മറ്റൊന്നുണ്ടാകാൻ? രാഷ്ട്രീയമാറ്റങ്ങളല്ലേ, മതക്കാർക്ക് അതിലെന്തുണ്ട് കാര്യം എന്നു ചിന്തിക്കുന്നവർക്ക് ഇവിടെ ഒന്നും സംഭവിച്ചിട്ടേയില്ലല്ലോ. മതവും രാഷ്ട്രവും വേർപെടുത്തിയതിന്റെ കടുത്ത തിക്തഫലം!” (ഇ.ഒ. സ.പ.പു.പേ. 46, 466, അടിവര ലേഖകന്റേത്)

എന്നിട്ടിപ്പോൾ ഇന്ത്യൻ-കേരള രാഷ്ട്രീയത്തിലെ ജമാഅത്തുകാരുടെ വിശ്വസ്തനും, ഗുണകാംക്ഷിയും ആയിട്ടുള്ളത് അല്ലാഹുവിന്റെ സർവ്വാർപ്പണത്തിൽനിന്ന് മനുഷ്യനെ തെറ്റിച്ചുകളയുന്ന, മനുഷ്യനെ മതപരിത്യാഗിയാക്കിത്തീർക്കുന്ന ഈ വൻകിടതാഗുത്തുതന്നെ! ജമാഅത്തുകാർ പഠിച്ച ആ 'വജ്ഞനിബുത്താഗുത്ത'ക്ക് എന്തർത്ഥം? പ്രായോഗിക രംഗത്ത് ഇതര മുസ്ലിംകളിൽനിന്ന് എന്തു സവിശേഷതയാണ് ജമാഅത്തിനുണ്ടായത്?

താഗുത്തിന് അഥവാ പിശാചിനുള്ള ഇബാദത്ത്:-

കെ.സി. എഴുതുന്നു:

“പിശാചിനോ ദേഹേച്ഛക്കോ താഗുത്തിനോ മറ്റു വല്ലതിനുമോ ഉള്ള അനസരണം, അല്ലാഹുവിനുമത്രമുള്ള വിധികർത്തൃത്വം അവക്ക് വകവെച്ചു കൊടുത്തുകൊണ്ടാണെങ്കിൽ, അതു ഇബാദത്തും അതുവഴി ശിർക്കുമായിത്തീരുന്നുവെന്നാണ് ജമാഅത്തിന്റെ വാദം. ‘പരമമായ’, ‘നിരുപാധികമായ’, ‘അല്ലാഹുവിനെ അവഗണിച്ചുകൊണ്ടുള്ള’, ‘സ്വതന്ത്രമായ’ എന്നൊക്കെ അനുസരണത്തെ വിശേഷിപ്പിക്കുമ്പോഴുള്ള ഉദ്ദേശ്യം അതാണ്. മറ്റൊരു ഭാഷയിൽ പിശാചിനെയോ മറ്റു ദുഷ്ടക്കതികളെയോ ഏതു കാര്യത്തിൽ അനുസരിക്കുന്നു എന്നു നോക്കിക്കൊണ്ടല്ല ജമാഅത്തു അനുസരണത്തെപ്പറ്റി ചർച്ച ചെയ്യുന്നത്. അനുസരണത്തിന്റെ സ്വഭാവം എന്ത് എന്നുനോക്കിക്കൊണ്ടാണ്. അതായത്, അല്ലാഹുവിനുമത്രമുള്ള വിധികർത്തൃത്വം ഈ ശക്തികൾക്ക് വക

വെച്ചുകൊടുത്തുകൊണ്ടാണോ അനുസരിക്കുന്നത് എന്നു നോക്കിക്കൊണ്ടാണ്. അതുവകവെച്ചു കൊടുത്തുകൊണ്ടാണെങ്കിൽ ആ അനുസരണം ഇബാദത്തും ശിർക്കുമായിത്തീരും. ഇതാണ് ജമാഅത്തിന്റെ വാദം". (ഇ.ഒ.സ.പ.പു.പേ 311, 312) 229

'അനുസരിച്ച കാര്യമെന്ത് എന്നതാണ് പ്രശ്നം' എന്നു പറഞ്ഞ മദനിയെ പരിഹസിക്കുകയാണിതി.

"എന്നിട്ട്, കുഹ്റിലുള്ള അനുസരണ കൂഹ്റും. ശിർക്കിലുള്ള അനുസരണം ശിർക്ക്. അധർമ്മത്തിലുള്ള അനുസരണം അധർമ്മം" (താരതമ്യം 48) ഇതിനടിയിൽ കൊടുത്തുകൊണ്ട് കെ.സി. പറയുന്നു. "സുന്നത്തിലുള്ള അനുസരണം സുന്നത്താണ്, വാജിബിലുള്ള അനുസരണം വാജിബ് എന്നുകൂടി ചേർക്കാൻ മദനിസാഹിബ് സമ്മതിച്ചാൽ കാര്യം ഭംഗിയായി".

ജമാഅത്തിന്റെ വാദഗതിയിൽ വന്ന മാറ്റമാണിതെന്ന് വീണ്ടും ഓർമ്മപ്പെടുത്തട്ടെ.

1. 'അനുസരണം തന്നെയാണ് ശിർക്ക്' എന്നത് തിരുത്തി 'വിധികർതുത്തം വകവെച്ചുകൊടുത്തുകൊണ്ടുള്ള അനുസരണമാണ് ശിർക്ക്' എന്ന് ഈ കൃതിയിൽ ആവർത്തിച്ചാവർത്തിച്ച് വ്യക്തമാക്കിയിരിക്കുന്നു.

2. അല്ലാഹുവിനുമാത്രമവകാശപ്പെട്ട വിധികർതുത്തം അല്ലാഹു അല്ലാത്തവർക്ക് വകവെച്ചുകൊടുക്കുന്നത് ശിർക്കാണ്. സംഗതമില്ല. പക്ഷെ അവിടെ അനുസരണം ഒരു പ്രധാന സംഗതിയേ അല്ല. കാരണം അല്ലാഹുവിനുമാത്രമുള്ള അവകാശം അവനല്ലാത്തവർക്കുണ്ടെന്നു വിശ്വസിക്കുന്നതിനാലാണ് ശിർക്കു വരുന്നത്. ആ അവകാശം ആർക്കെങ്കിലും വിട്ടുകൊടുത്തതിനുശേഷം അയാളെ ധിക്കരിച്ചാലും ശിർക്ക് ഒഴിവാകുകയില്ല.

3. മക്കാ മുശ്തിക്കുകളെക്കുറിച്ച് - വിധികർതുത്തം അവർ പിശാചുക്കൾക്ക് നൽകി എന്നു പറയുന്നത് ശരിയല്ല. പിശാചാണ് തങ്ങളുടെ വിധികർത്താവെന്ന് അവർ പ്രഖ്യാപിച്ചിട്ടില്ല. 7:28

4. മക്കാ മുശ്തിക്കുകളെക്കുറിച്ച്, അവർ വിധികർതുത്തം ദേഹേച്ഛയ്ക്കു വകവെച്ചു കൊടുത്തു എന്നു വെച്ചു നീട്ടി വ്യാഖ്യാനിക്കുന്നതും ശരിയല്ല. തങ്ങളുടെ പ്രശ്നങ്ങളിൽ ദേഹേച്ഛയാണ് വിധികർത്താവ് എന്നൊരു നിലപാട് അവർ സ്വീകരിച്ചതായി അറിയപ്പെടുന്നു.

5. മതേതര ജനാധിപത്യ ഇന്ത്യയിലെ മുസ്ലിംകൾ വിധികർതുത്തം

ഗവൺമെന്റിനു വകവെച്ചു കൊടുത്തിട്ടില്ല. എന്ന് 1971 ജൂണിൽ ജമാഅത്തുകാർ വ്യക്തമായി പ്രസ്താവിക്കുകയുണ്ടായി.

6. അജ്ഞരിൽ അജ്ഞനായ ഒരു മുസൽമാൻപോലും അനുസരണ ശിർക്ക് ചെയ്യുന്നില്ലെന്ന് മൗദുദിയും വ്യക്തമാക്കി. ചോദ്യോത്തരം - പേ - 32)

"അനുസരണം തെറ്റോ ശരിയോ ശിർക്കോ ആയിത്തീരുന്നതു് അനുസരിക്കുന്ന വ്യക്തിയുടെ മനസ്ഥിതിയെയും അനുസരിക്കുന്ന കാര്യത്തെയും ആശ്രയിച്ചാണ്." എന്ന് പ്രബോധണം, 1972 ജൂലായ്, പേ - 30 -ലും വ്യക്തമാക്കിയിട്ടുണ്ട്.

ജമാഅത്തുകാർ ഇനിയും നീട്ടി വെച്ചു വ്യാഖ്യാനിച്ചു സമയം കളയണ്ടാ എന്നാണിവിടെ പറയാനുള്ളത്.

'ലാത അബൂദിശ്ശൈത്താൻ'യിലെ ആലങ്കാരികപ്രയോഗത്തെപ്പറ്റിയാണ് പിന്നീട് കെ.സി. പറയുന്നത്. അലങ്കാരപ്രയോഗമാണതെന്നതിന് തെളിവായി മദനി സാഹിബ് നിസാഅ് 117-ാം സൂക്തവും സബഅ് 41-ാം സൂക്തവും ഉദ്ധരിച്ചിരുന്നു. കെ.സി.ക്ക് അതൊന്നും സമ്മതമല്ല. അദ്ദേഹം വിഗ്രഹാരാധനയ്ക്ക് മുമ്പ് ഘടകങ്ങളുണ്ടാക്കി ഒന്ന് വിഗ്രഹം, രണ്ട് വിഗ്രഹം പ്രതിനിധീകരിക്കുന്ന വസ്തു, മൂന്ന് പിശാച് (ദേഹേച്ഛ ഒഴിവാക്കിയപ്പോഴെത്തന്നെ കൊണ്ടെന്നിരിക്കിലും) മൂന്നാം ഘടകത്തെ ഇങ്ങനെ വിശദീകരിച്ചു. (അമീൻ അഹ്സൻ ഇസ്ലാഹി ഇതിനോട് വിരോധിക്കുന്നു)

"വ ഇൻ യദ് ഊന ഇല്ലാ ശൈത്താനൻ മരീദൻ" 'അവൻ ധിക്കാരിയായ സാത്താനെ ആരാധനാക്കുന്നു' എന്നു പറഞ്ഞപ്പോൾ പിശാചാണ് ഞങ്ങളുടെ പെട്ടെന്നത്. വിഗ്രഹങ്ങൾ തങ്ങളെ ആരാധിക്കാനാവശ്യപ്പെടുന്നില്ല; മലക്കുകൾ സജ്ജനങ്ങൾ തുടങ്ങിയവരും ആവശ്യപ്പെടുന്നില്ല. പിന്നെ എന്താണ് സംഭവിക്കുന്നത്? പിശാച് ആജ്ഞാപിക്കുന്നു. മനുഷ്യൻ അനുസരിക്കുന്നു. ഇതാണ് സംഭവിക്കുന്നത്. അപ്പോൾ വാസ്തവത്തിൽ സംഭവിക്കുന്ന യാഥാർത്ഥ്യത്തെ ആലങ്കാരികമാക്കാനുള്ള ഈ ബദ്ധപ്പാടേന്തിന്? ഇബാദത്തിന് അനുസരണമെന്നു സാക്ഷാൽ തന്നെ അർത്ഥമുള്ളപ്പോൾ വിശേഷിച്ചും". (ഇ.ഒ.സ.പ.പു.പേ 313)

പരമ ധിക്കാരിയായ പിശാചിനെ മാത്രമാകുന്നു അവർ വിളിച്ചു പ്രാർത്ഥിക്കുന്നത് എന്നതിനു പകരം "അവർ ധിക്കാരിയായ സാത്താനെ ആരാധനാക്കുന്നു" എന്നാക്കിയതിലെ പ്രത്യേക ഗുട്ടൻസ് ഈ ലേഖകനു മനസ്സിലായിട്ടില്ല. മനഃപൂർവ്വം പറയാതെ വിട്ട ഒരു കാര്യവു

മുണ്ട് ഇവിടെ. അതുപറഞ്ഞാൽ 'അലങ്കാരപ്രയോഗം' നിഷേധിക്കാൻ സാധ്യമാവാതെ വരും. കാര്യം ഇതാണ്.

പ്രാർത്ഥിക്കുന്നവരുടെ മനസ്സ് പിശാചിനെ ലക്ഷ്യമാക്കിയിട്ടില്ല; പിശാചിനോട് അവർ നേരിട്ടു പ്രാർത്ഥിച്ചിട്ടുമില്ല എന്നിട്ടും അല്ലാഹു പറഞ്ഞു: "അവനു പുറമെ ചില സ്ത്രീകളെ (ദേവതകളെ) മാത്രമാകുന്നു അവർ വിളിച്ചു പ്രാർത്ഥിക്കുന്നത്. പരമധിക്കാരിയായ പിശാചിനെ മാത്രമാകുന്നു അവർ വിളിച്ചു പ്രാർത്ഥിക്കുന്നത് എന്ന്. അക്കാര്യം 'താരതമ്യ'ത്തിൽ ഹമീദ് മദനി വ്യക്തമാക്കിയത് ഒരു കോട്ടവും തട്ടാതെ നിലനിൽക്കുന്നു. ഹമീദ് മദനി എഴുതി:

"ഇവിടെ അവർ ദേവതകളോട് പ്രാർത്ഥിക്കുന്നു എന്നുപറയുന്നതും, അവർ പിശാചിനോട് പ്രാർത്ഥിക്കുന്നു എന്നു പറയുന്നതും, ഒരേ പ്രാർത്ഥനയെപ്പറ്റിത്തന്നെയാണെന്ന കാര്യം തികച്ചും സ്പഷ്ടമാണല്ലോ. എന്നാൽ ഇവിടെ പ്രാർത്ഥന എന്ന ക്രിയയെ ദേവതകളോടു ബന്ധപ്പെടുത്തുന്നതും പിശാചിനോടു ബന്ധപ്പെടുത്തുന്നതും ഒരേ അർത്ഥത്തിലാണോ? അല്ല. പ്രാർത്ഥിക്കുന്നവന്റെ മനസ്സ് ലക്ഷ്യം വെച്ചു വസ്തുക്കൾ എന്ന നിലയിലാണ് പ്രാർത്ഥന എന്ന ക്രിയയെ ദേവതകളോട് ബന്ധപ്പെടുത്തുന്നത്. പ്രാർത്ഥനയ്ക്ക് പ്രേരണ നൽകുന്ന ശക്തി എന്ന നിലയിലാണ് പിശാചിനോട് പ്രാർത്ഥന എന്ന ക്രിയയെ ബന്ധപ്പെടുത്തുന്നത്. പ്രാർത്ഥിക്കുന്നവരുടെ മനസ്സ് പിശാചിനെ ലക്ഷ്യമാക്കിയിട്ടില്ലാത്തതിനാൽ ഇത്തരം ഭാഷാശൈലിക്ക്, 'മജാസ്' എന്നാണ് അറബിയിൽ പേരുപറയുന്നത്. മജാസിനെ മലയാളമാക്കുമ്പോൾ അലങ്കാരപ്രയോഗം എന്നവാക്കാൻ സാമാന്യമായി ഉപയോഗിക്കാറുള്ളത്. 'മജാസ്' ഭാഷയിലെ ഒരപവാദമല്ല. അറബി സാഹിത്യത്തിലും ഖുർആനിലും ഹദീസിലുമൊക്കെ ധാരാളമായി പ്രയോഗിക്കപ്പെടുന്ന ഭാഷാപ്രയോഗമാണ്. എന്നാൽ, വിശുദ്ധ ഖുർആനിൽ അലങ്കാരപ്രയോഗമുണ്ടെന്ന് പറയാൻപോലും പാടില്ലെന്ന് തോന്നും കെ.സി.യുടെ ചില പരാമർശങ്ങൾ കണ്ടാൽ".

പിശാചിനുള്ള ഇബാദത്തിനെ സംബന്ധിച്ച ചർച്ചയിൽ വിവാദത്തിന്റെ മർമ്മത്തെപ്പറ്റി മദനി സാഹിബ് എഴുതി:

"എന്നാൽ പിശാചിന്റെ ദുഷ്പ്രേരണയ്ക്ക് വഴങ്ങുന്ന എല്ലാവരെ പറ്റിയും അവർ പിശാചിന് ഇബാദത്ത് ചെയ്യുന്നവരാണെന്ന് പറയാമോ എന്ന ചോദ്യത്തിന്റെ ഉത്തരമാണ് വിവാദങ്ങൾ സൃഷ്ടിക്കുന്ന മേഖല" (താരതമ്യം - പേ - 40)

ഇതുദ്ധരിച്ച് കെ.സി. പറയുകയാണ്:

"എന്നാൽ 'യാ അബ്ദിൽ ഹാ തഅബ്ദിൽ...' ലും 'അൻലാതഅബ്ദിൽ ഷൈത്താൻ'യിലുമുള്ള ഇബാദത്തിന് ആരാധന എന്നോ അതല്ല അനുസരണം എന്നോ എന്താണർത്ഥം. ഇതാണ് വാസ്തവത്തിൽ തർക്കത്തിന്റെ മർമ്മം. അത് മാറ്റി ഒരു പുതിയ 'മേഖല' കണ്ടുപിടിച്ചത് ദുർവ്യാഖ്യാനം നടത്താനുള്ള കളമൊരുക്കാൻ മാത്രമാണ്." (Ibid-314) എങ്ങനെയാണീ ദുർവ്യാഖ്യാനമെന്ന് കെ.സി. വിശദീകരിക്കുന്നു:

"എന്നാൽ തഫ്സീറുകളോ പണ്ഡിതാഭിപ്രായങ്ങളോ അവർക്കെങ്കിലും ലഭ്യം. അനുസരണമെന്നാണവയൊക്കെ പറയുന്നതെന്ന് മനസ്സിലാക്കിയ നമ്മുടെ സുഹൃത്തുക്കൾ ഇപ്പോൾ ഒരു പുതിയ അടവ് കണ്ടുപിടിച്ചിരിക്കുകയാണ്. അതായത്, അല്ലാഹു അല്ലാത്തവരെ ആരാധിക്കുന്ന കാര്യത്തിൽ പിശാചിനെ അനുസരിക്കരുത് എന്നാണതിന്റെ വ്യാഖ്യാനം. അപ്പോൾ അതിന് ആരാധന എന്നുതന്നെ അർത്ഥമായല്ലോ". (ഇ.ഒ. സ.പ.പു.പേ 319) അടിവര ലേഖകന്റേത്)

എന്നാൽ ഈ രണ്ടു പ്രസ്താവനകളും ഫലശൂന്യമാണ്. കെ.സി. തന്നെ മുൻപേജിൽ (318) സത്യം പറയുന്നു.

"പിശാചിനെ അനുസരിക്കരുത് എന്നുപറഞ്ഞത് അല്ലാഹിവിനെതിരെയുള്ള ഏതു കാര്യത്തിലും അനുസരിക്കരുത് എന്ന വിശാലാർത്ഥത്തിലാണെന്ന് വ്യക്തമാക്കുന്ന തഫ്സീറുകൾ ഇനിയും ധാരാളം കാണാം. വിഗ്രഹങ്ങളെ ആരാധിക്കുന്നതിൽ അനുസരിക്കരുത് എന്നും ചിലേടത് വിവരിക്കപ്പെട്ടിട്ടുണ്ട് എന്നുമാത്രം". ഇപ്പോഴെന്തായി?

സലഫി സുഹൃത്തുക്കൾ ഇപ്പോൾ കണ്ടുപിടിച്ച ഒരു പുതിയ അടവല്ല 'അല്ലാഹു അല്ലാത്തവരെ ആരാധിക്കുന്ന കാര്യത്തിൽ പിശാചിനെ അനുസരിക്കരുത്' എന്ന വ്യാഖ്യാനം. പൂർവ്വികരായ പണ്ഡിതന്മാരുടെ വ്യാഖ്യാനം തന്നെയാണത്. കെ.സി.യുടെ ദുരാരോപണം കെ.സി.യുടെ വാക്കുകൾ കൊണ്ടുതന്നെ തകർന്നു!

ഇനി, ദുർവ്യാഖ്യാനമെന്നു പറയുന്നതിനെക്കുറിച്ച് ചില കാര്യങ്ങൾ:

കെ.സി: 'ലാ തഅബ്ദിൽ ഷൈത്താൻ' - എന്നതിന് 'അല്ലാഹു അല്ലാത്തവരെ ആരാധിക്കുന്ന കാര്യത്തിൽ പിശാചിനെ അനുസരിക്കരുത്' എന്ന വ്യാഖ്യാനം ദുർവ്യാഖ്യാനമാണ്.

അന്വേഷകൻ: അതെങ്ങനെ ദുർവ്യാഖ്യാനമായിത്തീരും?

കെ.സി.: ആ വ്യാഖ്യാനം വെറും വിഗ്രഹാരാധനയിൽ പിശാചിനെ

അനുസരിക്കരുത് എന്നുമാത്രമാണ്. ഖുർആന്റെ പൊതു പ്രഖ്യാപനത്തെ അത്യന്തം ശുഷ്കിച്ച ഒരു വ്യക്തിത്വത്തിൽ അന്യായമായി തളച്ചിലാ വുമത്.

അന്വേഷകൻ: അപ്പോൾ ഖുർആന്റെ പൊതു പ്രഖ്യാപനം ശുഷ്കമായി പോവാത്ത - വിശാലമായ വ്യാഖ്യാനമെന്താണ്?

കെ.സി: അല്ലാഹുവിനെതിരെയുള്ള ഏതുകാര്യത്തിലും പിശാചിനെ അനുസരിക്കരുത് എന്നതാണ് ഖുർആന്റെ പൊതുപ്രഖ്യാപനത്തിന്റെ വിശാല വ്യാഖ്യാനം. അതായത്, വിഗ്രഹാരാധനയിലായാലും, മനുഷ്യവധത്തിലായാലും, പലിശ ഭോജനത്തിലായാലും, വ്യഭിചാരത്തിലായാലും മദ്യപാനത്തിലായാലും മറ്റെന്തുതരം കുറ്റകൃത്യത്തിലായാലും ശരി പിശാചിന്റെ ദുഷ്പ്രേരണക്ക് വശംവദരാകരുത് എന്നാണതിന്റെ സാരം.

അന്വേഷകൻ: പിശാചിന്റെ ദുഷ്പ്രേരണക്ക് വഴങ്ങുന്ന എല്ലാവരെയും അവർ പിശാചിന് ഇബാദത്ത് ചെയ്യുന്നവരാണെന്ന് പറയാമോ എന്ന ചോദ്യത്തിന്റെ ഉത്തരമാണ് വിവാദങ്ങൾ സൃഷ്ടിക്കുന്ന മേഖല എന്ന പ്രസ്താവനയെ 'തർക്കത്തിന്റെ മർമ്മ'ത്തിൽനിന്നു മാറ്റി പുതിയ മേഖലയിലേക്ക് ചർച്ചകൊണ്ടുപോകുന്നുവെന്നു താങ്കൾ ആക്ഷേപിച്ചു. എന്നാൽ ആ ഖണ്ഡത്തിന്റെ മുകളിലുള്ള ഖണ്ഡികയിൽ മദനി സാഹിബ് എഴുതിയല്ലോ:

“മനുഷ്യനെ ഇസ്ലാമിൽനിന്ന് അകറ്റുന്ന സകലപ്രകോപനങ്ങളുടെയും പ്രലോഭനങ്ങളുടെയും പ്രണേതാവ് പിശാചാണെന്ന കാര്യത്തിൽ മുസ്ലിംകൾക്കിടയിൽ ഒരഭിപ്രായവ്യത്യാസവും നിലവിലില്ല. പിശാചിന്റെ ഏത് തരത്തിലുള്ള ദുർബ്ബോധനങ്ങൾക്കുമെതിരിൽ നിതാന്ത ജാഗ്രത പുലർത്തേണ്ടത് ഓരോ സത്യവിശ്വാസിയുടെയും ബാധ്യതയാണെന്ന കാര്യത്തിലും ഒരു തർക്കത്തിനും അവകാശമില്ല. പിശാചിന്റെ ദുഷ്പ്രേരണകൾക്ക് വഴങ്ങുന്നത് ഏതു സാഹചര്യത്തിലും അല്ലാഹുവിന്റെ ശിക്ഷക്ക് കാരണമാകുമെന്ന വിഷയത്തിലും ഇസ്ലാമിനെ പറ്റി സാമാന്യ ധാരണയുള്ള ആർക്കും സംശയമുണ്ടാകാനിടയില്ല.” എന്ന്. താങ്കൾ പറഞ്ഞ വിശാല വ്യാഖ്യാനം തന്നെയല്ലേ ഇത്? 'ലാ തഅബുദിശ്ശത്താന'യുമായി ബന്ധപ്പെട്ട ചർച്ചയിൽ മദനി സാഹിബിനും കൂട്ടുകാർക്കും യോജിക്കാൻ പറ്റാത്ത കാര്യങ്ങളാണ് 'വിവാദങ്ങൾ സൃഷ്ടിക്കുന്ന മേഖല'യെന്നു അദ്ദേഹം പറഞ്ഞത്. അദ്ദേഹത്തിന്റെ പ്രസ്താവനയുടെ ആദ്യഖണ്ഡം താങ്കൾ വിട്ടുകളയുകയും അവസാനഭാഗം മാത്രം കൊടുക്കുകയും ചെയ്തു തെറ്റിദ്ധരിപ്പിച്ചത് മര്യാദകേടല്ലേ? അദ്ദേഹം

പറഞ്ഞത് 'വിവാദത്തിന്റെ മർമ്മ'മല്ലെങ്കിൽ ഇബാദത്ത് ചർച്ചയിൽ അല്ലാഹുവിനുമാത്രം അർപ്പിക്കേണ്ടതും മറ്റാർക്കും അർപ്പിക്കാൻ പാടില്ലാത്തതുമായ ആ ഇബാദത്ത് എന്താണെന്ന ചർച്ചയിൽ, അതുദ്ധരിക്കുന്നത് സംഗതമല്ല എന്നല്ലേ അതിനർത്ഥം? 'ലാഅബുദിശ്ശത്താന'ക്ക് താങ്കൾ പറഞ്ഞ അർത്ഥം നൽകാത്തപക്ഷം. ആരാധനാകാര്യത്തിലൊഴിച്ചു മറ്റെല്ലാ കാര്യത്തിലും പിശാചിനെ അനുസരിക്കാവുന്നതാണ് എന്നുവരുമോ?

കെ.സി: മൗനം..... (അത്തരം കാര്യങ്ങളൊക്കെ വായനക്കാരുടെ ശ്രദ്ധയിൽപ്പെടാതിരിക്കട്ടെ എന്നാണദ്ദേഹത്തിന്റെ പ്രാർത്ഥന)

അന്വേഷകൻ: 36:60 വ്യാഖ്യാനിച്ച് ജമാഅത്തെ ഇസ്ലാമി സ്ഥാപകനും, അദ്ദേഹം പറഞ്ഞത് തൊണ്ടതൊടാതെ വിഴുങ്ങുന്ന പണ്ഡിത ശിരോമണികളും എഴുതി: 'പിശാചിനെ ആരും ആരാധിക്കുന്നില്ല വിളിച്ചു പ്രാർത്ഥിക്കുന്നില്ല; ഭക്ത്യാദരം കാണിക്കുന്നുമില്ല; സാഷ്ടാംഗം നമിക്കുന്നുമില്ല; മാർഗദർശകനായി കരുതുന്നുമില്ല. നേരെമറിച്ച്, തിന്മയുടെ മുർത്തീഭാവമാണെന്ന് വിശ്വസിക്കുന്നു; വെറുക്കുന്നു; ശപിക്കുന്നു; ഭയ്യിക്കുന്നു. അവനെ അനുസരിക്കേണമെന്ന യാതൊരുദ്ദേശ്യവുമില്ല. എങ്കിലും പിശാചിന്റെ പ്രേരണക്കനുസരിച്ച് അവൻ ചൂണ്ടിക്കാണിച്ച മാർഗങ്ങളിലൂടെ സഞ്ചരിക്കുന്നു.' ഇതാണ് പിശാചിനുള്ള ഇബാദത്തെന്ന്. മദനി സാഹിബും കൂട്ടുകാരും പറയുന്നത് ഇതാണ് വിവാദമേഖലയെന്നാണ്. താങ്കളാകട്ടെ ആ മേഖലയെപ്പറ്റിയോ, താങ്കളുടെ കൂട്ടുകാർ കാടുകയറി വ്യാഖ്യാനിച്ചതിനെപ്പറ്റിയോ യാതൊന്നും മിണ്ടാതെ 'അനുസരണമാണോ ആരാധനയാണോ' എന്നിങ്ങനെ ചോദിച്ചുകൊണ്ടു മരിക്കുന്നു. ഇതാണ് വിവാദമർമ്മമെന്നും പറയുന്നു. ഇതല്ലേ യഥാർത്ഥത്തിൽ തട്ടിപ്പ്? ഇതല്ലേ യഥാർത്ഥത്തിൽ മർമ്മത്തിൽ നിന്നു കുതിച്ചാടൽ? ഇതല്ലേ വിഷയം പരത്തിപ്പായൽ? ഇതല്ലേ നിയന്ത്രിക്കേണ്ട ദുഷ്ശീലം?

7

ഇബാദത്തും അഭൗതികതയും

‘അനുസരണശീർക്കിലെ അഭൗതികമാനം’ എന്ന ശീർഷകത്തിൽ സവിസ്തരം പ്രതിപാദിച്ച കാര്യമാണിത്. ഇവിടെ അതുവീണ്ടും ആവർത്തിക്കാനുദ്ദേശമില്ല. അവിടെ പറഞ്ഞിട്ടുള്ളതിന്റെ രത്നചുരുക്കമിതാണ്:

ആരാധന എന്ന അർത്ഥത്തിലുള്ള ഇബാദത്തുകളിൽ അഭൗതികത വേണമെന്നും, അനുസരണം, അടിമവേല എന്നീ അർത്ഥങ്ങളിലുള്ള ഇബാദത്തുകളിൽ അഭൗതികത വേണ്ട എന്നുമാണ് ജമാഅത്തിന്റെ വാദമെന്നു കെ.സി. പറയുന്നുണ്ടെങ്കിലും, ജമാഅത്തുകാർ പറയുന്ന ഇതേ അനുസരണ അടിമത്ത ഇബാദത്തുകളിൽ അഭൗതികത വേണമെന്നു തന്നെ അനേകം ജമാഅത്തു സാഹിത്യങ്ങളിൽ വ്യക്തമാക്കിയിരിക്കുന്നു.

ഇവിടെ മദനി സാഹിബ് ‘പെട്ടിക്കൂട്ടിൽ നടത്തിയ മറിമായങ്ങൾ’ - ആരോപണം സത്യമോ അസത്യമോ എന്നതാണ് ആദ്യമേ ചർച്ച ചെയ്യുന്നത്.

‘ഇബാദത്ത് വീക്ഷണങ്ങളുടെ താരതമ്യം’ എന്ന ഗ്രന്ഥത്തിലെ ആദ്യത്തെ ഏതാനും പേജുകളിൽ ഖർജാവിയുടെയും മുദുദിയുടെയും പ്രബോധനത്തിലെയും ഉദ്ധരണികൾ പെട്ടിക്കോളത്തിൽ കൊടുത്തിട്ടുണ്ട്. അതിൽ ‘മറിമായങ്ങളു’ണ്ടെന്നാണ് കെ.സി. ആക്ഷേപിക്കുന്നത്.

മറിമായം 1-നെ പറ്റി ആദ്യം

ഹെഡ്ഡിംഗ്: ‘ഇലാഹാക്കലിലെ അഭൗതികതയെപ്പറ്റി മുദുദിയുടെ വീക്ഷണം’

പശ്ചാത്തലവിശദീകരണങ്ങൾക്കുശേഷം മദനിയുടെ ‘കൈക്രിയ’ കെ.സി. വിശദീകരിക്കുന്നു.

“എന്നാൽ അബ്ദുൽ ഹമീദ് മദനി എന്തു ചെയ്തുവെന്നു ഇനി നമുക്കു പരിശോധിക്കാം. താരതമ്യം 5-ാം പേജ് ഇങ്ങനെ വായിക്കുക.

ഇലാഹാക്കലിലെ അഭൗതികതയെപ്പറ്റി

മുദുദിയുടെ വീക്ഷണം

“ഒരാൾക്ക് ദാഹം നേരിടുമ്പോൾ അയാൾ വേലക്കാരനെ വിളിച്ച് വെള്ളം കൊണ്ടുവരാൻ കൽപിക്കുകയോ രോഗം ബാധിക്കുമ്പോൾ ചികിൽസിക്കാനായി ഡോക്ടറെ വിളിക്കുകയോ ചെയ്യുന്നപക്ഷം ആ വേലക്കാരനോടോ ഡോക്ടറോടോ അയാൾ പ്രാർത്ഥിച്ചുവെന്നു പറയാവുന്നതല്ല. വേലക്കാരനെയോ ഡോക്ടറെയോ അയാൾ ഇലാഹാക്കി എന്നും അതിനർത്ഥമില്ല. അതെന്തുകൊണ്ടെന്നാൽ അയാൾ ചെയ്തതെല്ലാം കാര്യകാരണ നിയമങ്ങളുടെ അടിസ്ഥാനത്തിലുള്ളതാണ്. പ്രസ്തുത നിയമങ്ങളുടെ പരിധിക്കപ്പുറത്ത് അതൊന്നും പോകുന്നില്ല. എന്നാൽ അയാൾ ദാഹം കൊണ്ടോ രോഗം കൊണ്ടോ വിവശനായ സമയത്ത് വേലക്കാരനെയോ ഡോക്ടറെയോ വിളിക്കുന്നതിനുപകരം ഒരു വലിയ തിനോടോ വിഗ്രഹത്തോടോ സഹായം തേടുന്ന പക്ഷം അയാൾ അതു ചെയ്തത് ദുരിതമകറ്റിക്കിട്ടുവാനായി പ്രാർത്ഥിക്കുകയും അതുവഴി (വലിയതിനെ അല്ലെങ്കിൽ വിഗ്രഹത്തെ) ഇലാഹാക്കുകയുമാണ്.” (മുസ്തലഹാത്ത് - മുദുദി ദാറുൽ ഖലാ, കുമ്പളം, പേജ് 17) സയ്യിദ് മുദുദിയുടെ പ്രസ്താവനയുടെ പൂർണ്ണരൂപം ഉദ്ധരണി നമ്പർ 1-ൽ നാം നേരത്തെ കണ്ടു. (പശ്ചാത്തലവിശദീകരണത്തിൽ ഉദ്ധരിച്ചതിനെക്കുറിച്ച് ലേ:) പ്രാർത്ഥനയെ സംബന്ധിച്ച വിശദീകരണമാണിതെന്ന് അതിൽ ആദ്യമേ വ്യക്തമാക്കിയിട്ടുണ്ട്. “ഇവിടെ പ്രാർത്ഥന എന്നതിന്റെ ആശയവും ഇലാഹിൽ നിന്നു മനുഷ്യൻ പ്രതീക്ഷിക്കുന്ന സഹായത്തിന്റെ സ്വഭാവവും മനസ്സിലാക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്നു” എന്നവിടെ പറഞ്ഞിരിക്കുന്നു. എന്നാൽ (1) ഈ ഭാഗം മദനി സാഹിബ് കൊടുത്തില്ല. എന്നിട്ട് (2) സ്വന്തം നിർമ്മിച്ചുണ്ടാക്കിയ ഒരു തലക്കെട്ട് അതിനു കൊടുത്തു. (3) ഈ തലക്കെട്ട് വായിക്കുന്ന ആരും ഇലാഹാക്കൽ എവിടെയെല്ലാം സംഭവിക്കുന്നുവോ അവിടെയെല്ലാം മുദുദിക്ക് ഒരേ വീക്ഷണം തന്നെയാണുള്ളതെന്നേ മനസ്സിലാക്കൂ. അതായത് അഭൗതികത അനിവാര്യമാണെന്ന വീക്ഷണം. അത് തന്നെയാണ് മദനി സാഹിബിന് സാധിക്കേണ്ടതും. പ്രാർത്ഥനയെ സംബന്ധിച്ച വിശദീകരണമാണിതെന്ന് വ്യക്തമാക്കിയ ഭാഗം വിട്ടു കളഞ്ഞത് അതുകൊണ്ടാണ്. മുദുദിയുടെ ഈ പ്രസ്താവന സലഫികളുടെ നിലപാടിനെ പൂർണ്ണമായി ശരിവെക്കുന്നു എന്നെഴുതിയതും അതുകൊണ്ടുതന്നെ.

എന്നാൽ അനുസരണപരമായ ഇബാദത്തുകളിൽ അഭൗതികത വേണ്ടാ എന്നതാണ് മുദുദിയുടെ വീക്ഷണം എന്ന് അബ്ദുൽഹമീദ്

സാഹിബിന്റേ നന്നായറിയാം. മൗദുദിയുടെ, മേലെ നമ്പർ 2 ആയി നാം കൊടുത്ത പ്രസ്താവന (പശ്ചാത്തല വിശദീകരണത്തിൽ കൊടുത്തത് - ലേ:) അദ്ദേഹം മുമ്പുപറഞ്ഞതിൽ വായിച്ചിട്ടുണ്ടു്. ആരാധനാപരമായ ഇബാദത്തുകളിൽ അഭൗതികത വേണമെന്ന കാര്യം മൗദുദിയോ ജമാഅത്തോ ഒരിക്കലും നിഷേധിച്ചിട്ടില്ല. മറിച്ച് സ്ഥിരീകരിക്കുകയാണ് ചെയ്തിട്ടുള്ളതെന്നും മദനിസാഹിബിനറിയാം. ആ സ്ഥിതിക്ക് ഇതു് മനഃപൂർവ്വം ചെയ്ത തെറ്റിദ്ധരിപ്പിക്കൽ മാത്രമാണെന്നു പറയാനാകൂ. അതു ചെയ്യരുതായിരുന്നു.” (ഇ.ഒ.സ.പ.പു.പേ - 46, 47) **P. അബ്ദുൽ**

എന്താണ് മദനി നടത്തിയ കൈക്രിയകൾ?

49

(1) “ഇവിടെ പ്രാർത്ഥന എന്നതിന്റെ ആശയവും ഇലാഹിൽനിന്നു മനുഷ്യൻ പ്രതീക്ഷിക്കുന്ന സഹായത്തിന്റെ സ്വഭാവവും മനസ്സിലാക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്നു” എന്ന ഭാഗം വിട്ടുകളഞ്ഞു.

(2) സ്വന്തം നിർമ്മിച്ചുണ്ടാക്കിയ ഒരു തലക്കെട്ടു് അതിനു് കൊടുത്തു.

(3) അനുസരണപരമായ ഇബാദത്തുകളിൽ അഭൗതികത വേണ്ടെന്ന വീക്ഷണമുള്ള മൗദുദിയെ എല്ലാത്തരം ഇബാദത്തുകളിലും അഭൗതികത വേണം എന്ന വീക്ഷണക്കാരനായി തെറ്റിദ്ധരിപ്പിച്ചു

പ്രിയമുള്ള വായനക്കാരേ, കെ.സി.യുടെ ഈ ആരോപണങ്ങളെല്ലാം യാതൊരുസ്ഥാനവും ഇല്ലാത്തതാണെന്നു് തുറന്നെഴുതേണ്ടിവന്നിരിക്കുകയാണ്. ‘താരതമ്യ’ത്തിൽ 8-ാമത്തെ അദ്ധ്യായം ‘ഇബാദത്തും അഭൗതികതയും’ എന്നതാണ്. അതിലെ ആദ്യ ശീർഷകംതന്നെ “മൗദുദിയും അഭൗതികതയും” എന്നുമാണ്. അതിൽ മദനി സാഹിബ് ഉദ്ധരിച്ചു:

“ഈ സന്ദർഭത്തിൽ വായനക്കാരനു് പ്രാർത്ഥന എന്ന പദത്തിന്റെ അർത്ഥത്തെപ്പറ്റിയും പ്രാർത്ഥിക്കപ്പെടുന്നവനിൽ നിന്നു് മനുഷ്യൻ ആഗ്രഹിക്കുന്ന സഹായത്തിന്റെ സംരചനയെപ്പറ്റിയും ധാരണ ഉണ്ടായിരിക്കേണ്ടതുണ്ടു്. ഒരാൾക്കു ദാഹം നേരിടുമ്പോൾ..... (വലിയീനെ അല്ലെങ്കിൽ വിഗ്രഹത്തെ) ഇലാഹാക്കുകയാണ്.”

വിട്ടുകളഞ്ഞുവെന്നു കെ.സി. പറഞ്ഞഭാഗം ഇതാ മദനിസാഹിബ് ഉദ്ധരിച്ചിരിക്കുന്നു. ഇതോടെ കെ.സി.യുടെ ഒരു ആരോപണം തകർന്നു തരിപ്പണമായിരിക്കുന്നു! മറിമായക്കാരൻ കെ.സി. തന്നെയാണെന്നും തെളിഞ്ഞിരിക്കുന്നു! മദനി സാഹിബ് പറയുക ‘നിർത്ഥകമായ വാഗ്ദാനം’ എന്ന തലക്കെട്ടിൽ വീണ്ടും എഴുതി:

“സഹായമർത്ഥിക്കപ്പെടുന്ന ശക്തിക്ക് അഭൗതികമായി - മറഞ്ഞ

വഴിയിലൂടെ - രക്ഷിക്കുവാനോ ശിക്ഷിക്കുവാനോ കഴിവുണ്ടെന്നു് വിശ്വസിക്കുന്നുവെങ്കിൽ മാത്രമേ സഹായാർത്ഥന ഇബാദത്താവുകയുള്ളുവെന്ന സത്യം കലവറകൂടാതെ അംഗീകരിക്കുന്ന സയ്യിദ് മൗദുദി, അനുസരണത്തിന്റെ കാര്യം വരുമ്പോൾ അദ്ദേഹത്തിന്റെ മനസ്സിനെ ഭരിക്കുന്ന രാഷ്ട്രീയ ചിന്തയുടെ ബന്ധിയായിത്തീരുകയാണ്. രാജാവിനോടു് കാര്യകാരണബന്ധങ്ങളുടെ അടിസ്ഥാനത്തിൽ സഹായം തേടുന്നത് ശിർക്കല്ലെന്നു സ്ഥാപിച്ച മൗദുദിക്ക് രാജാവിനെ ഭൗതിക കാരണങ്ങളാൽ മാത്രം അനുസരിക്കുന്ന വ്യക്തി മുശ്ശരിക്കാണെന്നു് പറയാൻ എന്തു ന്യായമാണുള്ളത്?

കാര്യകാരണബന്ധങ്ങളുടെ അടിസ്ഥാനത്തിലുള്ള സഹായാർത്ഥനയെ വിശുദ്ധ ഖുർആനിൽ ഒരിടത്തും ഇബാദത്തെന്നു വിശേഷിപ്പിച്ചിട്ടില്ല എന്നത് ഒരു തെളിവായി എടുക്കാമെങ്കിൽ അനുസരണത്തിന്റെ കാര്യത്തിലും അതുപോലെ തെളിവുണ്ടു്. ഗ്രീക്ക്, റോമൻ, പേർഷ്യൻ, ഈജിപ്ഷ്യൻ ചക്രവർത്തിമാരുടെ കൽപനകൾ അനുസരിച്ച ജനവിഭാഗങ്ങളുടെ ആ അനുസരണത്തെ ഇബാദത്തെന്നോ ശിർക്കെന്നോ ഖുർആൻ വിശേഷിപ്പിച്ചിട്ടില്ല.”

“..... ഒരു കാര്യം ഇബാദത്താകാൻ അതിനു് ഒരു അഭൗതികമാനം വേണ്ടതില്ലെന്നു് സമർത്ഥിക്കാൻ വേണ്ടി സയ്യിദ് മൗദുദി ചെയ്യുന്നത് 6:137, 42:21 എന്നീ ഖുർആൻ വാക്യങ്ങൾ വ്യാഖ്യാനിച്ചൊപ്പിക്കുകയാണ്”

ഇതാ, സയ്യിദ് മൗദുദിയുടെ യഥാർത്ഥ വീക്ഷണം എന്താണെന്നു് മദനി സാഹിബ് വായനക്കാരെ പഠിപ്പിച്ചിരിക്കുകയാണിവിടെ. അതായത് ആരാധനാപരമായ ഇബാദത്തുകളിൽ അഭൗതികത വേണമെന്നു പറയുന്ന മൗദുദി അനുസരണ ഇബാദത്തിൽ അതുവേണ്ടാ എന്ന അഭിപ്രായക്കാരനാണെന്നു്. ഇതോടെ രണ്ടാമത്തെ ആരോപണവും തകർന്നിഞ്ഞിരിക്കുന്നു! മറിമായക്കാരൻ കെ.സി. തന്നെയാണെന്ന സത്യത്തിനു് തെളിച്ചം കൂടിവരുന്നു!

ഇനി ഹെഡ്ഡിംഗിനെപ്പറ്റി ഖുർആനിലെ നാലുസാങ്കേതിക ശബ്ദങ്ങൾ എന്ന കൃതിയിൽ ആദ്യത്തെ വിശകലനം ‘ഇലാഹ്’നെക്കുറിച്ചാണ്. ഇലാഹ്-നെക്കുറിച്ചു വിശദീകരിക്കുന്ന ഭാഗമാണ് മദനിസാഹിബ് ഉദ്ധരിച്ചിട്ടുള്ളത്. ‘ഇലാഹ്-ന്റെ ജാഹിലീ സങ്കല്പം’ എന്ന ശീർഷകത്തിനു കീഴിലായിട്ടാണ് പ്രസ്തുതഭാഗം മൗദുദി എഴുതിയിട്ടുള്ളത്. അപ്പോൾ പിന്നെ ‘ഇലാഹാക്കലിലെ അഭൗതികതയെപ്പറ്റി’ എന്ന തലക്കെട്ടു്

തന്നെയാണ് അവിടെ അനുയോജ്യമാവുക. തെറ്റിദ്ധാരണ വരാതിരിക്കാൻ മദനി സാഹിബ് 'മുദ്ദുദിയും അഭൂതികതയും' എന്ന ശീർഷകത്തിൽ കാര്യങ്ങൾ വ്യക്തമാക്കുകയും ചെയ്തിട്ടുണ്ട്. അപ്പോൾ മദനി മറിമായം നടത്തിയെന്ന ആരോപണം - സുബ്ഹാനല്ലാഹി! ഹാദാ ബുഹ്താനുൻ അളീം!

മറിമായം 2നെപ്പറ്റി

ഹെഡ്ഡിംഗ് : ഇന്ദിരാഗാന്ധിയുടെ ആരാധകരെപ്പറ്റി പ്രബോധനത്തിന്റെ വീക്ഷണം

പശ്ചാത്തല വിശദീകരണത്തിനുശേഷം കെ.സി. മദനിയുടെ കൈക്രിയ (മറിമായം) വിശദീകരിക്കുന്നു.

“എന്നാൽ അബ്ദുൽ ഹമീദ് മദനി, സ്വയം നിർമ്മിച്ച തലക്കെട്ടും ഉദ്ധരിച്ച ഭാഗവുമിതാ:

ഇന്ദിരാഗാന്ധിയുടെ ആരാധകരെപ്പറ്റി പ്രബോധനത്തിന്റെ വീക്ഷണം.

“..... ഇതേപോലെ ഇന്ത്യയിലുള്ള മുസ്ലീംകളാകും ഇന്ദിരാഗാന്ധി അനുവദിക്കുന്നതെന്നും ഹലാലും നിരോധിക്കുന്നതെന്നും ഹറാമുമാണെന്നു വിശ്വസിക്കുകയോ നിരൂപാധികമായ നിയമനിർമ്മാണത്തിനുള്ള അധികാരം അവർക്കു വകവെച്ചു കൊടുക്കുകയോ ചെയ്യുന്നില്ല. അവർ നിർമ്മിക്കുന്ന എതു നിയമവും ദൈവികനിയമങ്ങൾപോലെ ശാശ്വതവും അലൗഘനീയവുമാണെന്നും കുറോടും ഭക്തിയോടും കൂടി എക്കാലത്തും മാറ്റമില്ലാതെ അനുസരിക്കപ്പെടേണ്ടതാണെന്നും ഒരിക്കലും അതിൽ ഭേദഗതി പാടില്ലെന്നും ഇവിടെയുള്ള മുസ്ലീംകളെല്ലാമുമാണ് ഇന്ദിരാഗാന്ധിയുടെ ആരാധകർപോലും വിശ്വസിക്കുന്നില്ല. അതിനാൽ അവരൊന്നുംതന്നെ പ്രധാനമന്ത്രിയുടെ നിയമങ്ങൾ പാലിക്കുക വഴി അവർക്കു ഇബാദത്തു ചെയ്യുന്നില്ല.” (അടിവര എന്റേതാണ്)

അടിവരയിട്ട ഭാഗം പ്രത്യേകം ശ്രദ്ധിച്ചുകൊണ്ട് മറുപടിയുടെ പൂർണ്ണരൂപവും മദനി സാഹിബ് ഉദ്ധരിച്ചഭാഗവും വായിക്കുന്ന ആർക്കും വ്യക്തമായി മനസ്സിലാകും. മദനി സാഹിബ് ഈ മറുപടിയുടെ തലയും വാലും വെട്ടിമുറിച്ചൊഴിവാക്കിയതെന്തിനെന്ന്. ഒന്നു ചോദിക്കട്ടെ: ഈ മറുപടിയിൽ പ്രബോധനം സമർത്ഥിച്ച ആശയങ്ങളോടു മദനിയും കൂട്ടുകാരും പൂർണ്ണമായും യോജിക്കുന്നുണ്ടോ? ഉണ്ടെന്നാണുത്തരമെങ്കിൽ, അൽ-ഹംദുലില്ലാഹ്. ഇക്കാര്യത്തിൽ നമുക്കൊന്നിച്ചു മുന്നോട്ടു നീങ്ങാം.” (ഇ.ഒ.സ.പ.പു.പേ - 50) 51

എന്താണ് മദനി സാഹിബ് കാണിച്ച മറിമായങ്ങൾ?

കെ.സി. അത് പഠഞ്ഞിട്ടില്ല. ആ ഉദ്ധരണിയുടെ പൂർണ്ണരൂപം വായിച്ചാൽ ഏവർക്കും മനസ്സിലാകും എന്നു മാത്രമേ അഭിപ്രായപ്പെടുന്നുള്ളൂ, അദ്ദേഹം.

പശ്ചാത്തലം ഒന്നു വിശദീകരിക്കാം. കെ.സി.യുടെ വിശദീകരണത്തിന്റെ സംക്ഷേപം: P. 49

1971-ൽ മോഡേൺ ഏജ് സൊസൈറ്റി അവരുടെ മുഖപത്രത്തിൽ ജമാഅത്തിനെതിരിൽ രൂക്ഷമായ ആരോപണങ്ങൾ എഴുതിവിട്ടു. ആരോപണങ്ങളിലൊന്ന് ജമാഅത്തുകാരുടെ വീക്ഷണപ്രകാരം 'ഇന്ത്യയിൽ ജീവിക്കുന്ന ഒരു മുസ്ലീം ഇന്ദിരാഗാന്ധിയെ ഇലാഹാക്കുകയും ഇന്ദിരാഗാന്ധിക്ക് ഇബാദത്ത് ചെയ്യുകയും ജനാധിപത്യദീനിൽ ചേരുകയും ഇന്ത്യൻ ഭരണഘടനയാകുന്ന ശരീഅത്ത് അംഗീകരിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു' എന്നതായിരുന്നു. ഈ ആരോപണങ്ങൾക്ക് മറുപടിയായാണ് 1971-ജൂണിൽ പ്രസ്തുതഭാഗം പ്രബോധനം പ്രസിദ്ധീകരിച്ചത്. ആലേഖനത്തിന്റെ പൂർണ്ണരൂപം അതിൽ ചില ഭാഗങ്ങളിൽ അടിവര കൊടുത്തുകൊണ്ട് കെ.സി. ഉദ്ധരിച്ചിട്ടുള്ളത് ഇവിടെ വീണ്ടും എടുത്തുദ്ധരിക്കുന്നില്ല. പക്ഷെ കെ.സി. ഇവിടെ ഒന്നുപറഞ്ഞുവെച്ചിരിക്കുന്നു. ഉദ്ധരണിയുടെ തലയും വാലും വെട്ടിമുറിച്ചെന്ന്. മദനിയുടെ തട്ടിപ്പ് മനസ്സിലാക്കാൻ അടിവരകൊടുത്തഭാഗം ശ്രദ്ധിക്കാനും ആഹ്വാനം ചെയ്തിരിക്കുന്നു. അതിനാൽ ആ പൂർണ്ണമായ ലേഖനത്തിന്റെ കാതലായ കാര്യങ്ങളും അടിവരയിട്ട കാര്യങ്ങളും ഇവിടെ ശ്രദ്ധയിൽപ്പെടുത്തുന്നു: ഒന്നാം ഖണ്ഡികയിലെ പ്രധാനസംഗതികൾ:

1. ഗവൺമെന്റിന്റെ ദൃഷ്ടിയിൽ ജമാഅത്തിനെ കരിതേച്ചു കാണിക്കുന്നതാണ് പ്രസ്തുത ലേഖനം (മോഡേൺ ഏജ് സൊസൈറ്റിയുടെ)

2. ഇസ്ലാമിൽ പരമാധികാരവും നിയമനിർമ്മാണാധികാരവും അല്ലാഹുവിനു മാത്രമാണ്. ഇത് ജമാഅത്തിന്റെ പുതിയ വാദമല്ല.

3. പ്രവാചകന്റെ കാലശേഷം പുതുതായുണ്ടാകുന്ന കാലികപ്രശ്നങ്ങളെ ഖുർആന്റെയും സുന്നത്തിന്റെയും മാർഗ്ഗനിർദ്ദേശങ്ങൾക്കനുരൂപമായി പരിഹരിക്കണം. അതിനാണ് 'ശൂറാ'.

4. ഖുർആന്റെയും സുന്നത്തിന്റെയും ഖണ്ഡിതവിധികൾ ഭേദഗതി ചെയ്യാൻ ആർക്കും അനുവാദമില്ല.

5. ജുതക്രിസ്തീയ പണ്ഡിതന്മാർക്ക് ഇങ്ങനെ ദൈവികനിയമങ്ങൾ

ഭേദഗതി ചെയ്തു സ്വന്തം നിലയിൽ ഹലാലും ഹറാമും തീരുമാനിക്കാനുള്ള അധികാരം അനുയായികൾ വെച്ചുകൊടുത്തപ്പോഴാണ് 'അവർ തങ്ങളുടെ പണ്ഡിത-പുരോഹിതന്മാരെ റബ്ബുകളാക്കി' എന്നു ഖുർആൻ ആക്ഷേപിച്ചത്.

6. ഒരു മോഡേണിസ്റ്റ് ഈ അധികാരം സ്വയം കയ്യിലെടുത്താൽ അതിനർത്ഥം അയാൾ സ്വയം ദൈവമായി ചമയുന്നുവെന്നാണ്.

7. ഇന്ത്യയിൽ അത്തരം ഒരു സാധ്യത ഇല്ല.

രണ്ടാം ഖണ്ഡികയിലെ പ്രധാനസംഗതികൾ

1. കേരളത്തിലെ ഇ.എം.എസ്. മന്ത്രിസഭ മദ്യവും ചൂതാട്ടവും നിയമവിധേയമാക്കി. പക്ഷേ അവ ഹലാലായിത്തീരുമെന്നോ ഹലാലാക്കാനുള്ള അനിമമായ അധികാരം ഇ.എം.എസിനുമുണ്ടെന്നോ ഇവിടെയുള്ള മുസ്ലിംകൾ വിശ്വസിക്കുന്നില്ല.

2. വല്ല മോഡേണിസ്റ്റും അങ്ങനെ വിശ്വസിക്കുന്നുവെങ്കിൽ അവർ ഇ.എം.എസിനെ ദൈവമാക്കുകയാണ് ചെയ്യുന്നത്.

3. 'ഇതേപോലെ ഇന്ത്യയിലുള്ള ഇബാദത്ത് ചെയ്യുന്നില്ല.'

4. അഥവാ വല്ല മോഡേണിസ്റ്റുകളും അങ്ങനെ വിശ്വസിക്കുന്നുവെങ്കിൽ അവർ ഇന്ദിരാഗാന്ധിക്ക് ഇബാദത്ത് ചെയ്യുന്നു. ഇന്ദിരാഗാന്ധിയെ ഇലാഹാക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. അതേപോലെ സാക്ഷാൽ ഹലാലിന്റെയും ഹറാമിന്റെയും മാനദണ്ഡം ഖുർആനും സുന്നത്തുമാണെന്നാണ് ഇന്ത്യയിലുള്ള മുസ്ലിംകളെല്ലാം ആത്മാർത്ഥമായി വിശ്വസിക്കുന്നത്. ഇനി മോഡേണിസ്റ്റുകൾ, ജനഹിതമോ ഇന്ത്യൻ ഭരണഘടനയോ ആണ് സാക്ഷാൽ ഹലാലിന്റെയും ഹറാമിന്റെയും മാനദണ്ഡമെന്നു വിശ്വസിക്കുന്നുവെങ്കിൽ അവയെ അവർ ദീനും ശരീഅത്തുമായി അംഗീകരിക്കുകയാണെന്നതിൽ സംശയമില്ല. അവരുടെ ദൃഷ്ടിയിൽ ബ്രിട്ടീഷ് പാർലമെൻ്റ് സ്വവർഗസംഭോഗവും ഗർഭച്ഛിദ്രവും നിയമവിധേയമാക്കിയതിനാൽ അവ രണ്ടും ഹലാലും ദക്ഷിണാഫ്രിക്കൻ ഗവൺമെൻ്റ് വർഗസമത്വ ഹറാമാക്കിയതിനാൽ അത് ഹറാമും ആയിത്തീരും."

ഇവിടെ എന്തു മറിമായമാണ് മദനി സാഹിബ് കാട്ടിക്കൂട്ടിയത് എന്നു മനസ്സിലാക്കുന്നില്ല. മോഡേണിസ്റ്റുകളുടെ കാര്യം ഒഴിവാക്കിയാൽ, ഇന്ത്യൻ മുസ്ലിംകൾ നിയമനിർമ്മാണത്തിലെ ശീർക്കിൽ അകപ്പെട്ടിട്ടില്ല എന്നു അതിൽ വ്യക്തമായി പറഞ്ഞിരിക്കുന്നു. മോഡേണിസ്റ്റുകളോടൊരു നിലക്കും അല്ലാത്തവരോട് മറ്റൊരു നിലക്കും പറയുന്ന 'ഇരുമുഖന

യ്'മാണ് ജമാഅത്ത് സ്വീകരിച്ചിട്ടുള്ളതെന്നു വെക്കണമോ? ജമാഅത്തുകാർ മറ്റൊരിടത്ത് എഴുതിയത് നോക്കൂ:

"എന്നാൽ, മുഹമ്മദ് ബുനു അബ്ദിൽ വഹാബിന്റെ അനുയായികളായി അറിയപ്പെടുന്നവരും സലഫികൾ എന്നുവിളിക്കപ്പെടുന്നവരുമായ ഒരു വിഭാഗം ഈ കാലഘട്ടത്തിലെ ഏറ്റവും ഗുരുതരമായ വിപത്തിൽ അറിഞ്ഞോ അറിയാതെയോ അകപ്പെടുന്നുവെന്നു കാണുന്നത് വളരെയേറെ സങ്കടകരമാണ്. അല്ലാഹുവിന്റെ നിയമനിർമ്മാണാധികാരത്തിൽ മനുഷ്യൻ പങ്കാളിത്തം അവകാശപ്പെടുന്നതാണ് ഇവിടെ വിവക്ഷ' (പ്രബോധനം. വാരിക-1996-ജൂൺ, 15)

മോഡേണിസ്റ്റുകളെ ഖണ്ഡിച്ചുകൊണ്ട് 'പ്രബോധനം' എഴുതിയതും ഇതും തമ്മിൽ വ്യക്തമായ വൈരുദ്ധ്യം കാണുന്നുണ്ട്. മോഡേണിസ്റ്റുകളുടെ ആക്ഷേപത്തേക്കാൾ ഭരണകൂടത്തിന്റെ മുമ്പിൽ നോട്ടപ്പള്ളികളാ വുമോ എന്നു ജമാഅത്ത് ആശങ്കിച്ചുപോലെയുണ്ട്. പോകട്ടെ, താത്വിക വശമെടുക്കുക.

ഒരു ഗവൺമെൻ്റ് ഇലാഹായി മാറുന്നതും ആ ഗവൺമെൻ്റിലുള്ള അനുസരണം ഇബാദത്തായി മാറുന്നതും എപ്പോൾ? എന്ന ചോദ്യത്തിന് 1971-ലെ പ്രബോധനം ഉദ്ധരണിയിൽ ഉത്തരമുണ്ട്. അതിങ്ങനെയാണ്:

ഗ്രവൺമെൻ്റിന് നിയമനിർമ്മാണത്തിനുള്ള പരമാധികാരം വകവെച്ചുകൊടുക്കുമ്പോൾ,

ഗവൺമെൻ്റ് അനുവദിക്കുന്നതെന്തും ഹലാലാലും നിരോധിക്കുന്നതെന്തും ഹറാമും ആണെന്ന് വിശ്വസിക്കുമ്പോൾ, ഗവൺമെൻ്റ് നിർമ്മിക്കുന്ന നിയമങ്ങൾ ദൈവികനിയമങ്ങൾ പോലെ ശാശ്വതവും അലംഘനീയവുമാണെന്നും കൂറോടും ഭയഭക്തിയോടും കൂടി എക്കാലത്തും മാറ്റമില്ലാതെ അനുസരിക്കപ്പെടേണ്ടതാണെന്നും ഒരിക്കലും അതിൽ ഭേദഗതി പാടില്ലെന്നും വിശ്വസിക്കുമ്പോൾ.)

അനുസരണശീർക്കിലെ 'അഭൗതികമാനം' ഇവിടെ വ്യക്തമായി അനാവരണം ചെയ്തിട്ടുണ്ട്. എന്നിട്ടും വീറോടെ മൗലവി ചോദിക്കുന്നു. ഈ മറുപടിയിൽ പ്രബോധനം സമർത്ഥിച്ച ആശയങ്ങളോട് മദനിയും കൂട്ടുകാരും പൂർണ്ണമായും യോജിക്കുന്നുണ്ടോ? ചോദ്യകർത്താവിന്റെ അണികൾ എഴുതിവിട്ടത് മുൻപ് ഉദ്ധരിച്ചു. കെ.സി.യുടെ പാളയത്തിലെ പലർക്കും അതിനോട് യോജിക്കാൻ കഴിയുന്നില്ലെന്നാണ് അതിൽ

നിന്നു മനസ്സിലാവുന്നത്. ചോദ്യം സ്വന്തം അനുയായികളിലേക്ക് തിരിഞ്ഞുനിന്നു ചോദിക്കുക. അവർക്ക് യോജിക്കാൻ സാധിക്കുമെന്നാണെങ്കിൽ, ആ ആശയം മുമ്പേ പറഞ്ഞുവരുന്ന സ്വലഫി സംഘടനകളോടു യോജിച്ച് പ്രവർത്തിച്ചേക്കുക. ഇന്ത്യൻ മുസ്ലിംകളെ രാഷ്ട്രീയശീർക്കിൽ നിന്നു മോചിപ്പിക്കാൻവേണ്ടി പ്രത്യേകമായി രൂപീകരിച്ച സംഘടന പിരിച്ചു വിട്ടേക്കുക.

അങ്ങനെ, ഇവിടെയും മറിമായങ്ങളൊന്നുമില്ല എന്നു വ്യക്തമായിരിക്കുന്നു. ഏതൊരു വിഷയത്തിലായിരുന്നാലും ഭിന്നിച്ചത് ആ വിഷയത്തിൽ മറുപക്ഷത്തിന്റെ വാദം ഗതികേടിൽപെട്ടു സമ്മതിക്കേണ്ടി വരിക. ജനസമക്ഷം അത് സൂര്യപ്രകാശംപോലെ വ്യക്തമാവുക. അപ്പോൾ ഏതൊരു ദുരഭിമാനിക്കും സംഭവിക്കാവുന്നതുംമാത്രമേ ഇവിടെ സംഭവിച്ചിട്ടുള്ളൂ. മനാറുൽ ഇസ്ലാമിലെ ഖർജാവിയുടെ ലേഖനം ഈ ലേഖകൻ വായിച്ചിട്ടില്ല.

ഇനി, അൻആം 137നെക്കുറിച്ച് ഒരു കാര്യം മാത്രം സൂചിപ്പിക്കുന്നു. മദനി സാഹിബ് എഴുതി:

“ഈ ആയത്തിലും തൊട്ടുമുമ്പും പിമ്പുമുള്ള 136, 138, 139 ആയത്തുകളിലുമെല്ലാം പരാമർശിക്കപ്പെടുന്നത് വിഗ്രഹങ്ങൾക്കുള്ള നേർച്ചകളെയും ബലികളെയും പറ്റിയാണ് അറേബ്യയിലെ ഭരണനിയമങ്ങളെപ്പറ്റിയല്ല. വ്യാജദൈവങ്ങളുടെയും വിഗ്രഹങ്ങളുടെയും പേരിൽ നരബലി നടത്തുന്ന സമ്പ്രദായം അറബികൾക്കിടയിൽ നിലനിന്നിരുന്നുവെന്നും അതിനെപ്പറ്റിയാണ് 6:137-ൽ പരാമർശിച്ചിട്ടുള്ളതെന്നും അബ്ദുല്ലായ് സുഫലി അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഖുർആൻ വ്യാഖ്യാനത്തിൽ വ്യക്തമാക്കിയിട്ടുണ്ട്.”

കെ.സി. വിമർശിക്കുന്നു.

“വിഗ്രഹങ്ങൾക്ക് നടത്തുന്ന നരബലിയെപ്പറ്റിയാണിപ്പറഞ്ഞതെന്നാണ് മദനി സാഹിബ് വാദിച്ചത്. എന്നാൽ ഇത് ശരിയല്ല. സന്താനവധത്തിന്റെ കാരണമെന്നെന്ന് ഖുർആൻതന്നെ വ്യക്തമാക്കിയിട്ടുണ്ട്. അൽ അൻആം അദ്ധ്യായത്തിലെ 137-ാം വാക്യമാണല്ലോ നമ്മുടെ പരാമർശ സൂക്തം. അതേ അദ്ധ്യായത്തിലെ 151-ാം സൂക്തത്തിലെ ഒരു വാചകമിതാ:

“വലാ തഖ്തുലു അവ്ലാദക്കും മിൻ ഇംലാഖിൻ നഹ്നു നർ സുബുക്കും വഇയ്യാഹും” - (ദാനിയേൽ-ഭയന്നു നിങ്ങളുടെ സന്താനങ്ങളെ

വധിച്ചു കളയരുത്. നാമാണ് നിങ്ങൾക്കും അവർക്കും ആഹാരം നൽകുന്നത്) സന്താനവധത്തിന്റെ കാരണമെന്നെന്ന് ഖുർആൻ തന്നെ വ്യക്തമാക്കുമ്പോൾ ആരോ പറഞ്ഞ മറ്റു കാരണം പെറുക്കിക്കൊണ്ടുവരുന്നതെന്തിനു?

തൊട്ടുമുൻപും പിമ്പുമുള്ള ആയത്തുകളിൽ പരാമർശിക്കപ്പെടുന്നത് വിഗ്രഹങ്ങൾക്കുള്ള നേർച്ചകളെയും ബലികളെയും പറ്റിയാണ് എന്നൊരു ന്യായമാണ് മദനി സാഹിബ് പറഞ്ഞത്. ഒരു വിഷയം പരാമർശിക്കുമ്പോൾ അതിന്റെ നാനാവശങ്ങളും പൂർണ്ണമായും വിശദീകരിച്ചതിനുശേഷം മാത്രമേ മറ്റൊരു വിഷയം പരാമർശിക്കുകയുള്ളൂ എന്ന രീതി ഖുർആൻ സ്വീകരിച്ചിട്ടില്ലെന്നു അറിയുന്ന മദനി സാഹിബ് ഒരു ഉറച്ച തെളിവായിട്ടല്ല ഇക്കാര്യം പറഞ്ഞതെന്നാശ്വസിക്കുക.”

(ഉ.ഒ.സ.പ.പു.പേ-324)

ലക്കും ലഗാനുമില്ലാത്ത കെ.സി.യുടെ നിരൂപണത്തിനു അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഗുരുനാഥൻ സയ്യിദ് മുഹദ്ദി മറുപടി പറയുന്നു:

6:137 വ്യാഖ്യാനിച്ചുകൊണ്ട് മുഹദ്ദി പറയുകയാണ്:

“സന്താനഹത്യയുടെ മൂന്നുരൂപങ്ങൾ അറബികൾക്കിടയിൽ നടപ്പിലുണ്ടായിരുന്നു. വിശുദ്ധ ഖുർആനിൽ ആ മൂന്നു രൂപങ്ങളെക്കുറിച്ചും സൂചനയുണ്ട്.

(1) പെൺകുട്ടികളെ കൊല്ലുക. തനിക്കൊരു ജാമാതാവ് ഉണ്ടാകാതിരിക്കാൻവേണ്ടി, അല്ലെങ്കിൽ ഗോത്രസമരങ്ങളിൽ അവർ ശത്രുക്കളുടെ കയ്യിൽ അകപ്പെടാതിരിക്കാൻവേണ്ടി, അഥവാ മറ്റേതെങ്കിലും കാരണത്താൽ അവർ തനിക്ക് അപമാനത്തിനു കാരണമാവാതിരിക്കാൻ വേണ്ടി,

(2) പരിപാലനബാധ്യത വഹിക്കാനാവില്ലെന്നോ ഉപജീവനസൗകര്യത്തിന്റെ കുറവു നിമിത്തം ദുർവ്വ്വഹമായ ഒരു ഭാരമായിത്തീർന്നെക്കുമെന്നോ ഉള്ള ധാരണയാൽ ശിശുഹത്യ നടത്തുക.

(3) ആരാധ്യന്മാരുടെ പ്രീതിക്കുവേണ്ടി സന്താനങ്ങളെ ബലിയർപ്പിക്കുക.” (തഫ്ഹീമുൽ ഖുർആൻ-വാ-1-പേ- 522, 523 - അടിവര ലേഖകൻ്റെത്)

‘ഖുർആനിലെ നാലു സാങ്കേതിക ശബ്ദങ്ങൾ’- എന്ന കൃതിയിൽ മുഹദ്ദി-ഖീണ്ടും പറയുന്നു:

“ഇവിടെ ‘ശുറകാത്ത്’ (പങ്കുകാർ) എന്നതുകൊണ്ട് വിവക്ഷിച്ചിട്ടുള്ളത് വിഗ്രഹങ്ങളോ ദേവതകളോ അല്ല. പ്രത്യുത ശിശുവയത്തെ അറബികളുടെ ദൃഷ്ടിയിൽ പൂണ്യവും നന്മയുമായി കാണിച്ചുകൊടുക്കുകയും ഹസ്രത്ത് ഇബ്രാഹിം (അ)ന്റെയും ഇസ്മാഇൽ (അ)ന്റെയും ദീനിൽ ഈ ദൃഷ്ടിച്ച ആചാരം കടത്തികുട്ടുകയും ചെയ്ത ആ നേതാക്കളും ആചാര്യന്മാരുമാണെന്നത് വ്യക്തമാണ്-” (പേ - 113) 101

അമീൻ അഹ്സൻ ഇസ്ലാഹി, ശിർക്ക് അഥവാ ബഹുദൈവത്വം എന്ന ഗ്രന്ഥത്തിൽ പറയുന്നു:

“ജിന്നുകൾ ആർക്കെങ്കിലും വല്ല നാശവും വരുത്തിവെക്കുകയാണെങ്കിൽ ലോകത്തൊരുശക്തിക്കും അതു തടയുക സാധ്യമല്ലെന്നും, അവർ വല്ല ഗുണവും ചെയ്യുന്ന പക്ഷം അവരുടെ കൈപിടിക്കാൻ ആരാലും സാധ്യമല്ലെന്നും, അറബികൾ ധരിച്ചിരുന്നു. ഈ ദുർധാരണയുടെ ഫലം എവിടെയെത്തിയെന്നല്ലേ? ജിന്നുകളുടെ കോപവിക്ഷോഭങ്ങളെ ശമിപ്പിക്കാൻ മനുഷ്യജീവൻപോലും ബലികഴിക്കപ്പെടാൻ തുടങ്ങി! നോക്കുക, വിനയവണക്കത്തിന്റെ പാരമ്യം! ഇവിടം ത്യാഗാർപ്പണത്തിനു വല്ല വരും അവകാശപ്പെടാമെങ്കിൽതന്നെ അതു അല്ലാഹുമാത്രമാണല്ലോ. എന്നാൽ മുശ്ശികുകൾ തങ്ങളുടെ ജിന്നുദേവന്മാർക്കർപ്പിച്ചിരുന്ന നരബലിപോലുള്ള ആരാധനാ ചടങ്ങുകൾ സർവ്വാധിനാഥനായ അല്ലാഹു പോലും തന്റെ അടിമകളിൽനിന്നാവശ്യപ്പെട്ടിട്ടില്ല. എന്നിട്ടും നോക്കുക, മുശ്ശികുകൾ ഇവിടെ എത്രയോപടി മുന്നിട്ടു നിൽക്കുന്നു:

“സത്യന ലി കമീരിൻ മിനൽ മുശ്ശികീന ചൽപ അവ്ലാദിഹിം ശുറകാഇഹും” (അൻആം - 137)

“ബഹുദൈവാരാധകരിൽ അധികപേർക്കും തങ്ങളുടെ ദൈവങ്ങൾ സന്താന വധത്തെ അഭികാമ്യമാക്കിത്തീർത്തു” (ജിന്നു ദേവന്മാർക്കു വേണ്ടി സന്താനങ്ങളെ ബലികൊടുക്കുന്നത് അവർക്കു പൂണ്യകർമ്മമായി തോന്നിയെന്നു വിവക്ഷ.) P . 33

ചുരുക്കത്തിൽ ആരെങ്കിലും പറഞ്ഞത് മദനി പെറുക്കിയെടുത്തതല്ല. ഐ.പി.എച്ച് സാഹിത്യവും മദനിയുടെ വ്യാഖ്യാനത്തോടു യോജിക്കുന്നുവെന്നർത്ഥം. 16:59-ൽ അപമാന കാരണത്താലുള്ള സന്താനവധത്തെക്കുറിച്ചും കെ.സി. ചുണ്ടിക്കാണിച്ച 6:151ലും 17:31ലും ദാരിദ്ര്യം ഭയന്നുള്ള ശിശുഹത്യയെക്കുറിച്ചും പരാമർശിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു.

6:137-ൽ സൂചിപ്പിച്ചിട്ടുള്ളത് ആരാധ്യന്മാർക്കുവേണ്ടിയുള്ള നരബ

ലിയെക്കുറിച്ചാകാൻ കാരണങ്ങളുണ്ട്.

(1) ഈ നാലു സ്ഥലങ്ങളിലും പ്രയോഗിക്കപ്പെട്ട ശൈലി വ്യത്യാസം.

(2) മനുഷ്യൻ മനുഷ്യനെ വധിക്കുന്നത് അക്രമമാണ് എന്ന ധ്വനിയിലാണ് 16:59-ലും 6:151ലും 17:31ലുമുള്ള പരാമർശം

(3) 6:137ലെ പരാമർശം ഇതിൽനിന്നു വ്യത്യസ്തമായ ശൈലിയിലാണ്. ‘ശുറകാത്ത്’, വലിയൽബിസു ദീനഹും, എന്നീ വാക്കുകളിൽനിന്നു സന്താനവധത്തിന് ‘മതഹായ’ ലഭിച്ചിരിക്കുന്നു എന്ന വ്യക്തമായ സൂചന ലഭിക്കുന്നു. അതിനാൽ ദാരിദ്ര്യം നിമിത്തം സന്താനവധം നടത്തുന്നതിനെ വിമർശിക്കുന്ന ആയത്തുകൾ എന്താടും ഉദ്ധരിച്ചുകൊണ്ടായില്ല, മദനി സാഹിബ് വാദിച്ചതിന് മതിയായ തെളിവുകളുണ്ട്.

തൊട്ടുമുമ്പും പിമ്പുമുള്ള ആയത്തുകളിലെ പരസ്പരബന്ധത്തെക്കുറിച്ച് സൂചിപ്പിച്ച മദനിയോടു “ഒരു വിഷയം പരാമർശിക്കുമ്പോൾ അതിന്റെ നാനാവശങ്ങളും പൂർണ്ണമായും വിശദീകരിച്ചതിനുശേഷം മാത്രമേ മറ്റൊരുവിഷയം പരാമർശിക്കുകയുള്ളൂ എന്ന രീതി ഖുർആൻ സ്വീകരിച്ചിട്ടില്ലെന്നു അറിയുന്ന മദനി സാഹിബ് ഒരുറച്ച തെളിവായിട്ടല്ല ഇക്കാര്യം പറഞ്ഞതെന്നാശ്വസിക്കുക”. എന്ന് കെ.സി.എഴുതിയത് ഒട്ടും യാഥാർത്ഥ്യബോധത്തോടുകൂടിയല്ലെന്നേ പറയാൻ കഴിയൂ. കാരണം ഖുർആനിൽ പരസ്പരബന്ധമുള്ള സൂക്തസമൂഹങ്ങൾ ധാരാളം കാണാൻ കഴിയും. ഓരോ സൂറത്തുകളിലും അത് കാണാൻ കഴിയും. ഖുർആൻ ഒരാവർത്തിയെങ്കിലും വായിച്ച ഒരാൾക്ക് ഈ ബാലപാഠം മനസ്സിലാവാതിരിക്കില്ല.

അറ്റത്തിന്റെ അങ്ങയറ്റം

കെ.സി. തുടങ്ങുന്നു: “മദനിസാഹിബ് ഇതിൽ പറഞ്ഞ ഒന്നിനും ഞാൻ മറുപടി പറയേണ്ടതില്ല - ഇബാദത്തിന് പല പണ്ഡിതന്മാരും പലതരം നിർവ്വചനങ്ങൾ പറഞ്ഞിട്ടുണ്ട്; അവയെല്ലാം വിമർശിക്കപ്പെട്ടിട്ടുണ്ട് എന്ന ചരിത്രസത്യം ഈ ഗ്രന്ഥത്തിന്റെ ഒന്നാം പതിപ്പിൽ ഞാൻ വിശദീകരിച്ചു - അതിനു പണ്ഡിതന്മാരുടെ ഗ്രന്ഥങ്ങൾ തെളിവായുദ്ധരിക്കുകയും ചെയ്തു. അഖ്സാ ഗായത്തിൽ ഖുളുഇ എന്നതിന്റെ വിമർശനം അതിലൊന്നാണ്. ഈ വിമർശനം ബൈളാവിയുടെ തഫ്സീറിന് ശൈഖ്സാദയും കാസറുനിയും എഴുതിയ ഹാശിയകളിൽ കാണാം എന്ന് ഞാനതിൽ വ്യക്തമാക്കിയിട്ടുണ്ട്. ഈ വിമർശനങ്ങളൊക്കെ ശരിയോ തെറ്റോ എന്നത് എന്റെ വിഷയമായിരുന്നില്ല - ഒരു ചരിത്രസംഭവം വിവരിച്ചതാണ്.” (Ibid - പേജ്.329)

ഒഴിഞ്ഞുമാറ്റം തന്ത്രപരമായി!! പക്ഷെ ഒന്നുണ്ട്, “ചുരുക്കത്തിൽ അവിഷ്കരണങ്ങൾക്ക് പറയപ്പെട്ട എല്ലാ വിശദീകരണങ്ങളും അപൂർണ്ണങ്ങളാണ്.” എന്ന് കെ.സി. അഭിപ്രായപ്പെട്ടത് ശൈഖ്സാദയും കാസറുനിയും പറഞ്ഞതായിപ്പറഞ്ഞ കാര്യങ്ങൾ ശരിതന്നെയാണെന്ന് ധരിച്ചതുകൊണ്ടുതന്നെയാണ് എന്നാണ് ഇ.ഒ.സ.പ.പു.പേ. 346, 347 പേജുകൾ വായിച്ചാൽ മനസ്സിലാവുക.

ജീവിതം മുഴുവൻ ഇബാദത്ത്

‘താരതമ്യ’ത്തിൽ അൽപം ദീർഘമായ ഒരുദ്ധ്യായമാണിത്. മദനിസാഹിബ് തന്റെ ഗ്രന്ഥത്തിൽ ഈ വിഷയത്തിന്റെ നാനാവശങ്ങളും അപഗ്രഥിച്ചിരുന്നു. ജമാഅത്ത്ന്റെ വാദത്തിന് ഖുർആന്റെ യോഹദീഥുകളുടെയോ മുൻപിൽ നിലനിൽപ്പില്ലെന്നു സ്പഷ്ടമായി അദ്ദേഹം സമർത്ഥിപ്പിച്ചിട്ടുണ്ട്. ഇബ്നുതൈമിയെയെക്കുറിച്ച് തെറ്റിദ്ധരിപ്പിക്കാനുള്ള ഹീനമായ ശ്രമവും അദ്ദേഹം തകർത്തിരിക്കുന്നു. കെ.സി.ക്ക് മറുപടി പറയാനൊന്നുമില്ല. പതിവുപോലെ വാചകങ്ങളടർത്തിയെടുത്തു തർക്കശാസ്ത്രശൈലിയിൽ ഒന്നു പയറ്റിനോക്കാൻ മാത്രമെ ഈ അദ്ധ്യായത്തിൽ അദ്ദേഹം ശ്രമിച്ചിട്ടുള്ളൂ. അദ്ദേഹം പറയുന്നത് ഇത്രയധികം പേജുകൾ മദനിസാഹിബ് ചെലവഴിച്ചിട്ടും കെ.സി.യുടെ അഭിപ്രായത്തിന് ഖണ്ഡനമായിട്ടില്ല. പകരം കെ.സി.യുടെ അഭിപ്രായത്തിൽതന്നെ മദനി എത്തിച്ചേർന്നു എന്നാണ്. മദനിസാഹിബിന്റെ ഒരു പ്രസ്താവന ഉദ്ധരിച്ചതിനുശേഷം കെ.സി. എഴുതുന്നു:

“..... എന്നാൽ ഒരു ജീവിത വ്യവഹാരത്തോടനുബന്ധിച്ച് അല്ലാഹുവിന്റെ വിധിവിധികൾ അവന്റെ പ്രതിഫലം കാംക്ഷിച്ചുകൊണ്ട് ഒരാൾ പാലിക്കുന്നപക്ഷം ആ സൂക്ഷ്മത അഥവാ തഖ്വാഇബാദത്താകുന്നു. ചിലർ അൽപം സാമാന്യവൽക്കരണം നടത്തിക്കൊണ്ട് ഉദ്ദേശ്യശുദ്ധിയോടെയുള്ള കച്ചവടം ഇബാദത്താകുന്നു എന്നു പറഞ്ഞേക്കാം. പക്ഷേ, കച്ചവടം എന്ന ലൗകികവ്യവഹാരം സ്വന്തം നിലയിൽ ഒരു ഇബാദത്താകുന്നു എന്ന് ഒരിക്കലും ഇതിനർത്ഥമില്ല. കച്ചവടത്തെ സംബന്ധിച്ച് വിശുദ്ധ ഖുർആനിൽ പലയിടത്തുമുള്ള പരാമർശങ്ങൾ ഈ വിഷയത്തിലേക്ക് വെളിച്ചം വീശുന്നുണ്ട്.” (‘താരതമ്യം’ പേ. 89) (അടിവര കെ.സി.യുടേത്.)

അടിവരയിട്ട ഭാഗത്തു പറഞ്ഞ ആ സൂക്ഷ്മത അഥവാ തഖ്വാഇബാദത്താണ് ഇബാദത്താവുന്നത്; അല്ലാതെ ആ സൂക്ഷ്മതയോടുകൂടിയ കച്ചവടം ഇബാദത്താകുന്നില്ല എന്നാണ് മദനി സാഹിബ് സമർത്ഥിക്കുന്നത്. ആ സൂക്ഷ്മതയോടുകൂടി നടത്തുന്ന കച്ചവടംതന്നെ ഇബാദ

ത്തായിത്തീരുന്നു എന്നു മറ്റു പണ്ഡിതന്മാർ പറഞ്ഞത് സൂക്ഷ്മതയില്ലാത്ത സാമാന്യവൽക്കരണമാണ് എന്നും അദ്ദേഹം വാദിക്കുന്നു. ഒരു പ്രത്യേക തരത്തിലുള്ള ശാരീരിക ചലനങ്ങൾ (നമസ്കാരം) അതുമാ യി ബന്ധപ്പെടുത്തി അല്ലാഹു പറഞ്ഞ ഉപാധികൾ (ഖുശുഅ് തുടങ്ങിയവ) അവന്റെ പ്രതിഫലം കാംക്ഷിച്ചുകൊണ്ടു ഒരാൾ പാലിക്കുന്ന പക്ഷം ആ സൂക്ഷ്മത അഥവാ തഖ്വ ഇബാദത്താകുന്നു. അല്ലാതെ ആ ചലനങ്ങൾ (നമസ്കാരം) ഇബാദത്താണെന്ന് പറയുന്നത് സൂക്ഷ്മത യോടുകൂടിയ പഠിച്ചിലല്ല. ഫ വൈലുൻ ലിൽ മുസ്ലിമീൻ എന്നും മറ്റും അല്ലാഹു പറഞ്ഞിട്ടുണ്ടല്ലോ എന്നൊരാൾ വാദിച്ചാൽ? മദനിസാഹിബിന്റെ ഈ സൂക്ഷ്മത ഉപയോഗപ്പെടുത്തിക്കൊണ്ട് എല്ലാ ഇബാദത്തുകളെയും വെറും ധ്യാനം മാത്രമാക്കി കടഞ്ഞെടുക്കാൻ നമുക്ക് കഴിയില്ലേ? അങ്ങനെ വേണമോ? എന്തിനാണ് മദനിസാഹിബ് ഇത്രയും സാഹസപ്പെടുന്നതെന്നോ? കച്ചവടം ഇബാദത്താകുമെന്നു സമ്മതിച്ചുകൊടുത്താൽ തന്റെ ആരാധനാസിദ്ധാന്തം അപ്പടി പൊളിയുമെന്നു കണ്ടതുകൊണ്ടുതന്നെ. പക്ഷേ, വായനക്കാർക്കുമുണ്ട് ബുദ്ധി എന്നദ്ദേഹം തൽക്കാലം ഓർത്തില്ല. ഏതുതരം കച്ചവടവും സ്വന്തം നിലക്ക് ഇബാദത്താകുമെന്ന് ആരെങ്കിലും പറഞ്ഞതായി ഓർക്കുന്നില്ല. ഇതിന്റെ ഒന്നാംപതിപ്പിൽ അങ്ങനെ പറഞ്ഞിട്ടുമില്ല. (ഇ.ഒ.സ.പ.പു. പേ. 330, 331) 241

വിവരമുള്ളവർ ചോദിക്കേണ്ട ചോദ്യങ്ങളല്ല ഇവയെന്ന് പ്രഥമമായ നയിൽതന്നെ വായനക്കാർക്ക് തോന്നിയിട്ടുണ്ടാകും. അത് ശ്രദ്ധിച്ചു വായിച്ചാൽ മനസ്സിലാകുന്നതിപ്രകാരമാണ്.

ഹമീദ് മദനി പറയുന്നു: കച്ചവടം ഒരു ജീവിതവ്യവഹാരമാണ്. ഇബാദത്തായി അനുശാസിക്കപ്പെട്ട ഒരു കാര്യമല്ല.

കെ.സി. പറയുന്നു: കച്ചവടം സ്വന്തം നിലക്ക് ഇബാദത്താകുമെന്ന് ജമാഅത്തും പറഞ്ഞിട്ടില്ല.

രണ്ടുപേർക്കുമിടയിൽ തർക്കമില്ലെന്നർത്ഥം.

ഹമീദ് മദനി പറയുന്നു: കച്ചവടം എന്ന ജീവിത വ്യവഹാരത്തിലും തഖ്വാ അഥവാ വിധിവിധികൾ പാലിക്കണം.

കെ.സി. പറയുന്നു: അപ്രകാരംതന്നെ.

രണ്ടുപേർക്കുമിടയിൽ തർക്കമില്ലെന്നർത്ഥം.

ഹമീദ് മദനി പറയുന്നു: ജീവിതവ്യവഹാരങ്ങളിൽ വിധിവിധികൾ പാലിക്കുമ്പോൾ, 'വിധിവിധികൾ' ആണ് ഇബാദത്ത്.

കെ.സി. പറയുന്നു: വിധിവിധികൾ പാലിക്കുന്നതോടെ ജീവിത വ്യവഹാരംതന്നെ ഇബാദത്താകുന്നു.

പ്രായോഗികമായി രണ്ടുപേരും യോജിപ്പിലാണ്. ഒരു ജീവിതവ്യവഹാരം വിധിവിധികൾ പാലിച്ചുകൊണ്ടാവുമ്പോൾ അതിനെ ഇബാദത്ത് എന്നു പറയാമോ ഇല്ലേ എന്നതാണ് തർക്കം. പ്രബോധനത്തിലെ ഒരു ഉദ്ധരണി വായിക്കുക.

“ഇവിടെ ഇബാദത്ത് ജീവിതമാണ്. തീനാണ്. കുടിയാണ്. കച്ചവടമാണ്. കൃഷിയാണ്. ഉദ്യോഗമാണ്. കുലിവേലയാണ്. അദ്ധ്യായനമാണ്. അദ്ധ്യാപനമാണ്. എഴുത്താണ്. വായനയാണ്. ഇരുത്തമാണ്. നിർത്തമാണ്. നടത്തമാണ്. എല്ലാറ്റിലെയും സൂക്ഷ്മതയാണ് ശരിയായ ഇബാദത്ത്. അല്ലാഹുതന്നെ കാണുന്നുണ്ടെന്ന ബോധം നിലനിർത്തലാണ് ഇഹ്സാൻ.” (പ്രബോധനം മാസിക 83 സെപ്റ്റം. പേ. 52 അടിവര ലേഖകന്റേത്)

പക്ഷേ, ഈ തർക്കത്തിൽ സ്വയം ഇബാദത്തല്ലാത്ത ഒരു കാര്യത്തെ സ്വയം ഇബാദത്തായ ഒരു കാര്യത്തോട് തുലനപ്പെടുത്തിയത് ശരിയല്ല. രൂപം, സമയം, സ്വഭാവം എന്നിവയെല്ലാം ക്ലിപ്തവും നിർണ്ണിതവുമാക്കി അനുശാസിക്കപ്പെട്ട ഇബാദത്താണ് നമസ്കാരം. റുക്കുഇനും, സുജൂദിനും, നിറുത്തത്തിനും, ഇരുത്തത്തിനും, പ്രാർത്ഥനകൾക്കും, പ്രതിജ്ഞകൾക്കും, റക്അത്തുകൾക്കും അനുശാസിയമായ രൂപങ്ങളുണ്ട്. കച്ചവടവും, വിനോദവും, വേട്ടയാടലും, തീറ്റയും കുടിയും, വിസർജനവും, ഇണചേരലും അപ്രകാരമല്ല. അതിനാൽതന്നെ ഇബാദത്തുകളെ വെറും ധ്യാനം മാത്രമാക്കി കടഞ്ഞെടുക്കാൻ കഴിയുകയുമില്ല. അതു കൽപനക്ക് വിരുദ്ധമാകുമെന്നതിനാൽ. വിശദീകരണം വഴിയെ.

ഇനി മദനിസാഹിബിന്റെ മറ്റൊരു പ്രസ്താവനയും കെ.സി.യുടെ വാചകക്കുസർത്തും കാണുക:

“അല്ലാഹുവിന്റെ പ്രീതിയും പ്രതിഫലവും കാംക്ഷിച്ചുകൊണ്ട്, അവന്റെ മാർഗ്ഗദർശനം സ്വീകരിച്ചുകൊണ്ടു ഒരു സത്യവിശ്വാസിയ്ക്ക് നിന്നുൽഭൂതമാവുന്ന എല്ലാ വാഗ്-വിചാര-കർമ്മങ്ങളും ഇബാദത്താണ്.” (താരതമ്യം, 3, 4) ഇതനുസരിച്ച് മേലേ പറഞ്ഞ കച്ചവടവും ഇബാദത്ത് തന്നെ. പക്ഷേ, മദനിസാഹിബിന് അത് സമ്മതിക്കാതെ വയ്ക്കു! ഗതികേട് എന്ന പദത്തോടുള്ള അനുരാഗാത്മകമായ ഭ്രമം മദനിസാഹിബ് ഇങ്ങനെ ഉത്തേജിപ്പിച്ച് വിട്ടാൽ എന്തുചെയ്യും!!” (Ibid-331) 242

അല്ലാഹു അനുശാസിച്ച അവനുവേണ്ടിയുള്ള ഇബാദത്താണ് ആ വിശദീകരണത്തിന്റെ പരിധിയിൽ വരുന്നത്. ഉദാഹരണം നമസ്കാരം. അല്ലാഹുവിന്റെ പ്രീതിയും പ്രതിഫലവും കാംക്ഷിച്ചുകൊണ്ട് അവന്റെ മാർഗ്ഗദർശനം സ്വീകരിച്ചു സത്യവിശ്വാസിച്ചെയ്യുന്ന ഒരു പ്രവൃത്തിയാണ്. വഴിയിൽനിന്നു മുളയ്ക്കുന്നിൽ മറ്റൊരുദാഹരണം. അല്ലാഹുവിന്റെ പ്രീതിയും പ്രതിഫലവും കാംക്ഷിച്ചുകൊണ്ട് അവന്റെ മാർഗ്ഗദർശനം സ്വീകരിച്ച് സത്യവിശ്വാസി ചെയ്യുന്ന മറ്റൊരു പ്രവൃത്തിയാണ്. മറ്റൊരുദാഹരണം മാതാപിതാക്കൾക്ക് നന്മചെയ്യൽ. അല്ലാഹുവിന്റെ പ്രതിഫലം കാംക്ഷിച്ചുകൊണ്ട് അവന്റെ മാർഗ്ഗദർശനം സ്വീകരിച്ചു ഒരു സത്യവിശ്വാസിച്ചെയ്യുന്ന പ്രവൃത്തിയാണ്. പലിശ ഉപയോഗിക്കാതിരിക്കുന്നതും അപ്രകാരംതന്നെ. അല്ലാഹുവിന്റെ പ്രീതിയും പ്രതിഫലവും ആഗ്രഹിച്ചുകൊണ്ട് അവന്റെ മാർഗ്ഗദർശനം സ്വീകരിച്ചുകൊണ്ട് ഒരു സത്യവിശ്വാസിയായിത്തീർന്നുണ്ടാവുന്ന പ്രവൃത്തിയാണ്. സദ്വിചാരം, ഗുണകാംക്ഷ, സൽസ്വഭാവം എന്നിവയെല്ലാം ഇബാദത്താണ്. ചുരുക്കത്തിൽ ഇസ്‌ലാമിലെ ഇബാദത്തിന് രണ്ടുവശങ്ങളുണ്ടെന്ന് അത് വിശദീകരിക്കുന്നു. 1) പ്രീതിയും പ്രതിഫലവും കാംക്ഷിക്കുക. (ദുആത്). 2) മാർഗ്ഗദർശനം ഉണ്ടാകുക. അഥവാ അല്ലാഹുവോ റസൂലോ കൽപിക്കുകയോ പ്രേരിപ്പിക്കുകയോ പ്രോത്സാഹിപ്പിക്കുകയോ ചെയ്യണം. എന്നാൽ കച്ചവടവും, വിനോദവും, മലമുത്രവിസർജനവും, തീറ്റയും കുടിയും, ഇണചേരലും തുടങ്ങിയ ജീവിതവ്യവഹാരങ്ങളെക്കുറിച്ച് അങ്ങനെ പറയാൻ സാധിക്കില്ല. ഉദാഹരണത്തിന് വിനോദം. അല്ലാഹുവിന്റെ പ്രീതിയും പ്രതിഫലവും കാംക്ഷിച്ച് അവന്റെ മാർഗ്ഗദർശനം സ്വീകരിച്ച് ഒരു സത്യവിശ്വാസി ചെയ്യുന്ന കാര്യമല്ല അത്. അഥവാ ഒരാൾ അങ്ങനെ ചെയ്യുന്നുവെങ്കിൽ അത് ബിദ്അത്താണ്. അതുപോലെ അല്ലാഹുവിന്റെ പ്രതിഫലം കാംക്ഷിച്ച് അവന്റെ മാർഗ്ഗദർശനം സ്വീകരിച്ച് ഒരു സത്യവിശ്വാസിച്ചെയ്യുന്ന കാര്യമല്ല മലമുത്രവിസർജനം. അതുപോലെത്തന്നെയാണ് മറ്റെല്ലാ ലൗകികജീവിതവ്യവഹാരങ്ങളും. ദുർവ്യാഖ്യാനംകൊണ്ടു മൗലവിനു രക്ഷയില്ല.

ദുസ്സാമർത്ഥ്യം വീണ്ടും

‘വമാ ഖലഖ്തുൽജിന വൽഇൻസ ഇല്ലാലിയഅബ്ബുദുൻ’ വ്യാഖ്യാനിച്ച് ഹമീദ് മദനി കെ.സി.യുടെ അഭിപ്രായത്തിൽതന്നെ എത്തിച്ചേർന്നുവെന്ന് കെ.സി. സമാധാനിക്കുന്നു. സലാമത്തായി! ഇനി അദ്ദേഹത്തിനൊന്നും ചെയ്യേണ്ടതില്ല!! താത്വികവശത്തെക്കുറിച്ച് മിണ്ടേണ്ടതി

ല്ല! ഇബ്നുതൈമിയയെക്കുറിച്ച് തെറ്റിദ്ധാരണ പരത്തിയിരിക്കുകയുണ്ട്.... അങ്ങനെ എല്ലാത്തിൽനിന്നും അദ്ദേഹം രക്ഷ നേടിയിരിക്കുന്നു! കെ.സി. പറയുന്നത് ‘വമാ.....യഅബ്ബുദുൻ’ എന്നതിനർത്ഥം: “എനിക്ക് ഇബാദത്ത് ചെയ്യാൻ വേണ്ടി മാത്രമാണ്, മറ്റൊന്നുമില്ല” എന്നാണ്. (പേ. 332) പേ.355ൽ എല്ലാം ‘ഇബാദത്താക്കാം’ എന്നുമാണ്. ഇത് പ്രകടമായ വൈരുദ്ധ്യമാണ്!! ഇമാഅത്തിന്റെ ഈ ചുവടുമാറ്റത്തെക്കുറിച്ച് ഇനി അൽപം വിശദമായി മനസ്സിലാക്കാം.

A 1974 ജൂൺ 25ലെ ‘സന്ദർശ്ശം’ ദൈവാരികയിൽ എഴുതുന്നു:

“എന്നെ ആരാധിക്കുവാൻ വേണ്ടിയല്ലാതെ ജിന്നുവംശത്തെയും മനുഷ്യവംശത്തെയും ഞാൻ സൃഷ്ടിച്ചിട്ടില്ല.”.....

..... അല്ലാഹുവിന് ഇബാദത്ത് ചെയ്യാൻ വേണ്ടിമാത്രമാണ് മനുഷ്യനും ജിന്നും സൃഷ്ടിക്കപ്പെട്ടതെന്നാണ് അല്ലാഹു പറയുന്നത്. എന്നുവെച്ചാൽ അല്ലാഹുവിനെ ആരാധിക്കുക എന്നതല്ലാതെ മറ്റൊന്നും മനുഷ്യനിവിടെ ചെയ്യാനില്ല അഥവാ ചെയ്യാൻ പാടില്ല എന്നാണല്ലോ അർത്ഥം. അപ്പോൾ ബുദ്ധിയും വിവേചനശക്തിയും ലഭിച്ച് ഒരു മനുഷ്യനായിക്കഴിഞ്ഞ നിമിഷം മുതൽ അന്ത്യശ്വാസം വലിക്കുന്നതുവരെ അല്ലാഹുവിനെ ആരാധിച്ചുകൊണ്ടുവേണം അവൻ കഴിച്ചുകൂട്ടാൻ.” (പേ.6,7)

B “ജിന്നുവർഗത്തെയും മനുഷ്യവർഗത്തെയും എനിക്കു ഇബാദത്തു ചെയ്യാനല്ലാതെ ഞാൻ സൃഷ്ടിച്ചിട്ടില്ല.”

ഈ വാക്യത്തിന്റെ വ്യക്തമായ അർത്ഥം, മനുഷ്യവർഗ്ഗത്തിന്റെയും ജിന്നുവർഗ്ഗത്തിന്റെയും സൃഷ്ടിയുടെ ഏക ഉദ്ദേശ്യം അല്ലാഹുവിനുള്ള ഇബാദത്താണെന്നും, മറ്റൊന്നും ആ രണ്ടുവംശത്തിനുമിവിടെ ചെയ്യാനില്ലെന്നുമാകുന്നു.” (ഇസ്‌ലാമിലെ ഇബാദത്ത് - പേ.1)

C “ഇബാദത്തല്ലാത്ത യാതൊന്നും പറയുവാനോ പ്രവർത്തിക്കുവാനോ പ്രവാചകന്മാർക്ക് അവകാശമില്ല.” (ഇസ്‌ലാം ഒറ്റനോട്ടത്തിൽ പേ. 189; ഇബാദത്ത് പണ്ഡിതന്മാരുടെ വീക്ഷണത്തിൽ പേ. 62)

D “ഞാൻ ജിന്നുവംശത്തെയും മനുഷ്യവംശത്തെയും സൃഷ്ടിച്ചിട്ടില്ല; അവർ എനിക്ക് ഇബാദത്ത് ചെയ്യാനല്ലാതെ.” (അദാരിയാത്. 56) ജീവിതം മുഴുവൻ ഇബാദത്താക്കി മാറ്റണമെന്നും അങ്ങനെ പുണ്യനീരതമായി ജീവിതം നയിക്കണമെന്നും ആവശ്യപ്പെടുന്ന പ്രസ്ഥാനമാണ് ജമാഅത്തെ ഇസ്‌ലാമി.” (ജമാഅത്തെ ഇസ്‌ലാമി, ലഘുപരിചയം പേ. 113)

‘ഇബാദത്ത് ഒരു സമഗ്രപഠന’ത്തിന്റെ പഴയതും, പരിഷ്കരിച്ചതുമായ രണ്ടു പതിപ്പുകളിലും ‘എല്ലാം ഇബാദത്താക്കി മാറ്റാം’ എന്നെഴുതിയിരിക്കുന്നതുമായി ഇതെങ്ങനെ യോജിക്കും? ‘ഇബാദത്തിനല്ലാതെ മറ്റൊന്നിനും സൃഷ്ടിച്ചിട്ടില്ല.’ എന്ന ക്ലിപ്തവും കണിശവുമായ വാക്യത്തിന് ‘എല്ലാം ഇബാദത്താക്കാം’ എന്ന ലഘുതരമായ അനുവാദത്തിന്റെ ആശയം എങ്ങനെ ലഭിക്കും? സലഫികളെ ചുർആൻ ദുർവ്യാഖ്യാനക്കാരെന്ന് തെറ്റിദ്ധരിപ്പിക്കുന്നവർക്ക് ഈ ദുർവ്യാഖ്യാനത്തെക്കുറിച്ച് എന്തു പറയാനുണ്ട്?

പ്രിയമുള്ള വായനക്കാരേ, ദന്യമാന വീക്ഷണമാണല്ലോ ജമാഅത്തിന്റെ സവിശേഷ മാഹാത്മ്യം. ഗുരുനാഥൻ മൗമൂദി സലഫികളോട് യോജിക്കുന്നതുകൂടി വായിക്കുക. ഈ ആയത്തിനെ വ്യാഖ്യാനിച്ചുകൊണ്ട് മൗമൂദി എഴുതി:

“അതായത് ഞാനവരെ ഇതരന്മാർക്ക് ഇബാദത്ത് ചെയ്യാനല്ല. എനിക്ക് ഇബാദത്തു ചെയ്യാനാണ് സൃഷ്ടിച്ചത്. ഞാനാണവരുടെ സ്രഷ്ടാവ് എന്ന നിലക്കാണ് അവർ എനിക്ക് ഇബാദത്ത് ചെയ്യേണ്ടത്. മറ്റാരും അവരെ സൃഷ്ടിച്ചിട്ടില്ലെങ്കിൽ, പിന്നെ മറ്റുള്ളവർക്ക് എങ്ങനെയാണ് അവരുടെ ഇബാദത്തിന് അർഹത ലഭിക്കുക? സ്രഷ്ടാവ് ഞാനും അവരുടെ ഇബാദത്ത് മറ്റുള്ളവർക്കും. ഇത് എങ്ങനെയാണവർക്ക് ഹിതകരമാവുക? (ചുർആൻ ഭാഷ്യം പേ. 676)

മുഴുജീവിത ഇബാദത്ത് സിദ്ധാന്തം തീവ്രവാദംതന്നെ

വാജിബ് (ഫർദ്ദ്), മൻദൂബ് (സുന്നത്ത്), മുബാഹ് (ബലാൽ), ഹറാം, മക്റൂഹ് എന്നിങ്ങനെ അഞ്ചു വിധികളാണ് ഇസ്‌ലാമിലുള്ളതെന്ന കാര്യം സുവിദിതമാണല്ലോ. അതിൽ മുബാഹ്-ന് അനുഷ്ഠിച്ചാലും ഉപേക്ഷിച്ചാലും പ്രതിഫലമോ ശിക്ഷയോ ഇല്ലാത്ത കാര്യങ്ങൾ എന്നാണല്ലോ നിർവ്വചനം നൽകാറുള്ളത്. അതായത് ചെയ്യണമെന്നോ ചെയ്യരുതെന്നോ ഉള്ള വിധി ബാധകമാകാത്ത കാര്യങ്ങൾ എന്നർത്ഥം. അനുവദനീയം എന്നു സാങ്കേതികമായി പറയുന്ന കാര്യങ്ങളുടെ പട്ടിക വളരെ വിശാലമാണ്. അത്തരം കാര്യങ്ങളെല്ലാം ഇബാദത്തിനു പുറത്താണ്. ‘മുഴുജീവിത ഇബാദത്ത് സിദ്ധാന്തപ്രകാരം ഹലാലായ കാര്യങ്ങളും ഇബാദത്താണ്. ചെയ്യാനും ചെയ്യാതിരിക്കാനും സ്വാതന്ത്ര്യം നൽകപ്പെട്ട ഒരു കാര്യം ഇബാദത്താണെന്നു വന്നാൽ, ഇബാദത്തിന്റെ നേർ വിപരീതവും ഇബാദത്താണെന്നു വരും! ഇത് ബുദ്ധിശൂന്യതയാ

ണ്. ‘താരതമ്യ’ത്തിൽ മദനിസാഹിബ് ഉദ്ധരിച്ച ഇബ്നുതൈമിയുടെ വാചകങ്ങൾ ഇവിടെ വീണ്ടും ഉദ്ധരിക്കാം. (നമ്മുടെ നിരൂപകൻ, കെ. സി. ഇതിനെക്കുറിച്ച് ‘ക.മ’ എന്നുറിയാടിയിട്ടില്ല എന്ന കാര്യം പ്രത്യേകം ഓർക്കുക.)

“ഇസ്‌ലാമികനിയമത്തിൽ മുസ്‌ഹബ് (അഥവാ സുന്നത്തായ പുണ്യകർമ്മം) അല്ലാത്ത കാര്യങ്ങൾ ഇബാദത്തായി സ്വീകരിക്കുന്നത് അനുവദനീയമല്ലെന്ന കാര്യത്തിൽ മുസ്‌ലിംകൾ ഏകാഭിപ്രായക്കാരാണ് എന്നതത്രെ ആ തത്വം. അത് (പുണ്യകരമല്ലാത്ത, അനുവദനീയം മാത്രമായ കാര്യം) മുഖേന അല്ലാഹുവിന്റെ സാമീപ്യം തേടുകയോ, അതിനെ അല്ലാഹുവിങ്കലേക്കുള്ള മാർഗ്ഗമായി സ്വീകരിക്കുകയോ ചെയ്യാവുന്നതുമല്ല. ഒരാൾ അല്ലാഹുവിന്റെ മിത്രങ്ങളുടെ കൂട്ടത്തിൽ ഉൾപ്പെടാൻ അത് കാരണമാവുകയുമില്ല. അത്തരം കാര്യങ്ങളെയോ അവയിൽ ഏർപ്പെടുന്നവരെയോ അല്ലാഹു ഇഷ്ടപ്പെടുമെന്നോ അത്തരം കാര്യങ്ങൾ സ്വീകരിക്കുന്നത് വഴി ഒരാൾക്ക് അല്ലാഹുവിങ്കൽ നേട്ടമോ സാമീപ്യമോ വർദ്ധിക്കുമെന്നോ വിശ്വസിക്കാവുന്നതുമല്ല. പശ്ചാത്താപനിമഗ്നരും അല്ലാഹുവിന്റെ പ്രീതി കാംക്ഷിക്കുന്നവരും അനിതരമായ ശ്രേഷ്ഠതയുള്ളവരുമായ ആളുകളുടെ ചിഹ്നമായി അതിനെ പരിഗണിക്കാവുന്നതുമല്ല.

പ്രത്യേകം ശ്രദ്ധിച്ചു മനസ്സിലാക്കേണ്ട ഒരു മഹാതത്വമത്രെ ഇത്. (മതത്തിൽ) അനുവദനീയമായ കാര്യങ്ങൾ നമുക്ക് ചെയ്യാൻ അനുവാദമുണ്ടാകുന്നത് അവ അനുവദനീയം എന്ന നിലയിൽ സ്വീകരിക്കപ്പെടുമ്പോൾ മാത്രമാണ്. എന്നാൽ അവയെ ആരെങ്കിലും നിർബന്ധകർമ്മങ്ങളോ പുണ്യകർമ്മങ്ങളോ ആക്കിത്തീർക്കുകയാണെങ്കിൽ അത് അല്ലാഹു നിശ്ചയിക്കാത്ത മതം ഉണ്ടാക്കലായിരിക്കും. നിർബന്ധമല്ലാത്ത ഒരു കാര്യം നിർബന്ധമാക്കുന്നതും പുണ്യകരമല്ലാത്ത ഒരു കാര്യം പുണ്യകരമാക്കുന്നതും നിഷിദ്ധമല്ലാത്ത ഒരു കാര്യം നിഷിദ്ധമാക്കുന്നതും, തുല്യം തന്നെയാണ് (കുറ്റകരമാണ്)....”

മൂന്നു സഹാബിമാർ നബി(സ)യുടെ ഇബാദത്തിനെക്കുറിച്ച് പഠിക്കാൻ നബി(സ)യുടെ വീട്ടിൽവന്ന സംഭവം പ്രസിദ്ധമാണ്. പ്രവാചകപത്നി നബി(സ)യുടെ ഇബാദത്തുകൾ വിവരിച്ചു കൊടുത്തു. നബി(സ)യുടെ ഇബാദത്തുകൾ കുറച്ചേയുള്ളൂ എന്നാണവർക്കു തോന്നിയത്. ‘മുൻപിൻപാപങ്ങൾ പൊറുക്കപ്പെട്ട നബി(സ)ക്ക്, അതുമതി, നമുക്കത് പോരാ എന്നിങ്ങനെ പറഞ്ഞു അവർ ചില പ്രതിജ്ഞകളെടുത്തു.

ബ്രഹ്മചര്യം. ആയുഷ്കാലവ്രതം, രാത്രി മുഴുനീള നമസ്കാരം. നബി(സ) അവരെ വിളിച്ചു താക്കീതുചെയ്തു. ജീവിതം മുഴുവൻ ഇബാദത്തല്ല എന്നതിനും ജീവിതം മുഴുവൻ ഇബാദത്താക്കേണ്ടതില്ല എന്നതിനും ഈ സംഭവത്തിൽ തെളിവുണ്ട്. കാരണം, ജീവിതം മുഴുവൻ ഇബാദത്താക്കും എന്നുതന്നെയായിരുന്നുവല്ലോ അവരുടെ പ്രതിജ്ഞ. മാത്രമല്ല, ജീവിതം മുഴുവൻ ഇബാദത്താക്കണമെന്നോ, ആക്കാമെന്നോ സഹാബിമാരെ നബി(സ) പഠിപ്പിച്ചിരുന്നുവെങ്കിൽ ഇങ്ങനെയൊരന്വേഷണം നടക്കുമായിരുന്നില്ല. അഥവാ നടന്നാൽതന്നെ, 'നബി(സ)യുടെ ഇബാദത്തുകൾ കുറച്ചല്ലേയുള്ളൂ' എന്ന് അവർക്ക് തോന്നുകയും ചെയ്യുമായിരുന്നു. അഥവാ തോന്നിയെന്നും കരുതുക. അവരത് പ്രകടിപ്പിക്കുമ്പോൾ പ്രവാചകപത്നി അത് തിരുത്തുമായിരുന്നു. എന്നാൽ സംഭവിച്ചതങ്ങനെയൊന്നുമല്ല. നബി(സ) പറഞ്ഞു: "ഞാനാണ് നിങ്ങളേക്കാൾ വലിയ ദൈവഭക്തൻ" എന്ന്. 'മുഴുജീവിത ഇബാദത്ത്' ദീനിലെ ഒരു നിയമമായിരുന്നുവെങ്കിൽ, നബി(സ) ഇങ്ങനെ പറയണമായിരുന്നു." എന്തുകൊണ്ടാണ് നിങ്ങൾ മുന്നുപേർക്കും എന്റെ ഇബാദത്തുകൾ കുറവാണെന്നു തോന്നിപ്പോയത്? ഒരു സത്യവിശ്വാസിയുടെ ജീവിതം മുഴുവൻ ഇബാദത്താണെന്ന് നിങ്ങൾക്കറിയില്ലേ? അപ്പോൾ പിന്നെ ഞാൻ ഉറങ്ങുന്നതും, നോമ്പു നോൽക്കുന്നതും നോൽക്കാതിരിക്കുന്നതും എല്ലാം ഇബാദത്തുതന്നെയൊന്നെന്ന് പ്രത്യേകിച്ചു പറയണമോ?" അങ്ങനെ നബി(സ) പറഞ്ഞില്ല.

ഒരു സംഭവം കൂടി ശ്രദ്ധിക്കുക

നബി(സ) ഖുതുബ നടത്തിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്നു. ഒരാൾ വെയിലത്ത് നിൽക്കുന്നത് നബി(സ)യുടെ ശ്രദ്ധയിൽപ്പെട്ടു. നബി(സ) അയാളെക്കുറിച്ച് നോക്കി. പേർ അബൂഇസ്രാഹീൽ; തണലേൽക്കാതെയും ഇരിക്കാതെയും വെയിൽക്കൊണ്ടു നിൽക്കാനും ആരോടും സംസാരിക്കാതെ, നോമ്പനുഷ്ഠിക്കാനും അയാൾ നേർച്ച നേർന്നിരിക്കുന്നു." ഇതറിഞ്ഞ നബി(സ) പറഞ്ഞു: നിങ്ങൾ അയാളോടു പറയൂ; വെയിലിൽനിന്നു മാറി അയാൾ തണലിലേക്ക് വരട്ടെ; ഇരിക്കട്ടെ; സംസാരിക്കട്ടെ; നോമ്പ് നോറ്റു വീട്ടുകയും ചെയ്യട്ടെ. (ബുഖാരി, ഇബ്നുമാജ, അബുദാവൂദ്)

അനുവദനീയമായ കാര്യങ്ങൾ നേർച്ചയാക്കാൻ പാടില്ല. അഥവാ ഹലാലായ കാര്യങ്ങൾ പുണ്യകർമ്മങ്ങളാക്കാൻ പാടില്ല എന്ന തത്വമാണ് ഹദീസിൽനിന്നും ലഭിക്കുന്നത്.

പ്രവാചകന്റെ ജീവിതം ഇബാദത്തു മാത്രമോ?

നബി(സ) ഒരു കാര്യം മനുഷ്യരെ പഠിപ്പിച്ചാൽ ആ അദ്ധ്യാപനത്തോട് 100 ശതമാനവും പൊരുത്തപ്പെടുന്ന സംസാരങ്ങളും പ്രവർത്തനങ്ങളും മാത്രമേ നബി(സ)യിൽ നിന്നുണ്ടാകൂ. ഇക്കാര്യത്തിൽ മുസ്ലിംകൾ കിടയിൽ രണ്ടഭിപ്രായമില്ല. മുഴുജീവിത ഇബാദത്ത് സിദ്ധാന്തം നബി(സ)യുടെ അദ്ധ്യാപനത്തിൽപ്പെടുമെങ്കിൽ, നബി(സ)യുടെ ജീവിതം ഇബാദത്തുമാത്രമായിരുന്നോ? ഇബാദത്തല്ലാത്ത മറ്റൊന്നും നബി(സ)യിൽ നിന്നും ഉണ്ടായിട്ടില്ല? എന്നു പരിശോധിക്കേണ്ടിവരുന്നതാണ്.

ഉസൂലുൽ ഫിഖ്ദ് (കർമ്മശാസ്ത്രത്തിന്റെ നിദാനതത്ത്വങ്ങൾ)ന്റെ ഗ്രന്ഥങ്ങളിൽ, സുന്നത്തിനെക്കുറിച്ച് ചർച്ചയിൽ, 'ശരീഅത്തിൽപെടാത്ത നബിചര്യ'യെക്കുറിച്ച് പ്രതിപാദനവും കാണാം. ഉദാഹരണസഹിതം അതിന്റെ സംഗ്രഹം താഴെ:

1) മനുഷ്യപ്രകൃതിയുടെ താൽപര്യമെന്ന നിലയിൽ നബിയിൽ നിന്നുണ്ടായിട്ടുള്ള കാര്യങ്ങൾ: നിറുത്തം, ഇരുത്തം, നടത്തം, ഉറക്കം, തീറ്റ, കൂടി, മലമുത്ര വിസർജനം.... (കാരണം, പ്രവാചകദൗത്യത്തിൽപ്പെടുന്ന കാര്യങ്ങളല്ല അവ. മറിച്ച് മനുഷ്യസഹജമായ കാര്യങ്ങളാണ്) എന്നാൽ ഈ ഇനത്തിൽപ്പെട്ട കാര്യങ്ങളിലേതിനെങ്കിലും അനുധാവനം (ഇത്തിബാഅ്) ഉദ്ദേശിക്കപ്പെടുന്നുവെന്ന് തെളിവുണ്ടെങ്കിൽ, ആ തെളിവ് അടിസ്ഥാനത്തിൽ അത് ശരിയല്ലെന്ന് തെളിയിക്കാം.

2) കൃഷി, സൈനികവിന്യാസം, യുദ്ധതന്ത്രം, രോഗത്തിനു ചികിത്സ പോലെയുള്ള, അനുഭവപരിജ്ഞാനംകൊണ്ടു പറയുകയോ പ്രവർത്തിക്കുകയോ ചെയ്യുന്ന കാര്യങ്ങൾ. വിശദീകരണം താഴെ:

(a) മദീനക്കാർ ഈത്തപ്പനക്കുലകളിൽ പരാഗണം നടത്തുന്നതുകണ്ടപ്പോൾ നബി(സ) അവരോട് അതു വേണ്ടതില്ലെന്നഭിപ്രായപ്പെട്ടു. അവർ ആ സമ്പ്രദായം ഉപേക്ഷിച്ചതിനെത്തുടർന്ന് ആ വർഷത്തെ വിളവ് മോശമായി. അപ്പോൾ നബി(സ)യുടെ പ്രതികരണം ഇങ്ങനെയായിരുന്നു: "നിങ്ങളുടെ ദീനിൽപെട്ട ഒരു കാര്യം ഞാൻ നിങ്ങളോട് കൽപിക്കുമ്പോൾ നിങ്ങളുതന്നുസരിച്ചു ചെയ്യുക. എന്റെ സ്വാഭാപ്രായത്തിൽ ഞാൻ നിങ്ങളോടൊരു കാര്യം കൽപിക്കുമ്പോൾ ഞാൻ നിങ്ങളെപ്പോലൊരു മനുഷ്യൻ മാത്രമാണ്. നിങ്ങൾക്കാണ് നിങ്ങളുടെ ഐഹികകാര്യങ്ങളെക്കുറിച്ച് ഏറ്റവും നന്നായി അറിയുക."

(b) ബദർ യുദ്ധത്തിനുവേണ്ടി താവളമടിച്ച സ്ഥലത്തെക്കുറിച്ച് നബി(സ)യോട് ചില സഹാബിമാർ ചോദിച്ചു: അല്ലാഹു താങ്കളെ ഇറക്കിയ

സ്ഥലമാണോ ഇത്? അതോ യുദ്ധതന്ത്രമോ? സ്വന്തം യുക്തിയുടെയും തന്ത്രത്തിന്റെയും അടിസ്ഥാനത്തിൽ തെരഞ്ഞെടുത്തതാണോ സ്ഥലമെന്നാണ് നബി(സ) മറുപടി കൊടുത്തത്.

3) ഒരു തർക്കത്തിന് വിധി പറയവെ, നബി(സ) പറഞ്ഞു: ഞാൻ നിങ്ങളെപ്പോലെ ഒരു മനുഷ്യൻ മാത്രമാണ്. നിങ്ങൾ കേസുമായി എന്റെ അടുക്കൽ വരും നിങ്ങൾ വാഗ്ദാനമുള്ളവരുണ്ടാകും. ഞാനത് കേട്ട് അവനാണ് സത്യവാനെന്നു ധരിക്കും. അവനനുകൂലമായി വിധിക്കുകയും ചെയ്യും. ഒരു മുസ്ലിമിന്റെ അവകാശമാണ് ഞാനവനു വിധിക്കുന്നതെങ്കിൽ, അത് അഗ്നിക്കുപോലാണ്. അതിനാൽ അതവൻ സ്വീകരിക്കുകയോ ഉപേക്ഷിക്കുകയോ ചെയ്തുകൊള്ളട്ടെ.

പുരുഷന്മാർ തലമറക്കുന്നത് സംബന്ധമായി വിശദീകരിച്ചപ്പോൾ പ്രബോധനം എഴുതി:

“4) എന്നാൽ നബിയും സഹാബത്തും ചെയ്തിരുന്നതെല്ലാം സുന്നത്തല്ലേ എന്നു സാധാരണക്കാർ സംശയിക്കാറുണ്ട്. ഈ വിഷയത്തിൽ ആ ചോദ്യം പ്രത്യേകിച്ചും പ്രശ്നമായിരിക്കുന്നു. അതിനാൽ പ്രസ്തുത വിഷയത്തെക്കുറിച്ചുള്ള പണ്ഡിതാഭിപ്രായം അറിഞ്ഞിരിക്കേണ്ടതാവശ്യമാണ്. കർമ്മശാസ്ത്രത്തിന്റെ അടിസ്ഥാനം വിവരിക്കുന്ന ഗ്രന്ഥങ്ങളിൽ ഇങ്ങനെ കാണാം. (അറബിമൂലം വിട്ടുകളയുന്നു)

“നബി(സ)യുടെ പ്രവൃത്തികളിൽ, നടത്തം ഇരുത്തം, തീറ്റ, കുടി എന്നിവപോലെ പ്രകൃതിപരമായ കാര്യങ്ങളായാലും കള്ളന്റെ കൈപ്പടം മുറിക്കുക എന്നപോലെ (ഖുർആന്റെ) വിവരണമായാലും നബി(സ)ക്ക് പ്രത്യേകമായ നിയമമായാലും കാര്യം വളരെ വ്യക്തമാണ്. അതായത് ഖുർആന്റെ വിവരണമായത് നമ്മെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം തെളിവാണ്. മറ്റു രണ്ടിനവും പിൻപറ്റാൻ നമ്മോട് കൽപനയില്ല.” (ജംഉൽ ജവാമിഅ് മഅ് ശർഹിൽ മഹല്ലീ വാ - 2 പേ. 60) (പ്രബോധനം 1998, മെയ്)

“പ്രകൃതിപരമായ കാര്യങ്ങൾ പിന്തുടരാൻ കൽപനയില്ലെന്നു സാരം. ഇനിയും കാണുക: (അറബിമൂലം വിട്ടുകളയുന്നു)

“നബി(സ)യുടെ പ്രവൃത്തികളിൽ മൂന്നാമതൊരു ഭാഗം, മനുഷ്യപ്രകൃതിയും അറബിനാട്ടിലെ സമ്പ്രദായങ്ങളുമനുസരിച്ച് നബി(സ) ചെയ്യുന്നവയായിരുന്നു. നബി(സ)യുടെ വസ്ത്രധാരണരീതി, ഭക്ഷണസമ്പ്രദായം മുതലായവ അതിൽപ്പെടുന്നുവെന്നു സാരം.” (ഉസൂലുൽ ഫിഖ്ദ് മുഹമ്മദ് അബൂസഹ്റ പേ.125, പ്രബോധനം 1978, മെയ്)

ഇതുപോലെ അനേകം പ്രശ്നങ്ങളിൽ പ്രബോധനം ലേഖകൻ മറുപടി കൊടുത്തത് കാണാം. മിമ്പറിൽ കയറുമ്പോൾ വാൾ എടുക്കണമോ? എന്ന ചോദ്യത്തിനു നൽകിയ മറുപടിയുടെ ചുരുക്കവും ഇത്രേപ്രകാരമാണ്. “വാളെടുത്തതായും വടിയുന്നിയതായും ചില നിവേദനങ്ങളിൽ കാണുന്നുണ്ട്. പക്ഷെ അതൊരു സുന്നത്തല്ല; നബിസയുടെ ഒരു ശീലം മാത്രമായിരുന്നു.” എന്നിങ്ങനെ.

ചുരുക്കത്തിൽ, ‘നബി(സ)യുടെ ജീവിതം ഇബാദത്ത് മാത്രമായിരുന്നു; ഇബാദത്തല്ലാത്ത യാതൊന്നും നബി(സ) പ്രവർത്തിച്ചിരുന്നില്ല’ എന്ന വാദം ഖുർആന്റെയും ഹദീസുകളുടെയും പണ്ഡിതാഭിപ്രായങ്ങളുടെയും ബുദ്ധിയുടെയും മുമ്പിൽ നിലനിൽപ്പില്ലാത്തതാണ്. ജമാഅത്തിന്റെ ചില ‘ഘാലു’പ്രകാരവും നിലനിൽപ്പില്ലാത്തതാണ്.

ദീനും ദുന്യാവും, സങ്കീർണ്ണതകളും

ജീവിതം മുഴുവൻ ഇബാദത്താക്കണമെന്നു ശക്തിയായി വാദിച്ചുപോയ ജമാഅത്തിന് ചില ‘ഗുലുമാലു’കളിൽ അകപ്പെടേണ്ടി വന്നിട്ടുണ്ട്. അതുമാത്രമേ ഇവിടെ ശ്രദ്ധയിൽക്കൊണ്ടുവരാനുദ്ദേശമുള്ളൂ. ജീവിതം മുഴുവൻ ഇബാദത്താണെന്നോ ആക്കണമെന്നോ പറഞ്ഞാൽ അതിന്റെ അർത്ഥം ജീവിതം മുഴുവൻ ദീനാണെന്നോ ദീനാക്കണമെന്നോ ആണ്. അതായത് ദീൻപ്രശ്നം ഒന്നുവേറെ ദുന്യാ പ്രശ്നമൊന്നുവേറെ എന്ന വേർതിരിവ് പാടില്ലെന്നാണ്. അഥവാ ദീനും ദുന്യാവും ഒന്നാണെന്നാണ്.

ആയത്തുകളും ഹദീസുകളും ഉദ്ധരിച്ച് ദീനിയെന്നും ദുന്യാവിനെയെന്നാക്കുന്ന ‘പൊടിപൊടിപ്പൻ’ സമർത്ഥനങ്ങൾ ഒരു വശത്തു നടക്കുമ്പോൾ, മുഴുജീവിത ഇബാദത്ത് സിദ്ധാന്തത്തെ തകർത്തു തരിപ്പണമാക്കുന്ന ‘നെടുനെടുങ്കൻ ‘ഫത്വകൾ’ മറുവശത്തും നിലനിൽക്കുന്നു. ഇതൊരു വല്ലാത്ത ‘ഗുലുമാലാ’ണ്. നമുക്കു പരിശോധിക്കാം:

1) ഫർജ് നമസ്കാരശേഷം നടത്തപ്പെടുന്ന കുട്ടപ്രാർത്ഥന സുന്നത്താണോ? അതോ ബിദ്അത്തോ?

ജീവിതം മുഴുവൻ ഇബാദത്താക്കാനും, അത് അപ്രകാരം തന്നെ മറ്റുള്ളവർക്ക് പഠിപ്പിച്ചുകൊടുക്കാനും പ്രതിജ്ഞാബദ്ധനായ ജമാഅത്തു പുരോഹിതന്റെ സമീപനം നോക്കൂ:

“..... നമസ്കാരാനന്തരം ഒരു കുട്ടപ്രാർത്ഥന നബി(സ)യുടെ സമ്പ്രദായത്തിൽപ്പെട്ടതല്ലാത്തതുകൊണ്ട് നന്നല്ല. എന്നാൽ ഈ ‘നന്നല്ലായ്മ’ക്ക് നിഷിദ്ധതയുടെ - ഹറാമിന്റെ- സ്വഭാവം കൽപിക്കാൻ പര്യാപ്തമായ തെളിവുകളില്ല....

ചുരുക്കത്തിൽ നമസ്കാരാനന്തര കൂട്ടുപ്രാർത്ഥന ഹറാമല്ല. സുന്നത്തു മല്ല. ഒരനാവശ്യകാര്യമാണ്.....” (പ്രബോധനം വാരിക, മാർച്ച് 26, 1988)

നബി(സ)യുടെ സുന്നത്തു പഠിപ്പിക്കുകയും അത്തന്നെ അനുഷ്ഠിക്കാൻ പ്രേരിപ്പിക്കുകയും പ്രോത്സാഹിപ്പിക്കുകയും ചെയ്യേണ്ടതിനു പകരം വളഞ്ഞ വഴി സ്വീകരിച്ചതും ചോദ്യകർത്താവിനെ ‘വസ്വാസിലും’ നിരാശയിലുമാക്കിയതും ‘സമഗ്രസമ്പൂർണ്ണ ഇസ്ലാമിസം’ത്തിൽ ഒരു ലഘുവായ കാര്യമാണെന്ന് ഈ ‘അഴകുഴമ്പൻ’ മറുപടിയിൽനിന്ന് വായനക്കാരൻ മനസ്സിലാക്കിയിരിക്കുമല്ലോ. പോകട്ടെ, വിഷയം ദീൻ = ദുൻയാവ് ആണ്.

ലേഖകൻ പറയുന്നുവല്ലോ; ‘സുന്നത്തല്ല’ എന്ന്.

സുന്നത്തല്ല എന്നു പറഞ്ഞാൽ, ‘ദീൻ’ എന്ന നിലയിൽ ‘നബി(സ) അംഗീകരിക്കാത്ത കാര്യം’ എന്നർത്ഥം.

‘അനാവശ്യകാര്യം’ എന്നു പറഞ്ഞാലോ?

അതു ദീനിൽപ്പെടുമോ അഥവാ ഇക്കാര്യം അനുഷ്ഠിച്ചാൽ അതിന് പ്രതിഫലം നൽകപ്പെടുമോ? നൽകപ്പെടുമെങ്കിൽ അത് ദീനിൽ പെടില്ലേ? പ്രതിഫലം നൽകപ്പെടുകയില്ല എന്നാണെങ്കിൽ, പ്രതിഫലം നൽകപ്പെടാത്ത ആ കാര്യത്തെക്കുറിച്ചും (ഇബാദത്തേന്ന്) ദീൻ കാര്യമെന്നു വിശേഷിപ്പിക്കാമോ? ‘കുലിയില്ലാത്ത ഇബാദത്ത്’ എന്ന ഒരു പുതിയ ഇനം ഇബാദത്തിനെ വ്യവചരിക്കണമോ? അപ്പോൾ പിന്നീട് ‘വമാഖലഖ് തു.... ലിയ അബ്ദുദുൻ’ (51:56) എന്ന വചനത്തിന്റെ അർത്ഥം:

‘കുലിയുള്ള ഇബാദത്തും കുലിയില്ലാത്ത ഇബാദത്തും ചെയ്യുവാൻ വേണ്ടി മാത്രമാണ് മനുഷ്യനെ സൃഷ്ടിച്ചത് എന്നാണോ?

സുന്നികളെ സോപ്പിടാൻവേണ്ടി നടത്തുന്ന ജമാഅത്തുകാരന്റെ കൂട്ടുപ്രാർത്ഥനയെ, ‘സോപ്പിടാൻവേണ്ടി എന്ന സദുദ്ദേശം’ പറഞ്ഞു ന്യായീകരിക്കാമെന്നു വെച്ചാൽ തന്നെയും, സുന്നികൾ സ്വയം ചെയ്യുന്നതിനെക്കുറിച്ചെന്തു വിധിപരയും?

വൈരുദ്ധ്യാധിഷ്ഠിതമാണ് ഇസ്ലാമിസം!!

2) ചരമത്തെത്തുടർന്നു നടത്തപ്പെടുന്ന ഖുർആൻ പാരായണം ഇസ്ലാമികദൃഷ്ട്യാ അനുവദനീയമാണോ?

ജീവിതം മുഴുവൻ ഇബാദത്താക്കാനും അതു അതേപടി ജനങ്ങൾക്ക് പഠിപ്പിച്ചു കൊടുക്കാനും ബാധ്യസ്ഥനായ ജമാഅത്തുകാരൻ പറയുന്നു:

‘..... മനുഷ്യർ മരിച്ചാൽ ഖുർആൻ പാരായണം ചെയ്യണമെന്നു ഇസ്ലാം പഠിപ്പിച്ചിട്ടില്ല. പാരായണം ചെയ്തുകൂടാ എന്നു വിലക്കിയിട്ടു മില്ല. ആളുകളുടെ മരണത്തെത്തുടർന്നു ഖുർആൻ പാരായണം ചെയ്യുന്നതിന് അല്ലാഹുവും റസൂലും നിർദ്ദേശിച്ച ഒരു കർത്തവ്യം എന്ന നിലയിലാണെങ്കിൽ അനുവദനീയമല്ല. ഒരാളുടെ മരണത്തെത്തുടർന്നു അയാളുമായി ബന്ധപ്പെട്ടവരിൽ സാഭാവികമായി ഉണരുന്ന പരലോകവിചാരത്തെയും ആത്മീയവിചാരത്തെയും താരിപ്പിക്കാനും ശോകത്തെ ലഘൂകരിക്കാനും ഉള്ള ഒരു മാർഗ്ഗമെന്ന നിലയിലാണ് ഖുർആൻ പാരായണം ചെയ്യുന്നതെങ്കിൽ അതിൽ തെറ്റുമില്ല.....” (പ്രബോധനം വാരിക, ജനുവരി 7, 1989)

മുഴുജീവിത ഇബാദത്തുകാരന്റെ സമഗ്ര-സമ്പൂർണ്ണ ഫത്വ! പാവം ചോദ്യകർത്താവ്!

‘അല്ലാഹുവും റസൂലും നിർദ്ദേശിച്ച ഒരു കർത്തവ്യം എന്ന നിലയിലാണെങ്കിൽ (ദീൻ എന്ന നിലയിലാണെങ്കിൽ, പുണ്യകർമ്മം എന്ന നിലയിലാണെങ്കിൽ എന്നൊന്നും വ്യക്തമാക്കിപ്പറയരുതെന്നാണ് സമഗ്ര ഇസ്ലാമിസത്തിന്റെ പാഠം) അനുവദനീയമല്ല.’ അതായത് ഹറാം എന്നർത്ഥം. അഥവാ ദീനല്ലാത്ത കാര്യം.

‘പരലോകവിചാരത്തെയും ആത്മീയവിചാരത്തെയും താരിപ്പിക്കാനും ശോകത്തെ ലഘൂകരിക്കുവാനുമുള്ള മാർഗ്ഗമെന്ന നിലയിലാണെങ്കിൽ(?) (അതിനു അല്ലാഹുവിന്റെയും റസൂലിന്റെയും കൽപന വേണമെന്നില്ല!) തെറ്റില്ല’ എന്നു പറഞ്ഞാൽ? ശരിയാണെന്നാണോ? ശരിയാണെന്നാണെങ്കിൽ, ആ ശരി ദീനിൽപ്പെടുമോ? ദീനിൽപ്പെടുമെങ്കിൽ, ഇസ്ലാം അങ്ങനെ പഠിപ്പിച്ചിട്ടില്ലെന്നു ആദ്യമേ പറഞ്ഞതോ? അനുവദനീയം എന്ന നിലക്കാണോ ‘തെറ്റില്ല’ എന്ന പ്രസ്താവനയെ പരിഗണിക്കേണ്ടത്? അപ്പോൾ അത് ദീനിൽപെടുമോ? ആദ്യം പറഞ്ഞ ‘എന്ന നില’ വെച്ചു ചെയ്താൽ അല്ലാഹുവിന്റെ ശിക്ഷയാണുള്ളത്. രണ്ടാമതു പറഞ്ഞ ‘എന്ന നില’ വെച്ചു ചെയ്താലോ? പ്രതിഫലാർഹമോ? ജീവിതം മുഴുവൻ ഇബാദത്താക്കണമെന്നു പറഞ്ഞാൽ, പിന്നെ പല പല ‘എന്ന നില’കൾക്കു സ്ഥാനമെവിടെ? ജീവിതത്തിൽ ഇങ്ങനെ പല പല ‘എന്ന നില’കൾ ഉണ്ടെങ്കിൽ, ജീവിതം മുഴുവൻ ഇബാദത്തല്ല, ദീനും ദുൻയാവും ഒന്നല്ല എന്നല്ലേ അതിനർത്ഥം?

വളച്ചുകെട്ട്, നീട്ടിപ്പരത്തൽ, വൈരുദ്ധ്യാധിഷ്ഠിതം. ഇതാണ് സമ്പൂർണ്ണത! ഇതാണ് സമഗ്രത! ഇസ്ലാമിസം ബഹുഭേദം!

3) വാഹനങ്ങളിൽ മുൻവശത്ത് കൺബ്ബയുടെയും ക്രിസ്തുവിന്റെയും കൃഷ്ണന്റെയും ഫോട്ടോകൾ വെയ്ക്കുന്നത് ശരിയാണോ?

ജീവിതം മുഴുവൻ ഇബാദത്താക്കാനും അത് അതേപ്രകാരംതന്നെ ജനങ്ങൾക്ക് പഠിപ്പിച്ചു കൊടുക്കാനും പ്രതിജ്ഞാബദ്ധനായ ജമാഅത്തുകാരൻ മറുപടി പറയുന്നു:

ആരാധ്യവസ്തുക്കളെ നിലയിലോ വാഹനത്തിനു കാവലെന്ന നിലയിലോ ക്രിസ്തുവിന്റെയും കൃഷ്ണന്റെയും മാത്രമല്ല കൺബ്ബയുടെയും ഫോട്ടോ വാഹനങ്ങളിൽ പ്രതിഷ്ഠിക്കുന്നത് ശരിയല്ല....

... എന്നാൽ ഇസ്ലാംമതത്തിന്റെ ഒരു ചിഹ്നമെന്ന നിലയിൽ കൺബ്ബയുടെ ചിത്രം വീടുകളിലും വാഹനങ്ങളിലും മറ്റും സ്ഥാപിക്കുന്നതിനു വിരോധമില്ല.” (പ്രബോധനം വാരിക, ഏപ്രിൽ 22, 1995)

ആരാധ്യവസ്തു എന്ന നില, വാഹനത്തിനു കാവലെന്ന നില. ഈ രണ്ടു ‘നില’കളിലും പാടില്ലാത്ത കാര്യം = ഹറാം. ദീനല്ലാത്ത കാര്യം.

മതചിഹ്നമെന്ന നിലയിൽ വിരോധമില്ല = അനുവദനീയമെന്ന്. അപ്പോൾ അതിനു പ്രതിഫലം ലഭിക്കുമോ? ഈ നിലയിൽ ഇക്കാര്യം ദീനാകുമോ? ഇബാദത്താകുമോ?

4) തസ്ബീഹ് എന്ന പേരിൽ ഒരു നമസ്കാരം സൂന്നത്താണോ?

ജീവിതം മുഴുവൻ ഇബാദത്താക്കാനും അത് പഠിപ്പിക്കുവാനും പ്രതിജ്ഞാബദ്ധനായ ജമാഅത്തുകാരൻ മറുപടി പറയുന്നു:

“.... എന്നാൽ ഹദീസ്ഗ്രന്ഥങ്ങളിൽ ഇതു സംബന്ധിച്ച് ഉദ്ധരിക്കപ്പെട്ടിട്ടുള്ള നിവേദനങ്ങളെല്ലാം ദുർബലങ്ങളാണ്. അവയെ അവലംബിച്ചുകൊണ്ട് സ്വലാത്തുത്തസ്ബീഹ് ഒരു പ്രബലമായ സൂന്നത്താണെന്ന് നിശ്ചയിക്കാൻ നിർവ്വാഹമില്ല. എന്നാൽ അത്തരം നിവേദനങ്ങളെ ആസ്പദമാക്കി ആരെങ്കിലും തസ്ബീഹ് നമസ്കാരം നിർവ്വഹിക്കുകയാണെങ്കിൽ അത് ബിദ്അത്താണെന്നോ തെറ്റാണെന്നോ പറയുന്നതും ശരിയായിരിക്കില്ല. നബി(സ) ചെയ്തു കാണിക്കുകയോ കൽപിക്കുകയോ ചെയ്ത സൂന്നത്തായി സ്ഥിരപ്പെട്ടിട്ടില്ലെങ്കിലും നബി(സ)യുടെ ചര്യയോടും അദ്ധ്യാപനങ്ങളോടും ഇണങ്ങുന്ന ഒരു സൽക്കർമ്മമാണത് എന്നു കരുതുന്നതായിരിക്കും ശരി.” (പ്രബോധനം വാരിക, ഏപ്രിൽ 22, 1995)

സൂന്നത്തല്ല എന്നു പറഞ്ഞാൽ, ദീനിൽപ്പെട്ടതല്ല എന്നർത്ഥം. ബിദ്അത്തല്ല എന്നു പറഞ്ഞാൽ, ദീനിനുവിരുദ്ധമല്ല അഥവാ ദീനിനു പുറത്തല്ല.

സൽക്കർമ്മമാണ് എന്നു പറഞ്ഞാൽ ദീനാണ് എന്നുമർത്ഥം?!

5) ജന്മദിനങ്ങളും ചരമദിനങ്ങളും ആഘോഷിക്കാമോ? അതിൽ പങ്കു ചേരാമോ?

ജീവിതം മുഴുവൻ ഇബാദത്താക്കാൻ പ്രതിജ്ഞാബദ്ധനായ ജമാഅത്തുകാരൻ മറുപടി പറയുന്നു:

“മതപരമായ ചടങ്ങായോ മതത്തിൽ പുണ്യകർമ്മമാണെന്ന വീക്ഷണത്തോടെയോ ജന്മദിനമോ ചരമദിനമോ ആഘോഷിക്കുന്നത് തെറ്റാണ്. അല്ലെങ്കിൽ തെറ്റല്ല.” ഭേഷ്!! മതപരമായ ചടങ്ങ് എന്ന നില = ദീൻ കാര്യം. മതപരമല്ലാത്ത നില = ദുൻയാകാര്യം. (പ്രബോധനം, 1992, ആഗസ്റ്റ് 8)

ചുരുക്കത്തിൽ, മുകളിൽ കാണിച്ച പ്രശ്നങ്ങളിലും അതുപോലുള്ള മറ്റു പ്രശ്നങ്ങളിലും വിധി പറയുമ്പോഴും ഒരു സമീപനം കൈക്കൊള്ളുമ്പോഴും ‘മതപരം’ എന്ന നിലയും ‘മതപരമല്ലാത്ത പല’ എന്ന നിലകളും ജമാഅത്ത് കൃതികളിൽ തെളിഞ്ഞു കാണുന്നു എന്നതുതന്നെ ‘മുഴുജീവിത ഇബാദത്ത്’ സിദ്ധാന്തത്തിന്റെയും, ദീൻ = ദുൻയാവ് സിദ്ധാന്തത്തിന്റെയും വികലതക്കും അബദ്ധത്തിനും തെളിവ് ആണ്. ഗുരു മൗദുദിയുടെ രണ്ടു പ്രസ്താവനകൾ ഇവിടെ ഉദ്ധരിക്കാം:

1) ഖുതുബയുടെ ഭാഷയാണ് ചർച്ച. ഇടയിൽ മൗമുദി പറഞ്ഞു: “തിരുമേനിയുടെ പ്രവർത്തനങ്ങളിൽ, അതു മതപരമാവട്ടെ, ഭൗതികമാവട്ടെ ഈ നിലപാടുകളെല്ലാം ഒരേയവസരത്തിൽ ഉണ്ടായിരുന്നു.” (ജമുഅഖുതുബ പു.18)

നബി(സ)യുടെ പ്രവർത്തനങ്ങളെ മതപരമെന്നും, മതപരമല്ലാത്തതെന്നും മൗമുദി വേർതിരിച്ചിരിക്കുന്നു.

2) സൂന്നത്തും ബിദ്അത്തുമാണ് ചർച്ചാവിഷയം. ഇടയിൽ മൗദുദി പറഞ്ഞു: “ശരീഅത്തിന്റെ സാങ്കേതികഭാഷയിൽ ബിദ്അത്തിന്റെ അർത്ഥമിതാണ്; ഇസ്ലാംമതം അതിന്റെ പരിധിയിൽപെടുത്തിയ പ്രശ്നങ്ങളിലും ഇടപാടുകളിലും ദീനിന്റെ മൗലികപ്രമാണങ്ങളിൽ യാതൊരു തെളിവുമില്ലാത്ത ചിന്താസരണിയോ കർമ്മമാർഗ്ഗമോ സ്വീകരിക്കുക. ഈ നിർവ്വചനമനുസരിച്ച് ദീൻ സ്ഥിരപ്പെടുത്തുകയോ തള്ളിക്കളയുകയോ ചെയ്യാത്ത, “നിങ്ങളുടെ ഐഹിക കാര്യങ്ങളെക്കുറിച്ച് കൂടുതൽ അറിയുന്നവർ നിങ്ങളാണ്” എന്നു തിരുമേനി പറഞ്ഞ പ്രശ്നങ്ങൾക്കും ഇടപാടുകൾക്കും അല്ലെങ്കിൽ പ്രശ്നങ്ങളുടെയും ഇടപാടുകളുടെയും

ഒടയും വശങ്ങൾക്ക് 'സുന്നത്തി'നെയും 'ബിദ്അത്തി'നെയും കുറിച്ച ചർച്ചയിൽ സ്വയം സ്ഥാനമില്ലാത്തവയെന്നതാണ്. ഒരു കാര്യം ബിദ്അത്താണോ അല്ലെ എന്ന ചർച്ച മനുഷ്യന്റെ മാർഗദർശനം ദീൻബാധ്യതയേറ്റ, അല്ലാഹുവും അവന്റെ റസൂലും വിശദമായ നിർദ്ദേശങ്ങൾ നൽകുകയോ അടിസ്ഥാനപരമായ മാർഗദർശനം നൽകുകയോ ചെയ്ത പ്രശ്നങ്ങളിൽ മാത്രമാണ്." (ചോദ്യോത്തരം പേ. 248)

a) മതം അതിന്റെ പരിധിയിൽ പെടുത്തിയ പ്രശ്നങ്ങളും ഇടപാടുകളും - അഥവാ ദീനകാര്യങ്ങൾ.

b) മതം സ്ഥിരപ്പെടുത്തുകയോ തള്ളിക്കളയുകയോ ചെയ്യാത്ത പ്രശ്നങ്ങൾ - അഥവാ ഐഹികകാര്യങ്ങൾ.

മറ്റൊരു ഭാഷയിൽ

a) മനുഷ്യന്റെ മാർഗദർശനം ദീൻബാധ്യതയേറ്റ പ്രശ്നങ്ങൾ അഥവാ ദീനി പ്രശ്നങ്ങൾ.

b) അങ്ങനെയല്ലാത്ത പ്രശ്നങ്ങൾ - ഐഹികപ്രശ്നങ്ങൾ.

അൽഹംദുലില്ലാഹ്.

10

പ്രവാചകന്മാരുടെ ആധികാരികത

രണ്ടേ രണ്ടു കാര്യങ്ങൾ മാത്രമാണ് ഈ അദ്ധ്യായത്തിൽ കെ.സി. ശ്രദ്ധയിൽ പെടുത്തിയിട്ടുള്ളത്. 1) ഇസ്‌ലാമിന്റെ സാക്ഷാൽ രാഷ്ട്രീയം വെളിച്ചത്തു വരുന്നതിലുള്ള അർത്ഥഗർഭമായ ഭേദങ്ങൾ ആ അദ്ധ്യായത്തിലുടനീളം പ്രകടമാണെന്നും ജമാഅത്തിന്റെ പേരിൽ കുറെ ആരോപണങ്ങൾ ചുമത്തി മദനിസാഹിബ് അവയ്ക്ക് സ്വയം മറുപടി പറയുകയും ചെയ്യുന്നുവെന്നുമാണ് ഒന്നാമതായി അഭിപ്രായപ്പെട്ടിട്ടുള്ളത്.

രണ്ടും വായിച്ചു വായനക്കാർ തീരുമാനിക്കട്ടെ എന്നേ അതിനെക്കുറിച്ച് പറയാനുള്ളൂ.

രണ്ടാമത്തെ കാര്യം സുറത്തുൽ ഹദീദിലെ 25-ാം സൂക്തത്തിന് കൊടുത്ത തർജമയിൽ അല്ലാഹുവിന്റെ പേരിൽ കള്ളം പറഞ്ഞിട്ടില്ല; ഉദ്ദേശിച്ചിട്ടുമില്ല; ഫുൾസ്റ്റോപ്പ് വിട്ടുപോയതാണെന്നാണ്.

കെ.സി.യുടെ വരികൾതന്നെ വായിക്കുക:

"ജനങ്ങൾ നീതിയിൽ നിലകൊള്ളുവാൻ നാം ഇരുമ്പുമിറക്കി' എന്നൊരാശയം എന്റെ മനസ്സിൽ ഒരിക്കലുമുണ്ടായിട്ടില്ല. എന്റെ ഉദ്ദേശ്യം സാധിക്കുവാൻ അതിന്റെ ആവശ്യവുമില്ല, 'ഇസ്‌ലാമിക നീതിസ്ഥാപനത്തിന് അധികാരമുപയോഗപ്പെടുത്തണം' എന്ന തലക്കെട്ടിൽ ഈ സൂക്തവും തർജമയും കൊടുത്തശേഷം ഒന്നാം പതിപ്പിൽ ഞാനെഴുതിയതിതാ:

"പ്രവാചകന്മാരോടൊപ്പം വ്യക്തമായ ദൃഷ്ടാന്തങ്ങൾക്കു പുറമെ ഗ്രന്ഥവും തുലാസും (നീതി) ഇറക്കിയത് അഖീദകളും ആരാധനകളും മാത്രം പഠിപ്പിക്കാനല്ല, ജനങ്ങൾ വ്യക്തിപരവും സാമൂഹികവുമായ എല്ലാ മേഖലകളിലും നീതി പുലർത്താൻ കൂടിയാണ് എന്നും ഇസ്‌ലാമിക രാഷ്ട്രീയാധികാരം ഉപയോഗപ്പെടുത്തിക്കൊണ്ടുതന്നെ അത് സാധിക്കേണ്ടതുണ്ടെന്നും ഈ സൂക്തങ്ങൾ മനസ്സിലാക്കിത്തരുന്നു". (ഒന്നാം പതിപ്പ് - 120) ഈ ആശയം പ്രകടമാകാൻ മദനിസാഹിബ് ആരോപിക്കുന്ന കള്ളപ്പണി നടത്തേണ്ടതില്ല" (ഇ.ഒ.സ.പ.പുതി. പേ- 334) 244

കെ.സി.യുടെ ഉദ്ദേശശുദ്ധിയെ ഇനി ചോദ്യം ചെയ്യാൻ പാടില്ലല്ലോ. എങ്കിലും, 'ഫുൾസ്റ്റോപ്പ് വിടുക എന്ന രോഗം', അതും ഈ ആയത്തിന് അർത്ഥകൽപന നടത്തുമ്പോൾ പ്രത്യേകിച്ചും, ജമാഅത്തു ലേഖകന്മാരെ സാർവ്വത്രികമായി ബാധിച്ചുപോലെയുണ്ട്. അതിനാൽ കെ.സി. സത്യം ചെയ്ത് ഉദ്ദേശശുദ്ധി വ്യക്തമാക്കിയതുപോലെ ആ ലേഖകന്മാരും സത്യം ചെയ്ത് ഉദ്ദേശശുദ്ധി വ്യക്തമാക്കുമെന്ന പ്രതീക്ഷയോടെ.

“സുവ്യക്തമായ പ്രമാണങ്ങളുമായി പ്രവാചകന്മാരെ നാം നിയോഗിച്ചു. അവരുടെ കൂടെ വേദഗ്രന്ഥവും ത്രാസും നാം അവതരിപ്പിച്ചു. ജനങ്ങൾക്കിടയിൽ നീതി സംസ്ഥാപിക്കാൻ ഇരുന്നും നാം ഇറക്കി. അതിൽ കഠിനഗുണിയും ജനങ്ങൾക്ക് പ്രയോജനങ്ങളുമുണ്ട്. തന്നെയും തന്റെ ദുതന്മാരെയും സഹായിക്കുന്നവരാരെന്ന് അല്ലാഹുവിനും അറിയാൻവേണ്ടി”. (ഹദീദ് - 25)

(വി.എ. കബീർ, രാഷ്ട്രസങ്കല്പം ഇസ്ലാമിൽ - പേ, 12, 13 അടി വര ലേഖകന്മാർ)

ഫുൾസ്റ്റോപ്പ് ഒഴിവാക്കി വാചകത്തെ തെറ്റായി യോജിപ്പിച്ചതിനു പുറമെ ഈ വചനത്തിന്റെ പരിഭാഷയിൽ 'രാഷ്ട്രസങ്കല്പ'ക്കാരൻ രണ്ടുതെറ്റുകൾ കൂടി വരുത്തിയിരിക്കുന്നു.

(a) 'ജനങ്ങൾ നീതിയിൽ നിലകൊള്ളുവാൻ' എന്നത്

'ജനങ്ങൾക്കിടയിൽ നീതി സംസ്ഥാപിക്കാൻ' എന്നാക്കി.

(b) 'അദ്യശ്ശനിലയിൽ' എന്നവാക്ക് വിട്ടുപോയിരിക്കുന്നു.

അപ്പോൾ 'ഫുൾസ്റ്റോപ്പ് വിടൽ' സോദ്ദേശമാണെന്നും അത് ജമാഅത്തുകാരെ മൊത്തമായി ബാധിച്ച രോഗമാണെന്നും വല്ലവർക്കും തോന്നിയാൽ അവരെ കുറ്റപ്പെടുത്താവുന്നതല്ല.

11

മുഖവുരയിലെ മറിമായങ്ങൾ

ഇത് കെ.സി.യുടെ ഗ്രന്ഥത്തിലെ അവസാന അദ്ധ്യായമാണ്. തൊട്ടു മുമ്പുള്ള രണ്ടദ്ധ്യായങ്ങൾ ഈ ലേഖകൻ ഒഴിവാക്കിയിട്ടുണ്ട്. 'ഭരണവും ഭരണകൂടങ്ങളും', 'സമർപ്പണവും അടിമത്തവും ഒരു വാറോലയും' ഇവയാണ് ആ രണ്ടു അദ്ധ്യായങ്ങൾ. ആദ്യത്തേതിൽ കെ.സി. നിർവ്വഹിച്ചിട്ടുള്ള രണ്ടു കാര്യങ്ങളിൽ ഒന്ന്, മദനി സാഹിബ് ഇല്ലാത്ത കുറ്റം ആരോപിക്കുകയും അതിനു സ്വയം മറുപടി പറയാൻ ശ്രമിക്കുകയും ചെയ്തുവെന്ന് പ്രസ്താവിച്ചുകൊണ്ട്, ഇതിനുമുമ്പും തന്റെ ഗ്രന്ഥത്തിൽ വിശദീകരണം വന്നിട്ടുള്ളതിനാൽ ഇവിടെ ഒന്നും ആവർത്തിക്കുന്നില്ലെന്നു പറഞ്ഞ് ഒഴിവാക്കിയിരിക്കുന്നു. രണ്ടാമത്തേത്, കെ.പി.യുടെയും മദനി സാഹിബിന്റെയും ചില പ്രസ്താവനകൾ ഉദ്ധരിക്കുകയും അനുബന്ധമായി കെ.സി.യുടെ വക ചില വിശദീകരണങ്ങൾ ബ്രാക്കറ്റ് നൽകി കൊടുക്കുകയും ചെയ്തിരിക്കുന്നു. എന്നിട്ട്, ഈ വിശദീകരണങ്ങളോടെ സ്ഥലികളുടെ പ്രസ്താവനകളെ സ്വാഗതം ചെയ്യുന്നുവെന്നു പ്രസ്താവിച്ചിരിക്കുന്നു.

ഇത്രയും ലളിതമായി ഈ കാര്യം നിർവ്വഹിക്കേണ്ടതിനു പകരം കെ.പി.യെ അൽപജ്ഞനും അല്ലാഹുവിന്റെ പേരിൽ കള്ളമാരോപിക്കുന്നവനുമായി ഭംഗ്യന്തരേണ ചിത്രീകരിച്ചു എന്ന സത്യം ബാക്കി!

'സമർപ്പണവും അടിമത്തവും ഒരു വാറോലയും' എന്ന അദ്ധ്യായത്തിൽ കെ.സി. 'വാറോല പ്രശ്നത്തിനുമാത്രമേ മറുപടി പറയാൻ തുനിഞ്ഞിട്ടുള്ളൂ. 'ദേഹേഹയെക്കുറിച്ചു വീണ്ടും.'... എന്ന ശീർഷകത്തിൽ ഈ ലേഖകൻ അതിനെക്കുറിച്ചു പ്രതിപാദിച്ചു കഴിഞ്ഞിട്ടുണ്ട്. പൂർണ്ണമായിത്തന്നെ.

അതിനാൽ ആ രണ്ടദ്ധ്യായങ്ങളെക്കുറിച്ചും ഇനി പാരമർശിക്കേണ്ടതായൊന്നുമില്ല.

മുഖവുരയിലെ മറിമായങ്ങൾ

“തന്റെ ഗ്രന്ഥം വായിക്കാൻ തുടങ്ങുന്നതിനുമുമ്പുതന്നെ ജനങ്ങളെ

മുൻവിധികളുടെ തടവിലിടുവാനും, തൗഹീദിന്റെ അപഗ്രഥനം അത്യന്തം സങ്കീർണ്ണമാണെന്നു വരുത്തിത്തീർക്കാനുമാണ് മുഖവുരയിൽ കെ.സി. ശ്രമിക്കുന്നത്.”

മദനി സാഹിബിന്റെ ഈ ‘ആക്ഷേപം കെ.സി.യുടെ തന്നെ പ്രസ്താവനകൾ ഉദ്ധരിച്ചുകൊണ്ട് അദ്ദേഹം സമർത്ഥിച്ചിട്ടുണ്ട്.

കെ.സി. എഴുതിയതിങ്ങനെയെല്ലാമാണ്.

“അല്ലാഹു ഉള്ളവനാണ്. ഞാനും ഉള്ളവനാണ്. അല്ലാഹുവിനു അന്യമില്ല. എനിക്കുമുണ്ട് അന്യമില്ല. അപ്പോൾ അന്യമില്ലാത്തതിൽ ഞാനും അല്ലാഹുവും സമന്മാരെന്നു പറയാമോ? രണ്ടന്യമില്ലാത്തതിന്റെയും താൽപര്യം ഒന്നാണോ?”

“ഞാൻ അല്ലാഹുവിനോട് സഹായം ചോദിക്കുന്നു. മറ്റുള്ളവരോടും ചോദിക്കുന്നു. പലരും എന്തോടു സഹായം ചോദിക്കാറുണ്ട്. അപ്പോൾ അല്ലാഹുവിനോടു മാത്രമേ സഹായം ചോദിക്കാവൂ എന്നു പറയുന്നത് തെറ്റല്ലേ?”

“ഞാൻ അല്ലാഹുവിന്റെ അടിമയാണ്, അല്ലാഹു എന്റെ യജമാനനും. അവനല്ലാതെ എനിക്ക് മറ്റൊരു യജമാനനില്ല. എനിക്ക് ഒരടിമയുണ്ട്. ഞാനവന്റെ യജമാനനാണ്. ഞാനല്ലാതെ അവനുമറ്റു യജമാനനില്ല. ഇവിടെ അടിമ, യജമാനൻ എന്നീ പദങ്ങൾ ഒരേ അർത്ഥത്തിലാണോ?”

“ഞാനെന്റെ മാതാപിതാക്കളെ ഏറ്റവുമധികം വിനയത്തോടെ ആദരിക്കുന്നു. അല്ലാഹുവിനെയും വിനയപൂർവ്വം ആദരിക്കുന്നു. രണ്ടു വിനയാദരങ്ങളും ഒരുപോലെയാണോ?”

“ഞാൻ മാതാപിതാക്കളെയും മാർഗദർശികളെയും അധികാരികളെയും അനുസരിക്കുന്നു. റസൂലിനെ അനുസരിക്കുന്നു. അല്ലാഹുവിനെയും അനുസരിക്കുന്നു. ഈ അനുസരണങ്ങളുടെയെല്ലാം താൽപര്യം ഒന്നാണോ?”

ഇങ്ങനെ അന്യമില്ല, അടിമ, യജമാനൻ, സയാഹാർത്ഥന, അടിമത്തം, വിനയം, അനുസരണം, ആദരവ് എന്നീ പദങ്ങൾ ഉപയോഗിച്ച് ഓരോ ഖണ്ഡിക ചമച്ച് ആശയക്കുഴപ്പം സൃഷ്ടിച്ച കെ.സി. ബോധപൂർവ്വം രണ്ടു പദങ്ങൾ ഒഴിവാക്കി. പ്രാർത്ഥന, ആരാധന എന്നീ രണ്ടു പദങ്ങൾ, തൊട്ടാൽ പൊള്ളമെന്നു കെ.സി.ക്ക് പേടിയിട്ടുള്ള ആ രണ്ടു പദങ്ങളാണ് അല്ലാഹു അല്ലാത്ത ആരോടും ബന്ധപ്പെടുത്തിക്കൂടാത്തതെ

ന്നു സലഫികൾ വിശ്വസിക്കുന്നത്. ഇക്കാര്യം വ്യക്തമാക്കിയ മദനി സാഹിബിനു കെ.സി.യുടെ മറുപടി:

“പ്രാർത്ഥനയും ആരാധനയും എന്തിനൊഴിവാക്കി’ എന്ന ചോദ്യത്തിന് മറുപടി പറയുന്നില്ല, മറുപടി വളരെ ലളിതമാണ് - അവർക്കു വിഷയമല്ലാത്തതുകൊണ്ടു്. ശേഷം ശൈഖുൽ ഇസ്ലാമിന്റെ ഫത്വാസമാഹാരത്തിൽ നിന്നൊരുദ്ധരണീശകലവും ചേർത്തിട്ടുണ്ട്. ഒരു കാര്യം അല്ലാഹുവോടു ചേർത്തുപറയുന്നതും അല്ലാഹു അല്ലാത്തവരോടു ചേർത്തുപറയുന്നതും തമ്മിലുള്ള വ്യത്യാസം ഉദാഹരിച്ചതിനു വേണ്ടി. യഥാർത്ഥത്തിൽ സമർത്ഥമായൊരാഴിഞ്ഞു മാറ്റമാണിത്. അല്ലാഹുവിനു അന്യമില്ലെന്നോ ഇല്ലേ? അല്ലാഹു യജമാനനാണോ അല്ലേ? മനുഷ്യർ അടിമയാണോ അല്ലേ? മാതാപിതാക്കളെ ആദരിക്കണമോ? വേണ്ടയോ? ഇതൊന്നും തർക്കവിഷയമല്ലല്ലോ.

പ്രിയ വായനക്കാരേ, ഇന്ത്യൻ മുസ്ലിംകളിലെ ബഹുഭൂരിപക്ഷവും അല്ലാഹു അല്ലാത്തവരെ വിളിച്ചു പ്രാർത്ഥിക്കുന്നുണ്ട്. മൺമറഞ്ഞുപോയ മഹാത്മാക്കളുടെ പേരിലുയർത്തിയിട്ടുള്ള മഖ്ബറുകളിലേക്കും ജാറങ്ങളിലേക്കും തീർത്ഥയാത്ര നടത്തുന്നുണ്ട്. ആഗ്രഹസഫലീകരണത്തിനുവേണ്ടി നേർച്ചകളും വഴിപാടുകളും അർപ്പിക്കുന്നുണ്ട്. ആ സമാധികേന്ദ്രങ്ങളിൽ വിളക്കുകളും തിരികളും കത്തിക്കുന്നുണ്ട്.... ഇങ്ങനെ, വിശുദ്ധ ഖുർആന്റെയും ഹദീസുകളുടെയും വെളിച്ചത്തിൽ വ്യക്തമായ ശിർക്കായി മനസ്സിലാക്കാവുന്ന ധാരാളം സംഗതികൾ നമ്മുടെ സമൂഹത്തിൽ ഇന്നു നിലനിൽക്കുന്നുണ്ട്. വിശ്വാസപരമായ വൈകല്യങ്ങൾ വളരെ ഗുരുതരമായി അവരെ സ്വാധീനിച്ചിരിക്കയാണ്. അല്ലാഹുവിന്റെ ഭവനത്തിൽ പോയി നമസ്കരിക്കുമ്പോൾ അവർക്ക് ഹൃദയസാന്നിദ്ധ്യവും ഏകാഗ്രതയും ലഭിക്കുന്നില്ല! ജാറങ്ങളിലും ദർഗകളിലും ചെന്നു നിൽക്കുമ്പോഴേക്കും അവരുടെ ഹൃദയങ്ങൾ ചകിതമാകുന്നു! അവരുടെ കണ്ണുകൾ നിറയുന്നു! അല്ലാഹുവിന്റെ പേരിൽ സത്യം ചെയ്യാൻ അവർക്ക് ഭയമില്ല. ശൈഖിന്റെ പേരിൽ സത്യം ചെയ്യുമ്പോൾ അവരുടെ ഹൃദയങ്ങൾ കിടിലംകൊള്ളുന്നു!.... ‘ലാ ഇലാഹ ഇല്ലല്ലാഹ്’ എന്ന ആദർശത്തിനു വിരുദ്ധമായ സംഗതികൾ! ഇതിനെതിരിൽ ശക്തിയായ ബോധവൽക്കരണം ആവശ്യമല്ലേ?

ഭൗതികമായ നഷ്ട-കോട്ടങ്ങളൊന്നും വകവെയ്ക്കാതെ ഈ വിശ്വാസവൈകല്യങ്ങൾക്കെതിരിൽ സലഫി പ്രസ്ഥാനം ശക്തിയായി ബോധവൽക്കരണം നടത്തിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്നു. എന്നാൽ നമ്മുടെ ജമാഅത്ത്

സുഹൃത്തുക്കൾ ഇത് തീവ്രവാദമാണെന്ന് മൂടുകുത്തുന്നു. ഭിന്നിപ്പിക്കലായി ചിത്രീകരിക്കുന്നു. എത്രത്തോളമെന്നാൽ, കൊടിയ ശിർക്കിന്റെ കാര്യത്തിൽ പോലും വിട്ടുവീഴ്ച ചെയ്തതാണ് ഇസ്‌ലാമിലെ പ്രവാചകന്മാരുടെ മാതൃക! എന്നുപോലും അവർ വിശ്വസിക്കുന്നു! വാമൊഴിയായും വരമൊഴിയായും അങ്ങനെ പ്രചരിപ്പിക്കുന്നു! സലഫികൾ ഖുർആൻ ദുർവ്യാഖ്യാനക്കാരാണെന്ന് വിളിച്ചു കൂവുന്ന ഇവർ 'ശിർക്കനുകൂലനയ്'ത്തിനും ഖുർആൻ ദുർവ്യാഖ്യാനം ചെയ്യുന്നു!

ഒരുമരണി വായിക്കുക.

“ഐക്യത്തിനുവേണ്ടി ഏതതിരുവരെയും പോയതാണ് ഇസ്‌ലാമിന്റെ പാരമ്പര്യമെന്ന വസ്തുത അവർ വിസ്മരിക്കുന്നു. മുസാബി (മോസസ്) തോറ എന്ന ദിവ്യബോധനഗ്രന്ഥം സ്വീകരിക്കാൻ പർവ്വത മുകളിലേക്ക് പോയത് സഹോദരനും പ്രവാചകനുമായ ഹാറൂനെ പകരം നിർത്തിയായിരുന്നു. മുസയുടെ അഭാവത്തിൽ ഹാറൂനെ ധിക്കരിച്ചു കൊണ്ട് അനുയായികളിലൊരാൾ ഒരു പശുക്കുട്ടിയെ നിർമ്മിക്കുകയും ഇസ്‌റായേലീമക്കൾ ഏകനായ ദൈവത്തിനുപകരം പശു ആരാധകരായി മാറുവാൻ ഈ സന്ദർഭം ഉപയോഗപ്പെടുത്തുകയും ചെയ്തത് ഖുർആൻ വിവരിക്കുന്നുണ്ട്. ഏകദൈവ വിശ്വാസത്തിന്റെ പ്രവാചകനായ മുസാ തിരിച്ചുവന്നപ്പോൾ കണ്ട കാഴ്ച ഹൃദയഭേദകമായിരുന്നു. അദ്ദേഹം ക്ഷുഭിതനായി ഹാറൂന്റെ താടീരോമങ്ങൾ പിടിച്ചു വലിച്ചു. ഇതിന്റെ നേരെ പ്രവാചകനായ ഹാറൂന്റെ പ്രതികരണം വളരെ ശാന്തമായിരുന്നു. അദ്ദേഹം പറഞ്ഞു: (പശു ആരാധകർക്കെതിരെ കർശനമായ സമീപനം സ്വീകരിക്കുകവഴി) ഞാൻ ഇസ്രായേൽ മക്കൾക്കിടയിൽ ഭിന്നിപ്പുണ്ടാക്കിയെന്ന് പറയാൻ അവസരം സൃഷ്ടിക്കുകയെന്നത് ഒഴിവാക്കുകയായിരുന്നു. (അവരുടെ നേരെ മൂഢല സമീപനം സ്വീകരിക്കുക വഴി) എന്റെ ലക്ഷ്യം. ഒരു പ്രവാചകൻ കൊടിയ ശിർക്കിന്റെ കാര്യത്തിൽ സ്വീകരിച്ച വിട്ടുവീഴ്ചാപരമായ ഈ സമീപനത്തിന്റെ പേരിൽ അദ്ദേഹത്തെ ദൈവം പ്രവാചകത്വപദവിയിൽനിന്ന് ഇറക്കിവിട്ടില്ലെന്ന് നാം പ്രത്യേകം മനസ്സിലാക്കണം. അദ്ദേഹം തുടർന്നും പ്രവാചകനായിരുന്നു. (മാധ്യമം - 18-2-97) (അടിവര എന്റേത്)

‘പച്ചയായ ശിർക്കു പരസ്യമായി നടക്കുന്നത് കണ്ടിട്ടുപോലും സമുദായം ഭിന്നിക്കുമെന്നതുകൊണ്ട് അത് തടയാൻ ശ്രമിക്കാതെ ഹാറൂൻ(അ) ഒഴിഞ്ഞുനിന്നത് എല്ലാ പ്രബോധകർക്കും മാതൃകയാണ് എന്ന് കേരളത്തിലെ ചില ജമാഅത്ത് മിമ്പറുകളിൽനിന്ന് ജമാഅത്തി

ന്റെ ഉജ്വല പ്രസംഗകർ പ്രസംഗിച്ചതായി, അഥവാ വാമൊഴിയിലൂടെ പ്രചരിപ്പിച്ചതായി, മാത്രമേ ഈ ലേഖകൻ അറിഞ്ഞിരുന്നുള്ളൂ. വരമൊഴിയിലും സ്വയംകൃത സിദ്ധാന്തമിപ്പോൾ സ്ഥിരപ്പെട്ടിരിക്കുകയാണ്. എന്നാൽ, ഇവരുടെ ദുഷ്ടലാക്കിനെ ഗുരു മൗദുദി വിമർശിക്കുകയാണ്:

“ഹസ്രത്ത് ഹാറൂന്റെ ഈ മറുപടിക്ക്, സമുദായത്തിന്റെ ഐക്യമാണ് സമുദായം സന്മാർഗ്ഗത്തിൽ നിലകൊള്ളുന്നതിനേക്കാൾ പ്രധാനം എന്നോ ശിർക്ക് അംഗീകരിച്ചുകൊണ്ടായാലും ഐക്യം നിലനിറുത്തുകയാണ് വേണ്ടതെന്നോ സമൂഹത്തിന്റെ അടിത്തറ സത്യമാകട്ടെ അസത്യമാകട്ടെ ഏകോപിച്ചു നിൽക്കുക എന്നതാണ് ഭിന്നിപ്പിനേക്കാൾ ഉൽകൃഷ്ടം എന്നോ ഒന്നും അർത്ഥമില്ല. ഈ സൂക്തത്തിന് ആരെങ്കിലും അങ്ങനെയൊരർത്ഥം മനസ്സിലാക്കുകയാണെങ്കിൽ അയാൾ ഖുർആനിൽ നിന്ന് സന്മാർഗ്ഗത്തിനു പകരം ദുർമാർഗ്ഗമാണ് സ്വീകരിക്കുന്നത്. ഹസ്രത്ത് ഹാറൂന്റെ ഭാഷണത്തിന്റെ താൽപര്യം പൂർണ്ണമായി ഗ്രഹിക്കുന്നതിന് ഈ സൂക്തങ്ങളെ സുറ അൽ അഅ്റാഫിലെ 150-ാം സൂക്തത്തോട് ചേർത്തു വായിക്കേണ്ടതുണ്ട്. അവിടെ അദ്ദേഹം പറയുന്നു:

“എന്റെ മാതാവിന്റെ മകനേ, ജനം എന്നെ ഒതുക്കിക്കളഞ്ഞു. അവരെനെ കൊന്നുകളയുന്നേടത്തോളം എത്തിയിരുന്നു. വിരോധികൾ എന്റെ നേരെ ചിരിക്കാൻ അവസരമുണ്ടാക്കാതിരിക്കുക. ധിക്കാരികളായ ഈ ജനത്തിന്റെ കൂട്ടത്തിൽ എന്നെ ഗണിക്കാതിരിക്കുകയും ചെയ്യുക.”

ഇനി ഈ രണ്ടു സൂക്തങ്ങളും സമന്വയിപ്പിച്ചു നോക്കുക. സംഭവത്തിന്റെ ചിത്രം ഇപ്രകാരമാകുന്നു: ഹസ്രത്ത് ഹാറൂൻ ജനങ്ങളെ ആ ദുർവൃത്തിയിൽനിന്ന് വിലക്കാൻ കഴിവതു ശ്രമിച്ചു. പക്ഷെ, അവരദ്ദേഹത്തിനെതിരിൽ വമ്പിച്ച കലാപത്തിന്നൊരുങ്ങി. അദ്ദേഹത്തെ വധിക്കാനൊരുമ്പെട്ടു. ഗത്യന്തരമില്ലാതെ അദ്ദേഹം നിശ്ശബ്ദനായി നിലകൊണ്ടു. മുസാ തിരിച്ചെത്തുന്നതിനുമുമ്പ് താവളം ഒരു യുദ്ധക്കളമാക്കേണ്ടെന്ന് അദ്ദേഹം തീരുമാനിച്ചു. മുസാ തിരിച്ചുവന്ന്, താങ്കൾക്ക് ഈ സാഹചര്യം കൈകാര്യം ചെയ്യാൻ കഴിഞ്ഞില്ലെങ്കിൽ സ്ഥിതിഗതികൾ ഇത്രത്തോളം വഷളാക്കേണ്ടിയിരുന്നില്ല എന്നും, ഞാൻ വരുന്നതുവരെ കാത്തിരിക്കാമായിരുന്നുവെന്നും പീറയാൻ അവസരമുണ്ടാക്കേണ്ടെന്ന് അദ്ദേഹം കരുതിയിരിക്കണം. സുറ അൽഅഅ്റാഫിലെ സൂക്തത്തിന്റെ അവസാന വാക്യത്തിൽനിന്ന്, ആ സമൂഹത്തിൽ ഈ രണ്ടു സഹോദരന്മാർക്ക് ശത്രുക്കളായി നല്ലൊരു വിഭാഗമുണ്ടായിരുന്നതാ

യി വ്യക്തമാകുന്നുണ്ട്. (തഫ്ഹീമുൽഖുർആൻ വാ - 3 - പേ - 114, 115 അടിവര ലേഖകന്റേത്) അഅ്റാഫ് 152-ാം സൂക്തത്തിൽ മുസാ നബി (അ) പ്രാർത്ഥിച്ച കാര്യംകൂടി മൗദുദി ശ്രദ്ധയിൽപ്പെടുത്തേണ്ടതായിരുന്നു എന്നു തോന്നുകയാണ്. ആ പ്രാർത്ഥനയിങ്ങനെയാണ്.

“അപ്പോൾ മുസാ പറഞ്ഞു: നാഥാ: എനിക്കും എന്റെ സഹോദരനും നീ മാപ്പരുളേണമേ, ഞങ്ങളെ നിന്റെ കാരുന്നുത്തിൽ പ്രവേശിപ്പിക്കുകയും ചെയ്യേണമേ, നീ എല്ലാവരേക്കാളും കാരണികനല്ലോ.”

(ഇത്രയും വായിക്കുമ്പോഴേക്കും, ആത്മാർത്ഥത, സദുദ്ദേശം, ഭിന്നതയുടെ വൃത്തം പരിമിതപ്പെടുത്തി ലഘൂകരിക്കൽ, ഭിന്നതയെ സാക്ഷാൽ സ്വഭാവത്തിൽ മനസ്സിലാക്കൽ തുടങ്ങിയ ഉത്തമശീലങ്ങൾ ആരിലാണുള്ളതെന്നും, ഭിന്നത പർവ്വതീകരിക്കൽ, ഭിന്നിപ്പില്ലാത്ത മേഖലകളിലേക്ക് അതിനെ വ്യാപിപ്പിക്കൽ, ജനങ്ങളെ പരസ്പരം ശത്രുക്കളാക്കൽ തുടങ്ങി കർശനമായും നിയന്ത്രിക്കേണ്ട ആപൽക്കരമായ ദുഃശീലങ്ങൾ ആരുടെ ഭാഗത്തുനിന്നാണുണ്ടാവുന്നതെന്നും വായനക്കാർക്ക് സ്വയം ബോധ്യമായിട്ടുണ്ടാവുമെന്നു കരുതുന്നു.)

അവസാനമായി, സത്യവിശ്വാസികളുടെ ഗുണങ്ങൾ വിവരിക്കുന്ന ഒരു ഖുർആൻ സൂക്തം ഇവിടെ അനുസ്മരിക്കാം:

“അവർ വല്ല നീചകൃത്യം ചെയ്യാനോ, തങ്ങളോടു തന്നെ അക്രമം പ്രവർത്തിക്കാനോ ഇടയായാൽ ഉടനെ അല്ലാഹുവിനെ സ്മരിച്ച് തങ്ങളുടെ പാപങ്ങളിൽനിന്ന് മോചനമർത്ഥിക്കും. എന്തെന്നാൽ പാപമോചനം നൽകുന്നവൻ അല്ലാഹു അല്ലാതെ ആരുണ്ട്? അവർ അറിഞ്ഞുകൊണ്ടു തങ്ങളുടെ ദുഷ്ചെയ്തികളിൽ ഉറച്ചു നിൽക്കുന്നതുമല്ല” (3:135)

ഞങ്ങളുടെ നാഥാ, മറന്നുകൊണ്ടോ അറിവില്ലായ്മകൊണ്ടോ വന്നു പോയ തെറ്റുകളുടെ പേരിൽ നീ ഞങ്ങളെ പിടികൂടരുതേ.